

க.பொ.த.உயர் தரம்

அரசறிவியல்

தரம் - 13

ஆசிரியர் வழிகாட்டி

சமூக விஞ்ஞானத்துறை
மொழிகள், மானிடவியல் மற்றும் சமூகவிஞ்ஞான பீடம்
தேசிய கல்வி நிறுவகம்
மஹரகம் - இலங்கை
www.nie.lk

அரசறிவியல்
க.பொ.த. உயர் தரம்
தரம் - 13

ஆசிரியர் வழிகாட்டி
(2018 ஆம் ஆண்டிலிருந்து அமுல்படுத்துவதற்கானது)

சமூக விஞ்ஞானத்துறை

தேசிய கல்வி நிறுவகம்

மஹரகம்

அச்சிடுதலும் விநியோகமும் - கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்

அரசறிவியல்

13 ஆந் தரம்

ஆசிரியர் வழிகாட்டி

2018

© தேசிய கல்வி நிறுவகம்

ISBN :

சமூக விஞ்ஞானத்துறை

மொழிகள், மானிடவியல் மற்றும் சமூக விஞ்ஞான பீடம்.

தேசிய கல்வி நிறுவகம்,

மஹரகம - இலங்கை.

இணையம் :- www.nie.lk

மின்னஞ்சல் :- info@nie.lk

அச்சுப்பதிப்பு : பிரின்ட் வன் (பிரைவட்) லிமிடட்
இல. 341/1/109, பெலன்வத்த, பன்னிப்பிட்டிய.

கௌரவ கல்வி அமைச்சரின் செய்தி

இலங்கை மாணவர்களுக்குத் தரமானதொரு கல்வியைப் பெற்றுக்கொடுத்தல் எனும் இலக்கைக் கொண்ட கல்வி அமைச்சரின் பொறுப்பை நிறைவேற்றுவதற்கு ஆசிரியர்களிடமிருந்து கிடைக்கின்ற பங்களிப்பு மகத்தானதாகும். துரிதமாக மாற்றமுறும் ஒரு சமூகத்தில் நவீன மாற்றங்களுக்கும் சவால்களுக்கும் முகம் கொடுக்கக்கூடிய பிரஜைகளை உருவாக்குவதில் ஆசிரியரின் பொறுப்பு மகத்தானதாகும்.

காலத்தின் தேவை கருதி இற்றைப்படுத்தப்பட்ட பாடத்திட்டத்தை வகுப்பறைக் கற்றல் - கற்பித்தல் செயற்பாட்டில் அமுல்படுத்துவதில் ஆசிரியருக்குக் கைகொடுக்கும் ஆசிரியர் வழிகாட்டியானது கல்வியில் மிக முக்கியமானதொரு சாதனமாகும். உலகக் கல்வி நோக்கங்களை நிறைவுசெய்யும் நோக்குடன் அரசு கொண்டுசெல்லும் செயலொழுங்குகள் வெற்றியளிப்பது வகுப்பறைக்குள் ஏற்படுகின்ற விழிப்புணர்ச்சி மூலமேயாகும். இதற்காக ஆசிரியரை பலப்படுத்துவதற்கு கல்வி அமைச்சரானது தொடர்ந்து நடவடிக்கை மேற்கொள்கின்றது.

அறிவு மேலோங்கியுள்ள ஒரு சமூகத்தில், புதிய கல்வி ஆய்வுகளுக்குத் தூண்டுதல் வழங்கி, பாரம்பரிய அறிவு ஞானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட சரியான சமநிலை ஆளுமையுடன்கூடிய எதிர்கால சந்ததியொன்றைக் கட்டியெழுப்பும் இலக்கை நோக்கிப் பயணிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு சிரம் பணிகிறேன். உலகின் ஏனைய பிரபல்யமிக்க நாடுகளுடன் போட்டியிடக்கூடிய மாணவர்களுக்கு, எமது தாய்நாட்டைச் சிறந்ததொரு களமாக்குவதில் ஆசிரியர்களின் ஒத்துழைப்பைத் தொடர்ந்தும் எதிர்பார்க்கின்றேன்.

இவ்வாசிரிய வழிகாட்டியை உருவாக்குவதில் அர்ப்பணிப்புடன் செயற்பட்ட வளவாளர்களுக்கும் தேசிய கல்வி நிறுவகத்திற்கும் எனது வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிப்பதுடன், அச்சிட்டு விநியோகிக்கும் நடவடிக்கைகளில் ஒத்துழைப்பு வழங்கிய கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்திற்கும் எனது பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

அகில விராஜ் காரியவசம்
கல்வி அமைச்சர்

பணிப்பாளர் நாயகம் அவர்களின் செய்தி

2007 ஆம் ஆண்டு நடைமுறையிலிருந்த உள்ளடக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பாடவிதானத்தை நவீனப்படுத்தி, தேசிய கல்வி நிறுவகம், ஆரம்ப, இடைநிலைக் கல்விப் பரப்புகளின் எட்டு வருட சுழற்சி முறையான, புதிய தேசியமட்டப் பாடவிதானத்தின் முதல் பாகத்தினை அறிமுகப்படுத்தியது. தேசிய கல்வி ஆணைக்குழுவினால் முன்மொழியப்பட்ட தேசிய கல்வி இலக்குகளை அடிப்படை நோக்காகக் கொண்டு, இது செயற்படுத்தப்பட்டதுடன் பொதுத் தேர்ச்சிகளை விருத்தி செய்து வந்தது.

பல்வேறுபட்ட கல்வியாளர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளினதும், கருத்துக் களினதும் பொருத்தப்பாட்டுடன் பகுத்தறிவு வாதத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடவிதானம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. அதன் தொடர்ச்சியாகப் பாடவிதானச் சுழற்சியின் இரண்டாம்பாகம் 2015 ஆம் ஆண்டில் இருந்து கல்வி முறையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது.

இந்தப் பகுத்தறிவுவாத நடைமுறையின் கடை நிலையில் இருந்து உயர்நிலை வரை அனைத்துப் பாடங்களிலும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட முறையில் தேர்ச்சிகளை வளர்த்தெடுப்பதற்காக, கீழிருந்து மேல்நோக்கிய நடைமுறைப்படுத்தப்படும் அணுகுமுறை பயன்படுத்தப்படுகிறது. ஒரே பாடத்தின் உள்ளடக்கத்தினை ஏனைய பாடங்களிலும் மீண்டும் பாவிப்பதனைக் குறைப்பதற்காகவும், பாடத்தின் நோக்கங்களை மட்டுப்படுத்துவதற்காகவும், செயற்படுத்தக்கூடியதான மாணவர் மையப் பாடவிதானம் ஒன்றை உருவாக்கும் நோக்கிலும் கிடையான ஒருங்கிணைப்பானது செயற்பட்டு வருகின்றது.

ஆசிரியர்களிற்கு, அவர்களது வகுப்பறைக் கற்பித்தல்களை வழிப்படுத்துவதற்கு அவசியமான வழிகாட்டுதல்களை வழங்குவதற்காகவும், தங்களைக் கற்றல் - கற்பித்தல் செயற்பாடுகளில் பொருத்தப்பாட்டுடன் ஈடுபடுத்திக்கொள்வதற்காகவும், வகுப்பறை அளவீடுகளையும் மதிப்பீடுகளையும் பொருத்தமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வதனை நோக்கமாகக் கொண்டு புதிய ஆசிரிய வழிகாட்டி நூல்கள் அறிமுகப்படுத்தப்படுகிறது. இந்த வழிகாட்டி நூல்கள், ஆசிரியரை ஒரு பொருத்தப்பாடுடைய ஆசிரியராக வகுப்பறையில் செயற்பட வைக்கின்றது. இந்த வழிகாட்டி நூல்களினூடாக, ஆசிரியர்கள் தங்கள் மாணவர்களின் தேர்ச்சிகளை வளர்த்தெடுக்கத் தேவையான தர உள்ளீடுகளையும், செயற்பாடுகளையும் தாங்களாகவே தெரிந்தெடுக்கும் சுதந்திரத்தினையும் பெற்றுக்கொள்கின்றனர். விதந்துரைக் கப்பட்ட பாடப்பரப்புகளின் பாரிய சுமைகள் இல்லாதொழிக்கப்படுகிறது. ஆதலால், இப்புதிய ஆசிரிய வழிகாட்டி நூல்கள் முழுப்பயன்பாடு உடையவையாவதற்கு, கல்வி வெளியீட்டாளர்களினால் வெளியிடப்படும் விதந்துரைக்கப்பட்ட பாட நூல்களின் உச்சப்பயன்பாட்டினைப் பெற்றுக்கொள்வது அவசியமாகின்றது.

இப்புதிய பகுத்தறிவுவாத பாடவிதானத்தினதும், புதிய ஆசிரிய வழிகாட்டி நூல்கள், புதிய பாடநூல்களினதும் அடிப்படைக் குறிக்கோள், மாணவர்களை ஆசிரிய மையக் கல்வியிலிருந்து விடுவித்து, செயற்பாடுகளுடன் கூடிய மாணவர் மையக்கல்வியினை நடைமுறைப்படுத்தக்கூடிய கல்வி முறைமையினால், பூகோள தொழில் சந்தைகளுக்கு தேவையான தேர்ச்சிகளும் திறன்களும் மிக்க மனித வளத்தினை வழங்கக்கூடிய மாணவர் களின் எண்ணிக்கையினை விருத்தி செய்யக்கூடியதாயிருத்தலேயாகும்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இந்நிறுவகப் பேரவையின் அங்கத்தவர்களுக்கும், கல்வி அலுவல்கள் சபையின் அங்கத்தவர்களுக்கும், இவ்வாசிரியர் வழிகாட்டி நூல்களின் உருவாக்கத்திற்குப் பங்களிப்புச் செய்த வளவாளர்களுக்கும் மற்றும் இவ்வுயரிய நோக்கத்திற்காக அர்ப்பணிப்புடன் பணியாற்றிய அனைவருக்கும் எனது நன்றிகளையும் வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

கலாநிதி. திருமதி. ரீ.ஏ.ஆர்.ஜே. குணசேகர

பணிப்பாளர் நாயகம்

தேசிய கல்வி நிறுவகம்

மகரகம்.

முன்னுரை

சமுதாய முன்னேற்றத்துக்காகப் பெரும் சேவையாற்றுவோரில் ஆசிரியர்களே முன்னிலை வகிக்கின்றனர். சுயமான வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்வதற்கு மாணவர்களுக்கு வழிகாட்டுவோர் ஆசிரியர்களே.

2017 ஆம் ஆண்டு முதல் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் புதிய பாடத்திட்டத்திற்கிணங்க உயர்தரத்திலான கற்பித்தல் செயற்பாட்டை வெற்றிகரமாக மேற்கொள்ள ஆசிரியர்களுக்கு வசதிகளைப் பெற்றுக்கொடுக்கும் நோக்குடன், இவ்வாசிரியர் வழிகாட்டியை அச்சிட்டு விநியோகிப்பதற்கு கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம் நடவடிக்கை மேற்கொள்கின்றது. தேசிய கல்வி நிறுவகம் மூலம் ஆக்கப்பட்டுள்ள இவ்வாசிரியர் வழிகாட்டியானது, மாணவர்களுக்குச் சிறந்ததொரு கற்றல் சூழலை அமைத்துக் கொடுப்பதற்குத் தேவையான வழிகாட்டல்களை ஆசிரியர்களாகிய உங்களுக்குப் பெற்றுத் தரும் என்பது எனது நம்பிக்கையாகும்.

இம்முயற்சி, ஒரு சிறந்த பெறுபேற்றைத் தருவது இவ்வாசிரியர் வழிகாட்டியைப் பயன்படுத்திப் பெறும் அனுபவங்களைக் கற்றல் - கற்பித்தல் செயற்பாடுகளில் பயன்படுத்துவதற்கு எடுக்கும் முயற்சியின் மூலமேயாகும். இந்நற்செயலுக்காக அர்ப்பணிக்கக் கூடிய உங்களுக்கு எனது நன்றிகள் உரித்தாகட்டும்.

டபிள்யூ. டி. பத்மினி நாளிகா

கல்வி வெளியீட்டு ஆணையாளர் நாயகம்,

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்,

இசுருபாய்,

பத்தரமுல்ல.

28.03.2018

பிரதிப் பணிப்பாளர் நாயகத்தின் செய்தி

கற்றல் என்பது பரந்து விரிந்து செல்வதொன்றாகும். அது வாழ்க்கையை மேம்படுத்தவும் எளிமைப்படுத்தவும் வல்லது. மனிதன் கற்கும் ஆற்றலில் உச்ச நிலையில் உள்ளான். மனித, சமூக அபிவிருத்தியை மையமாகக் கொண்ட ஒரு நாடும் அதன் சமூகமும் அறிவாற்றலினால் இனங்கண்ட, நியமமற்றவற்றைக் களைவதற்கும். நல்லவற்றைப் பண்படுத்திப் புத்துலகைப் படைப்பதற்கான கருவியாய் அமைவது கல்வியாகும்.

கற்றலுக்காகப் பெறுமதிமிக்கவை எவையோ அவையும், கற்றல் முறையியல்களும் வசதிகளும் கல்வியைச் சூழ உருவாதல் வேண்டும். கலைத்திட்டம், பாடத்திட்டம், வழிகாட்டிகள், வசதி செய்வோர் போன்றவையெல்லாம் இவ்வகையிலேயே கல்வித்துறையிற் சேர்ந்து கொள்கின்றன.

இலங்கை, நவீன செல்நெறிகளையும் பண்டைய அருஞ்செல்வங்களையும் கலக்கச் செய்து தமது கல்விக்கோலத்தை உருவாக்கிக்கொண்டுள்ளது. சமகாலத் தேவைகளுக்கமைய மறுசீரமைப்புகளினூடாக எட்டு ஆண்டுகளுக்கொருதடவை இற்றைப்படுத்தப்படும் கலைத்திட்டத்துக்குரிய ஒரு கற்றல் வளமாக இவ்வாசிரியர் வழிகாட்டிகள் தயாரிக்கப்படுகின்றன.

பாடக் குறிக்கோள்களின் ஒத்ததன்மையை தேசிய மட்டத்தில் பேணுவது அவசியமாகும். எனினும், ஆசிரியர் வழிகாட்டியிற் தரப்பட்டுள்ள கற்றல் முறையியல்கள் சற்றேனும் பிசகாது அச்சொட்டாகப் பயன்படுத்துவதற்குரிவையன்று. பாடத்திட்டத்தின் தேர்ச்சிகள், தேர்ச்சி மட்டங்களை அடைவதற்காகப் பாடவிடயங்களின் மூலம் கற்றற் பேறுகளை அண்மிப்பதற்காகக் கற்றல் முறையியல்களை ஆக்கபூர்வமானதாக மாற்றியமைத்துக் கொள்வதற்கான சுதந்திரம் வசதி செய்து கொடுப்போருக்கு உண்டு என்பதில் ஐயமில்லை. மாணவரது அடைவுச் சதவீதத்தை உயரிய மட்டத்திற்கு இட்டுச் செல்ல உதவும் மற்றும் அதற்கான வசதிகளைச் செய்து கொடுக்கும் ஆசிரியரது வகிபாகத்திற்கு உந்துதலளிப்பதற்காகத் தயாரிக்கப்பட்டுள்ள ஆசிரியர் வழிகாட்டியை ஆசிரியர்கள் மட்டுமன்றி மாணவரும் பெற்றோரும் கூடப் பயன்படுத்தலாம். குறித்த பாடத்தின் பாடநூலுக்குத் துணையாக அமையும் ஒரு சாதனமான இவ்வாசிரியர் வழிகாட்டி, மற்றுமொரு பாடநூல் அன்று என்பதை அறிந்து பாடநூல், ஆசிரியர் வழிகாட்டி ஆகிய இரண்டையும் ஆசிரியர்கள் பயன்படுத்த வேண்டும்.

அந்தந்தப் பாடத்தின் அடைவு தொடர்பில், தேசிய நிலைப் பரீட்சகர்களால் எதிர்பார்க்கப்பெறும் அடைவுகளை, மாணவர்கள் அடைந்துள்ளனரா என்பது பற்றிப் பாடநிறைவில் வகுப்பறையில் வசதி செய்து கொடுப்பவர்களால் மதிப்பிடப் பெறுதல் வேண்டும். களிப்பூட்டத்தக்க செழுமையான பண்பாட்டைக் கட்டியெழுப்புவதற்கான ஒரு கருவியாக இவ்வாசிரியர் வழிகாட்டி அமைய வேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

சங்கைக்குரிய கலாநிதி மாபுல்கொட சுமனரதன தேரர்

பீடாதிபதி, பிரதிப் பணிப்பாளர் நாயகம்

மொழிகள், மானிடவியல் மற்றும் சமூக விஞ்ஞான பீடம்

தேசிய கல்வி நிறுவகம்

கலைத்திட்டக் குழு

வழிகாட்டலும் அனுமதியும்

கல்வி சார் அலுவல்கள் சபை,

தேசிய கல்வி நிறுவகம்

மேற்பார்வை

: திருமதி. எம்.பீ.ஆர். தனவர்தன, பணிப்பாளர்,
சமூக விஞ்ஞானத்துறை, தேசிய கல்வி நிறுவகம்.

இணைப்பாக்கம்

திருமதி. டப்ள்யு.ஏ.குமுதேந்திரி சுதர்ஷனி
சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், தேசிய கல்வி நிறுவகம்.

பாட ஆலோசனையும் மேற்பார்வையும் :

பேராசிரியர் ஐயதேவ உயங்கொட
முன்னாள் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்
கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்.

எழுத்தாளர் குழு

வெளிவாரி :

பேராசிரியர் உடல் அபேர்தன்

- பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

கலாநிதி அதுல விதானவசம்

- சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

கலாநிதி எஸ். பாஸ்கரன்

- சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

திரு. எம். ரஞ்சித்

- சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், சபரகமுவப் பல்கலைக்கழகம்.

திரு. சுமுது வலாகுலுகே

- விரிவுரையாளர், உறுகுணைப் பல்கலைக்கழகம்.

திருமதி. டப்ள்யு.கே.சீ. பிரியந்தி

- விகாரமஹாதேவி பெண்கள் கல்லூரி, கிரிபத்தொட.

திருமதி. கல்யாணி சித்ரா த சில்வா

- சுஜாதா - பெண்கள் கல்லூரி, நுகேகொடை.

திரு. எம்.எச்.எம். யாகூத்

- முன்னாள் பிரதம செயற்றிட்ட அதிகாரி, தேசிய கல்வி நிறுவகம்.

திரு. எம். செளந்தரராஜ்

- அல்அதான் முஸ்லிம் கல்லூரி, பதுளை.

உள்வாரி :

திருமதி. டப்ள்யு.ஏ.குமுதேந்திரி சுதர்ஷனி

- சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், தேசிய கல்வி நிறுவகம்.

கலாநிதி. எஸ். கருணாகரன்

- சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், தேசிய கல்வி நிறுவகம்.

தமிழாக்கம் :

திரு. ஆர். சந்திரமோகன்

- ஆசிரியர் சேவை, வட்டவளை த.ம.வி., வட்டவளை.

திரு. எஸ். மோகன்

- ஆசிரியர் சேவை, ஹவுப்பே த.வி., கஹவத்தை.

திரு. எம்.எச்.எம்.புஹாரி

- ஆசிரியர் ஆலோசகர் (ஓய்வுநிலை), கல்விப்பணிமனை, கேகாலை.

திரு. டி. ரவீந்திரபிரசாத்

- ஆசிரியர் சேவை, ஹல்தமுல்லை த.ம.வி. ஹப்புத்தளை

திரு. எஸ். புஸ்பராஜ்

- ஆசிரியர் சேவை, லக்ஷ்பான இல 2 த.வி., மஸ்கெலியா.

திரு. எஸ். விஜயகுமார்.

- சட்டத்தரணி

தமிழ்ப் பதிப்பாக்கம் :

கலாநிதி. எஸ். கருணாகரன்

- சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர், தேசிய கல்வி நிறுவகம்.

கணினி உதவி :

திரு. ஆர். சந்திரமோகன்

- ஆசிரியர் சேவை, வட்டவளை த. ம. வி., வட்டவளை.

திரு. ஏ.எம்.எஸ். நிஷான் பண்டார

- ஆவே மரியா கல்லூரி, கொழும்பு.

பல்வேறு உதவிகள் :

செல்வி. ஏ.எல்.எஸ்.பீ. அத்தபத்து

- தேசிய கல்வி நிறுவகம். மஹரகம்.

உள்ளடக்கம்

	பக்கம்
கௌரவ கல்வியமைச்சரின் செய்தி	iii
பணிப்பாளர் நாயகம் அவர்களின் செய்தி	iv-v
முன்னுரை	vi
பிரதிப் பணிப்பாளர் நாயகம் அவர்களின் செய்தி	vii
கலைத்திட்டக் குழு	viii
09. சனநாயக ஆட்சிமுறை	01 - 23
10. அரசியலமைப்பு மாதிரிகள்	24 - 78
11. பொதுக் கொள்கையாக்கம்	79 - 91
12. 1978ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் குடியரசு அரசியலமைப்பு	92 - 126
13. இலங்கையின் அரசியல் கட்சிகள்	127 - 137
14. சர்வதேச அரசியல்	138 - 149
15. இலங்கையும் உலகமும்	150 - 159

09. சனநாயக ஆட்சிமுறை

- தேர்ச்சி : 9.0 சனநாயக ஆட்சிமுறை தொடர்பான விளக்கத்தை வெளிப்படுத்துவார்.
- தேர்ச்சி மட்டம் : 9.1 சனநாயக ஆட்சிமுறையின் கோட்பாட்டு யினை அடிப்படையினை விளங்கிக் கொள்வார்.
9.2 சனநாயக ஆட்சிமுறையின் நடைமுறைப்பாங்கைப் பகுத்தாராய்வார்.
- பாடவேளைகள் : 40
- கற்றற்பேறுகள் :
- மிகச் சிறந்த அரசியலமைப்பில் காணப்பட வேண்டிய பண்புகளைத் தேடியறிவார்.
 - சனநாயக ஆட்சியின் பண்புகளை இனங்கண்டு விவரிப்பார்.
 - இலங்கை அரசியலமைப்பில் இடம்பெற்றுள்ள சனநாயகப் பண்புகளையும் இடம்பெறாத சனநாயகப் பண்புகளையும் எடுத்துக் காட்டுவார்.
 - சனநாயக ஆட்சிமுறை இலங்கைக்குப் பொருந்துமாற்றை சுட்டிக் காட்டுவார்.

அறிமுகம்

நவீன சனநாயக ஆட்சிமுறையானது குறுகிய வரலாற்றினைக் கொண்டதாகும். 17ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னரைப்பகுதியில் இடம்பெற்ற எதேட்ச்சாதிகாரமிக்க மன்னராட்சி முறைக்கு எதிராகவும், மாற்றீடாகவும் பிரித்தானியாவில் இம்முறை தோற்றம் பெற்றது. பின்னர் இக்கருத்துக்கள் ஐரோப்பாவுக்கும் மற்றும் அமெரிக்காவுக்கும் பரவியது. பிரித்தானியாவில் அக்காலப்பகுதியில் தோற்றம் பெற்ற தாராண்மைவாத கருத்துக்களை உள்வாங்கிக்கொண்டு முன்னிலையடைந்த தாராண்மைவாத சனநாயகத்தையும் மக்களாட்சியினை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவான பிரதிநிதித்துவ சனநாயகம் பற்றிய அடிப்படை அறிவையும் பெற்றுக்கொள்வது இவ்வலகின் நோக்கமாகும். இதனூடாக சனநாயக ஆட்சிமுறை சாத்தியமாவதற்குத் தேவையான அடிப்படைப் பண்புகளான யாப்புறுவாதம், மக்கள் இறைமை, அதிகார வேறாக்கம், தடைகளும் சமநிலைகளும், சட்டவாட்சி, மனித உரிமைகள், வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம், சுதந்திரமானதும் நீதியானதுமான தேர்தல் முறை, மக்களுக்குப் பொறுப்புக்கூறல் போன்ற கருப் பொருள்களை அறிந்து கொள்வதற்கு வழி ஏற்படுத்தப்பட வேண்டும். அத்துடன் அப்பண்புகள் இலங்கைக்கு எவ்வாறு பொருந்துகிறது என்றும், அவற்றை எவ்வாறு ஏற்புடையதாக்கிக் கொள்வது என்பது பற்றியும் கலந்துரையாடி அவற்றை மதிப்பிட்டுக்கொள்ளவும் இவ்வத்தியாயத்தில் வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

பாட விடயங்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கான வழிகாட்டல்

9.1. சனநாயக ஆட்சி முறை எனும் எண்ணக்கரு

இதன்கீழ் தாராண்மை சனநாயகம் மற்றும் பிரதிநிதித்துவ சனநாயகம் என்ற தலைப்புக்கள் இரண்டையும் கலந்துரையாடுவோம்.

1. தாராண்மை சனநாயகம்

- சில மேலைத்தேய அறிஞர்களின் பார்வையில் தாராண்மை சனநாயகம் என்பதே சனநாயகத்தின் ஒரேயொரு பிரயோக ரீதியானதும் பொருள் நிறைந்ததுமாகும். அதேபோன்று சனநாயகம் தொடர்பான நவீன கருத்துக்களில் வெளிப்படுவதும் ஆதிக்கம் செலுத்துவதும் தாராண்மை சனநாயகமாகும். இது அனைத்து அபிவிருத்தியடைந்த மேலைத்தேய நாடுகளிலும், அபிவிருத்தியடைந்துவரும் நாடுகளிலும் கம்யூனிச ஆட்சி நிலவிய நாடுகளிலும் வியாபிக்க வேண்டும் என்ற கருத்து கடந்தகாலத்தில் நிலவியது. எனினும் சனநாயகம் பற்றிய இக்கருத்து முற்றிலும் உண்மையானதல்ல. தாராண்மை சனநாயகம் என்பது சனநாயகத்தின் குறித்த ஒரு பரிணாமம் மாத்திரமேயாகும்.
- அன்ரு ஹேவுட் (Andrew Heywood - 1994) இன் கருத்துப்படி, சனநாயகம் என்பது ஓர், ஆட்சிமுறை மட்டுமல்ல மாறாக வாழ்வியலுமாகும். இது மன்னராட்சி முறைக்கு மாற்றீட்டு முறையொன்றாகவே விருத்தியடைந்தது. வாழ்வியல் எண்ணக்கருவாக இது மானியமுறை ஆட்சியில் சமூகம் மற்றும் தனிநபர் அடக்கு முறைக்கு எதிராகத் தோற்றம் பெற்றது.
- தாராண்மை சனநாயகம் என்ற எண்ணக்கரு 17ஆம், 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பாவில் வளர்ச்சி பெற்ற “தாராண்மை” மற்றும் “சனநாயகம்” ஆகிய எண்ணக்கருக்களின் கலவையாகும். “தாராண்மை” எனும் பதமானது “அரசின் கட்டுப்பாடு மற்றும் தலையீட்டில் இருந்து விடுபடல்” என்ற கருத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. ஆட்சிமுறை என்ற வகையில் “சனநாயகம்” என்பது “மக்கள் விருப்பின்படி மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் ஆட்சிமுறை” ஆகும். “தனியாள் சுதந்திரம்” என்பது தாராண்மை சனநாயகத்தின் மையக்கொள்கையாகும்.
- தாராண்மை சனநாயகம் எனும் கருத்தியல் யாப்புறுவாதம், தனியாள் சொத்துடைமை, அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல், அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரப் போட்டி, தேர்தல்கள் மற்றும் சந்தை தொடர்பான சுதந்திரம், நீதித்துறைச் சுதந்திரம், தடைகளும் சமன்பாடுகளும், அரசு மற்றும் தனியார் துறைகளுக்கிடையிலான வேறுபாடுகள் போன்ற கொள்கைகளும் நடை முறைகளும் உள்ளடங்கும். இவை சனநாயகத்திற்குத் தேவையான முன்நிபந்தனைகளேயன்றி, சனநாயகத்திற்காகவே காணப்படும் நிபந்தனைகள் அல்ல.
- தாராண்மை நோக்கின்படி, அரசு அதிகாரத்தை துன்புறுத்துவதற்காகப் பயன்படுத்தக் கூடிய வாய்ப்பு காணப்படுகின்றமையால், அரசு அதிகாரத்தை வரையறுத்து அரசு மக்களைத் துன்பத்திற்குள்ளாக்கும் மற்றும் அடக்குமுறை கருவியாவதைத் தடுக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இதற்காகத் தாராண்மைவாதிகள் உரிமைகள் பிரகடனம், சமநிலைத் தலையீடுகள் முறைமை, நீதித்துறைச் சுதந்திரம், ஊடக சுதந்திரத்தை உறுதிப்படுத்தல் போன்ற யாப்பு ரீதியான விதிமுறைகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

- சனநாயகம் என்பது மக்கள் விருப்பு எனும் எண்ணக்கருவுடன் தொடர்புகிறது (Consent of the People). ஆட்சியாளர்கள் அரசாள்வதற்கான அதிகாரத்தை மக்கள் விருப்பம் மற்றும் அனுமதியுடன் மட்டுமே நடைமுறைப்படுத்த முடியும் என்பதே இதன் பொருளாகும். மக்கள் ஆட்சியாளர்களுக்கு தமது அதிகாரத்தை வழங்கும் பொறிமுறை சுதந்திரமான தேர்தல்களாகும். சுதந்திரமான தேர்தல் எனும் பொறிமுறையினூடாக அதிகாரத்தை ஒப்படைக்கின்றனர். தேர்தல்களில் வாக்களிப்பதன் மூலம் மக்கள் விருப்பு நடைமுறைக்கு வருகின்றது. தாராண்மை சனநாயகமானது தேர்தல்கள் சனநாயகத்தை ஊடகமாகக் கொண்டு செயற்படுவதுடன் அது அரசியல் சமத்துவம் என்ற கோட்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அந்த வகையில் சனநாயக ரீதியான தேர்தல்கள் என்பது சர்வசன வாக்குரிமை, ஒருவாக்கு / ஒரு பெறுமானம் மற்றும் சுதந்திரமான தெரிவு என்ற கருத்துக்களினடிப்படையிலேயே கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளன.
- எவ்வித பாகுபாடுகளும், தகுதிகளும் இன்றி அனைவருக்கும் வாக்குரிமை கிடைக்கப்பெற வேண்டும் என “சர்வசன வாக்குரிமை” என்ற எண்ணக்கரு குறிப்பிடுகின்றது. குறித்த காலத்தில் தேர்தல்கள் நடைபெறுவதும், வெளிப்படைத்தன்மையுடனும் போட்டித் தன்மையுடனும் இருத்தல் சர்வசன வாக்குரிமையின் அடிப்படையினை பலப்படுத்துவதற்கு அவசியமானதாகும்.
- “ஆட்சியாளர்கள் மக்கள் பிரதிநிதிகள்” என்பதே சனநாயகச் செயன்முறையின் அடித்தளமாகும். “பொதுமக்களுக்குப் பொறுப்புக்கூறுதல்” எனும் எண்ணக்கருவினூடாக வெளிப்படுத்தப்படுவதும் இக்கொள்கையே ஆகும்.
- அரசியல் கட்சிகள், அரசியல் இயக்கங்கள் ஆகியவற்றுக்கிடையில் காணப்படும் வெளிப்படையான போட்டித் தன்மையானது, அரசியல் பன்மைத்துவம் (**Political Pluralism**) என்ற தாராண்மை சனநாயகத்தின் அடிப்படைகள் மூலம் (Principle) வெளிப்படுத்தப்படும் ஊடகமாகும்.
- தாராண்மை சனநாயகம், பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்துடன் “வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம்” எனும் விடயத்தை வலியுறுத்துகின்றது. “வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம்” என்பது மக்களை துன்புறுத்தும் அதிகாரம் மற்றும் அதிகாரத்துவம் அற்ற, மக்களுக்குப் பொறுப்புக்கூறும் வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரமுள்ள அரசாங்கமாகும்.
- வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கமானது சனநாயக ஆட்சி முறையின் கீழ் அரசியலமைப்பிற்கு உட்பட்டு அரசியல் போட்டிக்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சட்டரீதியான சட்டகத்தை வழங்குவதுடன், அதுவே வரையறுக்கப்பட்ட அரசினையும் நிர்ணயம் செய்கின்றது. ஒன்றுகூடும் சுதந்திரம், மதச் சுதந்திரம் மற்றும் சொத்துரிமை, கருத்து வெளிப்பாட்டுச் சுதந்திரம் அத்துடன் தனியாள் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் சுயாதீன நீதிமன்றமும் வழங்கப்படும் என உறுதி கூறுகின்றது.
- தாராண்மை சனநாயக அரசாங்கத்தின் மூலம் பெரும்பான்மையினரின் கீழ் உள்ள சிறுபான்மையினரைப் பாதுகாத்தல் என்ற அம்சமும் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. அந்தவகையில் தாராண்மை சனநாயக ஆட்சியானது தனியாள் சுதந்திரம் மற்றும் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளை ஊக்குவிக்கும் அரசியலமைப்பு ரீதியிலான ஆட்சிமுறையாகும்.

- தாராண்மை சனநாயகமானது சட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டமைந்த சட்டத்தின் மூலம் (Rule of Law) ஆளப்படும் ஆட்சி முறையாகும். மக்கள் பிரதிநிதிகளும் நாட்டின் அரசியலமைப்பு மற்றும் சட்டத்திற்கு அமைவாகவே செயற்பட வேண்டும். தாராண்மை சனநாயகத்தின் அடிப்படைகளாகிய (Principle) “சட்டத்தின் முன் சமத்துவம்” (Equality Before Law) என்பதனுடாகவும் இதுவே வலியுறுத்தப்படுகிறது. ஆதலால் சனநாயக அரசாங்கம் ஒன்று அரசியலமைப்பின் வரையறைகளுக்கு உட்பட்டதாகும். இத்தகைய சூழலில் அரசினால் பிரசைகளுக்கு அச்சுறுத்தல் ஏற்படும்போது அவர்கள் தமது உரிமைகளைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு தேசிய நீதிமன்றங்களினதும் அத்துடன் சர்வதேச நீதி மன்றங்களினதும் நிவாரணங்களைக் கோரமுடியும்.
- மேற்கூறப்பட்டதன்படி தாராண்மை சனநாயகம் என்பது அரசாங்கத்திற்கு உரித்தான கருமங்களின் மீதும் விடயப்பரப்பின் மீதும் கட்டுப்பாடுகளை விதிப்பதுடன் அரசாங்க அதிகாரத்தை ஒன்றிணைப்பதற்கு முயற்சிக்கும் ஓர் உடன்படிக்கையாகும்.

வரலாற்றுப் பாதை

- நடைமுறையில் தாராண்மை சனநாயக நாடுகள் என அறியப்படும் அநேகமானவை “தாராண்மை” யை அடைந்தது, ஏற்றது அல்லது தாராண்மையின் பண்புகளை ஏற்றுக்கொண்டது அவை சனநாயக நாடுகளாக மாறுவதற்கு முன்பதாகும். உதாரணமாக 19ஆம் நூற்றாண்டென்பது அவை சனநாயக நாடுகளாக மாறுவதற்கு முன்புதான் காலமாகும். உதாரணமாக 19ஆம் நூற்றாண்டிலேயே அநேகமான மேலைத்தேய நாடுகள் யாப்புறுவாத அரசாங்கத்தின் இயல்பினைப் பெற்றுக்கொண்டிருந்த போதும் அந்நாடுகள் கல்வி மற்றும் சொத்துடையவர்களுக்கு மாத்திரமே வாக்குரிமையினை மட்டுப்படுத்தியிருந்தன. தாராண்மைப் பண்புகள் தாபிக்கப்பட்டு சிறிதுகாலம் சென்ற பின்னரே இந்நாட்டு மக்கள் வாக்குரிமையினைப் பூரணமாக/முழுமையாகப் பெற்றுக்கொண்டனர்.

எடுத்துக்காட்டுகள்

- I. பிரித்தானியாவில் சர்வசன வாக்குரிமை 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலேயே வழங்கப்பட்டது. அதாவது 1928 இல் ஆகும். அது தொழிலாளர் வகுப்பினர் மேற்கொண்ட போராட்டத்தின் விளைவாகவே பெறப்பட்டது.
- II. அமெரிக்காவில் சர்வசன வாக்குரிமை 1966 ஆம் ஆண்டிலேயே முழுமையடைந்தது.
- III. சுவிட் சர்லாந்தில் 1971 ஆண்டிலேயே பெண்களுக்கான வாக்குரிமை முழுமையடைந்தது.
- IV. இலங்கையில் 1833 இன் கோல்புறுக் - கமரன் சீர்த்திருத்தத்தின் கீழ் தாராண்மை அம்சங்களான சட்டத்தின் ஆட்சி, நீதித்துறைச் சுதந்திரம், ஆளுநரின் அதிகாரத்தை வரையறுத்தல், சட்டவாக்கக் கழகம், நிறைவேற்றுக் கழகம் போன்ற தாராண்மை அம்சங்கள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டனும், வாக்குரிமை, அரசியல் கட்சிகள் போன்ற சனநாயக அம்சங்கள் 1931 வரை காணப்படவில்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட முடியும்.

- சமகால உலகில் அனைத்து தாராண்மை சனநாயக முறைமைகளும் பிரதிநிதித்துவ அம்சங்களையும் வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தையும் கொண்டமைந்துள்ளன. எவ்வாறாயினும் இக்கொள்கை தொடர்பான நடைமுறைப் பிரயோகமானது நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடும். உதாரணமாக அனைத்து நவீன சனநாயக ஆட்சிமுறைகளிலும் அமெரிக்க ஆட்சிமுறைமையானது அதிகளவான தாராண்மை மற்றும் வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தையும் கொண்ட ஆட்சிமுறையாகும். அவ்வாட்சி முறைமையில் சனநாயகத்திலும் பார்க்கத் தாராண்மைவாதமே அடிப்படைக் கொள்கையாக அமைந்துள்ளது. எனினும் பெரிய பிரித்தானிய ஆட்சிமுறைமையினுள் தாராண்மைச் சனநாயகத்தின் பிரதிநிதியான சனநாயக முறைக்கு முதன்மை இடத்தை வழங்கியுள்ளது.
- அத்தோடு இதற்கிடையில், உலக பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான போராட்டத்தின் பிரதான பங்குதாரர்களான அமெரிக்கா மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகள் தேசிய பாதுகாப்பிற்கு முன்னுரிமை வழங்குவதால் தாராண்மை மற்றும் சனநாயகம் எனும் மூலக்கொள்கைகள் இரண்டும் பின்னடைவுக்குட்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இந்நாடுகள் தனிநபர் சுதந்திரத்திற்கென்றி தேசிய பாதுகாப்பிற்கே முன்னுரிமை அளித்துள்ளன. இதன்கீழ் அவசரகாலச் சட்டம் உட்பட அடிப்படை உரிமைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் தாராண்மை அல்லது சனநாயகம் அல்லாத புதிய சட்டங்களை அறிமுகப்படுத்தியுள்ளன.
- தாராண்மை சனநாயக ஆட்சிமுறை உண்மையில் முதலாளித்துவ பொருளாதார முறையுடன் நெருங்கிய தொடர்பினைக் கொண்டதொன்றாகும். தாராண்மைவாதமானது வரலாற்று ரீதியாக ஐரோப்பிய முதலாளித்துவ கருத்துக்கள் மற்றும் தத்துவங்களின் அடிப்படையில் தோற்றம் பெற்ற ஒன்றாகும். தாராண்மை சனநாயகம் என்பது முதலாளித்துவத்தின் அரசியல் வெளிப்பாடு என்பதை நாம் மறத்தல் ஆகாது.
- பொருளாதார மற்றும் சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள், முதலாளித்துவ சமூகத்தின் பிரதான இயல்பாகும். தாராண்மை சனநாயகம், பொருளாதார மற்றும் சமூக ஏற்றத்தாழ்வுகள், துன்பம், வறுமை ஆகியவற்றுக்குத் தீர்வினை வழங்குவதில்லை. இது தாராண்மை சனநாயகத்தின் மீதான பிரதான விமர்சனத்திற்கான அடிப்படையை வழங்குகிறது.
- கடந்த நூற்றாண்டின் முன்னரைப் பகுதியில் மேற்கத்தேய முதலாளித்துவ அரசுகளில் தோற்றம் பெற்ற நலன்புரி அரசானது, சமூக ஏற்றத்தாழ்வு தொடர்பான இப்பிரச்சினைக்கு தீர்வு வழங்க எடுக்கப்பட்ட ஒரு முயற்சியாகும். அரசாங்கத்தின் தலையீட்டு வழிமுறையினூடாக வறுமையினுள் வாழும் சமூக வகுப்புகளுக்கு உதவி வழங்கும் வகையில் செல்வத்தை மீளப் பகிர்ந்தளித்தலே, சமூக நலன்புரிக் கொள்கைகளின் நோக்காக இருந்தது. வசதிபடைத்த நபர்களிடமிருந்து வரி அறவிடல், அத்துடன் உணவும், சுகாதாரமும், கல்வி, வீடு, போக்குவரத்து போன்றன பிரசைகளின் அத்தியவசிய சேவைகளுக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கல் மற்றும் அரசாங்கத்தினால் தொழில்களை வழங்கல் போன்றன முதலாளித்துவ நலன்புரிவாதத்தினால் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட கொள்கைகளாகும். எனினும் 1980 களில் இருந்து உலகம் முழுவதும் பரவலடைந்த நவீன தாராண்மைவாதத்தின் கீழ் இந்த நலன்புரிவாதக் கொள்கைகள் இல்லாமலாக்கப்பட்டன. இப்புதிய தாராண்மைவாதக் கொள்கையின் மாற்றங்கள் பிரித்தானியா மற்றும் அமெரிக்காவிலேயே முதலில் உருவாகியது. இதன்படி சமூகத்தின் வருமானத்தை செயற்றிறான வகையில் பகிர்வதற்கு முதலாளித்துவ சந்தைக்கு மிகவும் சிறப்பாக

செய்ய முடியும் என்ற பழைமை தாராண்மைவாதமே சிறந்தது என்ற வாதம் மீண்டும் தோன்றியது. இது தற்போது உலகம் முழுவதிலுமுள்ள தாராண்மைவாத நாடுகளிலும் உத்தியோகபூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாக மாறியுள்ளது.

2. பிரதிநிதித்துவ சனநாயகம்

- நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்டிராத ஆனால், சமகால உலகில் நடைமுறையில் உள்ள சனநாயகம் பிரதிநிதித்துவ சனநாயகம் ஆகும்.
- 17ஆம், 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பா, அமெரிக்க நாடுகளில் நிலைபெற்று வளர்ந்தது. இது முதலில் பிரித்தானியாவில் தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சியடைந்தது. இது மானிய முறை அரசாங்கங்களுக்கு மாற்றீடாகவே முதன்மையடைந்தது.
- பிரதிநிதித்துவ சனநாயக முறை தோன்றுவதற்கு முன்னர் காணப்பட்ட சனநாயக முறைமை கிரேக்கத்தில் நிலவிய நேரடி சனநாயக முறைமையாகும். இந்நேரடி சனநாயகத்தின் அடிப்படை யாதெனில் பெண்கள், சிறுவர்கள், அடிமைகள் தவிர்ந்த ஏனைய எல்லாப் பிரசைகளும் அரசாட்சி முறையில் தொடர்புறுவதற்குக் காட்டும் நேரடியான மற்றும் தொடர்ச்சியான பங்கேற்பாகும். இங்கு அரசு மற்றும் சிவில் சமூகத்திற்கிடையிலோ, அரசாங்கம் மற்றும் ஆளப்படுபவர்கள் என்பவற்றுக்கிடையிலோ வேறுபாடு காணப்படவில்லை. இங்கு பிரசாவுரிமை பெற்ற மக்களே அரசாங்கம் ஆவர்.
- அதன்படி நேரடி மற்றும் பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்திற்கிடையில் பாரிய வேறுபாடுகள் உள்ளன. பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்தின் கீழ் மக்கள் நேரடியாக ஆட்சியில் பங்குபற்றுவதில்லை. மாறாக அவர்கள் தேர்தல் மூலம் தெரிவு செய்த பிரதிநிதிகள் ஊடாகவே இதனை மேற்கொள்கின்றனர். பிரதிநிதித்துவ சனநாயக ஆட்சிமுறையில் மக்கள் நேரடியாக பங்குபற்றுவல்ல. மாறாக மக்கள் வாக்குகளால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள் ஊடாகவே பங்குபற்றுவர். பொதுவாக “உறுப்பினர்கள்” என நாம் அழைப்பது பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்தின் வெளிப்பாடாகவுள்ள “மக்கள் பிரதிநிதிகள்” என்போரையே ஆகும்.
- நவீன சனநாயகத்தில் சில சந்தர்ப்பங்களில் மக்கள் அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பு (ஒப்பங்கோடல்), மீளழைத்தல், தொடக்கிவைத்தல் ஆகிய நேரடி சனநாயக உத்திகள் பயன்படுத்தப்பட்டாலும் அவை நேரடி சனநாயகத்துடன் மிகவும் குறைந்தளவான தொடர்பினையே கொண்டுள்ளது. ஆகையால் இவ்விரண்டுக்கும் இடையில் பாரிய வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன.
- நவீன அரசுகளின் பாரிய நிலப்பரப்பு, அதிகரித்த சனத்தொகை, ஒன்றுகூடுவதில் உள்ள சிக்கல்கள், அரசியலுடன் தொடர்புடைய மக்களின் அபிலாஷைகள் மற்றும் பிரச்சினைகளின் சிக்கல் தன்மை போன்றன நேரடி சனநாயக முறையைச் சாத்தியமற்றதாகியது. மேற்படி பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாணும் முகமாகவே பிரதிநிதித்துவ சனநாயகம் தோற்றம் பெற்றது.

- பிரதிநிதித்துவ சனநாயக முறையில் மக்கள் மறைமுகமாகவே ஆட்சியில் பங்குபற்றுகின்றனர். அதாவது தாங்களால் தெரிவு செய்யப்படும் பிரதிநிதியினூடாகவாகும். மக்களின் குரல் இங்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளதுடன் மக்கள் சார்பாகத் தீர்மானம் மேற்கொள்ளும் பொறுப்பு தொழில்சார் அரசியல்வாதிகள் குழுவொன்றிடம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.
- பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்தில் மக்கள் என்பது சனநாயகத்தின் வரையறைக்குட்பட்டதும் மறைமுகமானதுமான ஒரு கருவியாகும். அது ஆட்சி பணிகளில் பொதுமக்களின் பங்குபற்றலானது காலத்திற்குக் காலம் இடம் பெறும் தேர்தல்களுக்கு மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளமையினால் அது வரையறைக்கு உட்பட்டதாகும். மக்கள் பிரதிநிதிகள் ஊடாக ஆட்சிப் பணிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றமையினால் அது மறைமுகமானதாகிறது. பொதுசன அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பின் போது மாத்திரமே மக்கள் நேரடியாக தமது அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக் கின்றனர்.
- பிரதிநிதித்துவ சனநாயக முறையினை மக்களால் மேற்கொள்ளப்படும் ஆட்சிமுறையென (Government by the People) முழுமையாகக் கூற முடியாவிடினும், மக்களுக்காக நடத்தப்படும் ஆட்சி (Government for the People) எனும் பாரம்பரிய (Classical) இலக்கை நிறைவேற்றிக் கொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது.
- இது தேர்தலை அடிப்படையாகக் கொண்டமைவதால் தேர்தல் சனநாயகம் எனவும் குறிப்பிடப்படும். பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்தின் கீழ் பயனுள்ளவாறு (Productively) பிரசகனின் பங்குபற்றல் மற்றும் பொறுப்புக்கூறலை உறுதிப்படுத்துவதற்காகத் தேர்தல் முறைகளின் மூலம் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய அடிப்படை நியதிகள் பின்வருமாறு:

பொருளுடையதாக இருத்தல்

முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அரசாங்கத்தின் ஆணையிடும் அதிகாரத்தைக் கொண்ட பதவிகளே தேர்தல் செயன்முறையின் ஊடாக நிரப்பப்படுகின்றன. அவை சட்டவாக்கத்துடன் தொடர்புறும் மற்றும் அரச அதிகாரம் தொடர்பில் பொறுப்பேற்கும் பதவிகளாகும்.

போட்டித்தன்மை

தெரிவு செய்யப்படும் பதவிகளுக்காக உண்மையான போட்டி காணப்பட வேண்டும். போட்டியினைத் தடுக்கும் வகையிலான சட்டமோ நடைமுறைகளோ இருத்தலாகாது.

சுதந்திரம்

வாக்காளர்களுக்கு வாக்களிப்பதற்கான சுதந்திரம் காணப்பட வேண்டும். வாக்காளர்கள் மீது அரசோ ஏனைய வெளி அமைப்புகளோ, நபர்களோ எவ்வகையிலும் தடைகள் மற்றும் அச்சுறுத்தல்களை ஏற்படுத்தக் கூடாது.

இரகசியத்தன்மை (அந்தரங்கம்)

வாக்காளர்களின் வாக்களிப்பின் இரகசியத்தன்மையினைப் பாதுகாக்கும் வகையில் தேர்தலானது இடம்பெற வேண்டும். “இரகசிய வாக்கெடுப்பு” என்பதன் பொருள் இதுவேயாகும்.

நியாயத்தன்மை (ஒப்புரவு)

வேட்பாளர்களைத் தெரிவு செய்தல், தேர்தலை நடாத்துதல் மற்றும் வாக்கு எண்ணுதல் ஆகிய எந்தவொரு செயன்முறையும், முறையற்ற அனுசரணை, பாகுபாடு காட்டுதல், மோசடிகள் மற்றும் ஏனைய நியாயமற்ற வகையிலான ஊழல்மிக்க செயற்பாடாக இருத்தலாகாது.

காலத்துக்குக் காலம் தேர்தல்களை நடாத்துதல்

குறைந்தது 4 அல்லது 5 வருடங்களுக்கு ஒருமுறையேனும் தேர்தல்கள் நடத்தப்பட வேண்டும். இதன்மூலம் வாக்காளர்கள் தமது பொறுப்புக் கூறலைப் பிரயோகிக்கக் கூடியதாக இருக்கும்.

உள்ளீர்த்தல் (Inclusivity)

குறிப்பிட்ட வயதுக்கு மேற்பட்ட பிரசைகளுக்கு (இலங்கையில் 18 வயதுக்கு மேற்பட்ட) வாக்களிக்கும் உரிமை இருத்தல் வேண்டும். இதன் பொருள் யாதெனில் வாக்குரிமை பெற தகுதியுடைய எவரையும் ஒதுக்கியிருத்தல் கூடாது என்பதாகும். இதனுடாக பால், இனம், சாதி, சமூக வர்க்கம் ஆகிய காரணிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாக்குரிமையை யாருக்கும் மறுக்க முடியாது என்ற கருத்து வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

சமத்துவம்

ஒருவருக்கு ஒரு வாக்கு என்ற கொள்கைக்கு ஏற்ப அனைவருக்கும் சமமான வாக்குரிமை வழங்கப்படுதல் வேண்டும்.

- பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்தில் மக்களுக்காகத் தீர்மானம் மேற்கொள்வது பிரதிநிதிகள் ஆகையால், மக்கள் இறைமையின் குறைந்தப்பட்சத் தலையீடாகவே பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்தினை கருதலாம். சனநாயகத்தின் இப்பங்குபற்றல் இயல்பானது ஒருவருக்கு ஒரு வாக்கு என்ற கொள்கையைக் கொண்ட தேர்தல்களில் பங்குப்பற்றுவதனை குறிக்கிறது.
- பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்தில் பொறுப்பு கூறுவது தொடர்பில் மிகவும் முக்கியமான அம்சம் தேர்தல்களை மையப்படுத்தியுள்ளது.

9.2. சனநாயக ஆட்சியும் அதன் இயல்புகளும்

நாங்கள் இதுவரை பார்த்தவகையில் யாப்புறுவாதம், மக்கள் இறைமை, அதிகார வேறாக்கம், சமநிலைத் தலையீடுகள், சட்டத்தின் ஆட்சி, மனித உரிமைகள், சுதந்திரமானதும் நீதியானதுமானத் தேர்தல்கள், மக்களுக்குப் பொறுப்புக் கூறல் என்பன சனநாயக ஆட்சிமுறையின் பண்புகளாகும். இனி இவை ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் விரிவாக அறிந்துகொள்ள முயற்சிப்போம்.

• யாப்புறுவாதம் (அரசியலமைப்புவாதம்)

I. யாப்புறுவாதமானது தாராண்மைவாதத்தின் அடிப்படைப் பெறுமானங்களில் ஒன்றாக அமைவதோடு, தாராண்மைச் சனநாயகத்தின் முக்கிய அம்சங்களுள் ஒன்றாகவும் உள்ளது. யாப்புறுவாதமானது அரசாங்கத்தினால் நபர்களுக்கெதிராக மேற்கொள்ளப்படும் அழுத்தங்களைத் தவிர்ப்பதற்காக சட்டவாட்சியை

முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு முயற்சிக்கிறது. அதற்கேற்ப யாப்புறுவாதமானது சட்டத்தின் மேன்மை எனும் சட்டவாட்சியினை உயர்வாக ஏற்றுக்கொள்கிறது. யாப்புறுவாதத்திற்கு குறுகிய மற்றும் பரந்த வகையிலான இரு வகை பொருள்கோடல்கள் காணப்படுகின்றன.

- II. குறுகிய நோக்கில் பார்க்கும்போது யாப்புறுவாதம் என்பது அரசியல் அமைப்பொன்றின் ஊடாக சனநாயக அரசாங்கத்தினை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான திட்டங்களை வகுக்கும் கொள்கையாகும். அரசியலமைப்பிற்கு ஏற்ப நாட்டை ஆளுவதனுடாக மாத்திரம் யாப்புறுவாதம் பாதுகாக்கப்படமாட்டாது. அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் வரையறை செய்யப்படும் வகையில் அரசியலமைப்பின் மூலம் நாடு ஆளப்படும்போது யாப்புறுவாதமானது பாதுகாக்கப்படும். உண்மையில் யாப்புறுவாதம் என்பது அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தினைச் சட்டத்தின் மூலம் தடைகள் மற்றும் சமன்படுத்தல்களுக்கும் உட்படுத்துவதாகும்.
- III. மிகவும் பரந்த அர்த்தத்தில் பார்க்கும்போது யாப்புறுவாதம் என்பது, அரசாங்க அதிகாரம் ஒன்று குவிவதைத் தடுப்பதற்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கும் உள்ளக அல்லது வெளியக தடைகளுக்கு உட்படுத்தும் வலையமைப்புகளுடன் கூடிய மூலோபாயங்கள் கொண்டதும், அத்துடன் அதன்மூலம் தனிநபர் சுதந்திரத்தை பாதுகாப்பதற்குள்ள அர்ப்பணிப்பினை வெளிகாட்டுகின்றதுமான, அரசியல் பெறுமதி மற்றும் எதிர்பார்ப்புகளின் தொகுதியாகும். இங்கு அரசாங்க அதிகாரத்தினைக் கட்டுப்படுத்தும் மூலோபாயமாக எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பொன்று இருத்தல், உரிமைகள் சட்டமொன்று காணப்படல், அதிகார வேறாக்கம், ஈவை சட்டத்துறை, சமஷ்டி அல்லது அதிகார பரவலாக்கம் செய்தல் என்பன காணப்படுகின்றன.

மக்கள் இறைமை

- “மக்கள் இறைமை” என்ற எண்ணக்கருவின் பொருள் யாதெனில் அரச அதிகாரத்தின் மூலாதாரம் மக்கள் என்பதாகும். அதற்கேற்ப சட்டவாக்கம், சட்ட அமுலாக்கம், நீதி வழங்கல் போன்ற உயர் அதிகாரங்களைச் செயற்படுத்துவது தொடர்பில் அந்நிறுவனங்கள் தமது அதிகார பலத்தைப்பெற்றுக்கொள்வது மக்களின் விருப்பின்படியேயாகும். அதன்படி மக்கள் விருப்பை விஞ்சிய உயர் அதிகாரம் இல்லை என்பதே இவ்வெண்ணக்கருவின் அடிப்படையாகும்.
- மக்கள் இறைமை தொடர்பான எண்ணக்கருவொன்று சனநாயகம் தொடர்பான பண்டைய எண்ணக்கருவின் ஒரு பகுதியாகவே கருதப்படுகின்றது. ரூசோ (Jean Jaques Rousseau) மக்கள் இறைமைக் கோட்பாடு பற்றி கருத்து வெளிப்படுத்திய முக்கியமான நபராவார். “பொதுவிருப்பம்” (General Will) தொடர்பான ரூசோவின் கருத்து மக்கள் இறைமை தொடர்பில் வழங்கக் கூடிய சிறந்த உதாரணமாகும். அவரின் பொது விருப்பம் என்ற எண்ணக்கருவானது சமூகம் ஒன்றின் பொதுவிருப்பம் தொடர்பான மேலான அதிகாரத்திற்காக குரல் கொடுக்கின்றது. மக்கள் இறைமையை மையப்படுத்திய மாதிரி ஒன்றாகக் குடியரசு மாதிரியினைக் குறிப்பிடலாம்.
- சமகால ஆட்சி முறையில் உலகில் பெரும்பாலான நாடுகள் பாராளுமன்ற இறைமையில் இருந்து மக்கள் இறைமையுடைய அரசாங்கம் ஒன்றை நோக்கிப் பயணிக்கின்றன என்பது

கோடிட்டுக்காட்டக்கூடிய செல்நெறியாக உள்ளது. ஐக்கிய இராச்சியத்தின் மக்கள் இறைமை வளர்ச்சிக்கு எடுத்துக்காட்டாக ஸ்கொட்லாந்தின் சுதந்திரம் தொடர்பான பிரச்சினையின் போது பொதுசன அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பினைப் பயன்படுத்தியமை, மக்கள் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட அதிகாரப்பங்கீட்டையுடைய மந்திரி சபையினைத் தோற்றுவித்தமை, (ஸ்கொட்லாந்தில் வேல்ஸ் மற்றும் வட அயர்லாந்தில்) மனித உரிமைகள் சட்டத்தின் மூலம் பிரச்சைகளின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்குத் தேவையான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளல் போன்றனவற்றை குறிப்பிடலாம். இவற்றை குடியாட்சி இயல்புகளாகக் குறிப்பிட முடியும்.

அதிகார வேறாக்கம்

- அதிகாரப் பகிர்வு அல்லது அதிகார வேறாக்கம் தொடர்பில் தெளிவான கோட்பாடு பிரான்சிய புரட்சிக்கு முன்னர் வாழ்ந்த மொண்டஸ்கியூ என்பவரால் முன்வைக்கப்பட்டது. சர்வ வல்லமை பொருந்திய மன்னராட்சி நிறுவனக் கட்டமைப்பிற்கு மாற்றமாக தனியாள் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கக் கூடிய அரசாங்க முறைமையை முன்வைப்பதே இவரின் எதிர்பார்ப்பாகும். இதற்காக இவர் இங்கிலாந்து முறையினை முன்னுதாரணமாகக் கொண்டார்.
- எண்ணக்கருவென்ற ரீதியில் அதிகார வேறாக்கக் கோட்பாடு முன்வைத்த கருத்து யாதெனில், அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் ஒன்று குவிக்கப்பட்டிருக்குமிடத்து சுதந்திரத்திற்கான வாய்ப்பு குறைவு என்பதும், அதிகாரப் பகிர்வு காணப்படும்போது தனியாள் சுதந்திரத்திற்கான வாய்ப்பு அதிகம் என்பதுமாகும். அதன்படி அரச அதிகாரம் ஒழுங்கமைந்துள்ள தன்மை மற்றும் சுதந்திரத்திற்கிடையே இடைத்தொடர்பு உண்டு என இக்கோட்பாடு வலியுறுத்துகின்றது.
- இக்கோட்பாட்டின் அடிப்படைக் கருத்துத் தொடர்பில் கவனம் செலுத்துமிடத்து, இது அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய அரசியல் வாதமாகும். எனினும் மொண்டஸ்கியூவின் இக்கருத்து ஒரு எண்ணக்கரு மாத்திரமின்றி கட்டாயமாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டிய ஆட்சிமுறை ஏற்பாடாகவும் கூறப்பட்டது. மொண்டஸ்கியூ அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தைச் சட்டத்துறை, நிறைவேற்றுத்துறை, நீதித்துறை என வேறுபடுத்த முடியும் எனவும் அவ்வாறு வேறுபடுத்த வேண்டும் எனவும் குறிப்பிட்டார்.
- அதேபோல் தலையீடும் சமநிலையும் அடங்கிய ஏற்பாட்டு முறையொன்று அதாவது ஒருவரை ஒருவர் கட்டுப்படுத்தும் முறையொன்று சட்ட, நிறைவேற்று, நீதித்துறைகளுக்கிடையில் காணப்பட வேண்டும் என்பதும் அவரின் நம்பிக்கையாகும். அவ்வாறன்றி ஒரு தனிநபரிடமோ, தனியான நிறுவனத்திடமோ அதிகாரம் குவியும்போது எதேச்சாதிகார ஆட்சியே ஏற்படும் என்றார் மொண்டஸ்கியூ.
- மொண்டஸ்கியூ முன்வைத்த இக்கோட்பாடு, கோட்பாடு என்ற அடிப்படையிலும், பிரயோக ரீதியிலும் விமர்சனத்திற்கு உள்ளாகியுள்ளது. அது தொடர்பில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ள முக்கியமான விமர்சனமாக அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தை இம்முன்று நிறுவனங்களுக்கிடையில் தெளிவாக வேறுபடுத்த முடியுமா என்பதாகும். பெரும்பாலான சட்டத்துறை செயற்பாடுகளில் ஓரளவேனும் நிறைவேற்று மற்றும் நீதித்துறைச் செயற்பாடுகள் இடம்பெறுகின்றன. அமெரிக்காவில் நீதிபதிகளை நியமிக்கும் போது நிறைவேற்று மற்றும் சட்டவாக்கத் துறைகள் பங்குபற்றுகின்றன.

- சில சட்டவாக்க செயற்பாடுகளில் நிறைவேற்று மற்றும் நிதித்துறை செயற்பாடுகள் ஓரளவேனும் தொடர்புபடுகின்றது.
- நடைமுறையில் சனநாயக ஆட்சி முறையினுள் இம்மூன்று துறைகளும் வெவ்வேறாக அல்லது தனித்து இருப்பது மாத்திரமன்றி சுமுகமான தொடர்பு நிலவுதல் அவசியமாக உள்ளமை என்பது அதிகாரப் பகிர்வுக் கோட்பாடு மீதான மற்றுமொரு விமர்சனமாகும்.
- எவ்வாறாயினும் சனநாயக ஆட்சிமுறையில் இக்கோட்பாட்டின் மீதுள்ள பிரயோக ரீதியான முக்கியத்துவம் குறையவில்லை. மொண்டஸ்கியூவினது இக்கோட்பாட்டை முன்வைத்து அரை நூற்றாண்டுகள் முடியும் முன்னர் உலகின் முதன் முறையாக அமெரிக்க அரசியலமைப்பு உருவாக்கத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் தமது அரசாங்க நிறுவனங்களைக் கட்டியெழுப்புவதில் பயன்படுத்தினர். அதன்மூலம் அதிகாரம் குவிவதால் ஏற்படும் மக்கள் மீதான அழுத்தங்களை செலுத்தும் ஆட்சியாளர்களிடம் இருந்து நாட்டு மக்களின் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாத்தல் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் உருவாக்கத்தின் பின்னர் அதனை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்களைத் திட்டமிட்டுக் கொள்வதில் பெரும்பாலான நாடுகளும் மொண்டஸ்கியூவின் அதிகார வேறாக்க கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு நிறுவனங்களை ஒழுங்கமைத்துக் கொண்டன.

தடைகளும் சமன்பாடுகளும்

- தடைகளும் சமன்பாடுகளும் எனும் கருத்தானது அரசாங்கம் தனது அதிகாரத்தை முறைகேடான வகையில் பயன்படுத்தி மக்கள் மீது அழுத்தங்களைப் பிரயோகிக்கக்கூடும் என்ற தாராண்மைவாதிகளின் அச்சத்தின் விளைவாக உருவான ஒன்றாகும் (Hey Nood - 2011). அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தினை வரையறைகளுக்கு உட்படுத்துவதே இக்கோட்பாட்டின் நோக்கமாகும். மொண்டஸ்கியூ வலியுறுத்தியது போன்று இம்மூன்று வேறுபட்ட அதிகார நிறுவனங்களுக்கு உடையதாக இருந்தபோதும் ஏதேனும் ஒரு நிறுவனம் விஞ்சிச் செயற்படுமாயின் அல்லது மற்றைய நிறுவனங்களின் மீது கட்டுப்பாடுகளை விதிக்குமாயின் நியாயம் மற்றும் சுதந்திரம் பாதுகாக்கப்படுவது கேள்விக்குறியாகும். ஆகவே இம்மூன்று நிறுவனங்கள் தொடர்பிலும் தலையீடும் சமநிலையும் கொண்ட முறைமையொன்று காணப்படுதல் வேண்டும் என அவர் குறிப்பிட்டார்.
- “சமநிலை” எனும்போது சட்டத்துறை, நிறைவேற்றுத்துறை, நிதித்துறைகளின் அதிகாரங்கள் சமநிலையாகக் காணப்பட வேண்டும் என்பதாகும். “தலையீடு” என்பதனூடு மேற்குறிப்பிடப்பட்ட நிறுவனம் ஒன்று தமது அதிகார எல்லையை மீறிச் செயற்படும்போது மற்றைய நிறுவனம் தலையீட்டுத் தடைகளை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதாகும்.
- சமநிலைத் தலையீடுகளைச் செயற்படுத்துவதற்குத் தேவையான அடிப்படை யாதெனில், அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் சட்டத்துறை, நிறைவேற்றுத்துறை, நிதித்துறை ஆகிய நிறுவனங்களுக்குப் பகிரப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்பதாகும். இவ்வொவ்வொரு நிறுவனமும் தமது கருமங்களைச் சிறப்பாக நிறைவேற்றுவதற்குத் தமக்குள் ஒத்துழைப்பு மற்றும் இணங்கிச் செயற்படல் அவசியம். இதன் பொருள் யாதெனில் இதில் எந்தவொரு நிறுவனமும் மற்றைய நிறுவனத்தின் ஒத்துழைப்பு மற்றும் இணக்கம் இன்றி தனித்துத் தமது அதிகாரத்தில் கருமமாற்ற முடியாது என்பதாகும். அதன்படி அதிகார வேறாக்கத்தின் மூலம் வேறுபடுத்தப்பட்ட இம்மூன்று நிறுவனங்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பினைச்

தலையீடும் சமநிலையும் விதிக்கப்படுவதன் மூலம் தொடர்புகள் ஏற்படுத்தப்படுகின்றது. இத்தகைய தொடர்புகள் பேணப்படுவதற்கு காரணம் ஒவ்வொரு அரசாங்க நிறுவனமும் தன்னிச்சையாகத் தொழிற்படுவதைத் தடுப்பதற்காகவாகும்.

அமெரிக்காவின் உதாரணம் :

ஐக்கிய அமெரிக்க குடியரசில் அரசாங்க நிறுவனங்களுக்கிடையில் பின்வருமாறு தலையீடும் சமநிலையும் கொள்கை செயற்படுத்தப்படுகின்றது. அமெரிக்காவின் சட்டத்துறையான காங்கிரஸிற்குச் சட்டங்களை ஆக்குவதற்கான சகல அதிகாரங்களும் பெற்றுக் கொடுக்கப்பட்டிருப்பினும் சட்டமூலம் சட்டமாக மாறுவதற்கு அரசியல் நிறைவேற்றுத் துறையான சனாதிபதியின் அனுமதி அவசியம். சனாதிபதியிடம் காணப்படும் சட்ட இரத்து அதிகாரம் மூலமும் அரசியலமைப்புக்கு முரணான சட்டமூலம் எனின் அதனை இரத்து செய்யும் உயர் நீதிமன்றத்தின் அதிகாரத்தின் மூலமும் தடைகளுக்கு உட்படுகின்றது. அதேபோல் சட்டமூலம் ஒன்று சட்டமாகக் காங்கிரஸின் இரு மன்றங்களிலும் அனுமதி அவசியமாகும். எனவே சட்டத்துறையின் மூலமும் சட்ட ஆக்க அதிகாரம் தடையீட்டிற்கு உட்படுகின்றது. சனாதிபதியிடம் சட்ட இரத்து அதிகாரம் காணப்பட்டினும் காங்கிரஸின் மூன்றில் இரண்டு (2/3) பெரும்பான்மை மூலம் அதனை வலிதற்றதாக்க முடியும்.

- நிறைவேற்றுத்துறை தொடர்பிலும் தலையீடும் சமநிலையும் காணப்படுகின்றன. அமெரிக்க சனாதிபதி அரசியல் நிறைவேற்றுத்துறையின் தலைவர் என்றவகையில் அரசாங்கத்தின் முக்கியமான பதவிகளுக்கு ஆட்களை நியமிக்கவும், வெளிநாடுகளுடனும், சர்வதேச அமைப்புகளுடனும் உடன்படிக்கைகளை செய்துகொள்ளவும் முடியும். எவ்வாறாயினும் சனாதிபதியின் பதவி நியமனங்களை மற்றும் உறுதிப்படுத்த, உடன்படிக்கைகள் செல்லுபடியானவையாவதற்கு செனட் சபையின் அனுமதி அவசியமாகும். செனட் சபை குறித்த நியமனங்களை மற்றும் உடன்படிக்கைகளை மறுக்கவும் முடியும். சனாதிபதி முப்படைகளின் கட்டளையதிகாரியாகச் செயற்பட்டாலும், காங்கிரஸின் அனுமதியுடனேயே யுத்தப் பிரகடனத்தை மேற்கொள்ள முடியும். இது தவிர காங்கிரஸினால் சனாதிபதிக்கெதிராகக் குற்றப் பிரேரணை ஒன்றினை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் அவரைப் பதவி நீக்க முடியும். அக்குற்றப் பிரேரணை தொடர்பில் நடத்தப்படும் விசாரணைக்கு பிரதம நீதியரசர் தலைமை தாங்குவார்.
- நீதித்துறையுடன் இதனைப் பார்க்கும்போது, உயர் நீதிமன்றத்திடம் காணப்படும் நீதித்துறை அதிகாரத்தை (வழக்குகளை விசாரிக்கும் அதிகாரம்) காங்கிரஸினால் மாற்றியமைக்க முடியும். அதேபோல் உயர் நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்புகளை வலிதற்றதாக்குவதற்காக காங்கிரஸ் திருத்தங்களை கொண்டுவரலாம். நிறைவாக மத்திய அரசாங்கத்தின் நீதிபதிகளுக்கு எதிராகக் குற்றப் பிரேரணைகளை கொண்டுவரவும், அவர்களைப் பதவி நீக்கவும் காங்கிரசுக்கு முடியும்.
- அமெரிக்காவின் உதாரணத்தின் மூலம் தெளிவாவது யாதெனில் அரசாங்கத்தின் சட்ட, நிறைவேற்று, நீதித்துறைகளுக்கிடையே அதிகாரங்களைப் பங்கிட்டுக்கொண்டுள்ள போதும், எந்தவொரு பணியையும் செய்வதற்கான பூரண அதிகாரம் எந்தவொரு நிறுவனத்திற்கும் இல்லாமையினால், அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் தடைகளுக்குட்படவும், சமநிலைப்படுத்தப்படுவதற்கும் தேவையான முன்னெடுப்புகள் தடையும் சமநிலைக் கொள்கையின் மூலம் ஏற்படுத்த முடியும் என்பதாகும்.

சட்டத்தின் ஆட்சி

- சட்டவாட்சி என்பது யாப்புறுவாதம், வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம் ஆகிய எண்ணக்கருக்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட தாராண்மைச் சனநாயகத்தின் பிரதான எண்ணக்கருவாக அடையாளப்படுத்த முடியும். சமூகத்தின் சகல அங்கத்தினருக்கும் அதாவது ஆள்வோர் ஆளப்படுவோர் ஆகிய இரு தரப்பினருக்கும் சட்டம் சமமானது என்பதே சட்டவாட்சி தொடர்பாக வழங்கக் கூடிய எளிமையான விளக்கமாகும்.
- அரசொன்று கட்டியெழுப்பப்பட வேண்டியது சட்டத்தினை அடிப்படையாகக் கொண்டே எனும் ஜேர்மனிய எண்ணக்கருவின் மூலம் ஐரோப்பாவில் சட்டவாட்சி உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. “சட்டப்பூர்வமான அரசு” (Rechtsstaat) என்பதே அவ்ஜேர்மன் சிந்தனையாகும்.
- அமெரிக்காவில் சட்டவாட்சி என்பது நாட்டின் உயரிய சட்டமான அரசியலமைப்பு என்பதுடன் மிக நெருங்கிய வகையில் தொடர்பினைக் கொண்டுள்ளது. அமெரிக்க குடியரசில் சட்டவாட்சியானது அந்நாட்டின் பொதுச் சட்டத்தின் ஓர் அங்கமாவதோடு எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பின் மாற்றீடாகச் செயற்படுகின்றது. “மனிதனின் ஆட்சி அல்ல சட்டத்தின் ஆட்சி” (Rule by Law not by Man) என்ற கூற்றினால் வெளிப்படுவதும் அச்சிந்தனையேயாகும்.

எளிமையாகக் கூறின் சட்டத்தின் ஆட்சி என்பது :

- i. அரசாங்கத்தின் அதியுயர் அதிகாரமிக்க நபர்கள் உட்பட ஆட்சி நடவடிக்கைகளில் தொடர்புறும் அனைவரும் சட்டத்திற்குக் கீழ்படிந்தே செயற்படல்,
- ii. சட்டவாக்கத்திற்கும், சட்ட அமுலாக்கத்திற்கும் அரசாங்கத்திற்குள்ள அதிகாரத்தைச் சட்டரீதியான தடைகள் மூலம் வரையறுத்தல்,
- iii. தான்தோன்றித்தனமாகப் பிரசைகளைக் கைது செய்தல், சித்திரவதைக்கு உட்படுத்தல், பிரசைகளின் சுதந்திரத்தை மீறுதல் ஆகிய நடவடிக்கைகளில் இருந்து அரசு விலகியிருத்தல்,
- iv. சட்ட முறைமைகள், நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள் ஆகிய சட்ட ஆவணங்கள் மூலம் அரசு, அரசு அதிகாரத்தின் மீது வெளிப்படையான வரையறைகளைக் குறிப்பிடல்,
- v. நிறைவேற்றுத்துறையின் அல்லது சட்டத்துறையின் கட்டுப்பாடுகளுக்கு உட்படாத சுதந்திரமான நீதித்துறையொன்று காணப்படல்,

என்பனவற்றை உள்ளடக்கியது

- ஆட்சி நடவடிக்கைகளின் பிரதான கொள்கையாகக் கருதப்படும் சட்டவாட்சி பாதுகாக்கப்படாத போது சனநாயகமும் பாதுகாக்கப்பட முடியாது அத்துடன் ஆட்சியாளர்கள், சட்டவாட்சி செயற்படுகின்றதா என்பதைத் தொடர்ச்சியாக அவதானிக்க வேண்டும்.
- மேலே குறிப்பிட்டபடி சனநாயக பெறுமானங்களுடன் (values) சட்டவாட்சி வெகுவாகத் தொடர்புறுகிறது. சட்டவாட்சியானது பெறுமானங்களின் மீது கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளது. இதன் நோக்கங்களில் ஒன்றாக அமைவது யாதெனில் இப்பெறுமானங்களை உறுதிப்படுத்துவதாகும். நடைமுறையில் அதன் கருத்து யாதெனில் சட்டம் உருவாக்கப்பட வேண்டியதும் அது

நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டியதும் சுதந்திரம், நியாயம், மனித கௌரவம் (Human Dignity) மற்றும் சகிப்புத்தன்மை (Tolerance) ஆகிய விடயங்கள் மீது சமமான வகையில் கவனம் செலுத்துவதன் அடிப்படையில் விருத்தி செய்வதன் மூலமாகும். இவை ஜனநாயகத்தின் நியமம்சார் குறிக்கோள்கள் (Normative goals) என குறிப்பிடப்படும்.

மனித உரிமைகள்

- மனித உரிமைகள் என்பது எல்லா மனிதர்களும் கௌரவமான வாழ்க்கையினை வாழ்வதற்கும், ஆளுமையினை முழுமையாக விருத்தி செய்து கொள்வதற்கும் மற்றும் சமூக நீதிக்கும் வழி வகுக்கும் ஒழுக்கம்சார் உரிமைகளாகும். அவ்வொழுக்கம்சார் உரிமைகளுடனேயே மனிதன் பிறக்கின்றான். மனிதனானபடியால் வாழ்வதற்கான உரிமை, உணவிற்கான உரிமை, மனசாட்சிக்கான உரிமை, சமூக கௌரவத்தைப் பெறும் உரிமை ஆகியவற்றுக்கு பிறப்பிலேயே மனிதன் உரித்துடையவனாகின்றான்.
- தாராண்மைவாதச் சிந்தனையாளர்களின் கருத்திற்கு அமைய அனைத்து உயிர்களினதும் வாழ்விற்கு ஒட்சிசன் வாயு எந்தளவு அவசியமோ அதேபோல் மனித சமூகத்தின் நிலைப்பிற்கு மனித உரிமைகள் அவசியமாகும். மனித உரிமைகள் என்பது உலக நீதிசார் உரிமையாகும். எந்த ஒருவருக்கும் மறுக்கப்பட முடியாத, மனிதனாகப் பிறந்தபடியால் அனைத்து மனிதர்களுக்கும் இது உரித்துடையதாகும். இதனால் ஆண், பெண் பேதமின்றி அனைவருக்கும் மனித உரிமையுண்டு. மனித நேயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு மனித உரிமைகள் நிலவுகின்றன. இது அனைவருக்கும் சமமானது. மனித உரிமைகள் ஒருபோதும் மீறப்படக்கூடாதது ஆகும். அவ்வாறு மீறப்படுமாயின் அங்கு பாரதூரமான அநீதி இடம்பெறும்.
- மனித உரிமைகளானது உருவாக்கப்பட்டவையல்ல. மாறாக அவை வெளிக்காட்டப்பட வேண்டியவையாகும். ஆகையால் மனித உரிமைகள் என்பது ஐரோப்பாவிலோ அல்லது வேறெங்கோ கட்டியெழுப்பப்பட்டதல்ல. அனைத்து மனிதர்களுக்கும் ஏற்புடைய கண்டு பிடிப்புகளாகும்.
- மனித உரிமைகள் தொடர்பான கோட்பாட்டு ரீதியான இருப்பு 17ஆம் நூற்றாண்டுக்கு அப்பாற்பட்டதல்ல. முதன் முதலில் மனித உரிமைகள் தொடர்பில் 17ஆம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. அப்போது வாழ்ந்த அரசியல் தத்துவஞானியான ஜோன் லொக் என்பார் மனித உரிமைகள் பற்றிய எண்ணக்கருவினை முதன் முதலில் முன்வைத்தவராவார்.
- எனினும் மனிதனுடைய வரலாறானது மூன்று மில்லியன் வருடங்களுக்கு மேல் பழைமையானது. மனித உரிமைகளும் அவ்வளவு பழைமை மிக்கது. எவ்வாறாயினும் சுதந்திரமான உழைப்பாளர்கள் இல்லாதிருந்த அடிமைமுறை, சாதிமுறை நிலவிய அரசின் எதேச்சாதிகாரம் கொண்டிருந்த முன்னவீன சமூகத்தில் மனித உரிமைகள் என்பது வெளிப்படாத ஒன்றாகவே இருந்தது. பின்னர் ஐரோப்பாவில் தோற்றம் பெற்ற சுதந்திர உழைப்பு முறையின் ஆரம்பம், மதச்சார்பற்ற கல்விமுறை மற்றும் அச்ச ஊடகங்களின் தோற்றம் காரணமாக மனிதனுக்கு உரிமைகள் உண்டு என்ற கருத்து எண்ணக்கரு நிலையை அடைதலும் பிரசித்திப்பெறும் சமூக நிலையும் உருவானது. இக்கால கட்டத்தில் ஆங்கில சமூகத்தில் மானிய முறைமையில் இருந்து முதலாளித்துவத்திற்கு மாறும்

செயன்முறை இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அத்துடன் அறிவுசார் கருத்தாடல்கள் மிகவும் உயர்ந்த மட்டத்தில் இடம்பெற்றன. மக்களின் வாழ்க்கை மற்றும் சொத்துக்கள் தொடர்பில் அரசனுக்கு அதிகாரம் இருக்க வேண்டுமா? அவ்வாறில்லாவிடில் அவ்வதிகாரத்தின் மீதான வரம்புகள் நிலவ வேண்டுமா? என்ற வினாக்கள் இங்கு முக்கியம் பெற்றன. ஜோன் லொக் பொது உரிமைகளை இனங்கண்டு அவை இயற்கை உரிமைகள் என அடையாளப்படுத்தினார். இத்தகைய உரிமைகள் மனிதனின் இருப்புடன் நேரடியாகவே தொடர்புறுகின்றது எனக் குறிப்பிட்டார். எவ்வாறாயினும் லொக் வாழ்க்கை, சுதந்திரம், சொத்து ஆகிய மூன்று உரிமைகளையும் மனித உரிமையின் எல்லையாக வரையறுத்தார்.

- ஜோன் லொக்கினை தொடர்ந்து மனித உரிமைகள் பற்றிய எண்ணக்கரு தாராண்மைவாதம், சமவுடைமைவாதம் ஆகிய தத்துவங்கள் ஊடாக ஊட்டம் பெற்று வளர்ச்சியுற்றது. நடைமுறையிலுள்ள மனித உரிமைகள் எண்ணக்கரு சிவில், அரசியல், சமூகம் ஆகிய மூன்று அம்சங்களையும் உள்ளடக்கிய ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்றது.

வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம்

- “வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம்” என்பது ஆட்சிமுறையின் பிரதானமானதொரு கொள்கையாகும். இதன் கருத்து அரசாங்கத்திற்கு அல்லது ஆட்சியாளர்களுக்கு எல்லையற்ற அதிகாரம் இல்லை என்பதால், அவர்களின் அதிகாரம் வரையறுக்கப்பட்டது என்பதுமாகும். “வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம்” என்பதன் மூலம், தனியாள் சுதந்திரம் என்ற தாராண்மைவாத கொள்கையினை பாதுகாத்துக்கொள்ள எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. தாராண்மைவாத அரசியல் தத்துவம் விருத்திசெய்துள்ள வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம் என்பதன் கோட்பாட்டு விளக்கம், பொதுமக்களின் சுதந்திரம் மற்றும் உரிமைகளை மீறும் வகையில் எதேச்சையாக செயற்படுவதற்கான இயலுமை அரச அதிகாரத்திற்கு தெளிவாகக் காணப்படுகின்றது. அதனைத் தடுப்பதற்கான ஒரே வழி அரசாங்க அதிகாரத்திற்கு வரையறைகளை ஏற்படுத்துவதாகும்.
- வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கக் கொள்கைக்கமைய அரசாங்கத்தின் அரசியல் அதிகாரத்தையும் அதனைச் செயற்படுத்தும் குழுவினரையும் நிறுவன ரீதியாகக் வரையறைகளுக்கும் தடைகளுக்கும் உட்படுத்தப்படுகிறது.
- அனைத்தாண்மைவாதத்திற்கு (Absolutism) எதிராக வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம் பற்றிய கொள்கையினை முதன் முறையாக முன்வைத்தவர்கள் ஜோன் லொக் (John Lock) மொண்டஸ்கியூ (Montesquieu) உட்பட ஏனைய அரசியல் சிந்தனையாளர்கள் ஆவர் (Calhoun 2002). அதன்படி வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம் என்பது “மனிதர்களின் ஆட்சி அல்ல சட்டத்தின் ஆட்சியே” (A government of laws not men) இடம்பெற வேண்டும் என்ற பழையமையான கொள்கையினூடு தெளிவாகின்றது.
- 12ஆம் தரத்திற்கான ஆசிரியர் வழிகாட்டியில் நாம் பார்த்ததுபோல் “வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம்” தொடர்பில் முதன்முதலில் விவரமாக கருத்துரைத்தவர் ஜோன் லொக் ஆவார். நாம் அக்கலந்துரையாடலை நினைவிருத்திக் கொண்டால், மன்னராட்சியின் கீழமைந்த மன்னரின் தான்தோன்றித்தனமான ஒரு தனியாளரின் அதிகாரத்திற்கு மாற்றீடாக சனநாயக அரசியலமைப்பு ஒன்றினை முன்வைப்பதே லொக்கின் நோக்காக இருந்தது. இதற்காக அவர் அரசு தொடர்பாக காணப்பட்ட சமூக ஒப்பந்தக் கோட்பாட்டிற்கு புதியதோர் பொருள் தேடலைச் செய்தார். லொக் முன்வைத்த பாராளுமன்ற அரசாங்க மாதிரியில்

பிரதான அரசாங்க நிறுவனமாக, வாக்குகளால் தெரிவு செய்யப்பட்ட சட்டவாக்கத்துறை காணப்பட்டது. சட்டவாக்கத்துறை அவ்வாறு காணப்படுவதற்கு மக்கள் இறைமையை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தியமையே காரணமாகும். எவ்வாறாயினும் சட்டவாக்க அதிகாரமானது ஆட்சியாளர்கள் மற்றும் மக்களுக்கிடையில் காணப்பட்ட ஒப்பந்த நிபந்தனைகளுக்கு உட்பட்டதாகும். இச் சமூக ஒப்பந்தத்தின் பிரதான நோக்கம் மக்களின் வாழ்க்கையையும், அதாவது சுதந்திரத்தையும் சொத்துக்களையும் பாதுகாப்பதாகும். அரசியல் அதிகாரத்தின் நிபந்தனையும் அதுவேதான். இந்த அடிப்படை நிபந்தனைகளையும் பொறுப்பினையும் மீறிச் செல்லும் அதிகாரம் அரசாங்கத்திற்கு காணப்படவில்லை. அரசாங்கம் அவ்வாறு செய்யின் வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தினை மீள்பெற்று புதியதோர் அரசாங்கத்தினை தேர்வுசெய்யும் அதிகாரம் மக்களுக்குண்டு.

- பிற்காலத்தில் வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம் தொடர்பான எண்ணக்கரு விருத்தியடைவதில் கீழ்வரும் அம்சங்களும் சேர்ந்து கொண்டன.
- **அதிகார ஒப்படைப்பு (Delegated Power)** : அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் அதனுடையதல்ல. இது பொதுமக்களிடம் இருந்து நிபந்தனைகளுடன் கிடைத்ததொன்றாகும். அதாவது ஒப்படைப்பு அதிகாரமாகும். ஆட்சியாளர்களுக்கு மக்களால் அதிகாரம் வழங்கப்படும் சந்தர்ப்பம் தேர்தலாகும்.
- **நிபந்தனைகளுக்குட்பட்ட பொறுப்பு (Trusteeship)** : ஆட்சியாளர்களின் அதிகாரம் நிபந்தனைகளுடனானது. அதன் பொருள் பொதுமக்கள் அவர்களை தேர்ந்தெடுக்கும்போது வெளிப்படுத்திய நம்பிக்கைப் பொறுப்புசார் விசுவாசமாகும். இந்நம்பிக்கை பொறுப்பின் விசுவாசத்தில் நிலைபெற்றிருக்கும் கொள்கையாதெனில் பொது மக்களின் சுதந்திரம் மற்றும் உரிமைகளை மீறும் அளவுக்கு அரசியல் அதிகாரத்தை பயன்படுத்தக் கூடாது என்பதாகும். பொதுமக்களின் பொறுப்பினை, நம்பிக்கையின் வரையறைகளுக்கு உட்பட்டு ஆட்சியாளர்கள் செயற்படவேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.
- **வரையறுக்கப்பட்ட பதவிக்காலம்** : அரசாங்கம் ஒன்றினை வரையறுக்கப்பட்ட காலத்திற்கே நியமிக்கின்றனர். இது பொதுவாக நான்கு அல்லது ஐந்து ஆண்டுகளுக்காகும். பொதுமக்களின் அனுமதியின்றி அப்பதவிக் காலத்தை தாண்டிச் செல்வதற்கு எந்தவொரு அரசாங்கத்திற்கும் சட்டப்படியான அல்லது ஒழுக்கம்சார் அதிகாரம் இல்லை. இக்கொள்கையின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படும் மற்றுமொரு விடயம் யாதெனில் அரசு மற்றும் அரசாங்கம் என்ற இரண்டும் ஒன்றல்ல என்பதை வலியுறுத்துவதாகும். அரசு மற்றும் அரசாங்கத்தை இரு வேறு அம்சங்களாக வேறுபடுத்திப் பார்த்தல் சனநாயக ஆட்சிமுறையில் மட்டுமே காணப்படும் விசேட கொள்கையாகும்.
- **சட்டத்தின் ஆட்சி** : அரசாங்கம் தமது அதிகார பலத்தினை செயற்படுத்தல் தொடர்பில் சட்டரீதியான தடைகளை ஏற்படுத்துவது இக்கொள்கையாகும்.
- **அதிகார வேறாக்கம்** : இக்கொள்கையின் நோக்கம் அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தை ஒரு நபரிடமோ அல்லது ஒரு நிறுவனத்திடமோ குவிக்கப்படுவதை தடைசெய்வதாகும்.
- **தடைகளும் சமன்பாடுகளும்** : அரசாங்கத்தின் கிளை நிறுவனங்கள் அரசு அதிகாரத்தை மக்களை துன்பத்திற்குள்ளாக்கும் வகையில் ஒன்றுகுவிக்கப்படுவதை தவிர்ப்பது இதன் நோக்காகும்.

சுதந்திரமானதும் நியாயமானதுமான தேர்தல்

- சுதந்திரமானதும் நியாயமானதுமான தேர்தல் என்பது பிரதிநிதித்துவ சனநாயகக் கோட்பாடு மற்றும் நடைமுறையுடன் நெருங்கிய தொடர்புகொண்ட பொறிமுறையாகும். சனநாயக ஆட்சி முறையில் தேர்தல்களின் முக்கியத்துவம் மட்டும் கவனத்தில் கொள்ளப்படுவதில்லை. அத்தேர்தல் சுதந்திரமானதும் நியாயமானதுமாக இருக்க வேண்டும் என்பதன் முக்கியத்துவம் வலியுறுத்தப்படுகின்றது.
- அரசறிவியலினுள் சுதந்திரமானதும் நியாயமானதுமான தேர்தல் தொடர்பிலான கரிசனை அண்மைக்காலத்தில் விருத்தியடைந்ததாகும். இந்நிலை இலங்கை உட்பட பல நாடுகளில் அண்மைக்காலத்தில் இடம்பெற்று வந்த சுதந்திரமற்றதும் நியாயமற்றதுமான தேர்தல்களின் எதிரொலிப்பாகும். அவ்வாறான பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் வன்முறைகள், வாக்காளர் மற்றும் வேட்பாளர்களை அச்சுறுத்தல், ஊழல், பொதுச் சொத்துக்களின் முறையற்றப் பாவனை, வாக்களித்தல், வாக்கெண்ணல் மற்றும் பெறுபேறுகளை வெளியிடல் போன்றவற்றில் ஊழல் மற்றும் முறைகேடுகள் போன்றன ஏற்படுகின்றன. இத்தகைய முறைகேடுகளால் சனநாயக செயன்முறை திரிபடைகிறது. தேர்தல் செயன்முறையின் நியாயபூர்வத்தன்மை பாதிக்கின்றது. பொதுமக்கள் நடைமுறையில் உள்ள அரசியல் முறைமைத் தொடர்பில் நம்பிக்கையிழக்கின்றனர். இதனாலேயே, சமகால அரசறிவியலில், தேர்தல் தொடர்பான கலந்துரையாடலில் சர்வசன வாக்குரிமை, வாக்காளர் பங்குபற்றல், வாக்களிக்கும் உரிமைக்கான சுதந்திரம் மற்றும் ஒப்புரவு உரிமை போன்ற விடயங்கள் பற்றி கவனம் செலுத்தப்படுகிறது.
- சனநாயக கோட்பாட்டில் சுதந்திரமானதும் நியாயமானதுமான தேர்தல் தொடர்பான கருத்து எண்ணக்கருக்கள் சிலவற்றினால் கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளது.
- **மக்கள் இறைமை** : அரசியல் ரீதியாக சுதந்திரமடைந்த மக்களுக்கு, தமது அரசியல் விருப்பு மற்றும் தீர்மானம் என்பவற்றை வெளிப்படுத்துவதற்கான மிக முக்கியமான பொறிமுறை தேர்தலாகும். அதனால் தமது ஆட்சியாளர்களைச் சுதந்திரமாக தடைகளின்றி தெரிவு செய்துகொள்வதற்குள்ள உரிமையினை உறுதிப்படுத்தல் வேண்டும்.
- **தெரிவுச் சுதந்திரம்** : பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்தின் சாரம் யாதெனில், தமது பிரதிநிதிகளைத் தெரிவுசெய்து கொள்வதில் வெளித்தடைகள் இல்லாதிருப்பதற்கான உரிமையாகும்.
- **பொதுமக்களுக்குப் பொறுப்புக்கூறல்** : தேர்தல் என்பது தமது ஆட்சியாளர்களின் செயலாற்றுகை பற்றி பொதுமக்கள் தீர்மானிப்பதற்குள்ள ஒரேயொரு சிறப்பான வாய்ப்பாகும். ஆகையினால் சனநாயக ரீதியான பொறுப்புக்கூறல் பற்றிய இவ்வாய்ப்பிற்கு தடைகள் இருத்தலாகாது.
- **பொதுமக்களின் விருப்பு மற்றும் அங்கீகாரம்** : சனநாயக ஆட்சிமுறையானது “பொது மக்களின் ஒப்புதல்” (Popular Consent) எனும் கொள்கையில் தங்கியுள்ளது. இதன் அர்த்தம் யாதெனில் தம்மை ஆட்சிசெய்யும் ஆட்சியாளர்கள் யார் என்பதை சுயாதீனமாகத் தீர்மானிக்கும் உரிமை மக்களுக்கு உண்டு என்பதாகும். ஆதலால்தான் ஆட்சியாளர்களுக்கு நாட்டை ஆட்சி செய்வதற்கான சட்டப்பூர்வமான மற்றும் ஒழுக்கம்சார்

அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுக்கொடுக்கின்றனர். சாதாரண மக்களும் தேர்தலை “பரிசுத்தமான” சந்தர்ப்பம்/வாய்ப்பு என கருதுவதும் இதனாலேயேயாகும். அரசாங்கம் மற்றும் ஆட்சியாளர்கள் ஆட்சிசெய்வதற்கான சட்டரீதியான உரிமையினை நியாயத் தன்மையுடன் பெற்று கொடுப்பது தேர்தலினூடாகவாகும். தேர்தல்கள் சுதந்திரமானதும் நீதியற்றதுமாக இருக்கும்போது ஆட்சி செய்வதற்காக ஆட்சியாளர்களுக்கு கிடைக்கும் சட்டபூர்வமான உரிமையும் பொதுமக்களின் விருப்பு மற்றும் அங்கீகாரம் என்பன இல்லாமலாக்கப்படும்.

- **மக்களுக்குப் பொறுப்புக்கூறல் :** பொதுமக்களுக்குப் பொறுப்புக்கூறலை சனநாயக ஆட்சியின் நடைமுறை ரீதியான அம்சமாகக் குறிப்பிடலாம். ஏதேனும் பதவிநிலையில் உள்ள ஒருவர் அவரின் நடத்தை தொடர்பில் பொதுமக்களுக்குப் பதிலளித்தல் என்பதே இதன் பொருளாகும். இவ்வாறு ஒருவர் ஏதேனும் விசேட செயற்பாட்டினை செய்தல் அல்லது செய்யாது விடுதல் தொடர்பில் பொதுமக்களுக்குப் பதிலளித்தல் பொறுப்புக்கூறல் எனலாம். ஏனெனில் அரசியலின் மூலாதாரம் மக்களே ஆவர்.
- இவ்வாறு சனநாயக அரசியல் முறையொன்று தொழிற்படும்போது அரசியல் பதவிநிலைகளை வகிப்பவர்கள், அவர்களின் தீர்மானங்கள் மற்றும் செயற்பாடுகள் தொடர்பில் பொது மக்களுக்கு பதிலளிக்க வேண்டியது தட்டிக்கழிக்க முடியாத சனநாயக கடப்பாடாகும்.
- அரசாங்கத்திற்குப் பொறுப்புக்கூறுதல் என்பதில் இருவகையான அபிப்பிராயங்கள் காணப்படுகின்றன.
 - ♦ மக்களுக்கு பொறுப்புக்கூறல், அத்துடன்
 - ♦ பொறுப்புடையவர்கள் என்ற அடிப்படையில் செயற்படலை மக்கள் அரசாங்கத்திடம் இருந்து எதிர்பார்த்தல் என்பனவாகும்.
- மக்களுக்குப் பொறுப்பு சொல்வதற்கான பொறிமுறை
 - ♦ பெரும்பாலான சனநாயக அரசுகள் மக்களுக்கான பொறுப்புக்கூறலை வெற்றிகரமாக்கிக் கொள்வதற்காகப் பின்வரும் பொறிமுறைகளை நடைமுறைப்படுத்துகின்றன.
 - ♦ வாக்களிக்கும் நடைமுறையினூடு அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகள் தொடர்பில் தீர்மானிக்க மக்களுக்கு வாய்ப்பினை வழங்கல்.
 - ♦ கருத்துக் கணிப்பு
 - ♦ அரசாங்க அதிகாரிகளின் நடத்தைகளை உறுதிப்படுத்துவதற்கான ஒழுக்கக் கோவைகள் மற்றும் சட்டத்திட்டங்களை உருவாக்குதல்.
- அரசாங்கத்தின் பதவிநிலைகளைப் பெற்றவர்கள் தெரிந்தோ அல்லது தெரியாமலோ செய்கின்ற தவறுகளை தடுப்பதற்கான வழிகாட்டல்களை வழங்குவதே இதன் பிரதான நோக்கமாகும். இதற்காக:
 - ♦ அநேகமான அரசாங்கங்கள் தகவல் அறியும் சட்டத்தை உருவாக்குகின்றன.
 - ♦ அநேகமான அரசாங்கங்கள் ஒப்பீட்டு ரீதியில் நவீன கொள்கைப் பகுப்பாய்வு மற்றும் கணக்காய்வு நிறுவனங்களைத் தாபித்துள்ளன.

சனநாயக ஆட்சிமுறையும் இலங்கையின் அனுபவங்களும்

சனநாயக ஆட்சிமுறையும் இலங்கையின் அனுபவங்கள் கலவையான ஒன்றாகும். இது வெற்றிகள் பின்னடைவுகள் மற்றும் மறுமலர்ச்சி ஆகியவற்றின் கலப்பாகும்.

இலங்கையில் நவீன சனநாயகவாதமானது பிரித்தானிய காலனித்துவத்திற்கு உட்பட்ட காலத்திலேயே ஆரம்பமானது. 19ஆம் நூற்றாண்டில் மிகவும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட பிரதிநிதித்துவ முறையொன்று அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. 1833இல் கோல்புறுக் சீர்த்திருத்தத்தின் மூலம் பொருளாதார, சமூக துறைகளில் தாராண்மை முறைமையொன்று அறிமுகஞ் செய்யப்பட்டிருந்தது. இலங்கையில் சனநாயகமயமாக்கல் செயன்முறையின் முக்கிய திருப்புமுனையாக 1931 டொனமூர் சீர்த்திருத்தம் அமைந்தது. சர்வசன வாக்குரிமை மற்றும் பிரதிநிதித்துவ ஆட்சிமுறையினை விரிவாக்கியமை இதன் பிரதான சனநாயகமயமாக்கல் கொள்கைகளாகும்.

இதற்கிடையில் மக்களிடையே அரசியல் மலர்ச்சியொன்றும், செயற்றிறனான சிவில் சமூகம் ஒன்றும் தோற்றம் பெற்றன. தேசிய இயக்கம் மற்றும் தொழிற்சங்க இயக்கங்கள் என்பன இச்சிவில் சமூக செயற்பாட்டின் முக்கிய ஊடகமாகியது. சனநாயகமயப்படுத்தல் என்பதில் அரசியலமைப்பு மறுசீரமைப்போ அல்லது புதிய அரசியலமைப்பினை உருவாக்குவதோ அல்லாமல் அரசியல் செயன்முறைக்கு பொதுமக்கள் ஊக்கத்துடன் பங்குபற்றுகின்றனரா என்ற விடயமே முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

1947 சோல்பரி அரசியலமைப்பினூடாக தாராண்மைவாத சனநாயக அரசாங்க முறைமையே கட்டியெழுப்பப்பட்டது. இதன்மூலம் பிரதிநிதித்துவ சனநாயகம் மேலும் விரிவுபடுத்தப்பட்டது. அதாவது ஈரவை சட்டத்துறை, பாராளுமன்றக்குப் பொறுப்புக்கூறும் அமைச்சரவை, சட்டத்தின் ஆட்சி, சுயாதீன நீதித்துறை, சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் வரையறுக்கப்பட்ட அரசாங்கம் என்பன அறிமுகஞ் செய்யப்பட்டன. எனினும் சோல்பரி அரசியலமைப்பில் அடிப்படை உரிமைகளுக்கான அத்தியாயம் ஒன்று இருக்கவில்லை / உட்படுத்தப்பட்டிருக்கவில்லை.

1970கள் வரை இலங்கையின் சனநாயகவாத அரசாங்க முறைமை தடைகளின்றி செயற்பட்டது. 1950களில் ஆரம்பமான சிங்கள - தமிழ் இனப் பிரச்சினையினால் சனநாயக முறைமைக்கு பெரியளவிலான பாதிப்புகள் ஏற்படவில்லை. பாராளுமன்றத் தேர்தல்கள் குறித்த காலங்களில் நடைபெற்றன. அரசாங்கத்தை மாற்றும் செயற்பாடுகள் அமைதியாகவும் நேர்மையான வழி முறையிலும் நடைபெற்றன. தேர்தல்களில் மக்களின் பங்குபற்றல் படிப்படியாக உயர்வடைந்தது. விரிவடைந்த / பரந்த அரசியல் கட்சி முறையொன்றும் நிலைபெறலானது. 1930களில் ஆரம்பமான சமூக நலன்புரிக் கொள்கை தொடர்ந்தும் நடைமுறையிலிருந்ததோடு அதன்மூலம் சமூகத்தின் சமாதானமும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.

இந்நிலை 1970 களின் ஆரம்பத்தில் மாற்றமடையத் தொடங்கியது. இலங்கைச் சமூகத்தில் அமைதியாகக் காணப்பட்ட சமூக மற்றும் அரசியல் அமைதியின்மை என்பன 1971ஆம் ஆண்டு இளைஞர் கிளர்ச்சியினூடு தெளிவாக வெளிப்பட்டது. இதற்கிடையில் பிரதேச சுயாட்சிக்காக 1950களில் ஆரம்பமான தமிழ் தேசிய இயக்கம், தனி அரசொன்றுக்கான இயக்கமாக மாற்றமடைந்தது. இது 1980களின் ஆரம்பத்தில் சிவில் யுத்தமாக மாற்றமடைந்தது. யுத்த பின்புலத்தில் சனநாயக ஆட்சி செயன்முறைகள்

பின்னடைவை அடைந்தன. அவசரகாலச் சட்டம் அமுல்படுத்தப்பட்டமை, மக்கள் இறைமை கைவிடப்பட்டமை, அரசும் சமூகமும் யுத்தமயப்படுத்தப்பட்டமை என்பன இக்காலத்தின் போக்குகளாகும். இவ்வாறு 1980களின் ஆரம்பத்திலிருந்து சனநாயக செயற்பாட்டில் பின்னடைவுகள் ஏற்பட்டன.

இதற்கிடையில் 1978 அரசியலமைப்பில் சனநாயக செயன்முறைகள் மேலும் பின்னடைவுகூட்டின. வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் அரசியலமைப்பிலிருந்து மாறி பிரான்சிய முறையிலமைந்த சனாதிபதி முறையொன்றுக்கு ஒப்பான கலப்பு முறையொன்றினை இவ்வரசியலமைப்பு அறிமுகப்படுத்தியது. புதிய சனாதிபதி முறையின் கீழ் சட்டத்துறை நிறைவேற்றுத்துறைக்கு கீழ்நிலை பெறும் அல்லது இரண்டாம் நிலை பெறும் சூழல் ஏற்படுத்தப்பட்டது. சனாதிபதி சட்டத்துறையையும், நீதித்துறையையும் நிருவகிக்கும் நிலையொன்று உருவானது. சனாதிபதி அரசுக் கட்டமைப்பின் பிரதான மற்றும் அதிகாரமிக்க நிறுவனமாகியதோடு அது தடைகள் மற்றும் சமநிலைகளில் இருந்து பெருமளவுக்கு விடுவிக்கப்பட்டிருந்தது. இவ்வாறான பின்னடைவுகள், பாதகமான அம்சங்கள் காணப்பட்டபோதும் 1978 அரசியலமைப்பு பிரச்சைகளுக்கு நீதிமன்றம் செல்லத்தக்க உரிமையுடன் கூடிய அடிப்படை உரிமைகள் அத்தியாயம் ஒன்றினை அறிமுகப்படுத்தியமை முக்கிய சனநாயக அம்சமாகும்.

பிரித்தானிய அரசியல் சிந்தனையாளரான பேராசிரியர் மிக் மூவர் (Mick Moore) இந்த நிலைமையை “சனநாயகம் பின்னோக்கிச் செல்லல்” என்றார் (Moore, 1972). இலங்கையின் அரசியல் சிந்தனையாளரான கலாநிதி நீல் டியோட்டா (Neil Deyotta) இதனை “அரசியல் வீழ்ச்சி” மற்றும் “சனநாயகத்தின் நலிவு” என்றார் (Devotta, 2014). 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பில் உருவாக்கப்பட்ட இலங்கையின் அரசியலமைப்பு மாதிரியை அடையாளப்படுத்த நிபுணர்கள் பயன்படுத்தியுள்ள மற்றுமொரு எண்ணக்கரு “அரசியலமைப்புசார் சர்வாதிகாரம்” என்பதாகும்.

எவ்வாறானபோதும் “சனநாயகத்தின் பின்னடைவான யுகமொன்று” என அறியப்படும் இக்காலப் பகுதியில் இலங்கை அரசியலில் அவதானிக்கக் கூடிய முக்கிய பண்பு யாதெனில் “சனநாயகத்தின் நிலைப்பினை மீள உருவாக்குவதற்கான இயலுமை” ஆகும். அரசியலமைப்புசார் அதிகாரவாதம், சிவில் யுத்தம், அரசியல் வன்முறை மற்றும் யுத்தமயப்படுத்தல் என்பவற்றுக்கிடையிலும் இலங்கையின் சனநாயக இல்லாது போய்விடவில்லை. குறைபாடுகள் காணப்பட்ட போதும் சனநாயக நிறுவனங்கள் தொடர்ந்தும் காணப்பட்டதோடு, பொதுமக்களிடம் காணப்படும் சனநாயகம் தொடர்பிலான நம்பிக்கை தொடர்ந்து காணப்பட்டது. வன்முறைகளுக்கு மத்தியிலும் தேர்தல்கள் நடைபெற்றன. சிவில் யுத்தத்தின் மத்தியிலும் அரசாங்கங்களை மாற்றுதல் ஒப்பீட்டு ரீதியில் அமைதியாக நடைபெற்றது. சனநாயக செயற்பாடுகள் தொடர்பில் தமது நம்பிக்கையினை வெளிப்படுத்தும் வகையில் தேர்தல்களில் பிரச்சைகளின் பங்குபற்றல் உயர்வாகக் காணப்பட்டது. இவை அனைத்தும் இறுதியில் சனநாயக அரசியலமைப்புசார் மறுசீரமைப்பிற்கானதொரு பாரிய உத்வேகமாக வெளிப்பட்டது. 1978 அரசியலமைப்பை நீக்குதல், சனாதிபதி முறையினை கைவிட்டு பாராளுமன்ற முறைக்கு மீண்டும் செல்லல் போன்றன அரசியலமைப்பு மறுசீரமைப்பின் முக்கிய கோரிக்கைகளாக வெளிப்பட்டன.

இலங்கை அரசியலமைப்பில் காணப்படும் சனநாயக மற்றும் சனநாயகஞ்சாரா அம்சங்கள்

சனநாயகம்சார் அம்சங்கள்

- சர்வசன வாக்குரிமையும் பிரதிநிதித்துவ சனநாயகமும்
- மக்கள் வாக்கினால் தெரிவுசெய்யப்படும் சட்டத்துறை
- பாராளுமன்றத்திற்குப் பொறுப்புக்கூறும் அமைச்சரவை
- சட்டங்களை அனுசரிக்கும் தேர்தல்கள்
- தேர்தல்களில் உயர்ந்தபட்ச வாக்காளர் பங்கேற்பு
- ஒப்பீட்டு ரீதியில் சுயாதீன நீதித்துறை
- சிறிய கட்சிகள் பலவற்றுடன் கூடிய ஒருகட்சியின் ஆதிக்கம் நிறைந்த இருகட்சி முறை
- சட்டத்தின் ஆட்சி அரசியலமைப்பின் மையமாக உள்ளமை
- அரசியலமைப்பினால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகள்
- அதிகாரப் பரவலாக்கம்
- செயலூக்கமுள்ள சிவில் சமூகம் மற்றும் சமூக இயக்கங்கள் காணப்படுகின்றமை
- சிவில் யுத்தம், அரசியல் வன்முறைகள் மற்றும் பின்னடைவுகளின் மத்தியிலும் சனநாயகம் தொடர்ந்து செயற்பட்டமை
- தமக்கு மிகவும் பிடித்தமான அரசியலமைப்பு மாதிரிகையாக சனநாயகம் பற்றிய மக்களின் தொடர் நம்பிக்கை

சனநாயக விரோத அம்சங்கள்

- நிறைவேற்று சனாதிபதி முறைமை மற்றும் அதிகாரமிக்கவரிடம் அரசு அதிகாரம் மிகையாக குவிந்திருத்தல்
- சட்டத்துறை, நீதித்துறைகள் நிறைவேற்றுத்துறைக்குக் கீழ்ப்படிதல்
- அரசியல் வன்முறை மற்றும் சிவில் யுத்தம்
- சுதந்திரமானதும் நீதியானதுமான தேர்தலுக்கான மூலக்கொள்கைகளை மீறுதல்
- அரசு மற்றும் சிவில் சமூகம் யுத்தமயப்படுத்தலுக்கு உட்படுதல்
- அவசரகாலச் சட்டமும் அதன் கீழ் அடிப்படை உரிமைகளைத் தடைசெய்தலும்
- மனித உரிமைகளை மீறுதல்
- அரசாங்கச் செயன்முறையினுள் ஏற்படும் ஊழல் மற்றும் அதிகாரத் துஷ்பிரயோகம்

இலங்கையும் சனநாயகத்தின் பொருத்தப்பாடும்

சனநாயகம் என்பது உலகத்தில் காணப்படும் ஒரேயொரு அரசியலமைப்பு மாதிரியல்ல. சனநாயகமற்ற அரசியலமைப்புகளும் காணப்படுகின்றன. அதிகாரம்சார் அரசாங்கம், தனிக்கட்சிமுறை அரசாங்கம், இராணுவ அரசாங்கம், மதத் தலைவர்களின் ஆட்சியின் கீழமைந்த அரசாங்கம் என்பன இதற்கான உதாரணங்களாகும். சனநாயக அரசாங்கங்களிலும் பல்வேறு மாதிரிகள் காணப்படுகின்றன. சில தாராண்மை சனநாயகம் சார்ந்தவை. வேறுசில சனநாயகத்துடன் லிபரல்வாதமற்ற அதிகாரவாதம் சேர்க்கப்பட்டவையாகும். அதேபோன்று பலமான சனநாயக அரசாங்கங்களை போன்று பலமற்ற சனநாயக அரசாங்கங்களும் உள்ளன.

இதில் இலங்கைக்கு மிகவும் பொருந்துவது சனநாயக அரசாங்கமுறை எனக் கருதுவதற்கு பல்வேறு காரணங்கள் உள்ளன. அவையாவன:

- இலங்கையில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முன்னரைப்பகுதியில் ஆரம்பமான வலுமிக்க சனநாயக சம்பிரதாயம் ஒன்று உள்ளது. சர்வசன வாக்குரிமை, பிரதிநிதித்துவ சனநாயகம், பாராளுமன்ற சனநாயகம், பொதுமக்களின் வாக்குகளால் மாற்றப்படும் அரசாங்கம் போன்றன இலங்கையின் அரசியலிலும், அரசியல் கலாசாரத்திலும் மிகவும் வலுமிக்கதும் நிலையானதுமான பண்புகளாகும்.
- இலங்கை பல்லின மற்றும் பன்மதத்தைக் கொண்ட சமூகமாகும். இனப்பல்வகைமையை ஒரு பிரச்சினையாகவன்றி வலிமையாகக் கருதும் சனநாயகவாதம் இவ்வாறானதொரு சமூகத்திற்கு மிகவும் பொருத்தமுடையதாகும். இனப்பல்வகைமைக் கொண்ட இலங்கைச் சமூகத்திற்கு பன்மைத்துவவாத (Pluralist) அரசாங்க முறைமையை சனநாயகத்தில் மாத்திரமே எதிர்பார்க்கலாம்.
- அரசியல் வன்முறை, சிவில் யுத்தம் மற்றும் அரசியல் பிரச்சினைகளுக்கு மத்தியிலும் சனநாயக அரசியலமைப்பு தொடர்பில் தாம் வைத்திருந்த நம்பிக்கையினை இலங்கை மக்கள் பலமுறை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். தேர்தல்களின்போது காணப்படும் உயர்மட்ட வாக்காளர் பங்கேற்பு இந்நம்பிக்கையினை வெளிப்படுத்தும் பிரதான ஊடகமாகும்.
- இலங்கை மக்கள் சனநாயகமற்ற அரசியல் மாற்றங்களையும் அடிப்படைவாத அரசியல் நிகழ்ச்சி நிரல்களையும் நிராகரித்துள்ளனர். சனநாயகமற்ற அரசியல் இயக்கங்களுக்கு மிகக் குறைந்த மக்கள் செல்வாக்கே காணப்படுகின்றது.
- இலங்கை மக்களிடையே காணப்படும் உயர்மட்டக் கல்வியறிவும், உயர் மட்டத்திலான அரசியல் ஞானம் போன்றவற்றால் இலங்கைக்கு சனநாயக அரசியலமைப்பே மிகவும் பொருத்தப்பாடுடையதாகும். ஏனெனில் இலங்கைப் பிரசைசுகள் அரசியல் தொடர்பில் விழிப்புடனும், கண்காணிப்புடனும் இருக்கின்றமையினாலாகும். அவ்வாறான சமூகமொன்றின் உயர் மட்டத்திலான அரசியல் பங்குபற்றலை சனநாயக அரசாங்க முறைமையேயினாலேயே உறுதிப்படுத்த முடியும்.

பிரசைசுகள் குடும்பத்திலும் சமூகத்திலும் அனுபவிக்கும் வாழ்க்கைக்கு சனநாயக கொள்கைகளும் பெறுமதிகளும் பொருந்துமாற்றை வகுப்பறையில் கலந்துரையாட ஆசிரியர்கள் தலைமைத்துவம் வகிக்க முடியும். ஆசிரியர்கள் கீழ்வரும் தலைப்புகளில் கவனத்தனை செலுத்த முடியும்.

- ஏனையோரின் கருத்துக்களை ஏற்றலும் சகித்துக் கொள்ளலும்
- பிறருடைய நம்பிக்கை மற்றும் மதங்களுக்கு மதிப்பளித்தல்
- பிறருடைய நம்பிக்கை மற்றும் கருத்துக்களுக்கு மதிப்பளித்தல்
- பெரும்பான்மைக் கருத்தை ஏற்றலும் சிறுபான்மையோரின் கருத்துக்களுக்கு மதிப்பளித்தலும்
- ஒற்றுமையாகத் தீர்மானமெடுத்தலும் விமர்சனத் திறனை பேணிக்கொள்ளலும்

உத்தேச கற்றல் கற்பித்தல் செயற்பாடுகள்

1. விவாதம் ஒன்றை நடாத்துதல்

- இவ்வலகின் கீழ் விவாதத் தலைப்புகளை மாணவர்களுக்கு வழங்குதல்
- கலந்துரையாடலை வழிப்படுத்தல் மற்றும் கலந்து கொள்ளும் குழுக்களைத் தெரிவு செய்து குறித்த தினத்தில் விவாதத்தை வழிநடத்தல்
- பார்வையாளர்கள் வினாக்களை கேட்பதற்கும் நேரத்தை வழங்கவும்.

உசாத்துணைகள்

01. டயன்ஸ்டீவ் சீல்டேவ், (2010), *சமூகசே அபி இக்கொம சமூகம்? பூர்வீகிஸிஸிஸீ டேஸிஸிஸி னயாச சின னிஸிஸி, கொலிஸி; சமூச விடயாடீஸிஸிஸீ சிஸிஸி.*
02. டயன்ஸ்டீவ் சீல்டேவ், (2011), *இக்கொம ரசவரூ இக்கொம வுசியே? ராசயச சிஸிஸி டேஸிஸிஸி னயாச னிஸிஸி, கொலிஸி; சமூச விடயாடீஸிஸிஸீ சிஸிஸி.*
03. டயன்ஸ்டீவ் சீல்டேவ், சின ரஸீஸீ லேஸீரா, (2010), *பூசகிஸிஸிஸிஸி, கிஸி டீ? கிஸி டீ? கிஸி டீ? கிஸி டீ? கிஸி டீ? கொலிஸி; சமூச விடயாடீஸிஸிஸீ சிஸிஸி.*
04. Bealey Frank, Riched A. Chapmen and Michael Sheehan, (1999), *Elements in Polotical Science*, Edinburgh: Edinburgh University Press.
05. Heywood, Andrew, (1994), *Political Ideas and Concept: An Introduction*, London: The Macmillan Press Ltd.
06. Joyce, Peter, (2001), *Politics*, London: Hodder Headline Plc.
07. Patterson, Thomas E, (1998), *We the People: A Concies Introduction to American Politics*
08. Skidmore Max J. Marshall Carter Tripp, (1993), *American Goverment: A Brief Introduction*, New York: Marin's Press.
09. Tansey, Stephen D, (1995), *Politics: The Basics*, London: Routledge.

10. அரசியலமைப்பு மாதிரிகள்

- தேர்ச்சி 10 : சமகால உலகில் நிலவும் பல்வேறு அரசியலமைப்பு மாதிரிகள் தொடர்பில் ஒப்பீட்டு ரீதியான விளக்கமுடைய பிரசையாகச் செயற்படுவார்.
- தேர்ச்சி மட்டம் : 10.1 சமகால உலகில் ஒற்றை மற்றும் சமஷ்டியாட்சி அரசியலமைப்பு முறைகளின் தனித்துவங்களையும் வேறுபாடுகளை யும் விவரிப்பார்.
- 10.2 பல்வேறு ஒப்பீட்டு மாதிரிகளின் கோட்பாட்டு அடிப்படை மற்றும் நடைமுறைப் பண்புகளை ஒப்பிட்டுக் கற்பார்.
- பாடவேளைகள் : 40
- கற்றற் பேறுகள் :
- சமகால உலகில் நிலவும் சமஷ்டி அரசியல் அமைப்பு மாதிரிகளைப் பெயரிட்டுப் பகுத்தாய்வார்.
 - ஒற்றையாட்சி அரசுகளின் நிலை மாற்றங்கள் தொடர்பில் பிரித்தானியா, இலங்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு எடுத்துக்காட்டுவார்.
 - ஒற்றையாட்சி மற்றும் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட அரசியலமைப்புகளை உதாரணங்களுடன் விவரிப்பார்.
 - இலங்கைக்கு மிகவும் பொருத்தமான அரசியலமைப்பு மாதிரியின் அடிப்படை அம்சங்களை முன்மொழிவதற்கான திறன்களைப் பெறுவார்.

அறிமுகம்

உலகில் காணப்படும் பல்வேறு மாதிரிகளினாலான அரசியலமைப்புகளைப் பற்றிக் கற்பதே இவ்வலகின் எதிர்பார்ப்பாகும். இதன்கீழ் அமெரிக்கா, இந்தியா, சுவீட்சர்லாந்து, பெரிய பிரித்தானியா, இலங்கை மற்றும் பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளின் மீது கவனம் செலுத்தப்படுகின்றது. இந்நாடுகளின் சமகால அரசியலமைப்பு மாதிரிகளை மூன்று மாதிரிகளின் மூலம் கற்கலாம். அவையாவன:

1. சமஷ்டி மாதிரி
 - I. அமெரிக்க முறை
 - II. இந்திய முறை
 - III. சுவீட்சர்லாந்து முறை
2. ஒற்றையாட்சி மாதிரி
 - I. பெரிய பிரித்தானியா
 - II. இலங்கை
3. ஒற்றை மற்றும் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட மாதிரி
 - I. பிரான்ஸ்

சமஷ்டி மாதிரிக்குச் சிறந்த உதாரணமான அமெரிக்க அரசியலமைப்பு சமஷ்டி முறையில் காணப்படும் சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டுள்ளது. இங்கு அரசியலமைப்பின் மூலம் மத்திய மற்றும் பிராந்திய அரசுகளுக்கிடையே அதிகாரங்கள் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

மற்றுமொரு சமஷ்டி மாதிரியான இந்திய சமஷ்டி முறை அதற்கே உரித்தான சிறப்பான இயல்புகளைக் கொண்டிருக்கின்றபோதும், சமஷ்டி அரசியலமைப்பு என அரசியலமைப்பில் வெளிப்படுத்தவில்லை. எவ்வாறாயினும் அரசியலமைப்பின் கட்டமைப்பு சமஷ்டித் தன்மையைக் கொண்டுள்ளது. சுவிட்சர்லாந்து அரசியலமைப்பு, சமஷ்டியின் மாதிரியொன்றான கூட்டுச் சமஷ்டி (கொன்பெடரல்) பண்புகளைக் கொண்டதாகும்.

இவ்வலகின் கீழ் ஒற்றையாட்சி அரசுகளில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் தொடர்பாக பிரித்தானியா மீது கவனம் செலுத்தப்படுகின்றது. ஒற்றையாட்சி அரசொன்றில் மத்திய அரசாங்கத்தினால் சமூகத்தின் சகலதுறைகளும் உள்ளடக்கப்பட்டு அதன் மேற்பார்வைகளின் கீழ் இயங்கும். பிரித்தானிய அரசியலமைப்பின் மாற்றங்கள் மற்றும் நிலைமைகள் பற்றி அறிதல் இவ்வலகின் எதிர்பார்ப்பாகும். பிரித்தானிய காலனித்துவத்தின்போது ஒற்றையாட்சி அரசொன்றிற்கான அடித்தளத்தை இட்ட இலங்கையில், 1987ஆம் ஆண்டு 13ஆவது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின் மூலம் மாகாண சபைகளுக்கு அதிகாரங்களைப் பரவலாக்குவதன் மூலம் நிலைமாற்றம் கொண்டுவரப்பட்டது. அந்தவகையில் பிரித்தானியா, இலங்கை அரசாங்க முறைமைகள் இரண்டும் ஒற்றையாட்சிக் கட்டமைப்பிற்குள் அதிகாரங்களைப் பரவலாக்கம் செய்யும் கட்டமைப்பு ரீதியான நிலை மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டுள்ளன.

ஒற்றை மற்றும் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட மாதிரிக்குப் பிரதான எடுத்துக்காட்டு பிரான்சாகும். இது அதிகாரம் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட அரசாகும். பிரான்சில் கொண்டுவரப்பட்ட அண்மைக்கால அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தங்கள் மூலம் ஒற்றையாட்சி மற்றும் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட தன்மை குறிப்பிடத்தக்களவு மாற்றங்களுக்கு உட்பட்டுள்ளது. அங்கு காணப்படும் நிருவாகப் பரவலாக்கம் பிரான்சுக்கே உரித்தான ஒன்றாகும்.

ஒற்றையாட்சி மற்றும் சமஷ்டி அரசியலமைப்புகள் பற்றிக் கற்றுக்கொள்ளும் அதேவேளை இவ்வலகினூடாக மற்றுமொரு விடயத்தையும் மாணவர்கள் கற்றுக்கொள்ள வாய்ப்பு கிடைக்கிறது. ஒற்றை மற்றும் சமஷ்டி அரசியலமைப்புகள் காணப்பட்டபோதும் நடைமுறையில் பெரும்பாலும் இவை கலப்புமுறையில் (Hybrid) அமைந்துள்ளவை என்பதே அதுவாகும்.

இவ்வாறு நவீன அரசியலமைப்பு மாதிரிகளின் மூலம் பெற்றுக்கொள்ளும் அறிவினைக் கொண்டு இலங்கைக்கு மிகவும் பொருத்தமான அரசியலமைப்பு மாதிரிக்கான அடிப்படை அம்சங்களை முன்மொழியும் திறனைப் பெற்றுக்கொடுப்பதே இவ்வலகின் எதிர்பார்ப்பாகும்.

பாட விடயங்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கான வழிகாட்டல் :-

அரசியலமைப்பு என்றால் என்ன?

அரசியல் மற்றும் சட்டவியலாளர்கள் “அரசியலமைப்பு” பற்றி குறிப்பிட்டுள்ள வரைவிலக்கணங்கள் சிலவற்றை அறிந்து கொள்வது பயனுள்ளதாகும்.

அரசியலமைப்பு தொடர்பான பழமையான வரைவிலக்கணம் அரிஸ்டோட்டலினால் வழங்கப்பட்டது. இதன்படி அரசியலமைப்பு என்பது “அரசொன்று தமது அரசியல் வாழ்க்கை எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதை தீர்மானிக்கும் இயல்பு” ஆகும்.

நவீன சனநாயகவாதிகள் (1928) என்ற நூலை எழுதிய பிறைஸ் பிரபு அரசியலமைப்பு என்பது “அரசொன்றின் வாழ்க்கையினை முன்னோக்கிக் கொண்டு செல்லுதல் தொடர்பில் காணப்படும் சட்டங்களினதும் மரபுகளினதும் தொகுப்பாகும்” என்றார்.

பேராசிரியர் கே.சி. வியர் “நவீன அரசியலமைப்புகள்” எனும் நூலில் அரசியலமைப்பு என்பது “நாடொன்றில் அரசாங்கமொன்றை உருவாக்கவும், அரசாங்கம் ஒன்றை இயக்கவும் தேவையான சட்டத்திட்டங்களின் தொகுதி” என்றார்.

மற்றுமொரு அரசியலமைப்பு நிபுணரான சி.எப். ஸ்ரோங் “நவீன அரசின் அரசியலமைப்புகள்” எனும் கட்டுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார். “அரசியலமைப்பு என்பது அரசாங்கத்தின் அதிகாரம், ஆளப்படுவோரின் உரிமைகள் மற்றும் ஆள்வோர், ஆளப்படுவோருக்கிடையிலான தொடர்புகளைத் தீர்மானிக்கும் கொள்கைகளின் தொகுதியாகும்” என்றார்.

சமஷ்டி மாதிரிகள்

சமஷ்டி மாதிரிகளின் கீழ் மூன்று அரசியலமைப்புகளை கற்றுக்கொள்வோம். அமெரிக்கா, இந்தியா மற்றும் சுவீட்சர்லாந்து என்பனவே அவையாகும். இம்மூன்றும் சமஷ்டி முறை என்ற போதும் தன்னளவில் மாற்றங்களைக் கொண்ட அரசியலமைப்புகளாகும். அமெரிக்க சமஷ்டி மரபார்ந்த முறையை ஒத்தது. சுவீட்சர்லாந்து முறைமை கூட்டுச் சமஷ்டி முறையை ஒத்தது. இந்திய முறைமை ஒற்றையாட்சிப் பண்புகளைக் கொண்ட சமஷ்டி முறையாகும்.

1. அமெரிக்க முறைமை

அமெரிக்காவில் செயற்படுவது சமஷ்டி அரசியலமைப்பாகும். அதனால் அரசியலமைப்பின் மூலம் மத்திய, மாநில அரசுகளுக்கிடையில் அதிகாரங்கள் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ளன. மத்திய அரசாங்கத்திலோ, மாநில அரசாங்கத்திலோ சாதாரணச் சட்டத்தின்மூலம் இந்த அடிப்படைச் சட்டமான அரசியலமைப்பினூடாக ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள அதிகாரப் பங்கீட்டில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முடியாது.

அரசியலமைப்பின் மூலம் அதிகாரத்தைப் பங்கிடுவது எவ்வாறு? அவ்வவ் மட்டத்திலான அரசாங்கங்களின் பொறுப்புகள் மற்றும் பிணைப்புகள் எவை என அறிந்திருத்தல் முக்கியமானதாகும்.

பின்வரும் விடயங்களின் அடிப்படையில் அதனை விளங்கிக் கொள்ள முடியும். அமெரிக்காவில் அதிகாரமானது மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் மாநில அரசாங்கத்திற்கும் அரசியலமைப்பின் ஊடாக சில முறைகள் மூலம் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

- I. தேசிய அரசாங்கம் எனும் மத்திய அரசாங்கத்திடம் அரசியலமைப்பினால் குறிப்பிடப்பட்ட அதிகாரங்கள் மாத்திரமே ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கும். (வெளியுறவு அதில் அடங்கும்) தாம் செயலாற்றும் துறையில் மத்திய அரசு உயர்வானது.
- II. அரசியலமைப்பினால் மத்திய அரசாங்கத்திற்கெனக் குறித்தொதுக்கப்படாத மத்திய அரசாங்கத்தின் அரசியலமைப்பு மற்றும் மாநில அரசாங்கங்களின் அரசியலமைப்புகளில் தடைசெய்யாத அதிகாரங்கள் மாநில அரசாங்கங்களுக்கு உரித்தாகும்.
- III. மத்திய அரசாங்கமும் மாநில அரசாங்கமும் இணைந்து பயன்படுத்தும் ஒருங்கிய அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன.
- IV. அரசியலமைப்பின் சமஸ்தித் தன்மையைப் பாதுகாப்பதற்காகச் சில அதிகாரங்கள் மத்திய மற்றும் மாநில அரசாங்கங்கள் ஆகிய இரண்டுக்கும் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளன.

அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் பொது இயல்புகள்

- I. அமெரிக்க அரசியலமைப்பு எழுதப்பட்டதொன்றாகும். இது சமஷ்டி மற்றும் நவீன அரசியலமைப்பிற்கு அத்தியவசியமான பண்பாகும். மிகச் சிறிய ஆவணமான இது காங்கிரஸ் சட்டம், வழமைகள், நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள் மூலம் வளர்ச்சியடைந்துள்ளது.
- II. வழமைகள் மற்றும் மரபுகள்.
அரசியமைப்பினை ஆக்கியோர் எதிர்காலச் செயற்பாட்டிற்கு தேவையான எழும்புக்கூட்டை மாத்திரமே உருவாக்கியுள்ளனர். அதற்கான தசை மற்றும் குருதியினை (Flesh and Blood) பண்பாடுகள், வழமைகள், மரபுகள் வழங்கியுள்ளன.
- III. உறுதித்தன்மை
அமெரிக்க அரசியலமைப்பானது திருத்துவதற்குக் கடினமானதும், சிக்கலானதும் நீண்ட நடை முறையையும் கொண்டுள்ளது. அரசியலமைப்பிற்குக் கொண்டுவரப்படும் எந்தவொரு திருத்தத்திற்கும் காங்கிரஸின் 2/3 பெரும்பான்மை ஆதரவும், மாநில அரசுகளின் 3/4 பெரும்பான்மையினது ஆதரவும் அவசியமாகும். எனவே, அமெரிக்க அரசியலமைப்பு ஒப்பீட்டு ரீதியில் நெகிழா அரசியலமைப்பாகும்.
- IV. சமஷ்டி இயல்பு
பல்வகைமையினை அங்கீகரித்து தேசங்களின் சுயாதீனத்தைக் கட்டியெழுப்பிக் கொள்வதற்காக மேற்கொண்ட முயற்சியின் விளைவாகச் சுதந்திரமான அரசுகள் ஒன்றிணைந்து உருவாக்கியதே அமெரிக்க அரசியலமைப்பும் மற்றும் அரசாங்க முறையுமாகும். 13 மாநில அரசுகளில் ஆரம்பித்து தற்போது 50 மாநிலங்கள் வரை வியாபித்துள்ளது. மத்திய அரசுக்கும் மாநில அரசுக்கும் இடையில் அதிகாரமானது அரசியலமைப்பினூடே பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ளது.

அமெரிக்க அரசியலமைப்பு மேன்மை பொருந்தியதாகும். இது சமஷ்டி முறையின் முக்கிய இயல்பாகும்.

- V. அமெரிக்க அரசியலமைப்பு அதிகாரவேறாக்கக் கொள்கையினைப் பின்பற்றி அதில் தடைகள் சமநிலைகள் எனும் முறையினை உள்ளடக்கியுள்ளது. மக்களை பாதிக்கும், தான்தோன்றித்தனமான ஆட்சி ஏற்படுவதைத் தடுத்தலே இதன் நோக்கமாகும்.
- VI. உரிமைகள் சாசனம்
அடிப்படை உரிமைகள், சொத்துக்கள் மற்றும் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டு இது உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது.
- VII. நீதிப்புனராய்வு (Judicial review)
அரசியலமைப்பினை பொருள்கோடல் செய்வதன் ஊடாக காங்கிரஸ் நிறைவேற்றும் சட்டங்கள் அரசியலமைப்புக்கு இயைபுடையதா என மீளாய்வு செய்யும் அதிகாரத்தை நீதிமன்றங்கள் பெற்றுள்ளன. எனினும் இவ்வதிகாரத்தினை அரசியலமைப்பு ஊடாக நீதிமன்றங்களுக்கு பெற்றுக்கொடுக்கப்படாவிடினும் அவ்வதிகாரம் அரசியலமைப்பினூடாக மறைமுகமாக நீதிமன்றங்களுக்கு உண்டு என உயர்நீதிமன்றம் 1803இல் மார்பரி எதிர் மெடிஷன் வழக்கில் தீர்மானித்தது.
- VIII. அமெரிக்க அரசியலமைப்பு “மக்கள் இறைமை” எனும் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் அமையப்பெற்றுள்ளது. இதன் பொருள் ஆட்சி செய்யும் அதிகாரம் மக்களிடம் காணப்படுகின்றது என்பதாகும்.
- IX. குடியரசு
அமெரிக்கா குடியரசாகும். இதன் தலைவர் மக்களால் தெரிவு செய்யப்படும் சனாதிபதியாவார். அரசியலமைப்பு அதிகாரத்தைப் பெற்றதும் மக்களிடமிருந்தே. அனைத்து மாநில அரசுகளும் தமது அரசியலமைப்பினைக் குடியரசு தத்துவங்களுக்கு ஏற்பவே ஒழுங்கமைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.
- X. இது ஜனாதிபதி அரசாங்க முறையை கொண்டதாகும்.
- XI. இரட்டைக் குடியுரிமை காணப்படல் :
அமெரிக்கர்கள் அமெரிக்கா எனும் மத்திய அரசிலும், மாநில அரசுகளிலும் பிரசைகளாவர்.
- **அமெரிக்க மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள்**
 - அமெரிக்க அரசியலமைப்பு வெளிப்படையாகவே மத்திய அரசாங்கத்தின் சட்டத்துறை, நிறைவேற்றுத்துறை, நீதித்துறை அதிகாரங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளது. அவ்வாறு குறித்தொதுக்கப்பட்ட அதிகாரங்களில் மாநிலங்களுக்கு இடையிலான வர்த்தகத்தை நிருவகித்தல் போன்ற அதிகாரங்களுக்குப் புறம்பாக வங்கிகளை ஆரம்பித்தல் போன்ற உட்கிடையான அதிகாரங்களும் அடங்கும். உட்கிடையான அதிகாரம் என்பது அரசியலமைப்பினால் நேரடியாக வழங்கப்படாத அதிகாரங்களாகும். இவ் உட்கிடையான அதிகாரங்களுக்கு (Implied Power) அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை Iஇன் 8ஆம் பிரிவின் 3ஆம் வாசகம் (Article I, Section 8, Clause 3) காரணமாகும். மேற்படி பொறுப்புக்களை நிறைவேற்றும் பொருட்டுப் பின்வரும் அதிகாரங்கள் மத்திய அரசாங்கத்தின் பொறுப்பில் விடப்பட்டுள்ளன. அவையாவன:

- ◆ வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள் பற்றிய தனித்துவ அதிகாரம் : இதன்கீழ் மத்திய அரசாங்கம் புதிய நிலத்தைக் கொள்வனவு செய்ய, கண்டுபிடிக்க மற்றும் கைப்பற்ற முடியும்.
- ◆ மத்திய மாநிலங்களுக்கிடையில் அதிகாரம் வேறுபடுத்தப்பட்டிருப்பினும் மாநிலங்கள் தொடர்பில் மத்திய அரசாங்கத்திற்குப் பொறுப்பளிக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரம் பின்வரும் நான்கு விடயங்களில் தங்கியுள்ளது அவையாவன.
 - I. மத்திய அரசின் சட்டங்களுக்கான மேன்மைத் தன்மை சார்ந்த ஏற்பாடுகள்.
 - II. போர் தொடர்பான அதிகாரம்.
 - III. வர்த்தகம் தொடர்பான ஏற்பாடுகள்.
 - IV. வரி அறவிடல், செலவு செய்தல் தொடர்பான அதிகாரம்.
- இத்தகைய அதிகாரங்கள் மத்திய அரசுக்கு வழங்கப்பட்டதன் ஒட்டுமொத்த விளைவாக பெரும்பாலான மாநில அரசுகள் சுயாதீனமாக இயங்கத் தடையாக அமைந்துள்ளது என்ற குற்றசாட்டுக்குக் காரணமாகியுள்ளது.
- மத்திய அரசின் அதிகாரம் மேலோங்கல் அமெரிக்காவின் சமஷ்டி முறையின் வளர்ச்சியினூடு ஏற்பட்டதாகும். மத்திய அரசின் அதிகாரம் மேலோங்குவதற்கு 1868இல் நிறைவேற்றப்பட்ட XIV திருத்தம் காரணமாகியுள்ளது. இதன்மூலம் மனித உரிமைகள், சுதந்திரம் மற்றும் சட்டத்தின் சமமான பாதுகாப்பினை மட்டுப்படுத்தல் தொடர்பில் பிராந்திய அரசாங்கங்களின் அதிகாரங்கள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டன.
- மத்திய அரசின் மேற்குறித்த அதிகாரங்கள் தொடர்பில் எளிமையான விளக்கத்தினை வழங்குவது பொருத்தமாகும். அவற்றைப் பின்வருமாறு தெளிவுபடுத்தலாம்.

I. சமஷ்டி அரசியலமைப்பின் மேன்மைத்/உயரிய தன்மை தொடர்பான விதிமுறைகள் யாப்பின் முக்கியமான விதிமுறையான இது பற்றி VIம் உறுப்புரையானது இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றது : “அரசியலமைப்பு அதன் நோக்கங்களை அடைந்துகொள்வதற்கான காரணிகள் மற்றும் ஐக்கிய அமெரிக்க குடியரசின் நீதிமன்றங்களின் கீழ் இடம்பெறும் ஒப்பந்தங்களும் நாட்டின் பிரதான சட்டங்களாகும்”. இவ்வுறுப்புரைக்கு அமைய மத்திய அரசின் சட்டங்கள் மேலோங்குவதுடன் மாநில மற்றும் உள்ளூராட்சி அமைப்புகள் இவ் ஏற்பாட்டினை கருத்திற் கொள்ளாது தேசிய அரசாங்கத்தின் சட்டங்களுக்கும் ஒழுங்கு விதிகளுக்கும் புறம்பாக மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முடியாது.

உதாரணம் : மத்திய அரசு பிறப்பித்த குறைந்தபட்ச ஊதியம் பற்றிய விதிமுறைகளைக் கருத்திற் கொள்ளாது அதைவிடவும் குறைந்தபட்ச ஊதியத்தை தீர்மானிக்க அதிகாரம் இல்லை. எனினும் அத்தொகையிலும் கூடிய குறைந்தபட்ச ஊதியத்தை தீர்மானிக்க முடியும்.

II. போர் தொடர்பான அதிகாரங்கள்

- இதன்கீழ் வெளிநாடு அல்லது சர்வதேச தீவிரவாத ஆக்கிரமிப்புகளில் இருந்து பாதுகாத்துக்கொள்ளும் பொறுப்பு மத்திய அரசுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. தேசிய பாதுகாப்புத் தொடர்பான இவ்வதிகாரம் போர்புரிவதற்கான அதிகாரத்தையும் கொண்டுள்ளது.

- இதன்படி மாநிலங்களுக்கு ஊடறுத்துச் செல்லும் வானெல்லையைத் தடைசெய்தல் மற்றும் எவ்வேளையிலும் மாநிலங்களுக்கு உரித்தான விமான நிலையங்களைக் கைப்பற்றிக் கொள்வதற்கான அதிகாரம் மத்திய அரசுக்கு உண்டு.

III. மாநிலங்களுக்கு இடையிலானதும் சர்வதேச ரீதியிலானதுமான வர்த்தகத்தை தீர்மானித்தல்.

- வர்த்தகம் தொடர்பான விதிமுறைகளின் கீழ் சமஷ்டி அரசாங்கத்திற்கு வெளிநாட்டவர்கள் மற்றும் மாநிலங்களுக்கு இடையில், உள்ளூர் இந்திய பழங்குடிகளுக்கிடையில் வர்த்தகத்தை மேற்கொள்ள அதிகாரம் உண்டு. இதன்மூலம் பரந்த மானுட நடவடிக்கைகளை வழிநடாத்தும் அதிகாரம் கிடைக்கப்பெறுகின்றது. அமெரிக்காவில் குறித்தவொரு மாநிலத்திற்கு மாத்திரம் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட வியாபாரம் இல்லை என்ற அளவுக்கு இது மாறியுள்ளது எனலாம்.
- நீதிமன்ற தீர்ப்புகள் மூலமாகவும் மத்திய அரசாங்கத்தின் வர்த்தகம் தொடர்பான அதிகாரம் விஸ்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்தவகையில் வானொலி, தொலைக்காட்சி, தொலைத் தொடர்பு மற்றும் இணையம் உட்பட பரந்த விடயங்கள் தொடர்பாக மத்திய அரசாங்கத்திற்கு உட்பட்டுள்ளன.

IV. வரி அறவிடுவதற்கும் செலவு செய்வதற்குமான அதிகாரம்.

- காங்கிரஸ் தனித்துப் பொது சேமநலனை இயல்பாகவே விருத்தி செய்வதனால் சட்டங்களை பிறப்பிப்பதற்கு அரசியலமைப்பு ரீதியான அதிகாரம் இல்லை. எனினும் இந்நோக்கத்திற்காக வரி அறவிடவும், செலவு செய்யவும் முடியும். (Raise and Spend)

உதாரணம் : மத்திய அரசுக்கு கல்வி மற்றும் விவசாயம் தொடர்பில் நேரடி அதிகாரம் இல்லாவிடினும் அதற்காக நிதி ஒதுக்கீடு செய்யவும் விவசாயம் தொடர்பான உதவிகளை வழங்கவும் முடியும்.

- மத்திய அரசாங்கம் மாநிலங்களுக்கான நிதியினை ஒதுக்கீடு செய்யும்போது அவற்றுக்கு விதிக்கும் நிபந்தனைகள் மூலம் தேசிய அரசாங்கம் மாநில அரசுகளின் செயற்பாடுகளில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் ஊக்கத்தை பெற்றுக்கொள்கிறது. மாநில அரசாங்கத்திற்கு நிதித்தேவை ஏற்படின் மத்திய அரசின் நிபந்தனைகளை ஏற்க வேண்டும்.
- மத்திய அரசு நிதியினை ஒதுக்கும்போது அதனை எவ்வாறு செலவிட வேண்டும் என நிபந்தனைகளை விதிக்க முடியும். நிதிவழங்கலை நிறுதிக் கொள்ளல், நிறுத்துவதற்கான அச்சுறுத்தலை விடுப்பதன் மூலம் மாநில அரசுகளையும் நபர்களினதும் செயற்பாடுகள் மீதும் கட்டுப்பாடுகளை விதிக்க மத்திய அரசினால் முடியும்.

உதாரணம் : யாதேனும் செயற்றிட்டத்திற்காக வழங்கப்படும் நிதியினை யாரேனும் நபருக்கு நிறம், இனம், பால் மற்றும் உடல் தகுதிகளில் ஏதேனும் ஒன்றைக் காரணங்காட்டி வழங்கப்படுமாயின் நிதியுதவி நிறுத்தப்படும் எனும் ஏற்பாட்டைக் குறிப்பிடலாம்.

- அமெரிக்க மாநில அரசாங்கங்களின் அதிகாரங்கள்
அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் மூலம் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு குறித்தொதுக்கப்படாத சகல அதிகாரங்களும் மாநில அரசுகளுக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை அரசியலமைப்பின் மட்டுப்பாடுகளுக்கு மாத்திரமே வரையறுக்கப்படும்.
உதாரணம் : பாடசாலைகள், உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களை உருவாக்கும் அதிகாரங்களைக் குறிப்பிடலாம்.
- மத்திய அரசின் சட்டங்களோடு முரண்படாத வரையில் அவற்றை அனுபவிக்க முடியும்.
- மத்திய மாநில அரசுகள் இணைந்து பயன்படுத்தும் அதிகாரங்களும் உண்டு. இவை ஒத்தியங்கும் அதிகாரங்களாகும்.
உதாரணம் : வரி விதிப்பதற்கான அதிகாரம்.
அவ்வவ் மாநிலத்தின் உள்ளக செயற்பாடுகளில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் வர்த்தகத்தைத் தீர்மானித்தல்.
- மாநிலங்கள், மாநிலங்களுக்கிடையிலான வியாபாரத்தில் தேவையற்ற அழுத்தம் ஏற்படும் வகையில் அல்லது மத்திய அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகளில் தலையிடும் வகையில் செயற்பட முடியாது.
உதாரணம் : ஒரே விதமான தேசிய கவனிப்பு (Uniform National Treatment) மாநிலங்களுக்கு இடையிலான வர்த்தகம் என்பவற்றை மத்திய அரசின் சட்டத்துறையே தீர்மானிக்கும். அவை சனாதிபதியின் அனுமதி மற்றும் நீதிமன்ற மீள் நிர்ணயம் என்ற வரையறைக்கு உட்பட்டதாகும்.
- விதி என்ற வகையில் பிராந்திய அரசாங்கம் தேசிய அரசாங்கம் வரி அறவிடும் பொருட்களுக்கு பொருத்தமான வரிகளை விதிக்க முடியும். எடுத்துக்காட்டாக மதுசார வருமானம், கனியணைய் போன்றன. எனினும் பிராந்திய அரசாங்கத்திற்கு பிராந்தியங்களுக்கிடையிலான வர்த்தகத்தில் தேவையற்ற சுமை அல்லது மத்திய அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகளில் தலையிடும் வகையிலான வரிகளை அறிவிட முடியாது.

மத்திய அரசாங்கம்	மாநில அரசாங்கம்	ஒத்தியங்கு
மாநிலங்களுக்கு இடையிலான வர்த்தகம் மற்றும் வர்த்தகத் தீர்மானங்கள். போர்ப் பிரகடனம். தபால் சேவை. நிதி. உள்நாட்டு பெருந்தெருக்கள். வெளியுறவு. குடியரிமையை வழங்கல்.	உள்ளூராட்சி மன்றங்களைத் தாபித்தல். குடியரிமையுடன் தொடர்புடைய பொலிஸ் நடவடிக்கை. ஆரம்ப மற்றும் இடைநிலைக் கல்வி.	வரிவிதிப்பு, சேகரிப்பு மற்றும் அறவீடு. நிதியினைக் கடனாகப் பெறலும் செலவு செய்தலும். தமது அரசாங்கத்தின் தன்மைக்கு ஏற்ப நீதிமன்றங்களை நிறுவுதல். சட்டங்களை விதித்தல் மற்றும் நடைமுறைப்படுத்தல். சிவில் உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல். தேர்தல் நடாத்துதல். சுகாதாரப் பாதுகாப்பு, நலன்புரி.

• **அரசியலமைப்புகள் வரையறைகள்**

சமஷ்டிச் செயற்பாட்டினை உறுதிப்படுத்த மத்திய அரசாங்கத்தினைப் போலவே மாநிலங்களுக்கும் சிற்சில வரையறைகள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. மாநில அரசுகளுக்குக் கீழ்வரும் விடயங்கள் தொடர்பில் வரையறைகள் காணப்படுகின்றன.

1. வெளிநாடுகளுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்ளல்.
2. வேறு தேசங்களுடன் கடற்படை மற்றும் வர்த்தக நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வதற்கு அவ்வவ் பிரச்சைகளுக்கு அதிகாரம் வழங்குதல்.
3. பணத்தினை வெளியிடுதல் (Coining Money)
4. கடன் பத்திரங்களை வழங்கல் (Issuing of Bills of Credit)
5. ஏற்றுமதி இறக்குமதி வரி விதிப்பு.
6. வெளிநாட்டுக் கப்பல்களில் வரி அறவிடல்.
7. நடைமுறையில் தேசிய படையணி (National Guard) எனும் மாநில இராணுவப்படை தவிர்ந்த அமைதியான நிலைமையின் கீழ் இராணுவம் அல்லது கப்பல் வைத்திருத்தல்.
8. போர்புரிதல்.

மேற்கூறப்பட்டவாறு மத்திய அரசாங்கத்தின் மீதும் தடைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

1. பிராந்தியங்களின் அதிகாரம் மற்றும் பொறுப்புக்களுக்குத் தடைகளை ஏற்படுத்தும் வகையில் மத்திய அரசாங்கம் செயற்பட முடியாது.
2. விசேடமாக வரி அறவிடல், மாநிலங்களுக்கு இடையிலான வர்த்தகம் தொடர்பில் மத்திய அரசின் அதிகாரம் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது.
3. வழங்கப்பட்ட நீதிமன்ற தீர்ப்புகளினூடாக மாநிலங்களுக்குத் தேசிய சட்டங்களை இயக்குவதற்கான கட்டளைகளைப் பிறப்பிக்க முடியாது என்பதை ஏற்றுக்கொண்டிருந்தாலும், தேசிய அரசாங்கத்தின் ஒதுக்கீடுகள் ஊடாக மாநிலங்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டுள்ளது.
4. உள்நாட்டுக் கிளர்ச்சிகளிலிருந்து மாநிலங்களைப் பாதுகாக்க மத்திய அரசு கடமைப்பட்டுள்ளது.

உதாரணம் : உரிய மாநிலத்தில் அதிகாரமிக்க நிறுவனத்தினால் விடுக்கப்படும் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க சனாதிபதி இராணுவத்தை அனுப்ப முடியும்.

இது எவ்வாறானபோதும் மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரமானது கடந்த காலத்தில் வளர்ச்சியடைந்துள்ளது. இதற்கான சில காரணங்கள் உள்ளன.

- I. மாநிலங்கள் பல்வேறு காரணங்களுக்காக மத்திய அரசாங்கத்தில் தங்கியிருக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளமை.
- II. தேசிய வாதத்தின் வளர்ச்சியினால் பிராந்திய அரசாங்கங்களின் தனித்துவத்தை விட அமெரிக்கா எனும் தேசிய அடையாளம் பலம் அடைந்துள்ளமை.
- III. மத்திய அரசுக்கு சாதகமான நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள்.

- **மாநிலங்களுக்கிடையிலான தொடர்புகள்**
 - அமெரிக்க சமஷ்டி அரசியலமைப்பின்படி மாநில அரசுகளுக்கிடையிலான தொடர்புகள் சமஷ்டி அரசியலமைப்புக் கொள்கையின் அடிப்படையிலேயே வழிநடத்தப்படுகின்றது.
 - அரசியலமைப்பின் நான்காம் உறுப்புரையில் இது தொடர்பில் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
 - I. புதிய மாநிலங்களை இணைத்துக்கொள்ள அல்லது ஏற்றுக்கொள்ள மத்திய அரசின் காங்கிரஸிற்கே அதிகாரம் உள்ளது.
 - II. மாநில அரசொன்றிற்கு வேறொரு மாநிலப் பிரசை ஒருவரின் அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பில் விசேட சலுகை வழங்கவோ அல்லது வழங்காதிருப்பதற்கோ சட்டத்தில் காணப்படும் சலுகைகள் எதிர்பார்ப்புகள் என்பன தொடர்பான விடயங்களை மறைத்துச் செயலாற்ற முடியாது. மாநில அரசாங்கம் தமது பிரசைகளுக்கு வழங்கும் சலுகைகளை ஏனைய மாநிலங்களின் பிரசைகளுக்கும் வழங்க வேண்டும். அதாவது சட்டப்பாதுகாப்பு, சமாதானமாக தொழில் ஒன்றில் ஈடுபடல், நீதி நிவாரணத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளல்.
 - III. அரசியலமைப்பின் நான்காவது உறுப்புரையின் 2ஆம் உபபிரிவின் படி குறித்த மாநிலம் ஒன்றில் குற்றம் ஒன்று மேற்கொண்டு வேறொரு மாநிலத்திற்கு தப்பிச் சென்ற ஒருவரைக் கைது செய்து, அம்மாநிலத்தின் உரிய அதிகாரியிடம் ஒப்படைத்தல் வேண்டும் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. யாதேனும் மாநிலம் ஒன்று மற்றொரு மாநிலத்தின் குற்றவாளிக்குப் பாதுகாப்பு வழங்கக்கூடிய இடமாக இருக்கக் கூடாது என்பதே இதன் கருத்தாகும்.
 - IV. “பரிபூரணமான நம்பிக்கை” எனும் சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையிலேயே மாநில அரெசான்று கருமமாற்ற வேண்டும். வேறு மாநில அரசுகளின் சட்ட ஆவணங்கள், நீதிமன்றச்செயன்முறைகள் தொடர்பில் நம்பிக்கை வைத்துக் கருமமாற்ற வேண்டும் என்பதே இதன் கருத்தாகும்.
- **மாநில அரசுகளுக்கிடையிலான ஒத்துழைப்பு**

மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் மாநில அரசாங்கங்களுக்கும் இடையிலான அதிகாரத்தினைப் பகிர்ந்து கொள்வது மட்டுமின்றி, மாநில அரசுகளுக்கிடையே ஒத்துழைப்புக் கருதியும் சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்படுவதே அமெரிக்க சமஷ்டி முறையின் முக்கிய பண்பாகும்.

ஒவ்வொரு மாநிலங்களினதும் போராட்டங்களைச் சமாதானமாகத் தீர்ப்பதற்கு அரசியலமைப்பின் மூலம் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. மாநில அரசாங்கங்கள் தமது மாநிலங்களுக்கிடையிலான சட்டப்பிரச்சினைகளை உச்ச நீதிமன்றங்களுக்கு எடுத்துச் செல்ல முடியும். மாநிலங்களுக்கிடையிலான பிரச்சினைகளை கலந்துரையாடல் மூலம் தீர்த்துக் கொள்வதற்கு பிராந்தியங்களுக்கிடையிலான முகவர் நிறுவனங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. மாநிலங்களுக்கிடையே ஏற்படும் இணக்கப்பாட்டினைக்

காங்கிரஸ் அங்கீகரிக்கும்போது அவ்வொப்பந்தத்தில் கையொப்பம் இட்ட மாநிலம் அதன்மீது கட்டுப்பாடு கொண்டதாக இருக்கும். அவற்றைத் தேசிய நீதிமன்றத்தின் மூலம் செயலுருப்படுத்த/வலுப்படுத்த முடியும்.

இவ்வாறான ஒப்பந்தங்கள் பரவலாகக் காணப்படும் சில துறைகள் வருமாறு :-

- I. சூழல் பாதுகாப்பு
- II. குற்றத் தடுப்பு
- III. நீர் உரிமை
- IV. உயர் கல்விப் பரிமாற்றம்

- தேசிய நீதிமன்றமும் சமஷ்டி வாதமும் மத்திய மற்றும் மாநில அரசுகளுக்கிடையிலான அதிகாரப் பகிர்வு எவ்வாறு இடம்பெற வேண்டும் என்பது தொடர்பாக அரசியல் செயன்முறையின் மூலம் தீர்மானிக்கப்பட்டாலும், எத்தகைய நிலையிலான அரசாங்கம், அது யாது செய்ய வேண்டும், யாருக்காக செயற்பட வேண்டும், யாருக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும் போன்ற பிரச்சினைகளைத் தீர்த்தல் தொடர்பில் தேசிய முறைமை தொகுதி விசேடமான பணியினை நிறைவேற்றுகின்றது.

1819ஆம் ஆண்டு மெக்லோச் என்பவரே அமெரிக்க உச்ச நீதிமன்றத்துக்கு இவ்வதிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொடுத்தார். இது மேரிலேண்ட் வழக்கின் போதாகும். இவ்வழக்கில், மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் மாநிலங்களுக்கும் இடையில் காணப்படும் அதிகாரப் பகிர்வினை தீர்மானம் செய்ய வேண்டிய நிலை உச்ச நீதிமன்றத்துக்கு ஏற்பட்டது.

இதற்கிடையில் காங்கிரஸ் ஐக்கிய குடியரசு வங்கியை உருவாக்குவதற்கு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது. இதற்கு மேரிலாந்து மாநிலம் தமது எதிர்ப்பினை வெளியிட்டது. மாநிலத்தில் பதிவைப் பெறாத எந்தவொரு வங்கிக்கும் பத்தாயிரம் அமெரிக்க டொலர்கள் வரியாகச் செலுத்தவேண்டி ஏற்பட்டது. இவ்வரியினை ஜேம்ஸ் வில்லியம் மெக்லோஜ் எனும் அமெரிக்க வங்கியின் பிரதானி செலுத்த மறுத்தார். மேரிலாந்து மாநிலத்தின் சார்பில் வாதிட்ட வழக்கறிஞர்கள் அரசியலமைப்பின்படி வங்கிகளை ஆரம்பிக்கும் அதிகாரம் மத்திய அரசுக்கு வழங்கப்படவில்லை எனக் குறிப்பிட்டனர். உள்ளூரை அதிகாரங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதற்குத் தேவையான சட்டங்களைப் பிறப்பிப்பதற்கான அதிகாரம் மத்திய அரசிற்கு உண்டு எனவும், மாநில சட்டங்களுக்கும், மத்திய அரசின் சட்டங்களுக்கும் இடையில் முரண்பாடுகள் தோன்றுமாயின் மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்களே மேலோங்கும் என வாதிடப்பட்டது. மத்திய அரசின் இறுதி நோக்கம் நியாயமானது என நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. இச்செயற்பாடு அரசியலமைப்பிற்கு முரணானது அல்ல எனவும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

உட்கிடையான அதிகாரம் (Implied Power) ஏற்படுத்தப்பட்ட பின்னர் தேசிய அதிகாரம் தொடர்பான கொள்கை உருவாகியது. இவ்வழக்குத் தீர்ப்பின் மூலம் மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரங்கள் வளர்ச்சியடைந்துள்ளது.

அமெரிக்க சமஷ்டி முறையினை விளங்கிக் கொள்ளும்போது தேசிய நீதிமன்றத் தொகுதி மற்றும் மாநிலங்களுக்கிடையே நிலவும் தொடர்பு பற்றிய தெளிவு முக்கியமானதாகும்.

I. தேசிய நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள் மாநில மற்றும் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களின் செயற்பாட்டினை மீளாய்வு செய்வதற்குள்ள அதிகாரம் மத்திய அரசின் அதிகாரம் வளர்ச்சியடைய ஏதுவாய் அமைந்தது.

II. மாநிலங்கள் அல்லது உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களின் எந்தவொரு செயற்பாட்டையும் தேசிய சட்டத்தை மீறும் செயற்பாடு எனக் கூறி தேசிய ரீதியிலான நீதிபதிகள் முன்னிலையில் வாதிட முடியும்.

உதாரணம் : 14ஆம் திருத்தம் தொடர்பிலான நீதிமன்றத்தின் விளக்கம்.

(சட்டத்தின் ஏற்புடைய வழிமுறைகளைப் பின்பற்றாது எந்தவொரு மாநிலமும் எந்தவொரு நபரினதும் உயிரை மாய்க்கவோ, சுதந்திரத்தைப் பறிக்கவோ முடியாது.)

III. தேசிய சட்டங்களுக்கு முன்னுரிமை வழங்குதலும் மத்திய - மாநிலத் தொடர்புகளில் காணமுடிகின்றது. அதாவது பிராந்திய, உள்ளூராட்சி மன்ற நிறுவனங்களின் சட்டங்களையும் விதிமுறைகளையும் தாண்டி மத்திய அரசாங்கத்தின் சட்ட ஒழுங்கு விதிகள் வலுப்பெறுகின்றமை.

இந்நிலையானது மத்திய அரசாங்கத்தின் சட்டங்கள் வேறு தரத்திலான அரசாங்கம் ஒன்றின் சட்டங்களோடு முரண்படும் சந்தர்ப்பங்களில் மாத்திரம் ஏற்புடையதல்ல. மத்திய அரசாங்கத்தின் எதிர்பார்ப்புகள், யாதேனும் கொள்கைத் துறையினுள் வெளிப்படும் மிகமுக்கியமான சந்தர்ப்பங்களுக்கும் பொருந்தும். அழிவேற்படுத்தும் மூலப்பொருள் கட்டுப்பாடு, நீரின் தரம், சுத்தமான காற்று மற்றும் 1965ஆம் ஆண்டு வாக்குரிமைச் சட்டம் போன்றவற்றை உதாரணங்களாகக் காட்டலாம்.

அமெரிக்க அரசியலமைப்பு மரபுசார்ந்த சமஷ்டி முறையில் இருந்து மாற்றமடைந்து வருகின்றமை அண்மைக் காலசெல்நெறியாகும். அதற்கான காரணங்கள் சில வருமாறு:

I. தேசிய அரசாங்கத்தின் வளர்ச்சி

இது அனைவரதும் பங்களிப்பின் மூலம் ஏற்பட்டதொன்றாகும். அதற்கான காரணங்கள்

- ஆரம்பத்தில் மாநில மட்டத்தில் நிலவிய பிரச்சினைகள் காலப்போக்கில் தேசிய மற்றும் சர்வதேச பிரச்சினைகளாக மாறியமை. ஆகவே அவற்றைச் சக்திமிக்க மத்திய அரசாங்கத்தினால் மாத்திரமே தீர்க்க முடியும் எனும் கருத்து வலுப்பெற்றமை.

- துரித பொருளாதார வளர்ச்சி மற்றும் தேசிய பெருந்தெருக்கள் மற்றும் வங்கிகள் போன்ற நிறுவனங்களின் தேவைகள்

உதாரணம்:- பாரிய வர்த்தகம், பாரியளவிலான விவசாயம் மற்றும் தொழிற் சங்கங்கள்.

- மக்களின் மனப்பாங்கு மாற்றம்

உதாரணம் : அவர்கள் பலமான மத்திய அரசாங்கம் ஒன்றினை எதிர்பார்த்தமை.

- அமெரிக்க அரசியலமைப்புத் திருத்த முறை :-

அமெரிக்க அரசியலமைப்பின் சமஷ்டித் தன்மை பேணப்படும் ஒரு சந்தர்ப்பமாக அரசியலமைப்பு திருத்த நடவடிக்கையைக் குறிப்பிடலாம். ஐந்தாவது உறுப்புரையில் ஐந்தாம் திருத்த நடவடிக்கை மூலம் இது விவரிக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு இருவழி முறைகள் காணப்படுகின்றன.

- I. காங்கிரஸின் இருசபைகளிலும் 2/3 பெரும்பான்மையினைப் பெற்றுக்கொள்வதோடு அது தொடர்பில் மாநில அரசுகளில் 3/4 இன் அனுமதியைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். மாநில சட்டமன்றங்களின் மூலம் அல்லது இது தொடர்பில் நடாத்தப்படும் மாநாட்டின் மூலமோ அனுமதி வழங்க முடியும்.
- II. மாநில அரசுகளும் அரசியலமைப்பு திருத்தங்களை ஆரம்பிக்க முடியும். மாநில அரசுகளின் 2/3 இற்கு அதிகமான எண்ணிக்கையினர் காங்கிரஸில் வேண்டுகோள் விடுக்கும் போது காங்கிரஸின் அரசியலமைப்பு உருவாக்கச் மாநாடு (Constitutional Convention) அழைக்கப்படும். பின்பு 3/4 மாநில அரசுகள் அவ்யோசனையை அங்கீகரிக்க வேண்டும்.

II. இந்திய முறைமை

- இந்திய சமஷ்டி முறைமை
 - இந்திய அரசியலமைப்பு 1950ஆம் ஆண்டு சனவரி 26ஆந் திகதி உருவாக்கப்பட்டது. இது 395 உறுப்புரைகளும் 09 அத்தியாயங்களையும் கொண்ட நீண்ட ஆவணமாகும்.
 - இந்திய சமஷ்டி அரசின் அரசியலமைப்பிற்கு ஏற்ப பிராந்திய அமைப்புகளின் ஒன்றிணைப்பாகும் (Union of States). இது மத்திய அரசாங்கத்தையும் 29 பிராந்தியங்களையும் ஏழு யூனியன் பிரதேசங்களையும் உள்ளடக்கியதாகும்.
 - பிராந்திய அரசாங்கங்களுக்கும் (State) யூனியன் பிரதேசங்களுக்குமிடையில் (Union Territories) முக்கிய வேறுபாடொன்று உண்டு. மாநில அரசுகளுக்கு அரசியலமைப்பின் மூலமே வழங்கப்பட்டுள்ளது சமஷ்டி முறையாகும். அவற்றில் மக்களால் நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் சட்டமன்றமும், அமைச்சரவையும் உண்டு.
 - மாநில ஆளுநர் மத்திய அரசைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தினாலும் மாநில அரசின் நிறைவேற்று கருமங்கள் தொடர்பில் ஆளுநருக்கு வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரங்களே காணப்படுகின்றன.
 - எனினும் யூனியன் பிரதேசங்கள் பொதுவாக மத்திய அரசினாலேயே நிருவகிக்கப்படும். இந்தியாவில் உள்ள ஏழு யூனியன் பிரதேசங்களில் ஐந்து மத்திய அரசின் நேரடி கட்டுப்பாட்டில் உள்ளன. இவற்றில் சட்டமன்றங்கள் இல்லை.
 - இதற்கு விதிவிலக்காக இந்தியாவின் தலைநகரான புதுடில்லி, மற்றும் புதுச்சேரி (Puducherry) ஆகிய இரு யூனியன் பிரதேசங்கள் (Union Territories) ஆகும். இவை இரண்டிலும் சட்டமன்றங்களும், நிறைவேற்று கருமங்களுக்குப் பொறுப்பான அமைச்சரவையும் உண்டு. மத்திய அரசின் பிரதிநிதியாக துணைநிலை ஆளுநர் (Lieutenant Governor) செயற்படுவார்.

- **இந்திய சமஷ்டி முறையின் சிறப்பியல்புகள்**

- சமஷ்டி அமைப்பினைக் கொண்ட இந்திய அரசியலமைப்பில் காணப்படும் சிறப்பியல்புகள் சிலவற்றை கீழ்வருமாறு காட்டலாம்.

(அ) இந்திய அரசில் காணப்படும் சமஷ்டித் தன்மை அரசியலமைப்பில் நேரடியாக காட்டப்படவில்லை. இந்திய ஆட்சி முறை சமஷ்டியா ஒற்றையாட்சியா என்பது அரசியலமைப்பில் நேரடியாக வெளிப்படுத்தப்படவில்லை.

(ஆ) ஒற்றையாட்சி மற்றும் சமஷ்டியாட்சி என்பதை நேரடியாக வெளிப்படுத்தாவிடினும் இந்தியாவில் காணப்படுவது சமஷ்டி முறையாகும். அரசியலமைப்பில் மாநில அரசுகளைத் தோற்றுவித்தல், மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையில் அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்தளித்தல் என்பன தெளிவாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன.

(இ) அரசியலமைப்பினை உருவாக்கும்போது அதில் காணப்பட்ட ஒற்றையாட்சிப் பண்புகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக மாநில அரசுகளை நிருவகித்தல் மற்றும் அவற்றைக் கலைப்பது தொடர்பில் அரசுக்குள்ள அதிகாரங்கள் காரணமாக இந்திய அரசியலமைப்பை “அரைகுறை சமஷ்டி முறை” என சில ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

(ஈ) எனினும் கடந்த ஆறு தசாப்தங்களாக இந்திய அரசியலமைப்பில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி சமஷ்டிமுறையினை மிகவும் வலுவாக்கியுள்ளது. இதில் பிரதான மூன்று காரணங்கள் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளன.

(i). மாநில அரசுகளின் சுயாதீனத்திற்காக மத்திய அரசாங்கத்தில் அதிகாரத்தைக் கொண்டிராத சிறிய அரசியல் கட்சிகள் பிராந்தியங்களின் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு மாநில அரசுகளுக்காக தொடர்ந்து போராட்டத்தில் ஈடுபடுத்தல்.

(ii). இந்தியாவில் பல்வேறு மாநிலங்களில் மத்திய அரசாங்கத்தில் அதிகாரம் மிக்க கட்சிகளான காங்கிரஸ் மற்றும் பாரதிய ஜனதா கட்சிகளுக்கு எதிரான கட்சிகள் அதிகாரத்தினை கைப்பற்றுவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் காணப்படல் மற்றும் அக்கட்சிகள் மாநிலங்களின் தன்னாதிக்கத்திற்காக (Regional Autonomy) அக்கறையுடன் செயற்பட்டமை கடந்த சில தசாப்தங்களாக இந்திய அரசியலில் காணக்கிடைத்த விசேட பண்பாகும்.

(iii). மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் மாநில அரசாங்கத்திற்கும் இடையில் காணப்படும் தொடர்புகள் (inter - state relations), மாநிலங்களின் சுயாதீனத்தைப் பயனுள்ள விதத்தில் வரைவிலக்கணம் செய்வதற்கு இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் காட்டும் அக்கறையும் அண்மைக்கால விருத்தியாகும். விசேடமாக அரசியலமைப்பின் 352 ஆவது உறுப்புரையின் கீழ் அவசரகால அதிகாரங்களைப் பயன்படுத்தி தமக்கு எதிரான கட்சிகள் ஆட்சியில் இருக்கும் மாநிலங்களைக் கலைத்து விடுவதற்குக் காங்கிரஸ் போன்றே

பாராதிய ஜனதா கட்சி அரசாங்கமும் முயற்சித்த பல சந்தர்ப்பங்களில் உச்ச நீதிமன்றம் தலையிட்டு அவ்வாறு கலைப்பது அரசியலமைப்புக்கு முரணானது எனத் தீர்ப்பளித்துள்ளது. தத்தமது அதிகாரம் தொடர்பில் மத்திய மற்றும் மாநில அரசாங்கங்களுக்கிடையிலான கருத்து வேறுபாடுகளின் போது மாநிலங்களின் சுயாதீனத்தை பாதுகாத்துக் கொடுப்பதற்கு உச்ச நீதிமன்றம் அதிக அக்கறை காட்டி வருகின்றமை கடந்த சில தசாப்தங்களாக வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ள புதிய பண்பாகும். இவ்வாறு அரசியலமைப்பின் உறுப்புரைகளை பொருள்கோடல் செய்ததன் மூலம் இந்திய அரசியலமைப்பில் சமஷ்டிப் பண்புகளை மிகவும் சக்தி மிக்கதாக்குவதற்கு உச்ச நீதிமன்றத்திற்கு முடிந்துள்ளது.

- (உ). அதிகாரப் பங்கீட்டில் சமச்சீரற்றத் தன்மை (Asymmetrical Power - Sharing) என்பது இந்திய சமஷ்டி முறையில் காணப்படும் மற்றுமொரு விசேட பண்பாகும். சமஷ்டி அலகுகளுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் சம அளவில் இல்லை என்பதும், சில பிராந்தியங்களுக்கு ஏனைய பிராந்தியங்களை விடவும் அதிகாரம் உண்டு என்பதே இதன் கருத்தாகும்.

உதாரணம் : ஐம்மு, காஷ்மீர், கோவா, பஞ்சாப், அசாம், நாகலாந்து, நிசோராம், மனிப்பூர், சிக்கிம் ஆகிய மாநிலங்களுக்கு ஏனைய மாநிலங்களை விடக் கூடுதல் அதிகாரங்கள் காணப்படுகின்றன.

இம்மாநிலங்களின் மக்கள் இயக்கங்களும் போராட்டங்களும் காணப்படுகின்றமையால் அவற்றுக்கு அதிகப்படியான சுயாட்சியை வழங்குவது இதன் நோக்கமாகும்.

- (ஊ). இந்தியாவில் புதிய மாநிலங்களைத் தோற்றுவிப்பதில் எதிர்ப்புக்கள் காணப்பட்டனும் ஒப்பீட்டு ரீதியில் அது அமைதியானதும் வன்முறைகளற்றதுமான செயற்பாடாகவே காணப்படுகின்றது. சட்டிஸ்கார் (Chhattisgarh), உத்தரகாண்ட் ஆகிய மாநிலங்கள் 2000ஆம் ஆண்டிலும் 2004ஆம் ஆண்டில் தெலுங்கானா மாநிலமும் புதிதாக தோற்றுவிக்கப்பட்டன. இதன்படி புதிய மாநிலங்களை ஏற்படுத்தவும், இருக்கின்ற மாநிலங்களைப் பிரிப்பதற்கும் அதன் உள்ளக எல்லைகளை மாற்றியமைப்பதற்கும், சமூகத்தின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க புதிய மாநிலங்களை உருவாக்குவதற்கும் இந்திய சமஷ்டி முறையில் காணப்படும் நெகிழ்வுறுதன்மையை வெளிப்படுத்தும் காரணிகளாகும்.

- (எ). அது மாநில அரசுகளுக்குச் சுயாட்சி அதிகாரத்தை அதிகரிக்கும் வெளிப்பாட்டினைக் காட்டும் வகையில் பயணித்திருப்பது இந்திய அரசியலமைப்பின் அண்மைக்கால போக்காகும்.

- (ஏ). அரசியல் பன்மைவாதமும், அரசின் சமஷ்டியும் இந்திய மக்களின் அரசியல் அறிவிலும், இந்திய அரசியல் கலாசாரத்திலும் பிரதான கொள்கை அம்சமாக மாறியுள்ளமை இந்திய சமஷ்டி முறையின் பண்புகள் சக்திமிக்கதாகக் காணப்படுவதற்கான பிரதான காரணியாகும்.

இந்திய சமஷ்டியின் அடிப்படை

- இந்திய சமஷ்டியின் அடிப்படைகளை கீழ்வரும் பண்புகளின் கீழ் கலந்துரையாடலாம்.
 1. பலமான மத்திய அரசு
இந்திய அரசின் பௌதிகத் தன்மையின் காரணமாக அதனை ஒற்றையாட்சி அரசொன்றாக முகாமைத்துவம் செய்ய முடியாது. எனவே இதற்கான சிறந்த தீர்வு சமஷ்டியாகும். எனினும் அதற்காக பலமான மத்திய அரசாங்கம் ஒன்றை உருவாக்கிக் கொள்வதற்கான காரணங்களும் காணப்பட்டன. அவையாவன:
 - I. பலமான மத்திய அரசொன்றின் தேவை குறித்த சர்வதேச அனுபவங்கள் (அமெரிக்கா, கனடா, அவுஸ்ரேலியா).
 - II. இந்திய பாகிஸ்தான் பிரிவினால் ஏற்பட்ட கசப்பான அனுபவங்கள் ஊடாக மீண்டும் இந்தியா அரசியல் ரீதியான பிரிவடைவதற்கான சந்தர்ப்பங்களைத் தடுப்பதற்கான தேவை.
 - III. பாகிஸ்தானில் ஏற்பட்ட பகைமை உணர்வு காரணமாக நாட்டின் பாதுகாப்புத் தொடர்பில் கூடிய கவனம் செலுத்துதல்.
 - IV. முழு இந்தியாவையும் ஐக்கியப்படுத்திய கட்சியொன்று காணப்படுதல். (இந்திய காங்கிரஸ்)
 - V. பிரித்தானியர் ஆட்சிக்காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மத்திய மயப்படுத்தப்பட்ட ஆட்சி முறை மற்றும் அதன் கட்டமைப்புகளைத் தொடர்ந்து முன்னெடுத்தல். என்பன அவையாகும்.

வரலாற்று ரீதியாக நோக்கும்போது குடியேற்றவாத ஆட்சியின் கீழ் பிரித்தானியா இந்தியாவை ஒற்றையாட்சி முறையிலேயே ஆட்சி செய்தது. 1935 யாப்புச் சீர்த்திருத்தத்தில் சமஷ்டிச் சாயலைக் கொடுக்க முயன்றாலும் இரண்டாம் உலகப்போர் காரணமாக அது தொடர்ந்தும் ஒற்றையாட்சி அரசாகவே வலுப்பெற்றது. மேலும் சுயாதீன அரசுகளாக இருந்த மன்னர் ஆட்சி நிலவிய நாடுகள் (Princely States) இந்தியாவுடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டமை அக்காலத்தில் இடம்பெற்ற ஒன்றாகும்.

அதற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள சட்டத்துறை சார்ந்த அதிகாரம், நிதி அதிகாரம் மற்றும் அவசரகால அதிகாரங்கள் மற்றும் சில சந்தர்ப்பங்களில் மாநில அரசாங்கங்கள் மீது சட்டங்களைப் பிறப்பிப்பதற்கும் அவற்றைப் பரிபாலிப்பதற்குமான மத்திய அரசுக்குள்ள சட்ட ரீதியானதும், நடைமுறை சார்ந்ததுமான இயலுமை காணப்படுவதும் இந்தியாவின் மத்திய அரசாங்கத்தின் பலம் நிலைத்திருப்பதற்கான காரணமாகும். இந்தியாவில் காணப்படுவது அரைகுறை சமஷ்டி எனும் வாதத்திற்குப் பலமான மத்திய அரசு காணப்படுவது காரணமாகியுள்ளது.

2. நெகிழ்வுதன்மை

இந்திய சமஷ்டி முறையின் நெகிழ்வுத்தன்மையானது மத்திய அரசாங்கம் மாநில அரசாங்கங்களை விஞ்சிச் செயற்படுவதன் மீது கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளது. அதற்காக அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களைக் கொண்டுவரத் தேவையில்லை. அரசியலமைப்பின் திருத்த செயன்முறையும் நெகிழ்வுத்தன்மை உடையதாகும். இந்திய அரசியலமைப்பின் அநேகமான சமஷ்டிப் பண்புகளை பாராளுமன்றின் இரு சபைகளினதும் அறுதி பெரும்பான்மையின் மூலம் மாற்றியமைக்க முடியும். அவ்வாறு மாற்றியமைக்க 50% மாநிலங்களின் அனுமதி பெறப்பட்டு சனாதிபதியின் ஒப்பமும் அனுமதியும் தேவைப்படும். மத்திய அரசின் விருப்பின்படி பிராந்தியங்களின் எண்ணிக்கை தீர்மானிக்கப்படும். ஆரம்பத்தில் மொழி எனும் நியதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு 17 பிராந்தியங்களாக ஆரம்பமான இந்திய அரசுகளின் ஒன்றியம் (Union of States) தற்போது இனம், மதம், பிரதேச தனித்துவம் போன்ற சமூகப் பல்வகைமைகளின் அடிப்படையில் மாநிலங்களை உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளன. இதன்படி இந்திய சமஷ்டி முறையில் சமூகத்தில் காணப்படும் மொழி, மதம், பிரதேச பல்வகைமைகளை ஆட்சிக் கட்டமைப்பின் மூலம் வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்பதே இதன் அடிப்படை எண்ணக்கருவாகும்.

3. சட்ட உருவாக்க உறவு

சமஷ்டி முறையின் மையப்பண்பாகக் கருதப்படுவது சட்டவாக்க அதிகாரம் மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையில் பங்கிடப்பட்டு இருப்பதாகும். இந்தியாவில் அதிகாரப் பங்கீட்டில் மூன்றுபட்டியல்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அவையாவன:

- I. மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள 97 விடயங்கள் (மத்திய அரசுப் பட்டியல்)
- II. மாநில அரசின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள 66 விடயங்கள் (மாநில அரசுப் பட்டியல்)
- III. இரு அரசுகளும் அனுபவிக்கக்கூடிய அதிகாரங்கள் 47 (ஒத்தியங்கும் பட்டியல்)

எனும் வகையில் விதிமுறைகள் பின்பற்றப்பட்டு மூன்று பட்டியல்களில் அதிகாரங்கள் பங்கிடப்பட்டுள்ளன.

மத்திய அரசுக்குப் பொறுப்பளிக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களில் பாதுகாப்பு, வெளிவிவகாரம், தொடர்பாடல், நிதி, வரி, வெளிநாட்டு மற்றும் மாநிலங்களுக்கிடையான வர்த்தகம், கம்பனிகளைப் பதிவு செய்தல், வங்கிகள் மற்றும் காப்புறுதி, சுரங்கத் தொழில், சில கல்வி நிறுவனங்கள், சுகாதாரம் மற்றும் நிறுவனத் தொடர்புகள் போன்றன அடங்கும்.

ஒத்தியங்கும் பட்டியலில் மக்கள் நலனோம்பல், தொழிலாளர் பிரச்சினைகள், வர்த்தக ஏகபோக உரிமை, அத்தியவசியப் பொருட்கள் நிருவாகம், சமூக மற்றும் பொருளாதாரத் தாக்கங்கள் என்பன அடங்கும். மத்தியரசிற்கு இம்மூன்று பட்டியல்களிலும் அடங்காத வேறு சில அதிகாரங்களும் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒத்தியங்கும் பட்டியல் தொடர்பில் மத்தியரசின் சட்டங்களும் மாநில அரசுகளின் சட்டங்களும் முரண்படும்போது மத்திய அரசின் சட்டங்களே மேலோங்கும்.

ஆதலால் மாநில அரசுகளின் சட்டங்களைப் பிறப்பிக்கும் அதிகாரம் பரந்ததல்ல. எவ்வாறாயினும் அவற்றுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் மக்களின் வாழ்வுடன் பின்னிப்பிணைந்துள்ளன எனலாம். சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் பேணல், விவசாயமும் நீர்பாசனமும் இவற்றுள்ளும்

முக்கியமானவையாகும். மத்திய அரசின் சட்டங்களில் ஓரளவிற்குக் கைத்தொழில் மற்றும் அகழ்வுக் கைத்தொழில்களை நிருவகிக்க முடியும். கல்வி மாநிலங்களுக்கு உரியது. சுகாதாரம், நீர்ப்பாசனம், பெருந்தெருக்கள், வர்த்தகம் என்பன மாநிலங்களுக்கு உரியன. இவை ஒத்தியங்கு பட்டியலில் உள்ள விடயங்கள் தொடர்பிலும் சட்டங்களைப் பிறப்பிக்க முடியும். மத்திய அரசோடு முரண்பட்ட மாநில சட்டங்களுக்கு சனாதிபதியின் ஒப்புதல் கிடைக்குமாயின் அவை ஏற்புடையவனவாகும்.

பொதுவாகச் சமஷ்டி அரசொன்றில் மேற்கொள்ளப்படும் மத்திய மாநில அரசுகளுக்கிடையிலான அதிகாரப் பங்கீடு நெகிழ்வற்ற தன்மையைக் கொண்டிருக்கும். ஒருதுறையினால் மற்றொரு துறையினை பாதிப்பதையச் செய்ய முடியாது. யாப்புத் திருத்தங்களுக்கான விதிமுறைகளும் கடினமானவை. இந்திய அரசியலமைப்பில் காணப்படும் தனித்துவமான சில விதிமுறைகளால் ஓரளவு நெகிழ்வுத் தன்மையினை அது கொண்டுள்ளது. நாம் ஏற்கனவே கலந்துரையாடிய நீண்ட ஒத்தியங்கும் பட்டியலில் மத்திய மாநில அரசுகளின் தொடர்புகளில் ஓரளவு நெகிழ்வுத் தன்மை காணப்படுகின்றன. சனாதிபதி அனுமதிப்பாராயின் மாநில சட்டங்கள் மத்திய அரசுடன் முரண்பட்டாலும் அவை நடைமுறைப்படுத்தப்படும் எனும் தத்துவத்திற்கு ஏற்ப நெகிழ்ச்சி மேலும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

அவசரகால அதிகாரங்களின் கீழ் மத்திய அரசு மாநிலங்களின் விடயங்களின் மீது சட்டங்களைப் பிறப்பிக்க முடியும். இராஜ்ய சபாவின் மொத்த உறுப்பினர்களில் 2/3 பங்கு உறுப்பினர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்களாயின் மாநிலங்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள விடயங்கள் தொடர்பில் ஒரு வருடத்திற்கு நடைமுறையில் இருக்கக் கூடியவாறு சட்டங்களைப் பிறப்பிக்க முடியும். அவற்றை நீடிப்பதாயின் வருடாந்தம் நாடாளுமன்றத்தில் யோசனை முன்வைக்கப்பட்டு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும். 1950 இல் உருவாக்கப்பட்ட பொருட்கள் விநியோகம் மற்றும் விலை நிர்ணய சட்டம் அவ்வாறானதொன்றாகும். இந்தியாவில் வேறு சமஷ்டி அரசுகளைப் போன்று பிராந்திய அரசாங்கங்களுக்கு, மத்திய சட்டசபையில் சமமான உறுப்பினர்கள் கிடைப்பதில்லை என்பதை குறிப்பிட வேண்டும்.

பிராந்தியங்களுக்கு ஒதுக்கிக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சில அதிகாரங்களை தேசிய பாராளுமன்றத்தால் ஓரளவு கட்டுப்படுத்த முடியும். பிராந்தியத்தால் சொத்துக்களை கைப்பற்றும் போது அல்லது மீளக் கையளிக்கும் போதோ அது செல்லுபடியாவதற்கு சனாதிபதியின் அனுமதி அவசியமாகும். இதன்மூலம் சொத்துக்களை கைப்பற்றுதல் மற்றும் அவற்றுக்கு நட்புடிகளை வழங்குவதை உறுதிப்படுத்த மத்திய அரசுக்கு அதிகாரம் உண்டு. காணி தொடர்பான சட்டங்களைப் பிறப்பித்தல் அடிப்படை உரிமைகளில் இருந்து விடுவிக்கப்பட்டிருப்பினும் மாநில அரசுகள் அது தொடர்பில் சட்டங்களைப் பிறப்பிக்கும்போது சனாதிபதியின் ஒப்புதல் அவசியமாகும். மாநில ஆளுநருக்கு மாநிலத்தினால் பிறப்பிக்கப்படும் சட்டங்களைச் சனாதிபதியின் அனுமதிக்காக தடுத்துவைக்கவும் முடியும்.

4. நிதித் தொடர்புகள்

வெற்றிகரமான சமஷ்டி முறைக்கு மத்திய மாநில அரசுகளின் செயற்பாடுகளுக்கான போதிய நிதி காணப்பட வேண்டியது அத்தியவசியமாகும். இந்திய அரசியலமைப்பு இது தொடர்பில் தெளிவான கருத்துக்களைக் கொண்டுள்ளது.

- பிராந்தியங்கள் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பிராந்தியங்களில் காணப்படும் வரி முறைகளின் கீழ் வரி அறவிடும் உரிமை மத்தியரசுக்குரியதாகும்.

- அதேபோல் முழுநாட்டிற்கும் ஒரேவிதமான வரிமுறை தேவைப்படும் இடத்து அதற்கான அதிகாரமும் மத்திய அரசுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.
- பிராந்திய அரசுகளுக்கும் யாப்பினால் அனுமதிக்கப்பட்ட வரியினை அறிவிட்டுப் கொள்ளும் அதிகாரம் உண்டு.

மத்திய அரசுக்குரிய வரிமுறைகள்

- விவசாயம் சாரா வரி
- இறைவரி
- சுங்கவரி
- கம்பனி வரி
- மூலதன வரி
- சொத்து வரி
- மாநிலங்களுக்கிடையேயான வர்த்தக நடவடிக்கை வரி
- மரண வரி
- முத்திரை வரி
- ஓய்வூதிய வரி
- விற்பனைக் கொள்வனவு வரி
- பத்திரிகை வரி
- பங்குச் சந்தை மீதான வரி

மாநில அரசுகளுக்கான வரிவகைகள்

- காணி வரி
- காணி வருமான வரி
- நாணய வரி
- விவசாயத்தின் மீதான வரி
- விவசாயக் காணி சொத்துக்கள் மீதான வரி
- கஞ்சா மற்றும் போதைப்பொருள் மீதான வரி

இத்தகைய சிக்கலற்ற வரிக்கொள்கையின் காரணமாக அவை முரண்படாது. எனினும் இதன் மூலம் சிக்கல் ஒன்றும் எழுந்துள்ளது. அதாவது மாநிலங்களுக்கான வரி போதுமானதன்று என்பதாகும்.

இப்பிரச்சினையை தீர்ப்பதற்காக வரிப்பகிர்வு மற்றும் அன்பளிப்பு எனும் இரு முறைகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. வரிப்பகிர்வு என்பது மத்திய அரசின் வரி வருமானத்தை பிராந்தியங்களுடன் பங்கிட்டுக் கொள்ளலாகும். வருமான வரியினைக் கட்டாயமாகப் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும். சுங்கவரி விருப்பத்தின் பெயரில் பங்கிட்டுக்கொள்ளப்படும். தேவையேற்படும் மாநிலங்களுக்கு மத்தியரசு அன்பளிப்புகளைச் செய்தல் வேண்டும்.

5. நிருவாக உறவுகள்

மத்திய அரசுக்கு உரித்தான எல்லாத்துறைகளையும் தமது நிருவாக ஆட்சி முறைக்கு ஏற்ற வகையில் பரிபாலனம் செய்து கொள்ள கூடிவவாறே இந்திய நிருவாக முறை கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளது. தேவையேற்படின் மத்திய அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகளை மாநில அரசுகளைக் கொண்டு நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடியும். மாநிலங்கள் தமது

நிருவாகப் பொறிமுறைகளின் மூலம் தமது தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும். அத்துடன் உடன்பாட்டினடிப்படையில் மத்திய அரசுக்குக் கையளிக்கவும் முடியும். ஒத்தியங்கும் பட்டியலில் உள்ள விடயங்களுக்கு இது பொருந்தும். பொதுவாக இப்பட்டியல் மாநில அரசுகளாலேயே நிருவகிக்கப்படும். எனினும் தேசிய பாராளுமன்றத்தால் அவ்வனைத்து விடயங்களையும் பரிபாலனம் செய்யும் பொருட்டு மத்திய அரசின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர முடியும். மாநில அரசின் நிருவாகம் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதனை மத்திய அரசு வழிநடத்தவும். ஆலோசனை வழங்கவும் முடியும்.

இங்கு தேசிய ரீதியில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விடயங்களை வழிநடத்திச் செல்லும் வகையில் பிராந்தியங்களை மத்திய அரசு கையாளலாம்.

6. அரசாங்கங்களுக்கிடையேயான முரண்பாடுகள்

உள்ளக அரசாங்கங்களுக்கு இடையிலான முரண்பாட்டு தீர்வின்போது இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் முக்கியம் பெறுகின்றது. மாநிலங்கள் அல்லது மாநில மத்திய அரசுக்கிடையில் ஏற்படும் சட்டரீதியான முரண்பாடுகளைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்குத் தேவையான அடிப்படை நீதி அதிகாரம் உச்ச நீதிமன்றத்துக்கு உரியது.

- உள்ளக அரசாங்கங்களுக்கிடையிலான முரண்பாடுகள் அல்லது பொதுமக்களின் முக்கிய அபிலாஷைகள் தொடர்பில் உச்ச நீதிமன்றின் கருத்தினை அறிந்துகொள்ள சனாதிபதிக்கு அதிகாரம் உண்டு.
- மாநிலங்களுக்கிடையிலான நீர் பயன்பாடு பற்றிய பிரச்சினைகளை முகாமைத்துவம் செய்வது மத்திய அரசின் பொறுப்பாகும்.
- மாநிலங்களுக்கிடையிலான முரண்பாட்டுத் தீர்வுக்காக அமைக்கப்பட்டுள்ள மற்றுமொரு நிறுவனம் சனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படும் மாநிலங்களுக்கான சபையாகும். முரண்பாடுகளுக்கு ஏதுவாக அமைந்த காரணங்களைத் தேடியறிந்து முரண்பாடுகளைத் தவிர்த்துக் கொள்வதற்கான பரிந்துரைகளை வழங்குவதே இதன் பணியாகும்.

ஒற்றையாட்சிப் பண்புகள்

இந்திய சமஷ்டி அரசாங்கமுறை ஒற்றையாட்சி முறையினை சார்ந்திருக்கும் சந்தர்ப்பங்கள் சிலவாகும். அவையாவன:

I. இந்திய அரசியலமைப்பிற்கே உரித்தான அவசரகால அதிகாரங்கள்: இதன்கீழ் இந்திய மத்திய அரசு ஒற்றையாட்சி அரசாக இயங்க முடியும். இது யாப்பின் 352 தொடக்கம் 360 வரையிலான உறுப்புரைகள் மூலம் மத்தியரசாங்கத்திற்கு கிடைத்துள்ளது.

உதாரணம் :- இந்திய அரசியலமைப்பிற்கு ஏற்ப உள்ளக அல்லது வெளிவாரியான எதிர்ப்பொன்று உருவாகியுள்ளது எனக் கருதுமிடத்து அவசரகாலத்தைப் பிரகடனம் செய்ய முடியும். பாராளுமன்றத்தின் இருசபைகளிலும் அனுமதி பெறாதவிடத்து இரு மாதகாலத்திற்குள் அது இரத்தாகும். அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் பிராந்திய அரசுகளுக்கு மாத்திரம் உரித்தான

அதிகாரங்கள் மீது சட்டங்களை விதிக்க முடியும். இது வெகுவாக விமர்சனத்திற்குள்ளாகியுள்ள ஓர் அதிகாரமாகும். மத்தியரசு தமக்கெதிரான கட்சிகள் ஆட்சியமைத்துள்ள மாநிலங்களைக் கலைப்பதற்காக அவசரகால அதிகாரத்தைத் தன்னிச்சையாகப் பயன்படுத்துகின்றது என்ற குற்றச்சாட்டு பல சந்தர்ப்பங்களில் எழுந்துள்ளது. அவ்வதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தும் அரசியலமைப்பு ஏற்பாட்டை இந்திய உச்ச நீதிமன்றம் பல தடவைகள் நிராகரித்துள்ளது.

II. நிதி நெருக்கடி நிலைகள்

உதாரணம் :- நாட்டின் கடன் மற்றும் நிதித் தேவைகள் மீது அச்சுறுத்தல் ஏற்பட்டுள்ளது என சனாதிபதி கருதுமிடத்து இவ்வதிகாரத்தைப் பயன்படுத்த முடியும்.

III. மாநிலத்தில் அரசியலமைப்பு ரீதியான பொறிமுறை வீழ்ச்சியடையுமிடத்து குறித்த பிராந்தியத்திற்கு பொருந்தும் வகையில் அவசரகால நிலைமையைப் பிரகடனப்படுத்தலாம்.

உதாரணம் :- மாநிலம் ஒன்றில் அவசரகால நிலைமையொன்று ஏற்படுமிடத்து அம்மாநிலம் வேண்டுகோள் விடுக்கும் வரை காத்திராது தமது விருப்பின்படி முடிவுகளை மேற்கொள்ளக் கூடியதாக இருத்தல் இதன் விசேட அம்சமாகும்.

III. சுவிட்சர்லாந்து முறைமை

• சுவிட்சர்லாந்தின் சமஷ்டி முறைமை

- சமஷ்டி அரசியலமைப்புத் தத்துவங்களுக்கமைய கட்டியெழுப்பப்பட்ட ஒன்றாக சுவிட்சர்லாந்து அரசியலமைப்பு காணப்படுகின்றது. இங்கு சமஷ்டியின் விசேடமான மாதிரியாகக் கருதும் கூட்டுச் சமஷ்டி (Confederal) முறையின் பண்புகள் அதிகம் இடம்பெற்றுள்ளன.
- மாநில அலகுகள் மத்திய அரசிலிருந்து ஒப்பீட்டு ரீதியாகச் சுதந்திரமானதும் மாநில அலகுகளை மேலிச் செல்லக்கூடிய அதிகாரமொன்று மத்திய அரசிடம் காணப்படாமையும் கூட்டுச் சமஷ்டி முறைமையொன்றின் அடிப்படைப் பண்பாகும்.
- இதற்கமைய சுவிட்சர்லாந்து கான்டன் (பிராந்தியங்கள்) 26 வும், நகர சபைகள் என அழைக்கப்படும் சிறிய 2,212 பிரதேசங்களையும் உள்ளடக்கியுள்ளது.
- கூட்டுச் சமஷ்டி அரசாங்க முறை என்பது “இறைமை கொண்ட அரசுகளின் தொகுதியொன்று வரையறுக்கப்பட்ட நோக்கமொன்றிற்காக அல்லது நோக்கங்களுக்காக அரசிற்குரிய இறைமை அதிகாரத்தைத் தன்னிடம் வைத்துக்கொண்டு ஒன்றோடொன்று ஒன்றிணையும் கூட்டணியாகும்”.
- விருத்தியடைந்த சமஷ்டி முறையொன்று காணப்பட்டாலும், சுவிட்சர்லாந்தானது ஒப்பீட்டு ரீதியாகச் சிறிய நாடாகும். இதன் பரப்பளவு 41,285 (Km²) சதுர கிலோமீற்றர்களாகும்.

- **சுவிட்சர்லாந்து அரசியலமைப்பின் அடிப்படைகள்**
 - சுவிட்சர்லாந்து அரசியலமைப்பிற்கு அமைய அந்நாட்டின் கூட்டுச் சமஷ்டி அரசியலமைப்பே செயற்படுகின்றது. எனினும் அது நடைமுறையில் சமஷ்டியாகவே தொழிற்படுகின்றது.
 - பிரான்சிய ஆக்கிரமிப்பு, நவீனமயமாதலின் தாக்கங்கள் போன்ற வரலாற்று ரீதியான தாக்கங்கள் காரணமாக அந்நாட்டில் காணப்பட்ட கூட்டுச் சமஷ்டி முறை சமஷ்டி முறையாக மாற்றம் பெற்றுள்ளது.
 - அந்நாடு 1848, 1874, 1999 ஆகிய ஆண்டுகளின் அரசியலமைப்புகள் மற்றும் அரசியலமைப்புத் திருத்தங்கள் ஊடாக ஓரளவு மையப்படுத்தப்பட்ட செயல்முறையொன்றை அறிமுகப்படுத்தியுள்ளது. இங்கு சுவிட்சர்லாந்து தேசத்தினை உருவாக்கும்போது அங்கு வாழும் பல்லின மக்கள் குழுக்களையும் ஓரினமாக்குவதற்கு முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன.
 - பகிரப்பட்ட ஆட்சி (Shared Rule) சுயாட்சி நிருவாகம் (Self Rule) என்பனவே சுவிட்சர்லாந்தில் காணப்படும் பிரதான அரசியலமைப்பு சித்தாந்தங்களாகும். கான்டன்களின் சட்டத்தின் மூலம் வழங்கப்பட்டுள்ள ஏற்பாடுகள் சுயமாகக் செயற்படக்கூடியதைப் போன்று மத்திய அரசின் நிருவாகத்தில் கான்டனின் பங்குபற்றலும் இடம்பெறுகின்றது.
- **சுவிஸ் சமஷ்டிக்கான அரசியலமைப்புசார் விதிமுறைகள்**
 - சமஷ்டி யாப்பின் 1ஆம் உறுப்புரைக்கு ஏற்பச் சுவிட்சர்லாந்து கான்டன் 26 இனை உள்ளடக்கியது. ஆறு அரை கான்டன்களாகும். கான்டன் என்பது சுவிட்சர்லாந்துக்கே உரித்தான விசேடமான சுய நிர்வாக அலகாகும்.
 - அரைக் கான்டன்களுக்குக் கூட ஏனைய கான்டன்களைப் போன்று ஒத்த நிலை யொன்று காணப்படினும் கூட்டு நிறைவேற்று சித்தாந்தத்தின்போது இவற்றுக்கு அரை பிரதிநிதித்துவமே உரித்தாகக்கப்பட்டுள்ளது.
 - இதற்கமைய தேசிய சபையில் ஏனைய கான்டன்களுக்கு பிரதிநிதிகள் இருவர் வீதம் கிடைக்கும்போது அரைக்கான்டன்களுக்கு பிரதிநிதி ஒருவரே கிடைப்பார். அதேபோன்று மத்திய அரசு மட்டத்தில் மக்கள் கருத்துக் கணிப்பொன்றின் அங்கீகாரம் தேவையான போது கான்டன் தேர்தலில் இதன் வாக்கு அரைவாசியாகவே கருதப்படும்.
 - 1999ஆம் ஆண்டு உருவாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பின்படி வரையறுக்கப்பட்டுக் குறிப்பிட்டுக் கூறமுடியாதளவிற்கு கான்டன்கள் இறைமை பொருந்திய அலகொன்றாக உள்ளது. “கான்டன் இறைமை” என்பது தமது பூகோள அலகினுள் சுயமான நிருவாகம் தொடர்பில் உரிமையைப் பெற்றுக்கொள்ளும் என்பதே இதன் பொருளாகும்.

- மத்திய அரசு கான்டன்களின் இறைமைக்குக் கௌரவமளிப்பதற்குக் கடப்பாடுடையதாக இருக்கும். எவ்வாறாயினும் இவ்விறைமையானது முழுமையானதல்ல.
- அரசியலமைப்பினால் கான்டன்களின் மீது விதிக்கப்பட்டுள்ள வரையறைகள் சில பின்வருமாறு:
 - அரசியலமைப்பு பிரசகங்களுக்கு அடிப்படை உரிமைகளைப் பெற்றுக்கொடுத்துள்ளது. கூடிய சட்ட ரீதியான மீள்கண்காணிப்புச் செய்யும் அதிகாரத்தை சமஷ்டி நீதி மன்றக்கு ஒப்படைப்புச் செய்துள்ளதன்மூலமே கான்டன் அதிகாரமிக்க அதிகாரிகள் ஊடாக அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாக்கின்றது. இதனால் இவ்வுரிமைகளை மீறும் அதிகாரம் கான்டன்களுக்கு கிடையாது.
 - மத்திய அரசினால் வழங்கப்பட்ட சட்டங்களை விதித்தல் மற்றும் நிறைவேற்றும் அதிகாரம் மூலமும் கான்டன்களின் இறைமையை மட்டுப்படுத்தியுள்ளது.
- மத்திய அரசிடம் உள்ள அதிகாரங்களைக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுவதன் மூலமே சமஷ்டி ஆட்சிமுறைக்கும் கான்டன்களுக்குமிடையிலான அதிகாரப் பகிர்வு இடம்பெற்றுள்ளது. இதற்கமைய சமஷ்டி அரசிடம் காணப்படும் அதிகாரங்கள் அரசியலமைப்பில் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இதற்கமைய மத்திய அரசாங்கம் அல்லது கான்டன் அரசாங்கங்களுக்கு உரியதல்லாத விடயத்துறையொன்று காணப்படுவதில்லை.
- அரசியலமைப்பில் எழுத்துமூலம் சுட்டிக்காட்டப்படாத புதியதுறைகள் தொடர்பாக சட்டத்தை விதிக்கும் அதிகாரம் இயல்பாகவே கான்டன்களுக்கு உரித்தாகும்.
- அதேபோன்று அரசியலமைப்புத் திருத்தஞ் செய்தல் மத்தியரசின் விடயத்திற்குட்பட்டதாகும். எனவே மத்திய அரசின் மூலமே அதிகாரப் பகிர்வு தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. எவ்வாறாயினும் மத்திய அரசிடம் காணப்படும் இவ்வதிகாரம் கான்டன்களிடம் காணப்படும் கூட்டு நிருவாகம் எனும் தத்துவத்தின் மூலம் மட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது.
- ஓரங்க மேற்பார்வையொன்று தேவைப்படும் பணிகளுக்காக மட்டுப்படுத்தப் பட்டிருக்கும் போது மட்டும் சுவிட்சர்லாந்து சமஷ்டி முறையில் உள்ளடங்கும் மேற்பார்வைத் தத்துவத்தைச் சமஷ்டி அரசு பொறுப்பேற்றுக்கொள்ளும். இதன்மூலமே சமஷ்டி அரசின் கீழ் மட்டம் வரையிலான அதிகார ஒப்படைப்பு (Subsidiarity) எனும் கோட்பாடு கட்டுப்பாடுடையதாக மாறுகின்றது.

- **காண்டன்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கும் சுயாட்சி நிர்வாக அதிகாரங்கள்**
 - காண்டன்களுக்கு கீழ்வரும் சுயாட்சி நிர்வாக அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.
 1. மாநிலம் எனும் காண்டன் அரசியலமைப்பு
மாநிலங்களுக்குரிய அரசியலமைப்பினை உருவாக்கும் பொறுப்பு மாநிலங்களிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. காண்டனே தமது ஆட்சி முறையைத் தீர்மானிக்க வேண்டும்.
 2. பிரதேச ரீதியான நிர்வாக அலகு
அந்தந்தக் காண்டன்கள் தமது பிரதேசத்தின் நிர்வாக சபைகளுக்கு பல்வேறு அதிகாரங்களை வழங்கியுள்ளன. ஆயினும் குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பமொன்றின் போது அவ்வதிகாரங்களை ஒப்படைத்ததன் பின்னரும் அடிப்படை உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படும் வகையில் சவிட்சர்லாந்து சமஷ்டி நீதிமன்றின் மூலம் பாதுகாப்பு உறுதிப்படுத்தப்படும்.
 3. கல்வி
புராதான காலம் தொட்டே காண்டன்களுக்கே கல்வித்துறை உரியதாக இருந்தது. அதனால் காண்டன்கள் மூலம் பாடவிதானங்களை உருவாக்கவும், கல்விப் பணியாளர் குழுவினரைத் தெரிவு செய்தலும் நிறைவேற்றப்படுகின்றது.
 4. பொதுமக்கள் சமாதானம்
அமைதியான காலப்பகுதிகளின் போது மக்களின் சமாதானத்தைப் பேணும் பொறுப்பு காண்டன்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.
 5. கலாசாரம்
கலாசார நடவடிக்கைகளுக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்குவதும் கலாசார உரிமைகளைப் பாதுகாத்தலும் சில வரையறைகளின் கீழ் காண்டனின் பொறுப்பாக இருக்கும்.
 6. உட்கட்டமைப்பு வசதிகள்
வீதிகளை உருவாக்குதல், நீர், மின்சார வசதிகளைப் பெற்றுக்கொடுத்தல் என்பன அநேக சந்தர்ப்பங்களில் காண்டனின் பொறுப்பாக உள்ளது.
 7. நேர்வரி
காண்டன்களுக்கு தத்தமக்குரிய வரிகளை அறவிட்டுக்கொள்வதற்கும், வரியினைத் தீர்மானிக்கவும் முடியும்.

காண்டன்களின் முக்கியத்துவம்

- இயன்றளவில் கீழ் மட்டம் வரையில் அதிகாரம் ஒப்படைக்கப்படல் தொடர்பான கோட்பாடு (Principle of subsidiarity) சட்டத்தைச் செயலுருப்படுத்துவதற்கேதுவதாக உள்ளது. சமஷ்டி அரசின் சட்டங்களுள் அநேகமானவை மத்திய அரசாங்கத்தின் மூலம் அன்றி காண்டன்கள் மூலமே செயலுருப்படுத்தப்படுகின்றது.

- இதன்மூலம் காண்டனின் முக்கியத்துவம் மேல்நிலைக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டுள்ளது. மேலே குறிப்பிடப்பட்ட கொள்கைக்கமைய உச்சளவில் மத்தியரசின் சட்டங்களை செயலுருப்படுத்தும் அதிகாரத்தை காண்டன்களுக்கு வழங்க வேண்டியேற்பட்டுள்ளது.
- சில கட்டமைப்புகளைப் பிரயோகிப்பதன் மூலம் சமஷ்டி மட்டத்தில் தீர்மானம் எடுப்பதற்கும், அழுத்தம் கொடுப்பதற்கும் காண்டனுக்கு வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டுள்ளது. சமஷ்டி அரசாங்கம் சுயமாகச் சட்டங்களை உருவாக்கும்போது அதுதொடர்பில் காண்டன்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டும்.
- இதற்கமைய சட்டங்களை உருவாக்கும்போது காண்டன்களிடம் ஆலோசனைபெறல் இடம்பெறுகிறது. இதற்கமைய சட்டம் தொடர்பான முன்மொழிவுகளைச் சமஷ்டி சட்ட வாக்கத்தினருக்கு அறிவிப்பதற்கு முன்னர் காண்டன்களுக்கு அச்செயற்பாடு தொடர்பாக அழுத்தம் கொடுக்கும் வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.
- சமஷ்டி சட்டவாக்கத்துறை இரு சபைகளால் ஆனது. இதன் தேசிய சபை மக்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதுடன் அரச சபை காண்டன்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்கிறது.
 - அரச சபையில் காண்டனுக்குச் சமமான பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்கும். அவ்வக் குழுக்களுக்குச் சமமான அதிகாரங்கள் காணப்படும்.
 - எவ்வாறாயினும் அரச சபை தொடர்பில் காண்டனுக்கு வரையறைக்குட்பட்ட அழுத்தங்களை மேற்கொள்ள முடியும். ஏனெனில் அரசசபையின் பிரதிநிதித்துவத்தை சட்ட ரீதியாகக் கட்டுப்பட்டிருக்கக் கூடிய முறையில் ஆலோசனைகளை காண்டன்களுக்கு வழங்க முடியாதிருப்பதே இதற்கான காரணமாகும்.
 - எவ்வாறாயினும் காண்டனுக்குத் தேசிய சபையின் மீது மறைமுகமாக அழுத்தத்தை தேர்தல் முறையினூடாக மேற்கொள்ள முடியும். அப்பிரதிநிகள் மீள தெரிவு செய்யப்படும்போது காண்டன்களுக்கு மக்களின் ஒத்துழைப்பு அவசியப்படுகின்றது.

அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பும் காண்டன்களும்

- அதேபோல் மக்கள் கருத்துக்கணிப்பு முறையின் மூலம் மத்திய அரசின் நிருவாகத்தை சிக்கலடையச் செய்யும் வாய்ப்பினைக் காண்டன்களுக்குப் பெற்றுக்கொடுத்துள்ளது.
- இதற்கமைய சமஷ்டிச் சட்டம் மற்றும் சட்ட மறுசீரமைப்பு என்பன மக்கள் கருத்துக் கணிப்பிற்கு உட்படுத்தல் வேண்டும் என கோரப்படும் போது அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பு நடத்தப்படல் வேண்டும். இங்கு இருமுறைகளில் கருத்து கணிப்பு நடைபெறுகின்றது.
 1. பொதுவான சட்டமொன்றாக இருப்பின், மக்கள் கருத்துக் கணிப்பு மாற்று வழிமுறையொன்றாகும். ஐம்பதாயிரம் வரையிலான பிரசைகள் அல்லது காண்டன்கள் எட்டு கோரிக்கை விடுத்திருப்பின் மட்டுமே மக்கள் கருத்துக் கணிப்பு நடைபெறும். மக்களில் பெரும்பான்மையினர் அனுமதித்தால் சட்ட முன்மொழிவு ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்.

2. அரசியலமைப்புத் திருத்தம் அல்லது சர்வதேச ஒப்பந்தங்களுக்கு வருதல் ஆகியவைகளுக்கு கட்டாயம் மக்கள் கருத்துக் கணிப்பு நடத்தப்படல் வேண்டும்.
- இவ்வாறான நிலைமைகளில் இரட்டைப் பெரும்பான்மையொன்று தேவைப்படுகின்றது. இரட்டைப் பெரும்பான்மை என்பது கான்டனின் பெரும்பான்மை மக்களும் நாட்டு மக்களின் பெரும்பான்மையினரின் அங்கீகாரமும் பெற்றுக்கொள்வதையே குறிக்கும்.

இணக்கப்பாட்டு சனநாயகமும் கன்டன்களும்

- கூட்டு நிருவாகத்திற்கான ஒழுங்கு முறைகளுக்கு மேலதிகமாக மத்திய அரசின் கொள்கைகளில் தொடர்புறுவதற்குக் கான்டன்களுக்கு வேறு முறைகளும் காணப்படுகின்றன. “இணக்கப்பாட்டு சனநாயகவாதமே” (Consensus Democracy) அடையாளம் காணத்தக்க விதிமுறையாக உள்ளது. அந்நாடு சட்டத்தை விதிக்கும் போது அரசியல் கட்சிகள், அழுக்கக் குழுக்கள் என்பன கான்டன் மற்றும் மாகாண சட்ட உருவாக்கத்தின்போது மிக நெருங்கியதாக எடுக்கப்படும் உடன்பாடுகளின் விளைவு என்பதே இதன் கருத்தாகும். நேரடிச் சனநாயகவாத பிரயோகங்களே இதற்கான காரணமாகும்.
- அந்நாடு நிறைவேற்றுத்துறை இணக்கப்பாட்டு சனநாயகத்திற்கான சிறந்த உதாரணமாகும். சமஷ்டி கவுன்சில் எனும் கூட்டரசுப்பேரவை (கூட்டு நிறைவேற்றுத்துறை) என்பதே அங்குள்ள நிறைவேற்றுத்துறையாகும். இது சமஷ்டி பிரதிநிதிகள் 7 பேரைக் கொண்டுள்ளது. அவ்வெழுவரும் இருசபைகள் மூலம் தெரிவு செய்யப்படுவர். இவர்களே ஏழு அமைச்சுக்களின் அமைச்சர்களாவர். அவ்வேழு நபர்களில் இருந்து சமஷ்டி நிறைவேற்றுநர் தெரிவுசெய்யப்படுவார். இதுவே கூட்டு நிறைவேற்றுக் குழு என அழைக்கப்படுகின்றது.
- அரசாங்கம் தீர்மானமெடுக்கும்பொழுது அவ்வேழு நபர்களுக்கும் சமமான வாக்கு கிடைக்கும். இதன் தலைவர் சமமானவர்களிடையே முதன்மையானவர் மட்டுமே என்பதே இதன் பொருளாகும். கூட்டிணக்கப்பாடொன்று ஏற்படுவதே இதன் விளைவாகும்.

நீதிமன்றமும் கான்டன்களும்

- கான்டனிடம் காணப்படும் அதிகாரத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு அந்நாட்டின் நீதிமன்ற முறையும் காரணமாக அமைந்துள்ளது. சவிட்சர்லாந்து நீதிமன்றமுறை ஏனைய சமஷ்டி முறைகளில் இருந்து வேறுபட்டதாகும்.
- வேறு சமஷ்டி அரசுகளைப் போன்று மத்திய அரசின் நடவடிக்கைகளுக்கும் மாநில அரசு நடவடிக்கைகளுக்கும் தனித்தனியான நீதிமன்றங்கள் காணப்படவில்லை. இங்கு கான்டன்கள் உருவாக்கிய நீதிமன்றங்களே காணப்படுகின்றன. அவற்றிற்கு கான்டன் சட்டத்தையும் சமஷ்டிச் சட்டத்தையும் பொருள்கோடல் செய்யும் அதிகாரம் உண்டு.

- சமஷ்டி உயர் நீதிமன்றம் கான்டன்களில் இருந்து கிடைக்கப்பெறும் மேன்முறையீடுகளையும், மத்திய அரசாங்கத்தின் விடயத்துறைகள் தொடர்பில் ஏற்படும் பிரச்சினைகளை தீர்ப்பதில் மட்டுமே பங்குகொள்கின்றது.

பிரதேச அரசியலும் சுவிஸ் சமஷ்டி முறையும்

- சுவிஸ் பிரதேச அரசாங்கம் (Local Government) ஆட்புல ரீதியாகவும் சனத்தொகைக்கு ஏற்பவும் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டதாகும். கான்டனைப் போன்று பிரதேச அலகுகளும் (உள்ளூராட்சி மன்றங்கள்) சட்டத்தின் மூலம் பாதுகாக்கப்பட்டிருப்பது அந்நாட்டில் காணப்படும் விசேட பண்பாகும். அவற்றிற்குத் தமது ஆட்புலத்திற்குட்பட்ட சட்ட ரீதியான உரிமை காணப்படுவதுடன் அவை சுயாதீனமாக அல்லது ஏனையவற்றுடன் இணைந்து செயற்படவும் முடியும். இதன்படி கான்டன்களால் உள்ளூராட்சி விடயங்கள் தொடர்பில் வரையறைகளை ஏற்படுத்த முடியாது. இவ்வாறு உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களுக்கும் கான்டன்களுக்கு இணையான உரிமைக் காணப்படுகின்றது.

சுவிட்சர்லாந்து சமஷ்டி முறை உலக சமஷ்டி முறைகளில் இருந்து வேறுபடும் விதம்

- சுவிட்சர்லாந்து அரசாங்கம் மூன்று தளங்களை உள்ளடக்கியுள்ளது.
 1. மத்திய அரசு
 2. கான்டன்
 3. கொம்ப்யூன் (உள்ளூராட்சி மன்ற நிறுவனங்கள்)
- இம்முறையில் மத்திய அரசுவரை கீழிருந்து மேல்நோக்கிச் செல்லும் ஒத்துழைப்பு முறை ஒன்றினூடாக ஏறுவரிசை எனும் (Bottom Up) தன்மை ஏற்படக்கூடிய முறையொன்று காணப்படுகின்றது. நிலைக்குத்து மற்றும் கிடையான ஒத்துழைப்பை மூன்று அரசியல் தளங்களிலும் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இதனை அதிகாரம் பகிரப்பட்டிருக்கும் முறைமைக்கு ஏற்ப புரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது.
 - * கொம்ப்யூன் எனும் உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் பிரதேச மட்டத்தில் சேவைகளைப் பகிரக்கூடிய தன்னாதிக்கம் கொண்ட நிறுவனமாகும். பிரதேச மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையோடு தொடர்புடைய சகல பொறுப்புக்களும் இதற்கு உரித்தாக்கப்பட்டுள்ளது.

உதாரணம் : பிரதேச வீதிகளை நிர்மாணித்தல், கண்காணித்தல், வாயு மற்றும் நீர் வழங்கல், கழிவுகற்றல், ஆசிரியர்களைத் தெரிவு செய்தல் மற்றும் பாடசாலைகளை உருவாக்குதல்.
 - * தமது ஆதாரத்திற்கான அதிகாரங்களையும் பொறுப்புக்களையுமே கான்டன்கள் தக்கவைத்துக் கொண்டுள்ளன.

உதாரணம் : கலாசாரம், மொழி, கல்வி, சமயம், சமூகக் கொள்கைகள், சுகாதாரம், சமூக சேவைகள்
 - * தேசிய இறைமையோடு நேரடித்தொடர்புறும் பொறுப்புக்கள் மற்றும் அதிகாரங்கள் மத்திய அரசாங்கத்திற்குரியதாகும்.

- உதாரணம் : இராணுவம், நிதிக் கொள்கைகள், வெளிநாட்டுத் தொடர்புகள், சமூகப் பாதுகாப்பு, சூழல், வலுச்சக்தி, உட்கட்டமைப்பு வசதிகள்
- இவ்விடயங்களுக்குத் தேவையான நிதியை அந்தந்த அரசுகள் வரி அறவீடு செய்வதன் மூலம் பெற்றுக்கொள்ள கூடியதாக இருத்தல் சுவிட்சர்லாந்து முறையில் காணப்படும் விசேடப்பண்பாகும்.

சுவிட்சர்லாந்தில் ஒவ்வொரு அலகிடமும் காணப்படும் அதிகாரங்களைப் பின்வரும் அட்டவணை மூலம் அறிந்து கொள்ள முடியும்.

முடிவுரை

- நாம் இதுவரை மேற்கொண்ட கலந்துரையாடலில் சுவிட்சர்லாந்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள விதத்திற்கு ஏற்ப முழுமையான சமஷ்டி அல்லது கூட்டாண்மை சமஷ்டி என்ற வரையறைக்குள் உள்ளடங்க மாட்டாது என்பது தெளிவாகும். அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்ளல் எனும் சித்தாந்ததின் அடிப்படையில் பார்க்கையில் சமஷ்டி மற்றும் கூட்டாண்மைச் சமஷ்டி என்ற இரண்டுக்கும் இடைப்பட்டதொரு முறையாக அதனைக் கண்டுக்கொள்ள வேண்டும்.

- கூட்டாண்மைச் சமஷ்டியின் பண்பாக மக்களிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட அதிகாரம் கொண்ட சுயாதீன மற்றும் இறைமைமிகு “ஒன்றிணைந்த அரசுகள்” காணப்படுவதாகும். இந்த ஒன்றிணைந்த அரசில் பலவீனமான மத்திய அரசிற்கு வரையறுக்கப்பட்ட அதிகாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். இதன் சட்டப்பூர்வ தன்மை, சுவிட்சர்லாந்து முறையினுள்ளும் நிலவுவதால் சமஷ்டி பண்புகளைக் கொண்ட அரசியலமைப்பு எனக் குறிப்பிட முடியும்.

அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கமைய சமஷ்டி சுவில் அரசியல் முறை	காண்டன் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கமைய காண்டன் அரசாங்கம்	காண்டன்கள் மூலம் விதிக்கப்பட்ட சட்டத்திற்கமைய கம்யூனுக்குக் காணப்படும் அதிகாரம்
- சமஷ்டி அதிகார அமைப்பு - வெளிநாட்டு நடவடிக்கைகள் - படையும் சிவில் பாதுகாப்பும் - தேசிய பெருந்தெரு - அணு சக்தி - தபால் மற்றும் தொலைத்தொடர்புகள் - நிதிக் கொள்கைகள் - சமூகப் பாதுகாப்பு (ஓய்வு முறை) - சிவில் மற்றும் குற்றவியல் சட்டம் - கல்வி, தொழில்நுட்பப் பல்கலைக்கழகம் - வலுச் சக்திக் கொள்கை - சூழல் பாதுகாப்பு - பிரசாவுரிமை - சமஷ்டி வரிகள்	- காண்டன் அதிகார நிறுவன அமைப்பு (தமது யாப்பிற்கமைய) - காண்டன் கீதம், கொடி - காண்டன்களுக்கிடையான ஒத்துழைப்பு - பொலிஸ் - கலாசாரம் - பொதுமக்கள் சுகாதாரம் - காண்டன் பெருந்தெரு - வனம், நீர் மற்றும் இயற்கை வளங்கள் - கல்வி (இடைநிலை) - பாடசாலை, பல்கலைக் கழகம் - சூழல் பாதுகாப்பு - இயற்கை, மரபுரிமை பாதுகாப்பு - காண்டன்களுக்குரிய வரி	- கல்வி (முன்பள்ளி மற்றும் அடிப்படைக் கல்வி) - கழிவகற்றல் முகாமைத்துவம் - கொம்பூன் மட்டப் பாடசாலைகள் - பிரதேச உட்கட்டமைப்பு - பிரதேச பொலிஸ் - பிரசாவுரிமை - நகர வரி

சாரம்சம்

- கூட்டாண்மைச் சமஷ்டியின் பண்பு யாதெனில் மக்களிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட அதிகாரத்தைச் சுயமாகவும் தந்துணிவுடனும் பயன்படுத்தும் “கூட்டணைக்கப்பட்ட அரசுகள்” காணப்படுவதாகும். இக்கூட்டணைக்கப்பட்ட அரசில் பலவீனமான மத்திய அரசுக்கு குறைவான அதிகாரங்களே பெற்றுக்கொடுக்கப்படும். இதன் பொருத்தப்பாட்டினைப் பார்க்கும்போது சுவிட்சர்லாந்து கூட்டுச் சமஷ்டியின் பண்புகளை உள்ளடக்கியுள்ளது எனலாம்.
- எவ்வாறாயினும் இதுவரை மேற்கொண்ட கலந்துரையாடல்களில் தெளிவாவது யாதெனில் சுவிட்சர்லாந்து சூழ்நிலைகளின் அடிப்படையில் சமஷ்டி அல்லது கூட்டாண்மை என்பதில் அடங்கவில்லை என்பதாகும். அதிகாரப் பகிர்வு சிந்தனைக்கு ஏற்ப சமஷ்டி மற்றும் கூட்டு சமஷ்டி ஆகிய இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு முறையாகும்.

02. ஒற்றையாட்சி அரசுகளின் நிலைமாற்றங்கள்

1. பெரிய பிரித்தானியா

- பிரித்தானியாவில் ஒற்றையாட்சியே காணப்படுகின்றது. எனினும் அது ஒற்றையாட்சித் தன்மையில் இருந்து மாற்றம் அடைந்துவருகின்றது.
- ஒற்றையாட்சியின் விசேடப் பண்பு ஒரு மத்திய அரசாங்கத்தினால் சமூகத்தின் எல்லா துறைகளையும் உள்ளடக்கும் வகையில் சட்டங்களை உருவாக்குவதும், அவற்றை ஒரே கட்டமைப்பிற்கு ஏற்ப மத்திய அரசின் சட்டங்களுக்கு ஏற்ப நடைமுறைப்படுத்துவதுமாகும். பிரித்தானிய அரசியலமைப்பின் மாற்றங்கள் மற்றும் நிலைமாற்றங்களை விளங்கிக் கொள்ள ஒற்றையாட்சி அரசியலமைப்பின் இயல்புகள் யாது என்பது தொடர்பில் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

பிரித்தானிய அரசியலமைப்பின் இயல்புகள்

- உலகின் ஏனைய நாடுகளுக்கு எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பொன்று காணப்படினும், பிரித்தானியாவில் அவ்வாறான ஆட்சி மூலக்கொள்கைகள் அடங்கிய அரசியலமைப்பொன்று காணப்படவில்லை. அவ்வாறான எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பொன்று காணப்படுமிடத்து ஏனைய அனைத்து உபசட்டங்களும் விதிகளும் அதற்கு உட்பட்டிருக்கும். மேலும் எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பின் அரசிற்கும் ஆட்சிமுறைக்கும் தேவையான மூலக்கொள்கைகள் அதில் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கும்.
- பிரித்தானியாவிற்கு எழுதப்பட்ட அரசியலமைப்பொன்று காணப்படவில்லையாயினும் அதன் அரசியல் கட்டமைப்பு, மக்களின் அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தல், பிரச்சைகளுக்கும் அரசிற்கும் இடையிலான தொடர்புகளை வழிநடாத்தும் விதிகளின் தொகுப்பொன்று (Body of Rules) காணப்படுகின்றது. நீண்டகாலம் பின்பற்றிவந்த மரபுகளும் வழக்காறுகளும் அரசியலமைப்பின் பகுதியாகத் தொழிற்படுகின்றது. இவ்வாறான பல்வேறு வழக்காறுகளுக்குச் சட்டபூர்வமான அங்கீகாரம் கிடைத்துள்ளது.

உதாரணம் : பாராளுமன்றின் ஆயுட்காலம் ஐந்து வருடங்கள் என்பது (Parliament Act, 1911)

மன்னரின் அமைச்சர்கள் பாராளுமன்றத்துக்குப் பொறுப்புக் கூற கடமைப்பட்டுள்ளமை.

- இதன்படி, அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகளுக்கும் நபர்களோடும் பொது மக்கள் அதிகார நிறுவனங்களோடும் தொடர்புடைய அதிகாரத்தினை வழிநடாத்துவதற்கும் வலுப்படுத்துவதற்கும் பயன்படுத்தப்படும் சம்பிரதாயங்கள் மற்றும் நடைமுறைகளின் தொகுப்பாக பிரித்தானிய அரசியலமைப்பை அறிமுகப்படுத்த முடியும்.

இதனால் பிரித்தானிய அரசியலமைப்பின் பிரதான நிறுவனக் கட்டமைப்புக்குள்,

- பாராளுமன்றம்
- அமைச்சரவை தலையிலான அரசாங்கம்

- நீதிமன்றம்
- மன்னர் / முடி
- சிவில் சேவைகள்
- ஸ்கொட்லாந்து, வேல்ஸ் மற்றும் வட அயர்லாந்துக்கு அரசியல் அதிகாரங்களை பரவலாக்கியுள்ள நிறுவனங்கள் மற்றும் நிருவாகக் கட்டமைப்புகள் ஆகியன உள்ளடங்கும்.

அத்தோடு பிரித்தானிய அரசியலமைப்பில் வலுமிக்க கருத்துக்களும் மூலக் கொள்கைகளின் தொகுதியொன்றும் உள்ளடங்குகின்றது. அவையாவன:

- சட்டத்தின் ஆட்சி
- பாராளுமன்ற இறைமை (ஆட்சி தொடர்பான உயரிய அதிகாரங்கள் பாராளுமன்றத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளமை)
- அமைச்சரவையின் கூட்டுப்பொறுப்பு போன்ற எண்ணக்கருக்கள்

அதேபோன்று பிரித்தானிய அரசியலமைப்பு நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகளை வழிநடாத்தும் விதிகள் மற்றும் வழக்காறுகள் பலவாகும். அவையாவன:

- சட்டத்திட்டங்கள்
- அரசியலமைப்புச் சட்டங்கள்
- பொதுச் சட்டத்தினால் உருவான சம்பிரதாயங்கள்

பின்னணி - ஒற்றையாட்சிக் கட்டமைப்பு

- பெரிய பிரித்தானியாவுடன் வேல்ஸ் உள்ளிட்ட இங்கிலாந்து மற்றும் ஸ்கொட்லாந்து என்பன அரசியல் ரீதியாக ஒன்றிணைந்தது 1707இல் ஆகும். 1800இல் அயர்லாந்தும் பெரிய பிரித்தானியாவுடன் இணைந்தது. 1922இல் அயர்லாந்து சுதந்திர குடியரசானதோடு வட அயர்லாந்து பிரித்தானியாவுடன் எஞ்சியது.
- சம்பிரதாயபூர்வமாக பிரித்தானியா ஒற்றையாட்சியாகவே கருதப்பட்டது. ஒற்றையாட்சியின் சட்ட ரீதியான அதிகாரமும் ஒரே மூலாதாரத்திலிருந்தே செலுத்தப்படுகின்றது. அவ்வாறானதொரு முறையில் அதிகாரம் அரசாங்கத்தில் குவிந்திருக்கும்.
- கீழ் மட்டத்திற்கான அதிகாரங்கள் பிறப்பிக்கப்படுவது அரசியலமைப்பிலன்றி மத்திய அரசாங்கத்தினாலாகும். அரசியல் அமைப்பினூடு இவ்வதிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்வது சமஷ்டியாகும்.
- பிரதேச அரசாங்கம் (உள்ளூராட்சி) காணப்படினும் அவையும் மத்திய அரசாங்கத்தின் பணிகளை மேற்கொள்வதற்காகவே காணப்படும். இவை மத்திய அரசுக்கு கீழ்ப்பட்டதோடு அதிகாரங்களை மீளப் பெற்றுக்கொள்ள முடியுமான வகையில் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும்.
- ஒற்றையாட்சி பொதுவாக இனம், நிலம், மொழி அல்லது கலாசாரம் என்பவற்றால் பிரிந்திராத சமூகத்திலேயே காணப்படும். அதனாலேயே ஒற்றையாட்சி சமூகப்பல்வகைமையினை வெளிக்காட்டுவதில்லை.

- பிரித்தானியா மற்றும் பிரான்ஸ் எனும் இரு ஐரோப்பிய ஒற்றையாட்சி அரசுகளையும் நோக்குகையில் குறிப்பிடத்தக்க சில வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. அதாவது பிரான்சின் விடவும் பிரித்தானியாவில் வர்க்க உணர்வு அதிகமாகும். இது பிரித்தானியாவில் வரலாற்று ரீதியாக வளர்ச்சியடைந்த ஒன்றாகும். ஐக்கிய இராச்சியத்தை உருவாக்குவதற்கு இணைத்துக்கொண்ட பிரதேசங்களின் தனித்துவ அடையாளங்கள் பலவற்றை காணமுடிந்தமையால் அது ஆரம்பத்திலிருந்தே பல்லின அரசாகியது. இதன்போது பிரதேசங்கள் ஸ்கொட்லாந்து, ஆங்கிலம், வேல்ஸ் மற்றும் ஐரிஸ் போன்ற இன அடையாளங்களைக் கொண்டிருந்தனர். இதற்கு மாறான இனத்துவத்தைக் கொண்டதே பிரான்சாகும்.
- ஐக்கிய இராச்சியப் பாராளுமன்றத்தினால் உருவாக்கப்படும் சட்டங்கள் முழு சமூகத்திற்கும் ஏற்புடையதாக இருந்தபோதும் சில சட்டங்கள் ஸ்கொட்லாந்து, வேல்ஸ் மற்றும் வட அயர்லாந்து ஆகியவற்றுக்கு மட்டுமே பொருந்தியது. 1927 - 1977 வரை நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்களில் பல வட அயர்லாந்துக்கு மாத்திரம் ஏற்புடையவையாகும்.
- ஐக்கிய இராச்சியத்திற்குள் இங்கிலாந்து, ஸ்கொட்லாந்து, வேல்ஸ் மற்றும் வட அயர்லாந்து உள்ளடங்குகின்றது. இதில் மிகப்பெரிய அலகு இங்கிலாந்தாகும். அங்கு பிரிவினைவாதத்தைக் காண முடியவில்லை.
- ஐக்கிய இராச்சியம் என அறியப்படும் பெரிய பிரித்தானியா வரலாற்று ரீதியாக ஒன்றிணைந்த நாடல்ல. 1990கள் வரை வட அயர்லாந்தில் பிரிவினைப் போராட்டம் காணப்பட்டது. தற்போது ஸ்கொட்லாந்தில் பிரிவினை இயக்கம் காணப்படுகின்றது. வேல்ஸின் இன அடையாளம் அரசியலில் வலுவானதாகும். மேற்கூறப்பட்ட பின்னிணிலேயே பிரித்தானியா ஒற்றையாட்சி கட்டமைப்பிலிருந்து வெளியேறியுள்ளது.

ஸ்கொட்லாந்து

- 5.1 மில்லியன் மக்கள் வாழும் ஸ்கொட்லாந்திற்கு அந்நாட்டின் மொத்த நிலப்பரப்பில் 1/3 பங்கு உள்ளது. 1603இல் ஸ்கொட்லாந்தும் இங்கிலாந்தும் ஒரே முடியின் கீழ் வந்தது.
- 1907இல் ஐக்கிய இராச்சியத்தோடு ஒன்றிணைக்கையில் ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்பட்ட உடன்பாட்டிற்கு ஏற்ப ஸ்கொட்லாந்தவர்கள் இணைப்பாராளுமன்றில் கொண்டுவரப்படும் சட்டதிட்டங்களை ஏற்றுக்கொள்ளல் அடிப்படையானதும் கட்டாயமானதும் என ஏற்றுக்கொண்டாலும் பிரிஸ்பெடேரியன் மதம் மற்றும் திருச்சபைகளை இல்லாதொழிக்க முடியாது என்பதையும் வெளிப்படுத்தியது. இவ்வாறு பெரிய பிரித்தானியாவுடன் அரசியல் ரீதியாக ஒன்றிணைந்தாலும் தமது கலாசார அடையாளங்களை பேணிக்கொள்ள ஸ்கொட்லாந்தர்கள் அக்கறை காட்டினர்.
- அத்தோடு ஸ்கொட்லாந்து நீதிமன்றத்துக்கு உரித்தான சலுகைகள் மற்றும் அதிகாரங்கள் தொடர்ந்தும் இருக்க வேண்டும் எனவும் குறிப்பிட்டது.

- இதன்படி இங்கிலாந்து பாராளுமன்றம் ஸ்கொட்லாந்தின் சட்டங்களை மாற்ற முடிந்தாலும் இது அம்மக்களின் நல்வாழ்வுக்கு காரணமாக அமைய வேண்டும். ஸ்கொட்லாந்தின் தனியார் சட்டத்தை மாற்றக்கூடாது என 1907 உடன்படிக்கையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.
- 1998இல் பிரித்தானிய பாராளுமன்றம் நிறைவேற்றிய ஸ்கொட்லாந்து சட்டத்தில் (Scotland Act, 1998) அதிகாரப் பரவலாக்கமே காணப்பட்டது. ஸ்கொட்லாந்து சட்டத்துறையானது “ஸ்கொட்லாந்து பாராளுமன்றம்” என்றே அழைக்கப்படுகின்றது.
- இதற்கிடையில் பிரித்தானியாவில் இருந்து பிரிந்து சென்று சுதந்திர அரசாக மாறவேண்டும் என்ற ஸ்கொட்லாந்து தேசிய இயக்கங்களும் தொடர்ந்தும் செயற்பட்டுவருகின்றன. 2014இல் பிரிந்து செல்வதற்கான மக்கள் கருத்துக்கணிப்பு வாக்கெடுப்பொன்று நடைபெற்றது. எனினும் பிரிந்து செல்வதற்கு 45% ஸ்கொட்லாந்தின் மக்களே இதற்கு ஆரதவளித்தனர். ஸ்கொட்லாந்து பிரித்தானியாவோடு இணைந்திருப்பினும் அங்கு வலுமிக்க தேசிய இயக்கமொன்று உள்ளது.

வேல்ஸ்

- பிரித்தானியாவின் மொத்த பரப்பில் 1/12 பங்கும் மக்கள் தொகையில் 5% வேல்சுக்கு உரியதாகும்.
- 13ஆம் நூற்றாண்டின் பிரித்தானிய முடியின் கீழ் வந்த வேல்ஸ் 1536இல் பிரித்தானியா கொண்டுவந்த ஒருதலைபட்ச சட்டத்தினால் இங்கிலாந்தின் நிருவாக முறைமைக்குள் கட்டுப்படுத்தப்பட்டது.
- இதன்படி, வேல்சின் நிருவாகத்தினை அதற்காகவே உருவாக்கப்பட்ட திணைக்களம் மேற்கொண்டது. அத்திணைக்களத்திற்கு பொறுப்பான அமைச்சர் ஒருவரும் இருந்ததோடு, இதன்கீழ் வேல்ஸின் சுகாதாரம் மற்றும் கல்விச் சபைகள் தாபிக்கப்பட்டன.
- வேல்சுடன் தொடர்புடைய பெரும்பாலான நிருவாகச் செயற்பாடுகள் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களினால் நிறைவேற்றப்பட்டன. வேல்ஸின் அபிலாஷைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக தேசிய பாராளுமன்றத்தினுள் குறைந்தபட்சம் 35 ஆசனங்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது.
- வேல்ஸ் பிராந்தியத்தில் 19ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் சுய ஆட்சியினை நோக்காகக் கொண்ட தேசியவாத இயக்கம் விருந்தியடைந்தது.
- வேல்சுக்கு அதிகாரங்களைப் பரவலாக்கும் முகமாக முற்றுமுழுதாக வேல்சுக்கு பொருந்தும் வகையிலான சட்டம் ஒன்று பிறப்பிக்கப்படவில்லை. 1998இல் வேல்ஸ் அரசாங்கசட்டம் (Government of Wales Act) உருவாக்கப்பட்டதன் பின்னர் இப்பிரதேசத்திற்கு தனியானதொரு நிருவாக பொறிமுறையொன்று உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை வேல்ஸ் அரசாங்க சபை (Wales Assembly Government) என அழைப்பர்.

வட அயர்லாந்து

- இதன் பரப்பளவு 50000 சதுரக் கிலோமீற்றர்களாவதுடன் இங்கு சுமார் 1.7 மில்லியன் மக்கள் தொகை காணப்படுகின்றது. இது ஐக்கிய இராச்சியத்தின் சனத்தொகையில் 2.5% ஆகும்.
- வட அயர்லாந்து 12ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து பிரித்தானிய முடியின் கீழ் ஆளப்பட்டது. ஒட்டுமொத்த அயர்லாந்தும் கி.பி. 1800இல் பிரித்தானியாவோடு இணைந்தது.
- அயர்லாந்து 1922இல் சுதந்திர அரசானது. இது ஐரிஸ் இனத்தவர் வாழ்ந்த 32 கவுண்டிகளும், 26 புதிய அரசுகளும் ஒன்றிணைந்தே உருவானது. எனினும் வட அயர்லாந்து பிரித்தானியாவின் ஒரு பகுதியாகவே இருந்தது. குடியரசுடன் இணையாத 06 கவுண்டிகள் வட அயர்லாந்துடன் இணைந்து கொண்டன.
- 1920 இல் வட அயர்லாந்திற்கான தனியான பாராளுமன்றம் உருவாக்கப்பட்டது. இது 1921 முதல் 1970 வரை காணப்பட்டது. இதன்மூலம் ஈரவைகளைக் கொண்ட சட்டத்துறையுடன் அதிகாரப் பரலாக்க ஆட்சிமுறையொன்றுக்கு வழி ஏற்படுத்தப்பட்டது. இவ்வரசியலமைப்பில் மத்தியரசின் அதிகாரங்கள் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன. ஒப்படைக்கப்பட்ட அதிகாரங்களில் மத்தியரசு தலையிடாது எனும் கொள்கை பின்பற்றப்பட்டது.
- வட அயர்லாந்தின் மக்கள் கிறிஸ்தவ மற்றும் புரட்டஸ்தாந்து என இரு மதப்பிரிவுகளை பின்பற்றுபவர்களாக காணப்பட்டனர். கிறிஸ்தவ மக்களுக்கு பிரித்தானியாவுடன் இணைந்திருக்கும் தேவை காணப்பட்டாலும் புரட்டஸ்தாந்து மக்களுக்கு சுதந்திரமே தேவையாக இருந்தது. எவ்வாறாயினும் வட அயர்லாந்தின் கத்தோலிக்க மற்றும் கிறிஸ்தவ மக்களுக்கு இடையில் காணப்பட்ட முரண்பாடுகள் தொடர்ந்தும் நிலவியன. அம்முரண்பாடுகளைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்கான முயற்சிகளும் தோல்வியடைந்தன. இம்முரண்பாட்டு தீர்வு நடவடிக்கைகள், அயர்லாந்து அரசாங்கமும் ஐக்கிய இராச்சிய அரசாங்கமும் ஒத்துழைப்புடன் செயற்பட ஆரம்பித்த காலமான 1980 மற்றும் 1990 தாசாப்பதங்களில் நடைபெற்றது.
- 1998 ஏப்பிரல் 10ஆம் திகதி கைச்சாத்திடப்பட்ட பெரிய வெள்ளி உடன்படிக்கை (Good Friday Agreement) முக்கியமானதொரு மைல்கல்லாகும். இதன் பயனாக 1998இல் வட அயர்லாந்துச் சட்டம் (Northern Ireland Act, 1998) நிறைவேற்றப்பட்டதோடு 2002 இல் புதிய வட அயர்லாந்து ஆட்சி முறை ஆரம்பமானது. இதன்கீழ் வட அயர்லாந்திற்கு அதிகாரம் பரவலாக்கப்பட்ட ஆட்சி முறையொன்று கிடைத்தது.

அதிகாரப் பரவலாக்கலின் ஆரம்பம்

- வேல்ஸ், ஸ்கொட்லாந்து மற்றும் வட அயர்லாந்து போன்ற பிராந்தியங்களின் பிரதேச தேசியவாதங்களின் தோற்றம் பிரித்தானிய அதிகாரப் பரவலாக்கத்திற்கான காரணமாகும்.
- அதிகாரத்தைப் பரவலாக்கம் செய்தல் (Devolution) என்பதன் கோட்பாட்டு விளக்கம் யாதெனில் அரசொன்றின் மத்திய அதிகாரங்களில் குறிப்பிட்ட விடயப் பரப்புக்களை விருப்படன் உப அலகுகளுக்கு வழங்குவதாகும். இது அதிகாரத்தினைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் ஒரு மாதிரியாகும்.
- இங்கு அதிகாரத்தைப் பரவலாக்கும்போது சமஸ்தியிலும் குறைவான அதிகார பங்கீடே காணப்படும்.
- 1974 தேர்தலின்போது ஸ்கொட்லாந்து தேசியக் கட்சியின் உறுப்பினர்கள் அறுவர் பாராளுமன்றக்கு தெரிவாகியமை, தொழில் கட்சியின் சம்பிரதாயபூர்வமான அடிப்படைக்கு சவாலானது. இங்கிருந்து அதிகாரப் பரவலாக்கம் எனும் விடயம் வலுவான முறையில் முன்னெடுக்கப்பட்டது.
- இந்நிலையில், ஸ்கொட்லாந்து, வேல்ஸ் மற்றும் வட அயர்லாந்து தொடர்பில் பிரித்தானிய பாராளுமன்றம் பின்பற்றிய கொள்கைகள் தோல்வியடைந்தமையும், அமைச்சர்கள் இப்பிரதேச மக்கள் தொடர்பில் கரிசனை கொள்ளாமை அல்லது குறைந்த கரிசனை என்பவற்றை காரணமாகக் கொண்டும் மக்களுக்கு தமது வாழ்க்கை தொடர்பான தீர்மானத்தை தாங்களே மேற்கொள்வதற்கு வாய்ப்பு வழங்கப்பட வேண்டும் எனும் கோரிக்கை முன்னிலை அடைந்தது.
- இதன்படி 1998இல் ஸ்கொட்லாந்து சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டது. 1999இல் ஸ்கொட்லாந்திற்கான பாராளுமன்றம் ஆரம்பமானது.
- அதிகாரப் பரவலாக்கம் வேல்ஸ்க்கும் வழங்கப்பட்டது. இது 1998இல் ஆகும். ஸ்கொட்லாந்திற்கான அதிகாரப்பரவலாக்கச் சட்டத்துடன் ஒப்பிடும்போது இது குறைவான அதிகாரம் கொண்ட சபை ஒன்றாகும் (Assembly). ஸ்கொட்லாந்தின் சட்டத்துறை “பாராளுமன்றம்” என அறியப்படுகின்றது.
- 1998 ஏப்பிரல் 10ஆம் திகதி கைச்சாத்திடப்பட்ட “பெரிய வெள்ளி உடன்படிக்கை” யுடன் (Good Friday Agreement) வட அயர்லாந்து சட்டத்துறை (Northern Ireland Assembly) உருவாக்கப்பட்டது.
- வேல்ஸ், வட அயர்லாந்து மற்றும் ஸ்கொட்லாந்து ஆகியவற்றில் சமநிலையற்ற அதிகார பரவலாக்கலே இடம்பெற்றுள்ளமை தெளிவாகின்றது. இதில் ஸ்கொட்லாந்திற்கே அதிக மற்றும் வலுவான அதிகாரப் பரவலாக்கம் கிடைத்துள்ளது. இது சமஸ்திக்கு ஒப்பானதாகும்.
- பிரித்தானியாவில் காணப்படும் இவ்விசேட தன்மையால் அதன் அதிகாரமையப்படுத்தல் அடித்துச் செல்லப்பட்டுள்ளதாக விமர்சகர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

பரலாக்கத்தின் அளவெல்லை

ஸ்கொட்லாந்து, வேல்ஸ் மற்றும் வட அயர்லாந்து சுயாட்சியின் கீழ் அதிகாரங்கள் இவ்வாறே பரலாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன.

- ஸ்கொட்லாந்துக்கு அதிகாரம் பரலாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ள முறை
 - ◆ குற்றவியல் சட்டம், கல்வி, சூழல், சுகாதாரம், நீதிமன்றங்களை உருவாக்கல், உள்ளூராட்சி, பொலிஸ், போக்குவரத்து தொடர்பான பரந்த அதிகாரங்கள்.
 - ◆ தேசிய வருமான வரிகள் பவுண் ஒன்றில் மூன்று பென்ஸ்கள் வரை மாறத்தக்க வரி அறவீட்டுக்கான அதிகாரம் காணப்படுகின்றது.
 - ◆ சில கொள்கைத் துறைகள் தொடர்பில் வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் பாரளமன்றத்திடம் காணப்படுகின்றது.
உதாரணம் : பாதுகாப்பு, வெளிநாட்டு கொள்கைத் தொடர்பான அதிகாரங்கள்
- * வேல்சுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள்
 - ◆ வேல்ஸ் தேசிய சபைக்கு (National Assembly) ஆரம்பத்தில் துணைநிலைச் சட்டவாக்க அதிகாரமே வழங்கப்பட்டிருந்தது. இதில் தேசிய சட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான முழுமையான விளக்கங்கள் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன. உதாரணம் : வேல்சின் தேசிய விடயப்பரப்புகளை உறுதிப்படுத்துவதற்கான அதிகாரம்
 - ◆ வேல்சின் (பொது மற்றும் தனியார் பண்புகளைக் கொண்ட பொதுமக்கள் சேவை வழங்கும்) சுயாதீன நிறுவனங்களின் உத்தியோகத்தர்களை நியமித்தல்.
 - ◆ வேல்சுக்கான ஒட்டுமொத்த நிதி ஒதுக்கீடுகள் தொடர்பான அதிகாரங்கள்
 - ◆ இதற்கு நிலையான வரி அறவிடும் அதிகாரம் இல்லை.
- * வட அயர்லாந்திற்கான அதிகாரப் பரவலாக்கம்
 - ◆ வேல்ஸ் மற்றும் ஸ்கொட்லாந்து அதிகாரப் பரவலாக்கத்தைப் பார்க்கும்போது இவ்விரண்டுக்கும் இடைபட்டதொரு நிலையில் வட அயர்லாந்து உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.
 - ◆ சுகாதாரம், பொருளாதார அபிவிருத்தி, சூழல், கல்வி, விவசாயம், சமூக சேவை, வீடு, உள்ளூராட்சி, போக்குவரத்து, கலாசாரம், விளையாட்டு, நீதிமன்றம், பொலிஸ் போன்றன தொடர்பில் பூரண சட்டவாக்க அதிகாரம் உண்டு.

◆ நிலையான வரி அறவிடுவதற்கான அதிகாரம் இல்லை.

2010 மக்கள் கருத்துக் கணிப்பின் பின்னர் வேல்சின் சட்டவாக்க அதிகாரங்கள் அதிகரிக்கப் பட்டுள்ளன. 2011இல் ஏற்பட்ட இந்த மறுசீரமைப்புக்கு ஏற்ப பரவலாக்கல் விடயங்கள் 20இற்கு சட்டங்களை ஆக்கும் அதிகாரம் காணப்படுகின்றது. இதற்காக வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் பாராளுமன்றத்தின் அனுமதி தேவையில்லை.

இவ்வதிகாரப் பரவலாக்கத்தின்போது பிரித்தானியாவில் சில மாகாண மக்களுக்கு தமது எதிர்காலத்தை தீர்மானித்துக் கொள்வதற்கான உயர்ந்தபட்ச அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

சராம்சம்

இறுதியாக, பிரித்தானியாவில் தற்போதுள்ள அரசியலமைப்பு ஒற்றையாட்சி முறையில் இருந்து விலகிச் சென்றுள்ளது என்பதை எம்மால் குறிப்பிட முடியும். எனினும் இது சமஸ்டி முறையினை நோக்கி செல்லவில்லை. இதற்குப்பதிலாக மைய அதிகாரங்களில் குறிப்பிட்டத் தக்க அளவை உப அலகுகளுடன் பகிர்ந்துகொண்டு பரவலாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

பிரித்தானிய அரசியலமைப்பு மரபுவழிவந்த உயர்குடி பிரமுகர் வகுப்பினரை பாதுகாப்பதும், பிரதேச அடையாளங்களை மதிக்கும் பின்புலத்திலும் உருவாகியுள்ளது என இறுதியாகக் குறிப்பிடலாம்.

இதன்படி தேசிய அரசியல் ரீதியாக பிரித்தானியா அதன் பிரதேச அடையாளங்களை ஒன்றாகப் பேண வழியேற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. எவ்வாறாயினும் கடந்த சில தசாப்தங்களாக பிரதேச அடையாளங்கள் முன்னிலை அடைந்துள்ளமையைக் காணலாம். இதனால் பிரித்தானியா சமஸ்டி மற்றும் ஒற்றையாட்சி ஆகிய (Binary) இரண்டுக்கும் இடைப்பட்டதாக உள்ளமையை காண முடிகின்றது. இதனை கலப்பு (Hybrid) ஆட்சிமுறை எனக் குறிப்பிடலாம்.

பிரித்தானியாவில் சமநிலையற்ற அதிகாரப் பங்கீட்டு முறையே காணப்படுகின்றது என எம்மால்குறிப்பிட முடியும்.

II. இலங்கை

ஒற்றை மற்றும் மையப்படுத்தப்பட்ட அரசொன்று அதிகாரத்தை பரவலாக்கும் கட்டமைப்பினை நோக்கி நிலைமாற்றம் அடைதல் தொடர்பிலான உதாரணமொன்றாக இலங்கையும் காணப்படுகின்றது. இந்நிலைமாற்றம் 1987 இல் இரண்டாம் குடியரசு அரசியல் அமைப்பில் அதிகார பரவலாக்கத்தினை நோக்காக கொண்டு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட 13 ஆம் திருத்தத்துடனே ஆரம்பமாகியது.

- இலங்கையில் ஒற்றை மற்றும் மையப்படுத்தப்பட்ட அரசு முறைமைக்கான கட்டமைப்புசார் அடிப்படையானது பிரித்தானிய காலனித்துவத்தின் கீழ் உருவாகியது. 1818 பிரகடனத்தின் மூலம் மலைநாட்டு பிரதேசத்தை பிரித்தானியரின் ஏனைய நிர்வாக வலயங்களுடன் இணைத்தல், முழு நாட்டினையும் அரசியல் ரீதியாக ஒன்றிணைத்தல் ஆகியன இதன் ஆரம்ப படிநிலையாகும். 1833 கோல்புருக் ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரைகளை நடை முறைப்படுத்திய மூலம் நிர்வாக மறுசீரமைப்புகள் ஊடாக காலனித்துவ மையப் படுத்திய அரசு நிர்வாக கட்டமைப்பிற்கான அடிப்படை இடப்பட்டது.
- 1931 டொனமூர் அரசியல் சீர்திருத்தத்திலும் 1947 சோல்பரி அரசியல் அமைப்பின் கீழும் இம் மையப்படுத்திய ஒற்றையாட்சி அரசு கட்டமைப்பு தொடர்ந்தும் முன்னெடுக்கப்பட்டது.
- சோல்பரி அரசியல் அமைப்பில் இலங்கை அரசு ஒற்றையாட்சி அரசாக அடையாளப் படுத்தப்படாவிட்டாலும், அரசின் கட்டமைப்பானது ஒற்றை மற்றும் மையப்படுத்தப்பட்ட ஒன்றாகவே இருந்தது. இது பிரித்தானிய ஒற்றையாட்சிக் கட்டமைப்பினையே பின்பற்றி யிருந்தது. இலங்கை அரசை ஒற்றையாட்சி அரசாக முதன்முதலாக 1972 ஆம் ஆண்டு முதலாம் குடியரசு அரசியல் அமைப்பு பிரகடனப்படுத்தியது. இவ்வரசியல் அமைப்பின் இரண்டாம் உறுப்புரை இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றது “இலங்கை குடியரசு ஒற்றையாட்சி அரசாகும்”. இவ்வுறுப்புரை 1978ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் குடியரசு அரசியல் அமைப்பிலும் உள்வாங்கப்பட்டது.
- 1987 இல் அங்கீகரிக்கப்பட்ட 13வது அரசியல் அமைப்பு திருத்தத்தின் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட மாகாணசபை முறைமை மூலம் ஒற்றை மற்றும் மையப்படுத்தப்பட்ட அரசு கட்டமைப்பில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. இம்மாற்றம் “அதிகார பரவலாக்கம் செய்தல்” எனும் கட்டமைப்பினுள் ஏற்பட்டது. அதிகார பாலவலாக்கம் என்பது சமஸ்தி அரசு கட்டமைப்பு ஒன்றினை உருவாக்குவதல்ல. அது ஒற்றை மற்றும் மையப்படுத்தப்பட்ட முறையில் இருந்து மாற்றம் அடைகின்ற சமஸ்தி முறைமையிலும் குறைந்தளவில் பிரதேச சுயாட்சியை ஏற்படுத்தும் அரசியல் அமைப்பு கட்டமைப்பொன்றினை தோற்றுவிப்பதாகும். “அதிகார பரவலாக்கம்” (Devolution) என்பது ஒற்றை மற்றும் சமஸ்தி எனும் இரு மாதிரிகளுக்கும் இடைப்பட்ட அரசொன்றினை உருவாக்கும் அரசு மாதிரியொன்றாகும். இது “கலப்பு” (Hybrid) முறையாகும்.
- இலங்கையின் ஒற்றையாட்சி அரசு கட்டமைப்பை மறுசீரமைப்பதற்கான பிரதான காரணம் தமிழரின் இனமுரண்பாடேயாகும். இம்முரண்பாடு மூன்று அரசியல் காலகட்டங்களில் விருத்தியடைந்த ஒன்றாகும். அக்காலகட்டங்களாவன,

(அ) 1930 களின் மத்திய காலம் தொடக்கம் தமிழ் தலைவர்களின் சம பிரதிநிதித்துவ கோரிக்கை முதலாவது அரசியல் கட்டமாக அமைந்தது. சர்வசன வாக்குரிமையின் கீழ், சட்டக் கழகத்தில் சிங்களவர்களின் மேலாதிக்கத்தை தவிர்ப்பதற்காக சட்டசபையில் சிங்களவர்கள் 50 வீதமும் அனைத்து சிறுபான்மையினர் சார்பில் எஞ்சிய 50 வீத பிரதிநிதித்துவமும் இருக்கக்கூடாக (Balanced) அமைய வேண்டும் என்பது தமிழ் தலைவர்களின் கோரிக்கையாக அமைந்தது.

(ஆ) 1952ஆம் ஆண்டாகின்றபோது தமிழ் தலைவர்கள் சமஸ்தி அரசியல் அமைப்பைப் பொன்றினை வேண்டியமை இதன் இரண்டாம் கட்டமாகும்.

- ஒற்றையாட்சியின் கீழ் தமிழ் பேசும் மக்களின் உரிமைகள் மீறப்படுகின்றன என வாதிட்டு தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் தமிழ் மொழி பேசுகின்ற மக்கள் பெருபான்மையாக வாழ்கின்ற வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு பிரதேச சுயாட்சியை வழங்க வேண்டும் எனக் கூறினர். சமஸ்தி கட்சியின் யோசனையில் இவ்வாறானதொரு சமஸ்தியே முன் வைக்கப்பட்டது.
- நடைமுறைப்படுத்தப்படாவிட்டாலும் 1957 பண்டாரநாயக்க - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் மற்றும் 1965 ட்லி சேனாநாயக்க - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தமும் இலங்கையின் ஒற்றையாட்சி அரசு கட்டமைப்பினை மாற்றியமைக்கும் அரசியல் வரலாற்று செயன்முறையின் முக்கியமான இரு மைல் கற்களாகும். இவ் ஒப்பந்தங்கள் இரண்டிலும் சிங்கள மற்றும் தமிழ் தலைவர்கள் சமஸ்தியிலும் குறைவான அதிகார பரவலாக்கம் ஒன்றிக்கான புதிய கட்டமைப்பு ஒன்றிக்கு உடன்பட்டனர். இவ் உத்தேச பிரதேச அலகுகள் “ரட்டசபா” (உள்ளூராட்சி சபைகள்) என அறியப்பட்டது. எதிர்க்கட்சி மற்றும் ஏனைய எதிர் குழுக்களின் பாரிய எதிர்ப்பினால் இவ்விரண்டு வாய்ப்புக்களும் பின்னடைவைச் சந்தித்தன.

(இ) மூன்றாவது கட்டம் இன ரீதியான சிவில் யுத்தமாகும். அது 1983இன் பின்னர் விருத்தியடைந்து 2009ஆம் ஆண்டுவரை நீடித்தது. இலங்கையின் ஒற்றையாட்சியில் மறுரிமைப் பக்கான புதிய நடவடிக்கைகள் இம்மூன்றாம் கட்டத்திலே முன்னெடுக்கப்பட்டது. 1987இல் உருவாக்கப்பட்ட மகாணசபை சீர்த்திருத்தம் அறிமுகப்படுத்திய “அதிகாரப் பகிர்வு” புதிய முறையிலான நிறுவன தொகுதியாகும்.

- 1987 ஜூலை மாதம் இலங்கையின் ஜனாதிபதியும் இந்தியாவின் பிரதமரும் கைசாத்திட்ட இலங்கை - இந்திய உடன்படிக்கையின் மூலம் ஒற்றையாட்சி முறையிலிருந்து இந்நிலைமாற்றத்திற்கான அடிப்படை இடப்பட்டது. இலங்கையின் ஒற்றையாட்சியில் சீர்த்திருத்தத்தை ஏற்படுத்துவது தொடர்பில் இவ் உடன்படிக்கையில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட பிரதான கொள்கைகள் பின்வருமாறு:

(அ) இலங்கை சமூகத்தை பல்லின சமூகமாக ஏற்றுக் கொள்ளல்.

(ஆ) தமிழ் மொழியை பெருபான்மையாக பேசும் மக்கள் வாழும் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களை தமிழ் பேசும் மக்களின் பூர்வீக வாழ்விடமாக ஏற்றுக்கொள்ளல்.

(இ) வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களை தற்காலிகமாக ஒன்றிணைத்து மாகாண சபை ஒன்றிணை தாபித்தல்.

- 13ஆம் திருத்தத்தின் கீழ், இலங்கை - இந்திய உடன்படிக்கை மூலம் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களுக்கு உத்தேசிக்கப்பட்ட மகாணசபை முறைமை முழு நாட்டிற்கும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.
- 13ஆம் திருத்தத்தில் உருவாக்கப்பட்ட மாகாண சபைகள் சமஸ்தி முறையிலும் பார்க்க குறைந்த அதிகார பரவலாக்கம் ஒன்றாக இருப்பினும், இதன் மூலம் இலங்கையின் ஒற்றையாட்சி அரசு கட்டமைப்பிற்கான மறுசீரமைப்பு ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டமையால் இத்திருத்தம் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததொன்றாகியது.

மாகாணசபை முறையும் பரவலாக்கமும்

- 13வது அரசியல் அமைப்பு திருத்தத்தின் மூலம் மத்திய, மாகாண மற்றும் பிரதேச என்ற மூன்று மட்டங்களிலான அரசாங்க நிறுவனங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இத்திருத்தத்தின் பக்கவிளைவொன்றாக இலங்கையின் பிரதேச அரசாங்கம் (உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள்) அரசியல் அமைப்பு ரீதியாக அடையாளம் காணப்பட்டமையை குறிப்பிடலாம்.
- மத்திய அரசாங்கம் மற்றும் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களுக்கு இடையில் உருவாக்கப்பட்ட புதிய அரசாங்க அதிகார நிறுவனமே மாகாண சபைகளாகும். அரசியல் அதிகார பரவலாக்கம் செய்தல் என்ற வகையினுள்ளேயே மாகாண சபை முறைமை உள்ளடக்கப்படுகின்றது. மாகாண சபை முறை அரசியல் அமைப்பின் பகுதியொன்றாக அரசியல் அமைப்பினால் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் மாகாண சபை முறையின் கட்டமைப்பு மற்றும் செயல் ஒழுங்குகள் பாராளுமன்ற சட்டத்தினால் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. (அதாவது 1987ஆம் ஆண்டு 42ஆம் இலக்க மாகாண சபைகள் சட்டத்தினாலாகும்)
- மாகாண சபைகளை அரசியல் அமைப்பு சீர்திருத்தம் ஒன்றினால் அன்றி செல்லுபடியற்றதாக முடியாது எனினும் அதன் செயற்பாடுகளை பாராளுமன்றின் சாதாரண பெரும்பான்மையினால் தீர்மானிக்க முடியும் என்பதே இதன் கருத்தாகும். இதனால் சிலர் இலங்கையை பகுதி சமஸ்தி அரசாக அறிமுகப்படுத்துவதோடு சிலர் இலங்கை ஒற்றையாட்சிக் கட்டமைப்பினை கொண்ட ஆனால் சமஸ்தி பண்புகளை உள்ளடக்கிய ஆட்சி முறையென கருதுகின்றனர்.

அதிகாரப் பரவலாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ள விதம்

- நாம் மேலே குறிப்பிட்டது போன்று மாகாண சபையின் முறையின் கீழ் அரசியல் அதிகார பரவலாக்கம் ஒன்றே மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இது நிருவாகப் பரவலாக்கத்திற்கு (Decentralization) அப்பால் சென்ற ஒன்றாகும். இதன்மூலம் நிருவாக அதிகாரம் மாத்திரமின்றி மத்தியரசின் சட்டத்துறை, நிறைவேற்று மற்றும் நீதி அதிகாரங்களும் பரவலாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன. இது இந்தியாவை போன்று மூன்று பட்டியல்களில் பரவலாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அவையாவன:

1. மாகாண சபை பட்டியல் (Provincial Council List)
2. ஒதுக்கு (மத்திய) பட்டியல் (Reserved List)
3. ஒத்தியங்கு பட்டியல் (Concurrent List)

1. மாகாண சபைப் பட்டியல்

- பொலிஸ் மற்றும் பொதுமக்கள் அமைதி
 - மாகாண பொருளாதாரத் திட்டமிடல்
 - உள்ளூராட்சி
 - மாகாண வீடமைப்பு மற்றும் கட்டுமானம் (தேசிய வீடமைப்பு அபிவிருத்தி அதிகார சபையின் செயற்திட்டங்கள் தவிர்த்து)
 - மாகாண வீதிகள், பாலங்கள் மற்றும் ஓடத்துறைகள் (தேசிய பெருந்தெருக்களுக்கு உரித்தான மத்திய அரசுக்கு உரித்தான பெருந்தெருக்களுக்கு உரித்தான பாலங்கள் மற்றும் ஓடத்துறைகள் தவிர்த்து)
 - சமூக சேவைகள் மற்றும் புனர்வாழ்வு
 - மாகாணப் போக்குவரத்து
 - விவசாய மற்றும் கமநல சேவைகள்
 - கிராமிய அபிவிருத்தி மற்றும் சுகாதாரம்
 - சுதேச வைத்தியம்
 - உள்ளூராட்சி மன்றங்களால் பேணிச்செல்கின்ற வாடிவீடுகள்
 - நகை அடகுபிடித்தல்
 - சந்தைகள்
 - மாகாண உணவு வழங்கல் மற்றும் பகிர்ந்தளிப்பு
 - கூட்டுறவு
 - காணி மற்றும் வடிகாலமைப்பு
 - விலங்கு வேளாண்மை
 - அபிவிருத்தி மற்றும் திட்டமிடல்
 - நன்நடத்தை நிலையங்கள் / சீர்திருத்தப்பள்ளிகள்
 - மதுபானங்களை களஞ்சியப்படுத்தல், போக்குவரத்து மற்றும் வாங்கல் மற்றும் விற்றல்
 - அடக்கம் செய்தலும் மயான பூமிகளும்
 - தகனச்சாலைகளும் தகன பூமிகளும்
 - நூலகங்களும் அருங்காட்சியகங்களும்
 - புராதன வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க இடங்கள்
 - மாகாணங்களுக்கு வரையறுக்கப்பட்ட நோக்கங்களையுடைய கூட்டிணைத்தல், முறைமைப்படுத்தல் மற்றும் நீதிமன்றத்தால் கணக்கு வழங்கி முடிவிடுதல் கூட்டிணைக்கப்படாத வர்த்தகம், வரலாற்று, விஞ்ஞான, மத மற்றும் ஏனைய சங்கங்களை முறைப்படுத்தல்.
 - மாகாணத்தினுள் விடுதிகள், நாடக அரங்குகள், திரையரங்குகள் மற்றும் பொழுதுபோக்கு நடவடிக்கைகள்
 - விளையாட்டும் அதனை மேம்படுத்தலும்
 - பந்தயம் மற்றும் சூதாட்டங்கள்
 - மாகாண பட்டியலுக்குள் அடங்கும் குற்றங்கள்
 - நீர்மின் உற்பத்தி, வலுச்சக்தி உற்பத்தி மற்றும் விருத்திச்செய்தல்
 - நிதியினை கடனாகப் பெறல்
- போன்ற பரந்த அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

- மாகாணத்தினுள் சட்டம் மற்றும் பொதுமக்கள் பாதுகாப்பினை பேணுவதில் பின்வருவன உள்ளடங்க மாட்டாது.
 1. தேசிய பாதுகாப்பு
 2. தேசிய நலன்
 3. தேசிய படையணிகளுக்கு மேலதிகமாக வேறு இராணுவத்தினை பயன்படுத்தல்
- மாகாணத்தினுள் சட்டம் ஒழுங்கைப் பேணும்போது மாகாண பொலிஸ் தேசிய பொலிஸ்மா அதிபரின் கண்காணிப்பின் கீழ் செயற்பட வேண்டும். மாகாண பொலிசானது தேசிய மட்டத்தில் நியமிக்கப்படும் பிரதி பொலிஸ்மா அதிபர் ஒருவரின் கீழ் மாகாண பொலிசுகளுக்கு தேசிய பொலிசினால் நியமிக்கப்படும் உத்தியோகத்தர்களுக்கு மேலதிகமாக மாகாணங்களை அடிப் படையாகக் கொண்டு நியமிக்கப்படும் உதவி பொலிஸ் அதிகாரிகள் உள்ளிட்ட உத்தியோகத்தர் குழாமினரால் செயற்படும். இவ்வுத்தியோகத்தர்களும் தேசிய மட்டத்திலான பதவி உயர்வுகளைப் பெற்றுகொள்ள முடியும். இப்பொறுப்பு தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குவினைச் சார்ந்தது.
- மாகாணத்தினுள் சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கினைப் பேணுதல் தொடர்பான ஆளணியினரின் நிருவாக நடவடிக்கைகளுக்காக மாகாண பொலிஸ் ஆணைக்குழுவை ஏற்படுத்த அரசியலமைப்பு எதிர்பார்த்திருப்பினும் அது இதுவரையில் நடைமுறைபடுத்தப்படவில்லை. பொலிஸ் அதிகாரங்களைப் பரவலாக்குதல் என்பது யாப்புசார் விடயமொன்றாக மட்டுமே காணப்படுகின்றது.
- காணி விடயமும் மத்திய அரசிற்கும் மாகாண சபைகளுக்கும் இடையிலான பிரச்சினைகளுக்கு காரணமான ஒன்றாகும். அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளுக்கு அமைய குடியரசுக்குரிய காணிகள் மத்திய அரசுக்குரியதாக உள்ளது. எவ்வாறானபோதும் இரண்டாம் அத்தியாயத்தின் 1.1 உறுப்புரைக்கு ஏற்ப காணி பயன்பாடுடானது சாதாரண அடிப்படையில் மத்திய அரசாங்கமும் மாகாண சபைகளுக்கிடையிலான உடன்பாட்டின் அடிப்படையில் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்கிறது. மாகாணங்களின் அபிவிருத்திச் செயற்றிட்டங்களுக்காக அரசு காணிகளை ஒதுக்குதல் என்பது 1.2 உறுப்புரைக்கு ஏற்ப மத்திய அரசின் பொறுப்பாகும். மாகாண சபைக்குரிய இட மொன்றினை பிரசைக்கு அல்லது நிறுவனம் ஒன்றிற்கு பெற்றுகொடுக்கும்போது அல்லது பரிந்துரைக்கும்போது மாகாண சபையிடம் இதுபற்றி கேட்டு ஆலோசனைகளைப் பெற வேண்டும்.
- மத்திய அரசுக்குரிய பாடசாலைகள் தவிர்ந்த ஏனைய அனைத்துப் பாடசாலைகளினதும் கண்காணிப்பு மற்றும் நிருவாகம் என்பன மாகாணங்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன. கல்வி தொடர்பான ஆளணி நிருவாகமானது சட்டத்தினால் வழங்கப்பட்டுள்ள வரையறைகளுக்கு ஏற்ற வகையில் மாகாண சபைகளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

ஓதுக்கு நிரல்

இப்பட்டியலின் கீழ் மத்திய அரசுக்குரிய கீழ்வரும் அதிகாரங்கள் உள்ளடங்குகின்றன.

- அரசு பாதுகாப்பு மற்றும் தேசிய பாதுகாப்பு
- வெளியுறவு செயற்பாடுகள்
- தபால் மற்றும் தொலைத் தொடர்புகள்
- வானொலி மற்றும் தொலைக்காட்சி
- நீதித்துறை
- தேசிய வருமானத்திற்கான செயற்பாடுகள்
- வெளிநாட்டு மற்றும் மாகாணங்களுக்கிடையிலான விற்பனை மற்றும் வர்த்தக நடவடிக்கைகள்
- துறைமுகங்கள் மற்றும் ஓடத் துறைகள்
- விமானப் போக்குவரத்து மற்றும் விமான நிலையங்கள்
- தேசிய போக்குவரத்து
- அரசு காணிகள், கனிய வளச் சுரங்கங்கள்
- குடிவரவு, குடியகழ்வு மற்றும் பிரசாவுரிமை
- தேர்தல்களை நடைமுறைப்படுத்தல்
- சனத்தொகை கணக்கெடுப்பு
- வாண்மைத்தொழில் மற்றும் தொழிற் பயிற்சிகள்
- தொல்பொருளியல் செயற்பாடுகள்
- அரசு ஆவணக்காப்பகம், தொல்பொருள் இடங்கள் மற்றும் எச்சங்களும்

உள்ளிட்ட தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த எல்லா விடயங்களும் மத்திய அரசின் விடயப் பரப்பிற்குள் உள்ளது. அத்தோடு மூன்றாம் பட்டியலில் தெளிவாக குறிப்பிடப்படாத எந்தவொரு விடயமும் மத்திய அரசுக்கு உரியதாகும்.

ஓத்தியங்கு பட்டியல்

- ஓத்தியங்கு பட்டியலில் மத்திய மற்றும் மாகாண அரசாங்கங்கள் ஆகிய இரண்டும் சட்டம்இயற்றவும் நடைமுறைப்படுத்தவும் கூடிய அதிகாரங்கள் உள்ளடங்கியுள்ளன. அவ்வாறான விடயங்கள் 36ஆவது உறுப்புரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவ்விடயங்கள் தொடர்பில் மத்திய அரசு மற்றும் மாகாணங்கள் இணைந்து சட்டமாக்க முடியும். ஏதேனும் விடயம் தொடர்பில் மாகாண சபையின் நியதிச் சட்டம் (துணைநிலைச் சட்டம்) மத்திய அரசாங்கத்தின் சட்டத்துடன் முரண்படின் மத்திய அரசாங்கத்தின் சட்டமே மேலோங்கி நிற்கும்.

இப்பட்டியலில் கீழ்வரும் விடயங்கள் உள்ளடங்கியுள்ளன.

- திட்டங்களை தயாரித்தல்
- உயர் கல்வி, கல்வி மற்றும் கல்விச் சேவைகள்
- தேசிய ரீதியிலான வீடமைப்புகளை மேற்கொள்ளல்
- சொத்துக்களைச் சுவீகரித்தல், அச்சுறுத்தி பெற்றுகொள்ளல்
- சுகாதார திட்டமிடல்

- பிறப்பு, இறப்பு, திருமணப் பதிவுகள்
- விவசாய மற்றும் கமநலச் சேவைகள்
- சூழல் பாதுகாப்பு
- ஔடதம் மற்றும் நச்சு வகைகளை நிருவகித்தல்
- பத்திரிகை, நூல், வாராந்த சஞ்சிகைகளை அச்சிடல்
- கூட்டுறவு, கூட்டுறவு வங்கிகள்
- வடிகாலமைப்பு
- மீன்பிடி நடவடிக்கைகள்
- விழாக்கள் மற்றும் கண்காட்சிகளை நடாத்துதல்
- சுற்றுலா இயக்கங்கள்
- சேவை பணிமனைகள்
- விலைக் கட்டுப்பாடு
- உணவுகள் மற்றும் உணவு களஞ்சியங்களை நடாத்திச் செல்லல்
- நகரங்களையும், கிராமங்களையும் மீளப் பெயரிடல்
- விலங்கு வேளாண்மை
- தர்ம செயற்பாடுகளும் தர்மஸ்தாபனங்களும்

மாகாண சபைகளின் சட்டத்துறையும் நிறைவேற்றுத்துறையும்

- 13ஆவது அரசியலமைப்பு திருத்தத்தின் மூலம் மாகாண சபைகளுக்கு சட்டம் உருவாக்குவதற்கான அதிகாரம் இல்லை எனினும், அதற்கு நியதிச் சட்டங்களை உருவாக்கும் அதிகாரம் உண்டென குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இந்நியதிச் சட்டங்களுக்குச் சட்ட வலிது காணப்படுகின்றமையை அரசியலமைப்பு பொருள்கோடலின் மூலம் தெளிவாகின்றது. எனினும் அவை குறித்த மாகாண எல்லைகளுக்கு மாத்திரமே செல்லுபடியாகும்.
- மாகாணங்களுக்கான இச்சட்டவாக்க அதிகாரமானது மாகாண மக்கள் பிரதிநிதிகளால் ஆன மாகாண சபையினால் நடைமுறைபடுத்தப்படும். அது ஓரங்க சபையாகும். உறுப்பினர்கள் ஐந்து (5) வருட பதவிகாலத்திற்காக நியமிக்கப்படுவர். பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கை மாகாணத்தின் சனத்தொகை மற்றும் நிலப்பரப்பின் அடிப்படையில் மத்திய பாராளுமன்றினால் தீர்மானிக்கப்படும்.
- 13ஆம் திருத்தம் மற்றும் மாகாண சபைகள் சட்டத்திற்கு ஏற்ப மாகாண சபையின் நிறைவேற்றுத்துறையானது பின்வருமாறு அமையும்.
 1. ஆளுநர்
 2. முதலமைச்சர் உள்ளிட்ட ஐவர் அடங்கிய அமைச்சரவை.
- மாகாண சபையின் ஆளுநர், சனாதிபதியின் பிரதிநிதியாவார். இவர் மாகாண நிறைவேற்றுத்துறையின் தலைவராவார். இவர் மாகாண அமைச்சரவையின் ஆலோசனையின் படி செயற்படுவதோடு, நாம நிருவாக அதிகாரத்தினைத் தாண்டிய அதிகாரங்கள் ஆளுநருக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன.

இவற்றில்,

- i. மாகாண சபையின் துணைநிலைச் சட்டவாக்கங்களை மீள் பரிசீலனைக்கு உட்படுத்துமாறு வேண்டுகல்
- ii. நியதிச் சட்டங்களின் யாப்புறுதன்மையை அறிந்துகொள்வதற்காக உயர் நீதிமன்றத்துக்கு ஆற்றுப்படுத்தல்.
- iii. சனாதிபதியின் கருத்தினை அறிவதற்காக அனுப்பிவைத்தல் போன்றன அடங்கும்.

- வருகைதராத உறுப்பினர்கள் அடங்கலாக மூன்றில் இரண்டு பெரும்பான்மையுடன் கூடிய நம்பிக்கையில்லா பிரேரணை ஒன்றை நிறைவேற்றிக்கொள்வதே மாகாண சபைகளால் ஆளுநரைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய ஒரே சந்தர்ப்பமாகும்.
- மாகாண சபைகளின் உண்மையான நிறைவேற்று அதிகாரமானது முதலமைச்சர் உள்ளிட்ட மாகாண அமைச்சரவைக்கே உரித்தானது. மாகாண சபையின் பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களின் நம்பிக்கையை வென்றெடுக்க கூடிய ஒருவரே முதலமைச்சராக தெரிவு செய்யப்படுவார். எனினும், வெற்றிபெறும் கட்சியின் தலைவராலேயே முதலமைச்சர் தெரிவுசெய்யப்படுவதே வழக்கமாக உள்ளது. அமைச்சரவைக்கான உறுப்பினர்களைத் தெரிவு செய்வது முதலமைச்சரின் ஆலோசனையின் பேரில் நடைபெற வேண்டியதாகும். எனினும், வெற்றிபெரும் கட்சியின் தலைவரால் பிரேரிக்கப்படும் நபர்களை முதலமைச்சரால் அமைச்சரவைக்கு நியமிக்கப்படுவதே வழக்கமாகும்.
- 13ஆவது திருத்தத்துடன் இலங்கை ஒற்றையாட்சி கட்டமைப்பிலிருந்து விலகியிருப்பதை காணமுடிகின்றது. இதன்மூலம் சமஸ்தி முறையினை நோக்கி பயணிப்பதை காண முடிந்தாலும், உயர் நீதிமன்றத்தால் கடந்தகாலங்களில் வழங்கப்பட்ட நீதிமன்றத் தீர்ப்புகளில் ஒற்றையாட்சித் தன்மையைப் பேணிக்கொள்ள முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. மாகாண சபைகளுக்குரிய பொலிஸ் மற்றும் காணி அதிகாரங்களை பிரயோகிப்பதற்கான சந்தர்ப்பம் வழங்கப்படுமாயின் இலங்கை இந்தியாவின் அதிகாரப் பங்கீட்டுக்கு மிகவும் நெருக்கமான ஒன்றாக மாறிவிட வாய்ப்புண்டு.

03. ஒற்றை மற்றும் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட அரசாங்க கட்டமைப்பு

பிரான்ஸ் :-

- ஒற்றை மற்றும் மத்தியமயப்படுத்தப்பட்ட அரசின் கட்டமைப்பினைப் பற்றி நோக்கும்போது பிரான்ஸின் அரசியல் அமைப்பு முக்கியம் பெறுகின்றது.
- அரசியலமைப்பொன்றாக பிரான்சினைப் பற்றி கற்பது இலங்கையாராகிய எமக்கு மிகவும் முக்கியமானதாகும். இதற்குக் காரணம் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பினால் அறிமுகஞ் செய்யப்பட்ட நிறைவேற்று சனாதிபதி முறைமை பிரான்ஸின் ஐந்தாவது குடியரசு அரசியலமைப்பைச் சார்ந்துள்ளமையேயாகும்.
- பிரான்சானது உலகத்தில் தோற்றம் பெற்ற முதலாவது சனநாயக குடியரசாகும். 1789ஆம் ஆண்டு புரட்சியோடு மன்னராட்சி முறைமை வீழ்ச்சியடைந்து பிரான்ஸ் சனநாயக குடியரசானது. இதன் பிரதான கோசமாக சுதந்திரம், சமத்துவம் மற்றும் சகோதரத்துவம் என்பது காணப்பட்டன. இது சுதந்திரம் மற்றும் சமத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதொரு அரசியலமைப்பாகும்.
- * பிரான்ஸ் அதிகாரத்தை பெரிதும் மையப்படுத்திய அரசாகும். ஓர் அதிகார நிறுவனத்தினால் ஆட்சி அதிகாரம் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவது ஒற்றையாட்சியின் விசேட பண்பாகும்.
- * ஒற்றையாட்சியானது “பல்கலாசாரம் குறைவாக உள்ள அரசுகளிலேயே” சிறப்பாகத் தொழிற்படும் என்பது பொதுவான கருத்தாகும். இதற்கு பிரசைகள் அனைவருக்கும் பொது தேசிய விருப்பு அவசியமாகும். வலுவான ஒற்றையாட்சிக் கட்டமைப்பிற்கு வலுவான தொடர்பாடல் முறையொன்று காணப்படுவதும் அவசியமாகும்.
- * அதனால் சிறிய நாடுகளுக்கே ஒற்றையாட்சி முறை பொருத்தமானமானது என்பது பிரசித்தமான கருத்தாக உள்ளது. எனினும் ஒற்றையாட்சி பல்வகைமையை கொண்ட பெரிய அரசுகளுக்கு பொருந்தாது என்பது இதன் பொருள்கள்.
- * பன்மைச் சமூகம் ஒன்றில் ஒற்றை மற்றும் மையப்படுத்தப்பட்ட முறையொன்று செயற்படும்போது மத்திய அரசாங்கம் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களின்பால் தமது விழுமியம் மற்றும் பிரதிபலிப்புகளை வெளிப்படுத்தும். இவ்வாறான நிலையின் கீழ் உப தேசிய அலகுகளுக்கு சுயாதீனமாக சட்டம் மற்றும் கொள்கைகளை உருவாக்கிக் கொள்ள முடியாததோடு உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களால் சிற்சிவற்றை மேற்கொள்ளும்படி அழுத்தம் கொடுக்க முடியும்.
- * இவ்வாறான நிலைமையொன்றில் பிரான்ஸின் ஒற்றை மற்றும் மையப்படுத்தப்பட்ட அரசியலமைப்பு மாதிரியின் விசேடதன்மையை அறிந்துகொள்வதற்கு அதன் வரலாற்று வளர்ச்சித் தொடர்பாக அவதானம் செலுத்த வேண்டும்.

தற்கால மத்தியமயப்பட்ட ஒற்றையாட்சிக் கட்டமைப்புக்கு முன்னரான பிரான்ஸ்

- * 1789 ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட புரட்சியோடு மன்னராட்சி முறை வீழ்ச்சியடைந்து சனநாயக குடியரசு முறையொன்று உருவாகியது. அரசு மாதிரி ஒன்றாக குடியரசு முறைமையின் பிரதான இயல்பு அரசு தலைவரான சனாதிபதி மக்களால் தெரிவு செய்யப்படுவதாகும்.
- * 1789 பிரான்ஸ் புரட்சியின் பின்னரான அரசியல் வரலாற்றினுள் பிரான்சில் ஐந்து குடியரசு அரசியலமைப்புகள் உருவாகியுள்ளன. இவ்வெல்லா அரசியலமைப்புகளும் ஏதோவொரு வகையில் வன்முறை ரீதியான அதிகாரம் மாற்றடைதல் (Violent Transation) என அறியப்பட்டது. இவை ஒவ்வொரு அரசியலமைப்பும் பிரான்சின் குடியரசு (முதலாம், இரண்டாம் என) அழைக்கப்பட்டது.
- * முதலாவது குடியரசு முறை 1792 ஆம் ஆண்டு XIV ஆம் லூயி அரசனின் வீழ்ச்சியோடு ஆரம்பித்து 1804 இல் நெப்போலியன் பொனபாட் பிரான்சிய பேரரசனாக (Emperer of First France Empire) அதிகாரத்திற்குப் பிரவேசித்ததுடன் முற்றுப் பெற்றது. நெப்போலியனின் அதிகாரம் முடிவுற்ற பின்னர் தற்காலிக குடியரசுகள் பல தோற்றம் பெற்றாலும், 1848 இல் இடம்பெற்ற அரசியல் மாற்றத்துடன் முதலாவது குடியரசு முடிவுக்கு வந்தது.
- * இதன் பின்னர் 1848 இல் இரண்டாவது குடியரசு முறைக்கான அத்திபாரம் இடப்பட்டது. இதன் சனாதிபதியாக லூவி நெப்போலியன் 1852 இல் பிரான்சின் மன்னராட்சி முறையினை உருவாக்கி தானே பேரரசன் என குறிப்பிட்டதன் மூலம் இரண்டாம் குடியரசு முடிவுக்கு வந்தது. 1870 இல் ஜேர்மனியுடன் (அப்போதைய பிரிசியா) ஏற்பட்டப் போரில் பிரான்ஸ் தோல்வியடைந்ததோடு III ஆம் லூவி நெப்போலியன் 1852 இல் உருவாக்கிய இரண்டாவது பேரரசும் கீழ்நிலையடைந்தது.
- * அடுத்தபடியாக தோற்றம் பெற்ற மூன்றாம் குடியரசு முறை நீண்டகாலமாக ஆட்சியில் இருந்தாலும் அது முழுமையான அரசியல் உறுதிப்பாட்டை ஏற்படுத்திக் கொள்ளத் தவறிவிட்டது. இந்த குடியரசின் கீழ் 1929 -1939 வரையான தசாப்தங்களில் மாத்திரம் சுமார் 18 அரசாங்கங்கள் தோன்றி மறைந்தன என்பதை உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம். 1940 இல் ஜேர்மனி பிரான்சினால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டமை மூன்றாவது குடியரசு வீழ்ச்சியுறுவதற்கு வழிவகுத்தது.
- * இரண்டாம் உலக யுத்தின் நிறைவோடு 1946இல் நான்காம் குடியரசு முறை ஆரம்பமானது. நான்காம் குடியரசு முறையானது மூன்றாம் குடியரசு முறையின் நீட்சியாகும் என்றால் அது தவறில்லை. எனவேதான் மூன்றாவது குடியரசு முறை எதிர் நோக்கிய சிக்கல்களை நான்காம் குடியரசு முறையும் எதிர் நோக்கியது.
- * உலகப் போரின் பின்னர் சர்வதேச அரங்கில் இடம்பெற்ற குடியேற்றவாத போட்டியுடன் பிரான்சிய காலனித்துவ பேரரசின் வீழ்ச்சி இடம்பெற்றது. இந்த அரசியல் குழப்பநிலை நான்காவது குடியரசு முறையினை அரசியல் ரீதியில் சிக்கலுக்கு உள்ளாக்கியது.
- * எவ்வாறாயினும் நான்காம் குடியரசு முறையானது பிரான்ஸ் எதிர் நோக்கிய பாரதூரமான பொருளாதார வீழ்ச்சியிலிருந்து அதனை ஓரளவு மீட்டெடுத்தது எனலாம்.

எனினும் அது பிரான்சிய பேரரசுவாதத்தினை வெளிப்படுத்தக்கூடிய அரசியல் ரீதியான உறுதிப்பாட்டைப்பேணுவதற்குப் போதுமானதாக அமையவில்லை. குறிப்பாகப் பிரான்சுக்குச் சொந்தமான அல்ஜீரியாவில் ஏற்பட்ட சிக்கல் காரணமாக நான்காவது குடியரசு முறை அரசியல் ரீதியான உறுதியற்ற நிலைக்கு தள்ளப்பட்டது.

- * நடைமுறையில் உள்ள ஐந்தாம் குடியரசு முறையானது இரண்டாம் உலகப் போரின் பின்னர் பிரான்சில் தலை தூக்கிய அரசியல் மற்றும் பொருளாதார நெருக்குதலுக்குத் தீர்வாகவும், அதேபோல் நீண்டகாலமாக நிலவிவந்த உறுதியற்ற அரசியல் நிலைமைகளுக்கான தீர்வோடு முன்னிலை அடைந்ததாகும்.
- * இதன்படி 1958இல் இருந்து சட்டமன்றம் கலைக்கப்பட்டது. அதனோடிணைந்த வகையில் நடைமுறையில் இருந்த யாப்புறு தன்மையும் வீழ்ச்சியடைந்தது. அரசியல் தலைமைத்துவத்திற்கு வந்த சார்ள்ஸ் டிகோல் அரசு புதிய அரசியல் அமைப்பொன்றை உருவாக்க ஆரம்பித்தார். 1958ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 28ஆந் திகதி புதிய அரசியலமைப்பு அறுதிப் பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றப்பட்டதோடு அது பிரான்ஸின் ஐந்தாம் குடியரசின் அரசியல் அமைப்பின் ஆரம்பத்தை பதிவு செய்தது.
- * 1957ஆம் ஆண்டுவரை நிலவிய பொருளாதார மற்றும் அரசியல் குழப்பநிலை முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டதுடன் சார்ள்ஸ் டிகோலினால் ஐந்தாம் குடியரசு முறையானது பிரான்சின் பலமான மத்தியமயப்பட்ட ஒற்றையாட்சித் தன்மை கொண்ட அரசினைத் தோற்றுவித்தது.
- * இத்தகைய அரசியல் அமைப்பொன்று தோற்றம் பெறுவதில் பிரான்சில் நிலவிய கீழ்வரும் வரலாற்று ரீதியான காரணிகள் ஏதுவாகின.
 - * பொருளாதார, அறிவு சார்ந்த மற்றும் கலாசார ரீதியாகப் பிரான்சின் தலைநகர் பாரிஸில் நிலவிய அதிகாரத்துவம்
 - * பிரான்சின் அரசியல் வாழ்வினை பாரிஸில் இருந்த அரசியல் மையமே நிருவகித்தமை.
 - * பிரான்சினை வெளிநாட்டு மற்றும் உள்நாட்டு எதிரிகளிடமிருந்து பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கு மையப்படுத்தப்பட்ட அதிகாரம் அவசியமாயிருந்தது.
 - * மேற்கூறிய காரணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு நாட்டின் தீர்மானம் மேற்கொள்ளும் செயற்பாடானது பாரிஸை மையப்படுத்திய ஆட்சியாக மாறியது. அது பிரிக்கப்படமுடியாத, மையப்படுத்தப்பட்ட ஒற்றையாட்சி குடியரசாகும்.

பிரான்சிய அரசியல் அமைப்பின் பிரதான இயல்புகள் - டிகோல் முறைமை (Gaullist System)

I. சனாதிபதி பதவி

- * ஐந்தாவது குடியரசு முறை டிகோல் முறை என அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றது. தளபதி சார்ள்ஸ் டிகோலின் அரசியல் மற்றும் தனிப்பட்ட விருப்புக்களுக்கு ஏற்ப, ஒரு நபரைச் சுற்றி அதிகாரங்கள் ஒன்றுகுவியும் வகையில் அரசியலமைப்பை உருவாக்க வேண்டிய தேவை அவருக்கு இருந்தது.
- * ஐந்தாம் குடியரசினை அறிமுகப்படுத்தியதன் மூலம் பிரான்சிய அரசியலமைப்பின் அடிப்படை இயல்புகளை இனங்கண்டு கொள்ளலாம்.
- * III ஆம், IV ஆம் குடியரசு முறைகளில் காணப்பட்ட பிரதான குறைபாடு யாதெனில் பலவீனமான தலைமைத்துவம் உருவாக்கப்பட்டமையும் அரசியல் கட்சிகள் மிகவும் நெகிழ்சியான முறையில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டமையுமாகும். இக்குறைபாடுகளை நிவர்த்திக்கும் வகையில் ஐந்தாம் குடியரசு முறைமையும், அதன் அரசியலமைப்பும் உருவாக்கப்பட்டது.
- * இதன்படி நிறைவேற்று அதிகாரங்கள் கொண்ட சனாதிபதி பதவியொன்று உருவாக்கப்பட்டது. இதன்மூலம் இதற்கு முன்னர் காணப்பட்ட பாராளுமன்ற முறைமையானது, நிறைவேற்றுத் துறைக்கு இரண்டாந்தர அம்சமாக ஆக்கப்பட்டது.
- * புதிய அரசியலமைப்பின் விசேடமான உருவாக்கமாக இந்த நிறைவேற்று அதிகாரம் கொண்ட சனாதிபதி பதவி பிரான்சின் குடியரசின் உயர்ந்த இடமாக உருவாக்கப்பட்டது. நிறைவேற்றுத்துறையை சட்டத்துறையிக்கும் மேலாக உயர்த்தி வைத்தல் இதன் பிரதான பண்பாகும்.
- * இதன்போது சர்வசன வாக்குகளால் தெரிவு செய்யப்படும் சனாதிபதியின் ஸ்திரத்தன்மை தொடர்பிலான பிரச்சினையை தீர்த்துக்கொள்வதற்காக தேர்தல் கல்லூரி ஊடாக சனாதிபதியை தெரிவு செய்தல் பிரேரிக்கப்பட்டது.
- * எனினும் 1962இல் இடம்பெற்ற பொதுசன அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பில் சனாதிபதி இரட்டை வாக்கு முறைமையின் மூலம் மக்களால் நேரடியாகத் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும் என ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இதன்படி முதலாவது தேர்தலில் எந்தவொரு வேட்பாளருக்கும் தேவையான பெரும்பான்மையை பெற முடியாதவிடத்து இருவாரங்களுக்குள் இரண்டாம் வாக்கெடுப்பினை நடாத்தி சனாதிபதியினை தெரிவு செய்ய வேண்டும். இந்த இரண்டாவது வாக்கெடுப்பில் முதலாம் தேர்தலில் முதல் இரண்டு இடங்களைப் பெற்றவர்கள் மாத்திரமே போட்டியிடுவர். இதனை இரட்டை வாக்கு முறை (Dual Voting) என்பர்.
- * சனாதிபதியின் பதவிக்காலம் 05 ஆண்டுகளாகும்.
- * மையவாதத்தை வலுப்படுத்தும் வகையில் ஐந்தாம் குடியரசின் கீழ் சனாதிபதிக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் பின்வருமாறு:

- i. சம்பிரதாயப்பூர்வமான அதிகாரங்கள்
அரசின் தலைவராக சம்பிரதாயப்பூர்வமாகக் கிடைக்கும் அதிகாரங்கள்.
- ii. அரசியல் ரீதியாக வலுப்படுத்தப்பட்ட நிலைமைகளுக்கு முகங்கொடுக்கும் வகையிலான அதிகாரங்கள்:-
ஜனாதிபதி தேசிய ஒற்றுமையின் சின்னமாவார். அவர் கட்சி அரசியலுக்கும் சமூகத்தின் அரசியல் வேறுபாடுகளுக்கும் அப்பாற்பட்டவர். டீகோல் அல்ஜீரிய பிரச்சினையின் போதும், 1976இல் ஏற்பட்ட பொருளாதார மற்றும் நிதி நெருக்கடியின்போதும், (Giscard Estaing) செயற்பட்ட விதம் இதற்கான எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.
- iii. அவசரகால அதிகாரங்கள் :-
குடியரசுக்கு, தேசத்தின் சுதந்திரத்திற்கும், ஆட்புல ஒருமைப்பாட்டிற்கும், சர்வதேச உடன்படிக்கைகளை ஏற்றுகொள்வதற்கும், பொது நிறுவனங்களுக்கு தடைகள் ஏற்படும் சந்தர்ப்பங்களில் அவசரகால அதிகாரங்களை பயன்படுத்தும் அதிகாரம் சனாதிபதிக்கு கிடைக்கப்பெற்றுள்ளது.

II. பிரதமரையும் அமைச்சரவையும் நியமித்தல்

- * இந்நிறுவனம் பாராளுமன்ற அதிகாரத்திற்கு பெருமளவு உட்படாத வகையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.
- * பிரதமரை சனாதிபதி நியமிப்பதுடன் பிரதமரின் பரிந்துரையின் அடிப்படையில் அமைச்சர்களையும் சனாதிபதி நியமிக்கின்றார். அமைச்சர்கள் சட்டத்துறையில் உறுப்பினர்கள் அல்லர். இதனால் அமைச்சரவைக்கு சட்டத்துறைக்கு இணையான சுயாதீனத் தன்மை கிடைக்கின்றது. பிரதமர் தேசிய சபையின் உறுப்பினராகவிருத்தல் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சம்பிரதாயமானபோதும் அது கட்டயமானதல்ல. பிரதமர் பதவிக்கு தெரிவு செய்யப்பட்டவுடன் தேசிய சபையின் பெரும்பான்மை ஆதரவினை பெற்றுக்கொள்ளவும் தேவையில்லை. சனாதிபதியின் நம்பிக்கையே அவசியமாகும். தேசிய சபையால் பிரதமர் அல்லது அமைச்சரவை அமைச்சரை நம்பிக்கையில்லா தீர்மானத்தின் மூலமும் விலக்க முடியாது. பிரதமர் தேசிய சபையின் விருப்பினை பிரதிபலிக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை.

III. ஈரவைப் பாராளுமன்றத்தை ஏற்படுத்தல்

- * பிரான்சின் சட்டவாக்க நிறுவனம் பாராளுமன்றமாகும்.
 - I. முதலாவது மன்றம் தேசிய சபையாகும் (National Assembly)
 - II. இரண்டாவது மன்றம் செனட் சபையாகும்.
- * தேசிய சபையின் உறுப்பினர்கள் எண்ணிக்கை 577 ஆவதோடு, ஒற்றை அங்கத்தவர் தேர்தல் தொகுதி மற்றும் இரட்டை வாக்கு முறையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு குறித்த காலத்திற்கு தெரிவு செய்யப்படுவர்.
- * செனட்சபை அங்கத்தவர்கள் 321 ஆகும். இதில் 3/1 பிரிவினர் மூன்று வருடங்களுக்கு ஒருமுறை புதிதாக தேர்தல் கல்லூரி ஒன்றின் மூலம் தெரிவு செய்யப்படுவர்.
- * பதவிக் காலம் 7 வருடங்களாகும்.

- * பிரான்சின் சட்டத்துறையானது உலகின் ஏனைய சட்டத்துறைகளுடன் ஒப்பிடும்போது குறைந்தளவிலான அதிகாரங்களைக் கொண்டதாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அரசியல் பிரச்சினைக் காலங்களில் பாராளுமன்றத்தை கலைக்கும் அதிகாரம் சனாதிபதிக்கு உண்டு. இது அதிகாரமிக்க நிறைவேற்றுதிறையினையும் ஒப்பீட்டு ரீதியாக குறைந்தளவான அதிகாரத்தினைக் கொண்ட சட்டத்துறையினையும் கொண்ட அரசியலமைப்பாகும்.

IV. நீதித்துறையும் சனாதிபதியும்

- * அரசியலமைப்பின் 64ஆம் உறுப்புரைக்கு ஏற்ப நீதிமன்றத்தின் சுயாதீனத்தைப் பாதுகாத்து பேணிச் செல்லும் பொறுப்பாளர் சனாதிபதியாவார்.

பிரான்சின் அதிகாரப் பரவலாக்கம்

I. அரசியல் அதிகாரத்தினை பரவலாக்குதல் (Devolution) பிரான்சிய அரசியலமைப்பில் காணப்படவில்லை.

- * அரசியல் அதிகாரமானது மத்திய அரசியல் மைத்திலிருந்து வெளியேறாத, அதாவது உள்ளூராட்சி அல்லது மாகாண சபைகள் அலகுகளுக்கு பரவலாக்குதல், அரசியல் அதிகாரத்தினை பரவலாக்குதல் என அடையாளம் காணலாம். இதற்கு மாறாக பிரான்சில் நிருவாகப் பரவலாக்கமே காணப்படுகின்றது.

II. நிருவாக அதிகாரத்தினை பரவலாக்குதல் (Decentralization)

- * நிருவாக அதிகாரத்தை பரவலாக்கும்போது பிரதேச அலகுகளுக்கு அரசியல் சுயாதீனம் ஒன்று காணப்படவில்லை.
- * இதனூடாக அரசியலமைப்பின் ஒற்றையாட்சித் தன்மை பாதுகாக்கப்படுகின்றது. வலுவான மத்திய அரசாங்கத்தால் அரசாங்கத்தின் நிருவாக மையம் மத்திய அரசுக்கு கீழாக செயற்படுவதே இதன் மூலம் கருதப்படுகின்றது.
- * பிரதானமாக பிரான்சின் ஐந்தாம் குடியரசு முறையின் மூலம் அரசியல் அதிகார பரவலாக்க மன்றி நிருவாக பரவலாக்கமே மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அரசியல் அதிகாரத்தினை மையப்படுத்தும் பிரதான நிறுவனம் சனாதிபதியாவார். பிரான்சின் அரசியலமைப்பு என்பது சனாதிபதி மற்றும் நிறைவேற்றுத்துறைக்கும் மேலாக அரச அதிகாரத்தினை ஒன்றுகுவித்திருக்கும் அரசாங்கமாகும்.

பிரான்சின் நிருவாக அதிகாரங்களை பரவலாக்குதல்

நிருவாகப் பரவலாக்கல் கட்டமைப்புக்கள்

பிரான்சின் உள்ளூராட்சி - (துணை (உப) தேசிய மட்டம்)

- * பிரான்சின் அரசாங்கமானது உப தேசிய அலகுகளின் ஒட்டுமொத்த நிருவாகமும் நடைபெறும் வண்ணம் உருவாக்கப்பட்டுள்ள வலிமையான மத்திய அரசாங்கமாகும். உபதேசிய அரசாங்கங்கள் 03 மட்டங்களில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவையாவன:

- I. பிராந்தியங்கள் (Regions)
- II. திணைக்களங்கள் (பிராந்தியங்களின் சிறிய பிரதேச அலகுகள்)
- III. கொம்பூன்கள் (மக்கள் அலகுகள்) எனும் உள்ளூராட்சி அமைப்புகள்

* பிரான்ஸ் 22 பிராந்தியங்களையும் 96 திணைக்களங்களையும் கொண்டுள்ளது. இவை Arrondissements எனும் உப அலகுகள் 320 ஆகவும் 3530 கெண்டன்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு 36383 கொம்பூன்கள் காணப்படுகின்றன.

* பொதுத் தீர்மானங்களை எடுத்தல் என்பது இம்மூன்று தளங்களிலும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. இவற்றில் தீர்மானம் எடுக்கும் நிறுவனங்களை 4 பிரிவுகளாக வகுத்துக் காட்ட முடியும்.

- I. பிரதிநிதித்துவ சபை
- II. பிரிபெக்ட் அதிகாரிகள்
- III. மத்திய அரசாங்கத்தின் பிரதேச களக் காரியாலயங்கள்
- IV. தொழிற்சங்கங்களும் அமுக்கக் குழுக்களும்

இதன்படி மக்கள் பிரதிநிதிகள், மத்திய அரசின் உத்தியோகத்தர்கள் மற்றும் பிரதேச சிவில் சமூகங்களும் தீர்மானமெடுத்தலில் பங்கு கொள்கின்றன.

பிரதிநிதித்துவ சபை

* பிரதிநிதித்துவ சபைகளை எல்லா மட்டங்களிலும் காணலாம். பிராந்திய மட்டங் களில் மறைமுகமாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட இரு சபைகள் உள்ளன. பிராந்திய மண்டலங்கள் மற்றும் பொருளாதார சமூகக் குழு என்பனவே அவையாகும். திணைக்கள மட்டங்களில் திணைக்களச் சபைகளை காணமுடியும். கொம்பூன் மட்டத்தில் நகர சபைகள் தொழிற்படுகின்றன.

* திணைக்களங்களினாலேயே 22 வரையான பிராந்தியங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. ஆய்வு ரீதியாகவோ அல்லது வேறெந்த வகையிலேனும் பிராந்திய அபிவிருத்திக்கு பங்களிப்பு வழங்குவதே இதன் பொறுப்பாகும். பிராந்தியத்தின் நிறைவேற்று அதிகாரி பிரிப்பெக்ட் ஆவார். அவருக்கு உதவியாக பிராந்திய சபைகள் மற்றும் பொருளாதார, சமூகக் குழுக்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. பிராந்திய சபைகள் பிரதிநிதித்துவ குழுக்கள் மூன்றினால் ஆனது.

- I. பிராந்திய சபைகளில் இருந்து மத்திய சட்டத்துறைக்கு தெரிவு செய்யப்பட்டுள்ள பிரதிநிதிகள்
- II. திணைக்களங்களின் பிரதிநிதிகள்
- III. கொம்பூன் சபைகளின் பிரதிநிதிகள்

* பிராந்திய வரவு செலவு திட்டத்தினை நிறைவேற்றுவதே பிராந்திய சபையின் பொறுப்பாகும். ஆலோசனை வழங்குவதே பொருளாதார, சமூகக் குழுவின் பணியாகும். இதில் தொழிற்சங்க மற்றும் அமுக்கக் குழுக்களும் உள்ளடங்கும்.

* அந்தந்த பிராந்தியங்களுக்குரிய திணைக்களங்களுக்கு, திணைக்கள சபைகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இதன் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை 17 - 109 வரை மாறுபடுகின்றது. அதன் உறுப்பினர்கள் சர்வசன வாக்குகளால் விகிதாசார தேர்தல் முறையில் ஆறு ஆண்டு பதவி காலத்திற்குத் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். இதில் 1/2 பங்கு உறுப்பினர்கள் 03 வருடங்களுக்கொருமுறை மாற்றியமைக்கப்படுவர். இதன் நிறைவேற்று தலைவர் திணைக்கள மட்டத்தில் தெரிவு செய்யப்படும் பிரிப்பெக்ட் ஆவார். அதன் நிகழ்ச்சி நிரல், கால அட்டவணை, அதன் வரவு செலவுகளை இவரே தயாரிப்பார். இத்திணைக்களங்கள் மத்திய அரசுக்கு சேவைகளை செய்யும் ஒரு முகவராகவே செயற்படுகின்றன. அதாவது வீதி, பாடசாலை மற்றும் நலனோம்பு சேவைகளை திட்டமிடல் என்பவையாகும். சட்டத்தினால் தடைசெய்யப்படாத வரையில் தமது கொள்கைகளை தொடக்கி வைக்க முடியும்.

* கொம்பூன் என்பது பிரான்சின் அனைத்து நகர சபைகளுக்கும் பயன்படுத்தப்படும் பொதுப் பெயராகும். கொம்பூனின் அளவுக்கு ஏற்ப மாற்றமடையும் தேர்தல் முறைக்கு ஏற்ப சர்வ சன வாக்குகளால் தெரிவு செய்யப்படும் நகர சபைகள் கொம்பூன் மட்டத்தில் செயற்படுகின்றன. கொம்பூனின் மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபை நகரசபையாகும். அதன் நிறைவேற்று உத்தியோகத்தர் நகரபிதா ஆவார். இதன் பிரதான பொறுப்புக்களாவன,

I. மத்திய அரசினால் வழங்கப்படும் பொறுப்புக்களை நிறைவேற்றல், அச்சேவைகளை வழங்குவதற்கான அறவீடுகளை மேற்கொள்வதோடு சேவை வழங்குதலை பிரதான பணியாக மேற்கொள்கின்றது.

II. தமது அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டவகையில் சட்டத்தினால் தடைவிதிக்கப்படாத செயற்பாடுகளில் ஈடுபடல், அது ஒப்புமையான வரவுசெலவு திட்டம் ஒன்றினை முன்வைப்பதற்கும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

பிரிபெக்ட் அதிகாரிகள்

* பிரிபெக்ட் குழு என்பது பிரான்சின் நிருவாகத்தில் மத்திய அரசாங்கத்தினைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதோடு பிரதேசங்களில் சேவையாற்றும் மத்திய அரசாங்க அமைச்சுக்களின் பணிகளை பிரதேச மட்டங்களில் இணைப்பாக்கம் செய்யும் அரசாங்கத்தின் அடையாளமாக பிரதேச மட்டத்தில் பிரசன்னமாகும் உத்தியோகத்தர் குழாமாகும். அவர்களை,

I. பிராந்திய பிரிபெக்ட்

II. திணைக்கள பிரிபெக்ட்

III. உப பிரிபெக்ட் எனும் மட்டங்களில் காணலாம்.

* பிரான்சின் மத்திய அரசுக்கு எதிராக முன்வைக்கப்பட்டுள்ள விமர்சனங்கள்

01. பிராந்திய பணிகளை மேற்கொள்ளும்போது மத்தியின் அனுமதியைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியுள்ளமை.

02. நிருவாக பரவலாக்கத்திற்காக முன்வைக்கப்பட்ட கட்டளைகள், நிருவாக செயலொழுங்குகள் சிக்கல் தன்மையடைந்துள்ளன. அதனால் அதன் செயற்பாடுகள் தாமதமடைவதற்கும் நிருவாக செலவுகள் அதிகரிப்பதற்கும் காரணமாகியுள்ளது.

03. இம்முறை பிரதேச தேவைகளுக்கு பொருத்தமற்றதாக உள்ளமை. மத்திய அரசின் விதிமுறைகள், வழிநடத்தல், ஆலோசனைகளைப் பரிந்துரைக்கும்போது அதனை ஒரேவகையிலேயே மேற்கொள்கின்றன. இதனால் இவை நெகிழ்ச்சியற்றதாகும். பிரதேச தனித்துவத்தினை கருத்திற் கொள்வதும் இல்லை.
04. இம்முறை பிரதேச பிரச்சினைகளை பிரதேசங்களிலேயே தீர்த்துக்கொள்வதற்கான முறையினை வரையறுக்கின்றது.
05. இம்முறை சனநாயகமற்றதாகும். பிரதேச உள்ளூராட்சி அலகுகள் நிருவாக ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்டுள்ளது.

மேற்குறிப்பிட்ட விமர்சனங்களுக்கு மத்தியில் மத்திய அரசானது 1980 தசாப்தங்களில் இருந்து மறுசீரமைப்புகளை அறிமுகப்படுத்தி வருகின்றன. இதனால் இது தொடர்பிலும் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

உத்தேச கற்றல் கற்பித்தல் செயன்முறைகள்

1. கீழ் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தலைப்புகளை ஆய்வு செய்து அறிக்கை ஒன்றை தயாரித்தல்.
 - அமெரிக்கா
 - சுவிட்சர்லாந்து
 - இந்தியா
 - பிரான்ஸ்
 - பெரிய பிரித்தானியா
 - இலங்கை

போன்ற அரசுகளின் அரசியலமைப்பு மாதிரிகைகள்

 - i. ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலப்பகுதி மற்றும் பரவல்
 - ii. அரசியலமைப்பின் பண்புகளும் இயல்புகளும்
 - iii. பெற்றுகொள்ளத்தக்க முன்மாதிரிகள்
 - iv. அண்மைக்காலப் போக்குகள்

போன்ற தலைப்புகளை இதற்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்க.

உசாத்துணைகள்

01. கொஸ்மன், டி.எச்.எஸ்., (2014), அரசியலமைப்பும் பிரசையும், கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்.
02. பகவான். ஸ்ரீ. விஸ்ணு, (2014), உலக அரசியலமைப்புகள், கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்.
03. Chakrabarty, Bidyut and Rajendra Kumar Pandey, (2004), *Indian Government and Politics*, New Delhi: SAGA
04. Church, Clive, (2004), *The Politics and Government of Switzerland*, London: Palgrave Macmillan.
05. Kindom, John, (2003), *Government and Politics in Britain, An Introduction*, Cambridge: Polity Press.
06. Knapp, Andrew and Vincent Wright (2006), *Government and Politics in France*, London & New York: Routledge.
07. Singh, Robert, (2003), *American Government and Politics: A Concise Introduction*, London and New Delhi: SAGA

11. பொதுக் கொள்கையாக்கம்

தேர்ச்சி 11 : பொதுக் கொள்கையானது அரசியல் செயன்முறையின் ஒரு விளைவாகும் என்பதை வெளிப்படுத்துவார்.

தேர்ச்சி மட்டம் : 11.1 அரசியலையும் பொதுக் கொள்கைகளையும் தொடர்புபடுத்தும் செயன்முறையை விவரிப்பார்.

11.2 பொதுக்கொள்கை தொடர்பில் அரசியல் கட்சிகளினதும் சிவில் சமூகத்தினதும் பணிகளை நுணுகியாராய்வார்.

11.3 பொதுக் கொள்கையினை நடைமுறைப்படுத்தும் செயன் முறையில் பணியக முறையின் வகிபாகத்தை தெளிவுபடுத்துவார்.

பாடவேளைகள் : 20

- கற்றற் பேறுகள் :
- “பொதுக் கொள்கை” என்பதை வரைவிலக்கணப்படுத்துவார்.
 - பொதுக் கொள்கையைப் பயில்வதன் முக்கியத்துவத்தை விளக்குவார்.
 - பொதுக் கொள்கைக்கும் அரசியல் செயன்முறைக்கும் இடையிலான தொடர்பை விவரிப்பார்.
 - பொதுக் கொள்கை தொடர்பில் அரசியல் கட்சிகளினதும் சிவில் சமூகத்தினதும் பணிகளை விவரிப்பார்.
 - பொதுக் கொள்கைக்கும் பணியக முறைக்கும் இடையிலான தொடர்புகளை எடுத்துக்காட்டுவார்.

அறிமுகம் :-

“பொதுக் கொள்கை” என்பது தொடர்பில் சரியானதும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதுமான வரைவிலக்கணம் ஒன்றைக் காணமுடியாதுள்ளதோடு, அரசறிவியலாளர்கள் இது தொடர்பில் முன்வைத்துள்ள பல்வேறு வரைவிலக்கணங்களுடாக அரச கொள்கை என்பதன் கருத்தினை விளங்கிக் கொள்ள முடிகின்றது. இதற்கிணங்க,

- பொதுக் கொள்கையானது ஓர் அரசியல் செயன்முறையாகும். இது பொதுப்பிரச்சினை களைக் கவனத்தில் கொள்கின்றது.
- பொதுக் கொள்கை என்பது ஒரு செயலொழுங்காகும். இது வெறுமனே ஒரு கொள்கை ஆவணம் மாத்திரமன்று.
- பொதுக் கொள்கையினை உருவாக்குவது, செயற்படுத்துவது மற்றும் மதிப்பிடுவது அரசியல் கட்டமைப்பில் உள்ள அதிகாரிகளாவர்.
- பொதுக் கொள்கையினூடாகக் கலந்துரையாடப்படுகின்ற பொதுவான பிரச்சினைகள் உண்மையானவையாக அல்லது கற்பனை சார்ந்தவையாக இருக்கலாம்.
- ஆதலால் பொதுக் கொள்கையொன்றின் வடிவம், உள்ளடக்கம் மற்றும் செயற்படுத்து வதற்கு பின்பற்றப்படுகின்ற நடைமுறைகள் என்பன கொள்கை வகுப்பு அதிகாரமிக்க நிறுவனங்களில் காணப்படுகின்ற தகவல்களுக்கு ஏற்ப எச்சந்தர்ப்பத்திலும் மாற்றமடையலாம் என்பதை எடுத்துக்காட்ட வேண்டும்.

பாட விடயங்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கான வழிகாட்டல்

11.1. பொதுக் கொள்கை தொடர்பான சில வரைவிலக்கணங்கள்

- பொதுக் கொள்கை என்பது அரசாங்கம் என்ன செய்கின்றது? (What Government do?) அரசாங்கம் அவற்றை ஏன் நிறைவேற்றுகின்றது? (Why do they do it?) மற்றும் அதனுடாக எத்தகைய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தும்? (What Difference does it make?) என்பதாகும்.

- தோமஸ் ஆர். டை (Thomas R. Dye)

- அரசினுடைய நிகழ்ச்சித் திட்டம் ஒன்றில் செயற்றிட்டமாக்கப்பட்ட அல்லது எதிர்பார்க்கப்படுகின்ற அபிலாசைகள், விழுமியங்கள் மற்றும் நடைமுறைகள் என்பன பொதுக் கொள்கை என அர்த்தப்படுத்தப்படுகின்றது.

- ஹெரால்ட் லாஸ்வெல்

- பொதுமக்களின் கவனத்திற்குட்பட்ட பிரச்சினையொன்றைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்கு உரிய அதிகாரம் மிக்க செயற்பாட்டாளர் ஒருவர் அல்லது பலர் அறிவுபூர்வமாக முன்னெடுக்கும் செயற்பாடுகள் பொதுக் கொள்கை எனப்படும்.

- ஜேம்ஸ் அன்டர்சன்

பொதுக் கொள்கை கற்கையின் பின்னணி

- அரசு கொள்கை ஒரு கற்கையாக அமெரிக்க சிந்தனைப்பள்ளிகளின் ஊடே பயில்வதற்கு ஆரம்பமானது.
- பொதுக் கொள்கையினை உருவாக்குவது அரசியல்வாதிகளின் பணியாகும். அதனைச் செயற்படுத்துவது நிருவாகிகளின் பணியாகும் என்பது பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒன்றாகும். அதன்படி கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தலானது ஒரு தொழில்நுட்பம் சார் செயன்முறையாகும் எனக் கருதப்படுகின்றது. ஆதலால் நிர்வாகத்தின் மீது அரசியல்வாதிகளும் பொதுமக்களும் அழுத்தங்களை பிரயோகிக்க கூடாது என ஆரம்பத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.
- எவ்வாறாயினும் பொதுத்துறையில் காணப்படும் பிரச்சினைகளை (உதாரணம் : தொழில்வாய்ப்பின்மை) தீர்ப்பதற்காக முன்வைக்கப்பட்ட கொள்கையின் மூலம் எதிர்பார்க்கப்பட்ட பெறுபேறுகள் கிடைக்கவில்லை என்பது புலனாகின்றது.
- ஆதலால் பொதுக் கொள்கை வகுத்தல் எனும் அரசியல் செயன்முறைக்கும் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தல் எனும் நிருவாக செயன்முறைக்கும் இடையில் இடைவெளி தொடர்பினை (Missing Link) மீளவும் கட்டமைப்பதற்கு 1960 களில் அரசறிவியலாளர்கள் முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர்.
- அதன் பயனாக அரசறிவியலின் உபதுறையாக பொதுக் கொள்கைகளைக் கற்றல் முன்னிலை பெற்றது.

- அக்கற்கை இருவிதமான தன்மைகளைக் கொண்டது.
 - I. கொள்கைசார் கற்கை (Study of Policy) :- அரசு கொள்கையொன்று வெற்றியளிப்பதில் அல்லது தோல்வியடைவதில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் நிபந்தனைகள் யாவை? கொள்கைசார்ந்த பிரச்சினைகள் எவ்வாறு தோற்றம் பெறுகின்றன? அவை எவ்வாறு அரசியல் நிகழ்ச்சி நிரலுக்குட்படுகின்றன? போன்ற விடயங்களை முதன்மைப்படுத்திக் கற்றல் என்பதே இதன் கருத்தாகும்.
 - II. பொதுக் கொள்கையினுள் மேற்கொள்ளப்படும் கற்கை (Studies 'in' Pollicy) :- இதன் கற்றல் நோக்கு கொள்கையொன்றை வெற்றிகரமாக செயற்படுத்துவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது பற்றி ஆராய்வதாகும்.

பொதுக் கொள்கை தொடர்பிலான கற்கைகளை ஆராய்வதன் மூலம் இவ்விரண்டுக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்பு நிலவுவதைக் காணலாம்.

பொதுக் கொள்கையை ஏன் கற்க வேண்டும்?

1. விஞ்ஞான நோக்கில் குறிப்பிடுவோமாயின் பொதுக் கொள்கையில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணிகள் மற்றும் அதன் விளைவுகளையும் விளங்கிக் கொண்டு கற்பதன் மூலம் மிகவும் தெளிவான அரசாங்க செயற்பாடுகளுக்கும், விளைதிறனைப் பெற்றுகொள்வதற்கும் தேவையான பரிந்துரைகளை முன்வைப்பதற்குமான இயலுமை நிபுணர்களுக்குக் கிடைக்கும்.
2. அரசியல் நோக்கில் கூறின் பொதுக் கொள்கையினைக் கற்பதன் மூலம் எப்படிநிலையிலுள்ள அரசாங்கங்கள் (தேசிய, பிராந்திய, பிரதேச) பொதுப்பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதில் வெற்றிகரமாகச் செயற்பட்டுள்ளன என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம்.
3. பிரயோக ரீதியில் நோக்கின் கொள்கைசார் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு பிரசைகள் என்ற வகையில் பங்குபற்றுவதற்கான பொறுப்பும் உரித்தும் பொதுமக்களுக்கு உண்டு. பிரசைகள் கொள்கை நடைமுறை பற்றிய தெளிவினைப் பெற்றிருத்தல் அவசியமானதாகும். அவ்வாறில்லாவிடின் அரசியல் முறைமையொன்றில் மேற்கொள்ளப்படும் தீர்மானங்கள் மற்றும் அவற்றின் விளைவுகள் சாதகமானதா? அல்லது பாதகமானதா? என்பது தொடர்பிலான தீர்மானத்திற்கு வரமுடியாது.

பொதுக் கொள்கையுடன் தொடர்புடைய எண்ணக்கருக்கள்

பொதுக் கொள்கை பற்றிய எண்ணக்கருக்கள் முன்றை அறிந்துகொள்ளல்

• கொள்கைப் பகுப்பாய்வு (Policy Analysis)

அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகள் மீது செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணிகள் அவற்றின் விளைவுகளை விவரித்தல் மற்றும் தெளிவுபடுத்தலாகும். கொள்கையின் வரைவிலக்கணம் மற்றும் செயலொழுங்கு பற்றிய கருதுகோள்களை உருவாக்குவதும், இத்துறையில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள ஆய்வுகளை ஒன்று திரட்டவும் முயற்சிப்பதே கொள்கைப்பகுப்பாய்வின் பணியாகும்.

- **கொள்கை ஆலோசனை (Policy Advice)**

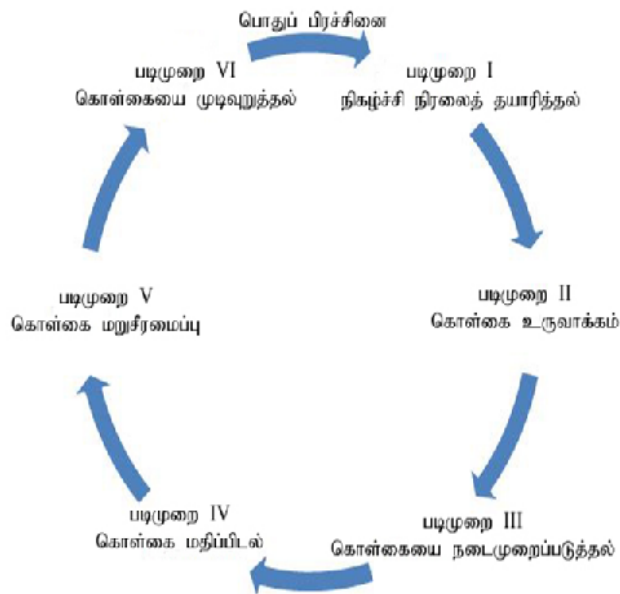
இதுவோர் அரசியல் செயன்முறையாகும். காணப்படும் நிலைமைகளை மாற்றியமைத்து பயன்மிக்க நிலையைக் கட்டியெழுப்பும் நோக்கில் மேற்கொள்ள வேண்டிய நடைமுறைகளை பரிந்துரைப்பதன் மூலம் அரசு நிறுவனங்களை வழிநடத்துவது மற்றும் அழுத்தங்களைப் பிரயோகிப்பது தொடர்பில் அரசியல் ரீதியான வலையமைப்பொன்றினை உருவாக்கிக் கொள்ளல் இதன்பாற்படும். அரசியல்வாதிகள், நிர்வாகிகள், பொதுசன ஊடகங்கள், சிவில் அமைப்புகள், தொழிற்சங்கங்கள் மற்றும் அரசியல் கட்சிகள் போன்ற பல்வேறு தரப்புகள் இப்பணியில் ஈடுபட்டுள்ளன.

- **கொள்கைத் தலைமைத்துவம் (Policy Leadership)**

தனி நபரொருவர் அல்லது குழுக்கள் பொதுப்பிரச்சினையொன்று தொடர்பில் அரசின் கவனத்தை ஈர்ப்பதன் மூலமே கொள்கைத் தலைமைத்துவம் உருவாகின்றது. பொதுப் பிரச்சினையை அரசாங்கத்தின் நிகழ்ச்சி நிரலுக்கு உட்படுத்திக் கொள்வது கொள்கைத் தலைமைத்துவத்தின் மூலமாகும்.

கொள்கைச் செயன்முறை (Policy Process)

அரசாங்கத்தின் கடந்தகால அனுபவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே பொதுக்கொள்கைகள் உருவாக்கப்படுகின்றன. நடைமுறைப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாண்பதற்கான முயற்சியானது சிறந்த எதிர்காலத்தை உருவாக்கும் நோக்கில் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. கொள்கைச் செயன்முறை பல்வேறு கட்டங்களைக் கொண்ட ஒரு வட்டச் செயன்முறையாகும். (Policy Circle). நிறுவனமொன்றின் பணியாளர்களின் செயற்றிறன், கொள்கையின் பெறுபேற்றை மதிப்பிடல், கொள்கையில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தல், நிறைவு செய்தல் போன்ற படிமுறைகள் இதில் அடங்கும்.

உரு: 11.1 கொள்கை வட்டம்

மூலம் : James Lester, Joshep Stewart. JR. 2000 P.5

- கொள்கைச் செயன்முறையினை வட்டமாக காட்டுவது சிக்கலானதொரு செயன்முறையை இலகுபடுத்திக் காட்டுவதற்காகும்.
- அரசியல் முறையொன்றின் அதிகார நிறுவனத்தால் பொதுப் பிரச்சினை ஒன்றைத் தீர்ப்பதற்காகப் பின்பற்ற வேண்டிய வழிமுறைகளை எடுத்துரைப்பதே அரசின் கொள்கை உருவாக்கத்தின் போது நடைபெறுகின்றது.
- கொள்கை நிகழ்ச்சி நிரல் (Policy Agenda) இங்கு முக்கியம் வாய்ந்ததாகும். தரப்பட்ட கால எல்லையில் அரச அதிகாரிகளின் கவனத்திற்கு கொண்டுவரப்பட்டுள்ள விடயங்கள் அல்லது பிரச்சினைகளின் பட்டியல் என்பதே இதன் பொருளாகும்.
- கொள்கை உருவாக்கம் (Policy Making) என்பது கடந்தகாலப் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாண்பதும் எதிர்காலத்தில் தோன்றவிருக்கும் பாதகமான நிலைமைகளைத் தடுத்து கொள்வதற்குமான சட்டங்களைப் பிறப்பித்தலாகும்.
- கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தல் (Policy Implementation) என்பது சட்டமூலம் ஒன்று சட்டமாகிய பின்னர் இடம்பெறுவதாகும்.
- கொள்கை மதிப்பீடு (Policy Evaluation) என்பது அரச கொள்கையின் விளைவுயாது எனக் கவனம் செலுத்துவதாகும். இதன்மூலம் கொள்கையொன்றின் மூலம் எதிர்ப்பார்த்த விளைவுகள் நிறைவேறியுள்ளதா? என்பது பற்றிக் கவனம் செலுத்தப்படும்.
- கொள்கை மறுசீரமைப்பு (மீளாய்வு) (Policy Revision) என்பது கொள்கை மதிப்பீட்டின் பின்னர் அதில் உரிய மாற்றங்களைச் செய்வதாகும்.
- கொள்கைகளைக் கைவிடுதல் (Policy Termination) என்பது காலாவதியான மற்றும் மறுசீரமைக்க முடியாத கொள்கைகளைக் கைவிடுதலாகும்.

11.2. பொதுக் கொள்கைகளும் அரசியல் அதிகார நிறுவனங்களும்

- சனநாயக அரசொன்றின் பிரசைகளால் யாதேனும் ஒரு நிறுவனம் அல்லது நிறுவனத் தொகுதி பொதுப்பிரச்சினைகளின் போதான கொள்கை வகுப்பு, அக்கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தல் மற்றும் கொள்கைசார் பிரச்சினைகளைத் தீர்மானித்தல், அத்தகைய நிறுவனங்களுக்கு அவ்வாறான அதிகாரங்கள் கிடைப்பது நியாயமானதா? மற்றும் நீதியானதா? என்பது பற்றிச் சிந்திக்கும் நிறுவனங்கள் அரசியல் அதிகார நிறுவனங்கள் (Political Authority) எனப்படும்.
- பொதுமக்களின் பிரச்சினைகளின் போது அத்தகைய முறையான அதிகாரங்களைக் கொண்ட நிறுவனங்கள் மூன்று காணப்படுகின்றன.
 - I. சட்டவாக்கத்துறை
 - II. அரசியல் நிறைவேற்றுத் துறை
 - III. நீதித்துறை

பொதுக் கொள்கையும் சட்டத்துறையின் வகிபாகமும் :-

- மக்களிடமிருந்து அதிகாரத்தைப் பெற்ற மக்கள் பிரதிநிதிகளுடாக மக்கள் இறைமையினை அரசின் இறைமை அதிகாரத்தோடு இணைத்து சட்டங்களை உருவாக்கும் நிறுவனமாகச் சட்டத்துறை அறியப்படும்.
- மக்கள் பிரதிநிதிகள், பொதுவான பிரச்சினைகள் அல்லது சமூகத்தில் நிலவும் தேவைகளைச் சட்டத்துறையில் முன்வைத்து அதில் அரசாங்கம் தலையிடுவதற்கான செயற்பாட்டினை ஆரம்பிப்பர்.
- பொதுப்பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கும் செயன்முறைக்காக நிதி ஒதுக்கீட்டினை மேற்கொள்ளும் அதிகாரம் சட்டத்துறையைச் சார்ந்தது.
- எனினும் நடைமுறையில் சட்டத்துறையின் அதிகாரங்கள் விரைவாக வீழ்ச்சியடைந்து வருகின்றது. இதற்கான காரணங்கள் பின்வருமாறு,

I. அரசியல் கட்சி முறையின் வளர்ச்சி :-

அரசியல் கட்சிமுறையின் வளர்ச்சியுடன் வாக்காளர்கள் தமது வாக்கினை குறித்த வேலைத்திட்டத்திற்கு ஏற்பவே பயன்படுத்துவர். யாதேனுமொரு கட்சி தேர்தலின் பின்னர் சட்டத்துறையின் பெரும்பான்மை பலத்தினைப் பெற்றுக்கொள்ளுமாயின் அதன் விருப்பத்திற்கேற்பவே சட்டத்துறையை வழிநடத்தும் போக்கினைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

II. சிக்கலடைந்துள்ள சமூகப் பிரச்சினைகள் :-

சமூகப் பிரச்சினைகள் பெருகியுள்ளதால் சட்டத்துறையினால் இப்பிரச்சினைகளை தீர்த்து கொள்வதற்கான வேலைத்திட்டங்களை மேற்கொள்வதற்கான இயலுமை குறைந்து வருகிறது. நடைமுறையில் அரசு கொள்கையின் தன்மையானது விசேட நிபுணர்களைக் கொண்ட அலுவலகங்கள் எனும் நிருவாக அமைப்புகள் ஆரம்பித்து வைக்கும் கொள்கைகளுக்கு அனுமதியினை வழங்கும் இறப்பர் முத்திரையாக சட்டத்துறை மாறியுள்ளமையைக் காணமுடிகின்றது.

III. கொள்கை உருவாக்கும் நிறுவனமான சட்டத்துறையானது கொள்கையின் மேலோட்டமான விடயங்களை மாத்திரமே வழங்குகின்றது. உண்மையில் இறுதியில் செயற்படுத்தப் போகும் பொதுக் கொள்கையைத் தீர்மானிப்பதில் சட்டத்துறையின் பங்கு குறைந்தளவினதேயாகும்.

அந்தவகையில் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதில் முழுமையாக ஈடுபடும் பணிக்குழுவினரின் செயற்பாடுகளின் மூலமே கொள்கையின் இயல்பு ஒழுங்கமைக்கப்படுகின்றது என்பது ஆய்வுகளின் மூலம் தெளிவாகின்றது.

பொதுக் கொள்கையும் நிறைவேற்றுத்துறையின் வகிபங்கும்

- அரசியல் கோட்பாடுகளுக்கு ஏற்ப அரசு கொள்கையினை நடைமுறைப்படுத்தும் அதிகார நிறுவனம் அரசியல் நிறைவேற்றுத் துறையாகும். அதாவது அமைச்சரவையாகும்.
- மேலும் அரசியல் நிருவாகம் பொதுமக்களுக்குப் பொறுப்புக் கூற வேண்டும். பொதுமக்களுக்குப் பொறுப்புக் கூறல் என்பது சட்டத்துறைக்குப் பொறுப்புக்கூறல் மூலம் சட்டமன்றம் மக்களுக்குப் பொறுப்புக்கூறுவதும் பதிலளித்தலுமாகும். இது பாராளுமன்ற முறையின் நிறைவேற்றுத்துறையின் இயல்பாகும்.
- சனாதிபதி அரசாங்க முறையில் அரசியல் நிறைவேற்றுத்துறை கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்துவதில் தலைமைத்துவம் வழங்க வேண்டும். இத்தலைமைத்துவம் சனநாயகப் பிரமாணங்களுக்கு அப்பாற்பட்டு இருக்குமாயின் அதனை மாற்றுவதற்கான இயலுமை சட்டசபைக்கு உண்டெனினும், அரசியல் நிறைவேற்றுத்துறை தற்போதைய சிக்கார்ந்த சமூகத்தில் கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்தலுக்காகப் பெரும்பாலும் நிரந்தர சிவில் நிருவாகத்துறையினரில் தங்கியிருக்க வேண்டியுள்ளது.
- எனினும் அநேகமான அரசுகளில் பொதுக் கொள்கை தொடர்பான ஆரம்பம் அரசியல் நிறைவேற்றுத்துறையினாலேயே மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. பாராளுமன்ற அரசாங்க முறையில் அமைச்சரவைக்கு, சட்டத்துறையின் நிகழ்ச்சி நிரலைத் தயாரிக்க முடியும்.
- இதனால் பொதுக் கொள்கை உருவாக்கச் செயன்முறையில் சட்டத்துறையினை விஞ்சி அரசியல் நிறைவேற்றுத்துறை காணப்படுகின்றது.

பொதுக்கொள்கையும் நீதித்துறையின் வகிபங்கும்

- நீதித்துறையானது பொதுக் கொள்கை தொடர்பில் அதிகளவு கவனம் செலுத்தும் நிலையில் இல்லாவிடினும் அது தொடர்பில் முக்கியத்துவம் மிக்க நிறுவனமாக விளங்குகின்றது.
- கொள்கை தொடர்பில் எழுகின்ற சட்டப்பிரச்சினைகளின் போது அவற்றை பொருள்கோடல் செய்வதும் அவற்றின் யாப்புறு தன்மையினைப் (அரசியலமைப்புடன் ஒத்துப்போகின்றதா? இல்லையா?) பரிசீலிப்பதும் நீதித்துறையாகும்.
- இதனால் பொதுக் கொள்கை வகுத்தலில் நீதித்துறை பங்களிப்புச் செய்தல் மற்றும் அதன் நடைமுறைகளைத் தீர்மானிப்பதில் குறிப்பிடத்தக்க அதிகாரத்தைக் கொண்டுள்ளது.
- ஏதேனும் சட்டம் நாட்டின் அடிப்படைச் சட்டத்திற்குப் பொருந்தாது என நீதிமன்றம் தீர்மானிக்கும்போது கொள்கை நிறைவுபெறுகின்றது. இவ்வதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு நீதிமன்றங்களுக்கு நீதிப் புனராய்வு அதிகாரம் இருத்தல் வேண்டும். அத்தோடு சில நாடுகளில் நீதிமன்றங்களுக்கு நீதி முன்னாய்வு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு சட்டமானது சட்டமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்படுவதற்கு முன் அதாவது சட்டமூலமாக இருக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் ஆலோசனை வழங்கும் அதிகாரத்தை நீதிமன்றங்களுக்கு வழங்கியுள்ளது.

உதாரணம் : இலங்கையின் 1978 ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் குடியரசு அரசியலமைப்பின் கீழ் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்ற எதிர்பார்க்கின்ற சட்டம் அல்லது சட்டமூலம் தொடர்பில் முறைப்பாடு செய்யப்படுகின்ற போது அது யாப்புடன் ஒத்துத்துப் போகின்றதா? இல்லையா? என்பது குறித்து நீதிமன்றத்தால் வழிகாட்டல்கள் செய்யமுடியும். இன்னும் சில சந்தர்ப்பங்களில் கொள்கையானது முறையான செயலொழுங்கினைப் பின்பற்றியிருக்கவில்லையாயின் அதற்கெதிராக நடவடிக்கை எடுக்கவும், கொள்கை நடைமுறைச் செயற்பாட்டினைச் சீர்செய்வதற்கும் நீதிமன்றுக்குள்ள ரிட் கட்டளை எனும் விசேட கருவியினைப் பயன்படுத்த முடியும்.

பொதுக் கொள்கையும் நிரந்தர நிறைவேற்றுத்துறையும்

- நிரந்தர நிறைவேற்றுத்துறை என்பது தொடர்ச்சியான அடிப்படையின் கீழ் பொதுக் கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்துவதற்குச் சமகால உலகினால் உருவாக்கப்பட்டுள்ள நிறுவனமாகும். அது பணிக்குழு முறையினை மையப்படுத்தியது.
- இந்நிறைவேற்றுத்துறையானது, அரசியலில் நடுநிலையாகவும் விசேட நிறுவனங்களைக் கொண்டதுமாகும்.
- அரசாங்கம் மாறினாலும் நிரந்தர நிறைவேற்றுத்துறை மாற்றமடையாது. அது தொடர்ந்து இயங்கும். அதன் பிரதான பணி அரசு கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதாகும். இது அரசியல் நிருவாகத் தலைமைத்துவத்தின் கீழ் சுயாதீனமாகச் செயற்படும் நிறுவனமாகும்.
- இவை சம்பிரதாயபூர்வமான பொதுக் நிருவாகக் கோட்பாடுகளுக்கு இணங்கக் கொள்கைகளை உருவாக்கும் நிறுவனம் அல்லவெனினும், சமூகப் பிரச்சினைகளின் சிக்கார்ந்த தன்மை, கொள்கை தொடர்பான முழுமையான செயலொழுங்குகளைத் தீர்மானிப்பதற்கு சட்டத்துறைக்கு முடியாது போனமை, நிரந்தர பணிக்குழுவாளர்கள் பெற்றுள்ள அறிவு மற்றும் தகவல்கள் பொதுக் கொள்கைகளை வலுவூட்டுவதால் நடைமுறையில் அரசியல் நிறுவனங்களைத் தாண்டி நிருவாகத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்கான வாய்ப்பு இக்குழுவினருக்குக் கிடைத்துள்ளது.
- சில ஆய்வாளர்கள் உலகின் உண்மையான கொள்கை வகுப்பாளர்களாக நிருவாக உத்தியோகத்தர்களே உள்ளனர் என்கின்றனர். இதனால் இது அரசியல் அதிகார முறைக்குட்படும் ஒன்றாக உள்ளது.
- மக்களின் பிரச்சினைகளை மிகவும் வெற்றிகரமாகவும் செயற்றிறனுடனும் தீர்க்கும் முறையாக அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கும் முறைமை பொதுக் கொள்கை உருவாக்க நடைமுறையின் அண்மைக்காலப் போக்காக உள்ளது. சமஸ்தி அரசியலமைப்புகளில் மத்திய அரசுக்கு சமாந்தரமாகப் பிராந்திய அரசுகள் செயற்படுகின்றன. அவற்றினுள்ளும் சட்டத்துறை, நிறைவேற்றுத்துறை, நீதி மற்றும் நிரந்தர நிருவாகம் போன்ற அமைப்புகளின் செயற்பாடுகளைக் காணமுடியும்.

- இவற்றுக்கு மேலதிகமாக கீழ் மட்டத்தில் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் என்ற பிரதேச அரசாங்கங்களும் பிரதேச பொதுப்பிரச்சினைகள் தொடர்பில் செயற்படும் அதிகாரமிக்க நிறுவனங்களாக உள்ளன.

11.3 பொதுக் கொள்கைகளும் அரசியல் கட்சிகளும்

- பொதுக் கொள்கை செயலொழுங்கின் எல்லா மட்டங்களிலும் அரசியல் கட்சிகள் முக்கியமானவை. அரசியல் நிகழ்ச்சி நிரல் மற்றும் கொள்கை நிகழ்ச்சி நிரல் என்பவற்றின் உருவாக்கத்தில் அரசியல் கட்சிகள் முக்கிய பணியினை ஆற்றுகின்றன.
- அரசாங்கத்தினால் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டிய துறைகள் குறித்து மக்களிடையே பேசுபொருளாக்குதல் மற்றும் அவற்றை நடைமுறைப்படுத்தத் தேவையான அரசியல் ஒத்துழைப்பினைக் கட்டியெழுப்புவதே அரசியல் நிகழ்ச்சி நிரலை தயாரித்தல் எனப்படும்.
- பொது மக்களிடையே கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ள பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்காக அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்கு முறையாக அனுப்பி வைக்கப்படுதலே கொள்கை நிகழ்ச்சி நிரலாகும்.
- சனநாயக சமூகத்தினுள் காணப்படும் மக்களின் தேவைகள் மற்றும் அரசாங்கத்தினால் கவனம் செலுத்தப்பட வேண்டிய பிரச்சினைகளை ஒழுங்கமைப்பது அரசியல் கட்சிகளாகும்.
- பொதுமக்களின் தேவைகளான அபிலாசைகளை ஒன்றுத்திரட்டி அதற்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கும் அரசியல் கட்சி அங்குள்ள மக்களின் அதிகாரத்தின் மூலம் அரசாங்க அதி காரத்தினைக் கைப்பற்றிக் கொள்ளும். இதன்பின் அவற்றைத் தீர்ப்பதற்காகச் சட்டங்கள் அதாவது கொள்கைகளை உருவாக்கும். காணப்படும் கொள்கைகளில் உள்ள சாதக பாதக விடயங்கள் தொடர்பில் மக்களைத் தெளிவுட்டும். அதன்மூலம் இதன் அரசியல் நிகழ்ச்சி நிரல் வலுவூட்டம் பெறுகின்றது. இவ்வாறு நவீன சிக்கார்ந்த சமூகங்களில் கொள்கை உருவாக்கச் செயல்முறைக்கு அரசியல் ஒத்துழைப்பினைக் கொண்டுவரும் பிரதான ஊடகமாக அரசியல் கட்சிகள் மாறியுள்ளன.

11.4 பொதுக் கொள்கையும் சிவில் சமூகமும்

- பொதுமக்களின் வாழ்க்கை மூன்று மட்டங்களில் செயற்படுகின்றது.
 - I. பொதுச் செயலெல்லை (Public Sphere) - பொதுப் பொருள் மற்றும் சேவை உருவாக்கல் தொடர்பில் அரசு மற்றும் அரசாங்கம் செயற்படும் எல்லை இதுவாகும். பொதுவானதும் திறந்த தன்மையானதும் என்பதே இதன் பண்பாகும்.
 - II. தனியாள் செயலெல்லை (Private Sphere) - தனித்தனி நபர்களாகக் கொடுக்கல் வாங்கல்களைச் செய்யும் எல்லையாகும். இது வரையறுக்கப்பட்டதும் மூடியதுமான ஒன்றாகக் கருதப்படும். சந்தை என்பது தனித்தனி நபர்களின் ஆசைகளைத் திருப்திப்படுத்துவதற்காக அந்நதந்த நபர்கள் முகங்கொடுக்கும் ஒன்றாகும்.

III. சிவில் எல்லை (Civil Sphere) - இதனை மேற்குறிப்பிட்ட இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட எல்லையாக நவீன அரசியல் சமூக சிந்தனையாளர்கள் அடையாளப்படுத்து கின்றனர். இவ்வெல்லையில் தனியாள் பண்புகளையும் பொது எல்லையின் பண்புகளையும் கண்டுகொள்ள முடியும். நபர்களின் சுயவிருப்பில் பொது நலனுக்காகச் செயற்படும் சந்தர்ப்பங்கள் பலவாகும். அரசுகள், சந்தைகளுக்கு அப்பால் இவ்வெல்லை சிவில் சமூகம் என அழைக்கப்படுகின்றது.

- சிவில் சமூக அமைப்பு என்பது மனிதர்கள் ஒருவருக்கொருவர் சந்திக்கும், பொதுப் பிரச்சினைகளைப் பேசும் மற்றும் அவற்றுக்கான தீர்வுகளைக் காணும் எல்லையாகும். அங்கு செயற்படும் நிறுவனங்களைச் சிவில் சமூக நிறுவனம் என்பர்.
- பொதுக் கொள்கைச் செயன்முறையின் முக்கிய செயற்பாட்டாளராக இந்நிறுவனங்கள் காணப்படுவதோடு இது கொள்கை வட்டத்தின் எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் பங்கு பற்றும்.

பொதுக் கொள்கைச் செயன்முறையில் சிவில் சமூகம் மேற்கொள்ளும் செயற்பாடுகள்

- I. சமூகத்தில் காணப்படும் சிக்கார்ந்த பிரச்சினைகளுக்கு அரசியல் நிகழ்ச்சி நிரல் மற்றும் கொள்கை நிகழ்ச்சி நிரலில் அவதானத்தைச் செலுத்துதல்.
 - II. முரண்பாடுகளைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்காகக் குறித்த தரப்புகளைத் தெளிவுட்டுவதற்காக நபர்கள் மற்றும் நிறுவனங்களைச் சந்தித்தல்.
 - III. மாற்றுக் கொள்கைகள் மற்றும் செயற்பாடுகளுக்குப் பொருத்தமான பரிகாரங்களுக்கிடையில் உடன்பாடொன்றை ஏற்படுத்தல்.
 - IV. கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தும்போது செயற்பாடு மற்றும் இயக்கத்தன்மையினைப் பேணிக்கொள்ளல்.
- சிவில் சமூகம் கொள்கை ஆலோசனைகள், வசதிகளை வழங்குதல் மற்றும் விமர்சனத்திற்கு மட்டும் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது என்பது மேற்குறிப்பிட்ட விடயங்களினூடு தெளிவாகின்றது.
 - எனினும் கடந்த சில தசாப்தங்களின் அனுபவங்கள் இதற்கு அப்பால் சென்ற செயற்பாடொன்றினை இந்நிறுவனங்கள் மேற்கொள்கொள்கின்றன என்பதைத் தெளிவாக்கியுள்ளது. இதன்படி சிவில் சமூக அமைப்புகள் கொள்கை நடைமுறையாக்கல் செயற்பாட்டில் நேரடியான பிரதிநிதியொருவராக மாறியுள்ளது.
 - தற்போது சில அரசாங்கங்கள் தமது கொள்கைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்காகச் சில பணிகளை சிவில் சமூகத்தின் அங்கமான அரசசார்பற்ற நிறுவனங்களுக்கு (NGOs) வழங்கியுள்ளன. அரசாங்கத்திற்கும் சிவில் சமூக நிறுவனங்களுக்கும் இடையில் ஒத்துழைப்பினைக் கட்டியெழுப்புதல், வறுமை ஒழிப்பு என்பவற்றின் தோரணையொன்றாக மாறியுள்ளது.

11.5. பொதுக் கொள்கைகளும் பணிக்குழு முறையும்

- பணிக்குழு எனும் தமிழ் சொல்லுக்கு ஆங்கில மொழியில் Bureaucracy என்ற பதமே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இப்பதமானது Bureau + Krutos என்ற சொற்களினால் ஆனது. Bureau என்பது அதிகாரிகளாவர். Krutos என்பது நிருவாகம் என்பதாகும். இதன்படி பணிக்குழு என்பது அதிகாரிகளினால் மேற்கொள்ளப்படும் நிருவாக முறைமை என்பதை அடையாளப்படுத்தப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.
- நாம் இங்கு பணிக்குழு என்பதை பொதுக் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதில் பயன்படுத்தும் நிருவாகப் பிரிவினரையே கருதுகின்றோம்.
- பணிக்குழு முறைமையின் பழைமைக் கோட்பாட்டினை ஜேர்மன் தேசத்தின் சமூகவியலாளரான மெக்ஸ் வெபர் (Max Webber) முன்வைத்தார். மனிதர்கள் அதிகாரத்திற்கு அடிபணிவது எவ்வாறு? எனும் கேள்வியினை வெபர் (1864 - 1920) எழுப்பினார். அதிகாரத்தின் பின்னால் உள்ள அதிகாரத்துவமே (Authority) இதற்கான காரணம் என்பதே இவரின் பதிலாகும். மெக்ஸ் வெபர் பல்வேறு சமூகங்களில் காணப்பட்ட அதிகார முறைமை மூன்றினை அடையாளம் கண்டுள்ளார். அவையாவன:
 - i. மரபுரீதியான அதிகார முறைமை
 - ii. கவர்ச்சிகரமான (வசீகரமான) அதிகார முறைமை
 - iii. சட்டவியல் அதிகார முறைமை என்பவையாகும்.
- விசேடமாக முன் நவீன சமூகத்தில் மரபுரீதியான முறையிலேயே அதிகாரம் கிடைத்தது. இன்னும் சில சமூகங்களில் யாரேனும் நபரிடம் காணப்படும் விசேடமான குணாம்சங்கள் காரணமாக உருவாகும் அதிகார முறையும் உண்டு. தனி நபர் ஈர்ப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாகும் வசீகரமான அதிகார முறைமை மரபுரீதியானதும் மற்றும் நவீனமானதுமான சமூகங்களுக்கு இடைப்பட்ட சமூகங்களில் காணலாம்.
- நவீனமயமாக்கலுக்கு உள்ளாகியுள்ள சமூகங்கள் நலன்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு மிகவும் சிறப்பான முறைகளைத் தேர்ந்தெடுப்பினும், அவ்வாறான முறையில் அதிகார பலமானது ஒழுங்கமைப்பு ரீதியாக ஒருவர் கொண்டிருக்கும் பதவிநிலை, அப்பதவியின் சட்டத்திட்டங்கள் ஊடாகவே கிடைக்கின்றது என்கின்றார்.
- பதவிக்குரிய வேலைகளை மேற்கொள்வதற்கு போதுமான அதிகாரங்கள் சட்டத்தினால் வழங்கப்படுகின்றது. அவ்வாறான ஒழுங்கமைந்த நபரின் நடத்தையைக் கட்டுப்படுத்துவதும் சட்டமேயாகும். இவ்வாறான சட்டரீதியான அதிகார முறைமை பலமிக்கதாவும், செயற்றிறன் மிக்கதாகவும், சிக்கனமானதுமான ஒன்றாகும் என குறிப்பிடப்படுகின்றது.
- வெபர் குறிப்பிட்டபடி இலட்சியபூர்வமான பணிக்குழுவாட்சிக்கு ஏற்ப ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ள அதிகார ஒழுங்கமைப்பில் பின்வரும் விடயங்களை கண்டுகொள்ள முடியும்.

i. படிநிலை (Hierarchy)

பணியகவமைப்பு முறையில் பதவிகள் மேலிருந்து கீழாகச் செல்லும் வகையில் உருவாக்கப் பட்டிருக்கும். இதன்படி கீழ்நிலைப் பதவிவகிப்போர் மேல் நிலையில் பதவி வகிக்கும் உத்தியோகத்தர்களின் கண்காணிப்புக்கு உட்படுவர். இதன்படி பணியக அமைப்பில் அனைத்து உத்தியோகத்தர்களும் நிர்வகிப்பிற்கு உட்படுவர்.

ii. தொழிற் பிரிப்பு (Division of Labour)

பணிக்குழு அமைப்பில் சேவையாளர்கள் பிரிக்கப்பட்டிருப்பர். அது விசேடத்துவ மூலக்கொள் கையை (Specialization) அடிப்படையாகக் கொண்டு நடைபெறும். இதன்படி தொழிற் பிரிப்பு ஊடாக சிற்சில காரியங்களை நிறைவேற்றுவதற்காகக் குறிப்பிட்ட பொறுப்பு வாய்ந்த துறைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும். அமைப்பின் ஏதேனும் பதவியுள்ள நபர் பதவிக்குரிய செயற்பாடுகள் தொடர்பில் பொறுப்புக்கூற வேண்டும். இதன்மூலம் பதவி வகிக்கின்ற நபருக்கு அதனை மேற்கொள்வதற்கான அதிகார பலம் பெற்றுக் கொடுக்கப்படும். பாரிய நிறுவனங்களில் நிருவாக வகுப்புகள் காணப்படும். நிறுவனத்தின் பல்வேறு பதவிகளுக்கு இடையில் தொடர்புகளை ஏற்படுத்துவதே அவர்களின் பொறுப்பாகும்.

- அத்தோடு நிறுவன உறுப்பினர்கள் ஊதியம் பெறுவர். நிறுவனத்தில் காணப்படும் சட்ட திட்டங்களுக்கு ஏற்ப அவர்களின் பதவிக்காலம் தீர்மானிக்கப்படும். அத்தோடு கல்வி மற்றும் திறன்களை மையப்படுத்தியே தொழிலில் இணைக்கப்படுவர்.
- நிறுவனத்தில் தனிப்பட்ட சேவையாளர்கள் யாரும் இல்லாதிருப்பதோடு அங்கு பொதுத்தொடர்பொன்றே காணப்படும்.
- இவர்கள் சம்பிரதாயபூர்வமாக தமது கடமைகள் தொடர்பில் எழுத்துமூலம் தகவல்களை வைத்திருப்பர்.
- பணிக்குழு முறையில் உத்தியோகத்தர் அரசியல் தலைமைத்துவத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து செயற்பட வேண்டும். வெபர் உலகில் விருத்தி அடைந்து காணப்பட்ட பணியக ஆட்சி முறையின் ஊடாக கொண்டு நடாத்தப்படும் நிர்வாக முறைமைகளில் அடிப்படையான பண்புகளை விளங்கிக் கொள்வதற்கான முன்மாதிரிக் கட்டமைப்பு ஒன்றினை முன்வைக்கவே முயற்சித்துள்ளார்.
- இதன்படி சமகால உலகில் அரசுகள் தமது வேலைகளை அதாவது பொதுக் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காகப் பயன்படுத்தும் பணிக்குழு முறையில் பொதுவாகப் பின்வரும் பண்புகளைக் கண்டுகொள்ள முடியும்.
 - சில காரியங்களை மேற்கொள்வதற்குப் பொறுப்பு வாய்ந்ததும் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டதுமான காரியாலய முறை ஒன்று காணப்படல்.
 - இக்காரியாலய முறைமையில் தொழில் பிரிப்புகளுக்கு ஏற்ப பணிகள் வகுக்கப்பட்டிருத்தல்
 - கற்றல் செயன்முறையில் பணிக்குழு என்பதன் மூலம் அறியப்படுவது அக்காரியங்களை மேற்கொள்வதற்காக மேலிருந்து கீழ் நோக்கிப் பரந்துள்ள பதவிகளின் தொகுதியொன்று ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருத்தலாகும்.

- அவ்வப்பதவிகளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள பொறுப்புக்களை நிறைவேற்றுவதற்காகச் சட்டத்தின் மூலம் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டிருத்தல்.
- அவ்வப்பதவிகளுக்கு இடையில் பொதுவான அதாவது உத்தியோகபூர்வமான தொடர்புகள் காணப்படல்.
- அரசியல் தலைமைத்துவத்திற்கு கீழ்படிந்து செயற்படுவதோடு அரசியல் ரீதியாக நடுநிலை முறையொன்று காணப்படல்

உத்தேச கற்றல் - கற்பித்தல் செயற்பாடு

1. ஆய்வு - அரசு கொள்கை உருவாக்கப்படும் முறை தொடர்பில் ஆய்வொன்றை மேற்கொண்டு அறிக்கை ஒன்றைத் தயாரிக்குக.
2. ஆய்வு - அண்மைக்காலத்தில் இலங்கையில் உருவாக்கப்பட்ட கொள்கை அல்லது கொள்கைகள் சிலவற்றைத் தேர்ந்தெடுத்து அதன்மூலம் பிரச்சைகளுக்கு வழங்க எதிர்பார்க்கப்பட்ட நலன்புரி அல்லது பிரயோசனங்களின் குறை நிறையான அம்சங்களைப் பரிசீலித்து அறிக்கை ஒன்றைத் தயாரிக்குக.
3. ஆக்கம் - பொதுக் கொள்கை ஒன்றை நடைமுறைப்படுத்தும் நிறுவனம் ஒன்றின் பதவிநிலைப் படிமுறை கட்டெழுப்பப்பட்டுள்ள விதத்தினை நிறுவன வரைபடம் ஊடாக தெளிவுபடுத்துக.

உசாத்துணைகள்

01. அபேரத்ன, உபுல், (2015), பொதுத்துறை நிர்வாகவியல் அணுகுமுறை, அடிப்படை எண்ணக்கருக்களும் கோட்பாடுகளும், கம்பளை, சித்மின இன்டர்நெஷனல் பப்ளிஸ்.
02. பீளச், பீட்டர், எம்., (2009), நவீன சமூகமும் பணிக்குழு முறையும், கல்வி வெளியீட்டுத்திணைக்களம்.
03. Anderson James E (2010), Public Policy Making (Seventh Edition), Boston: Houghton Mifflin.
04. Lester, James, P and Joseph Steward, JR (2000), Public Policy; An Evolutionary Approach, Belmont. Wadsworth Thomson Learning.
05. Mc Cool, Daniel C., (2014), Public Policy Theories, Models and Concepts An Anthology: Prentice Hall, Englewood Cliffs.

12. 1978 ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் குடியரசு அரசியலமைப்பு

தேர்ச்சி 12 : 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தின் கட்டமைப்பு ரீதியான பண்புகளையும், நிறுவனங்களின் அமைவுச் சேர்க்கையையும், அதிகார சமநிலையையும் இனங்கண்டு தெளிவுபடுத்துவார்.

தேர்ச்சி மட்டம் :

: 12.1 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பில் ஆட்சிமுறைக் கட்டமைப்பில் ஏற்படுத்தப்பட்ட அரசியலமைப்புக் கட்டமைப்பு, அதிகார குவிவு மற்றும் நிறுவனங்களின் அமைவுச் சேர்க்கை பற்றிக் கற்றாராய்வார்.

: 12.2 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பில் கட்டமைப்பு ரீதியான மாற்றங்களை ஏற்படுத்திய திருத்தங்களின் பின்னணிகளை விளங்கிக் கொள்வார்.

: 12.3 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பில் ஏற்படுத்தப்பட்ட திருத்தங்களின் இயல்புகளை அறிந்து கொள்வார் (13, 17, 18, மற்றும், 19, ஆம் திருத்தங்கள்).

பாடவேளைகள் : 70

கற்றற் பேறுகள் :

- 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் நிறைவேற்றுத்துறையின் இயல்புகள், அதிகாரங்கள் மற்றும் பணிகளை விவரிப்பார்.
- சட்டவாக்கத்துறையின் இயல்பு, அதிகாரங்கள், பணிகளை விவரிப்பார்.
- நீதித்துறைச் சுதந்திரம் பற்றிய கோட்பாடுகளையும் அதன் நடைமுறைகளையும் நுணுகி ஆராய்வார்.
- நிறைவேற்றுத் துறைக்கும் பொதுச் சேவைக்கும் இடையிலான தொடர்பினையும் அது அரச சேவையில் தாக்கம் செலுத்திய விதம் பற்றியும் கருத்துத் தெரிவிப்பார்.
- நிறைவேற்றுத் துறையில் இடம்பெற்றுள்ள அதிகாரக் குவிப்புத் தொடர்பாகவும் அதன் விளைவுகளையும் விவரிப்பார்.
- அடிப்படை உரிமைகள், நீதித்துறை, குறைகேளதிகாரி தொடர்பில் காணப்படும் அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளை விவரிப்பார்.
- பல்வேறு தேர்தல் முறை மற்றும் பொதுமக்களின் பிரதிபலிப்புகளை ஒப்பிட்டு விவரிப்பார்.
- அரசியலமைப்புத் திருத்தம் மூலம் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் மற்றும் விளைவுகளை விவரிப்பார்.
- சட்டவாக்கத் துறைக்கும் நிறைவேற்றுத் துறைக்கும் இடையிலான தொடர்புகளை விளக்குவார்.

அறிமுகம்

அரசியலமைப்பு என்பது அரசொன்றில் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதுமான உயரிய சட்ட தொகுதியாகும். 1978ஆம் ஆண்டு இலங்கை சனநாயக சோசலிச குடியரசு அரசியலமைப்பினை மாற்றிமைத்து அதற்குப் பதிலாக புதிய அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது.

அரசறிவியல் பாடத்தைக் கற்கின்ற மாணவ மாணவியரை நடைமுறை அரசியலமைப்புச் சட்டம் தொடர்பான அறிவினைப் பெற்ற நபரொருவராகச் சமூகமயப்படுத்தப்படுவதே இவ்வலகின் எதிர்பார்ப்பாகும்.

1978 ஆம் ஆண்டில் கட்டியெழுப்பப்பட்ட குடியரசு அரசியலமைப்பின் கட்டமைப்புசார் பண்புகள், நிறுவன ஒழுங்கமைப்பு மற்றும் அதிகார சமநிலை என்பவற்றை அறிந்துகொள்வதற்கு இவ்வலகின் மூலம் வாய்ப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நடைமுறை அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் அடிப்படைக் கட்டமைப்புகள் மற்றும் நிறுவன ரீதியான பண்புகள் தொடர்பில் முறையாக அறிந்து கொள்வதற்கு வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டு நிறைவேற்று, சட்டத்துறை மற்றும் அவையிரண்டுக்குமிடையே காணப்படும் தொடர்புகள், நீதிமன்ற சுயாதீனம், நிறைவேற்றுத்துறையும் அரச சேவைகளும், நிறைவேற்றுத்துறையும் மற்றும் அதிகார மையப்படுத்தல் என்பன தொடர்பாகக் கற்பதற்கு எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. அதேபோன்று அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பாக மேற்கொள்ளப்பட்ட புதிய விடயங்களையும் நீதிமன்றம் தொடர்பாகவும் கற்பதற்கு எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

அதேபோன்று இச்சட்டத்தின் மூலம் தேர்தல் முறைகளில் ஏற்படுத்தப்பட்ட புதிய மாற்றங்களை நீண்ட காலநுரையாடலுக்கு உட்படுத்த வேண்டியுள்ளது. ஒம்புட்ஸ்மன் மற்றும் மக்கள் கருத்துக்கணிப்பு போன்ற புதிய அறிமுகங்கள் தொடர்பாகவும் மாணவர் சமூகம் அறிந்து வைத்திருத்தல் வேண்டும். அரசியலமைப்புச் சட்டம் நடைமுறைப்படுத்தல் தொடங்கி இதுவரையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட திருத்தங்களினுள் விசேடமாக இனங்காணப்பட்ட 13,17,18,19 ஆகிய அரசியலமைப்புத் திருத்தப் பின்னணிகள் மற்றும் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் கட்டமைப்பிற்கு அவற்றினால் ஏற்பட்ட தாக்கங்களை எளிமையாக மாணவருக்கு விளக்குவதும் இங்கு முக்கிய நோக்காகவுள்ளது.

சமூகத் தேவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசியலமைப்புச் சட்டமொன்றைத் திருத்தம் செய்வதன் முக்கியத்துவம் தொடர்பாக எதிர்காலப் பிரச்சைகளுக்கு அறிவூட்டம் செய்வதற்கான தொடக்கமெனும் வகையிலும் இவ்வலகு மிகச் சிறந்த பணியொன்றினை மேற்கொள்ளும் என எதிர்பார்க்கின்றது.

பாட விடயங்களைத் தெளிவுபடுத்துவதற்கான வழிகாட்டல்

1978 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கட்டமைப்புசார் பண்புகள்

- 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் அடிப்படைக் கட்டமைப்புப் பண்புகளை இனங்காண்பதற்கு இப்பகுதியின் மூலம் முதலில் கவனம் செலுத்தப்படுகின்றது. இதற்கமைய இச்சட்டம் உருவாக்கியுள்ள,
 - நிறைவேற்றுத்துறை
 - சட்டவாக்கத்துறை
 - சட்டவாக்கம், நிறைவேற்றுத்துறைகளுக்கிடையிலான தொடர்புகள்
 - நீதித்துறைச் சுதந்திரம் தொடர்பான கோட்பாடுகளும் பிரயோகங்களும்
 - நிறைவேற்றுத்திறையும் அரச சேவையும்
 - நிறைவேற்றுத்திறையும் அதிகார குவிப்பும்
 - அடிப்படை உரிமைகள்
 - நீதிமன்றம்
 - ஒம்புட்ஸ்மன்
 - தேர்தல் முறை
 - மக்கள் கருத்துக் கணிப்பு

என்பன தொடர்பாகக் கலந்துரையாடப்படும்.

- இரண்டாவதாக, இவ் அரசியலமைப்பில் மேற்கொள்ளப்பட்ட திருத்தங்களுள் மிக முக்கியமான திருத்தங்களான 13,17,18,19 எனும் திருத்தங்களின் பின்னணியைக் கலந்துரையாடலுக்கு உட்படுத்தி அவற்றின் மூலம் அரசியலமைப்புச் சட்டக் கட்டமைப்பில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாற்றங்களையும் அவற்றின் விளைவுகளைப் பற்றி கவனம் செலுத்தப்படும்.

I. நிறைவேற்றுத்துறை (19ஆம் திருத்தத்திற்கு முன்னர்)

- 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பானது சனாதிபதி ஆட்சிமுறையின் பண்புகளையும், பாராளுமன்ற ஆட்சிமுறையின் பண்புகளையும் உள்ளடக்கியுள்ளது. இதனால் இவ்வாட்சிமுறையின் அரசியல் நிறைவேற்றுத்துறை இரட்டை நிறைவேற்றுத் தன்மையைப் பெறுகின்றது.
- இதற்கமைய இவ்வரசியலமைப்பு முறையின் கீழ் அரசியல் நிறைவேற்றுத்துறையானது மக்களது நேரடி வாக்குரிமையினால் தெரிவு செய்யப்படுகின்ற சனாதிபதி ஒருவரினாலும், பாராளுமன்றத் தேர்தலின் பின்னர் பாராளுமன்றத்தின் பெரும்பான்மையைப் பெரும் கட்சியின் அல்லது குழுவில் இருந்து நியமிக்கப்படும் பிரதமர் ஒருவரையும், அமைச்சர் குழுவொன்றையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்கும். இச்சட்டத்தின் அடிப்படையில் சனாதிபதியின் பதவிக்காலம் ஆறு வருடங்களாகும். இருதடவைகளுக்கு மேல் சனாதிபதி பதவியை வகிக்கவும் முடியாது.
- அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 30ஆம் உறுப்புரைக்கு அமைய அரசின் தலைவராகவும், நிறைவேற்றுத்துறையின் தலைவராகவும், அரசாங்கத்தின் தலைவராகவும், முப்படைகளின் தளபதியாகவும் இருப்பவர் சனாதிபதியாவார். சனாதிபதி மற்றும் அமைச்சரவை என்பவற்றுக்கிடையில் காணப்படும் தொடர்பின் அடிப்படையிலேயே நிறைவேற்றுத்துறையின் தலைவர் என்ற வகையில் சனாதிபதி பதவியின் விசேடதன்மை தங்கியுள்ளது.

- நிறைவேற்று அதிகாரியாகச் சனாதிபதியும் அமைச்சரவையும் தேசிய கொள்கை உருவாக்கம், செயலுருப்படுத்துவதற்கான பொறுப்புடையவர்களாக இருப்பர். சனாதிபதி அமைச்சரவையின் அங்கத்தவரைப்போன்று அதன் தலைவருமாவார். அமைச்சரவையின் தலைவரென்ற வகையில் சனாதிபதியினால் பிரதமர் நியமிக்கப்படுவார். சனாதிபதி பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் அரசியல் கட்சிக்குப் பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை அதிகாரம் காணப்படும்போது பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்களிலிருந்து பிரதமர் பதவிக்கு ஒருவரை நியமிப்பதில் தன்னிச்சையான அதிகாரத்தினைப் பயன்படுத்த முடியும். சனாதிபதி மூலமே அமைச்சரவையின் அங்கத்தவர்களின் எண்ணிக்கையும், அமைச்சுக்களின் எண்ணிக்கையும், அமைச்சர்களுக்கு வழங்கப்படும் விடயதானங்களும் தீர்மானிக்கப்படும். சனாதிபதியின் மூலம் அவ்வாறு தீர்மானிக்கப்படுகின்ற அமைச்சுக்குப் பொறுப்பாகச் செயற்படுவதற்கு பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் இருந்து அமைச்சர்கள் நியமிக்கப்படுவர். சோல்பரி மற்றும் முதலாம் குடியரசு அரசியலமைப்புடன் ஒப்பிடும் போது 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் கீழ் சனாதிபதி அமைச்சரவையின் அமைச்சர்களை நியமிப்பதில் கூடுதல் சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கின்றார்.
- சனாதிபதி எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் அமைச்சரவையின் அமைப்பினை மட்டுமின்றி அமைச்சர்களுக்கு ஒப்படைத்திருக்கும் விடயதானங்கள், பணிகள் என்பவற்றிலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முடியும். சனாதிபதியின் மூலமே அமைச்சரவைக் கூட்டங்கள் கூட்டப்படும்.
- இச்சட்டத்தின் அடிப்படையில் அரசியல் நிறைவேற்றுத்துறையின் பிரிவொன்றான அமைச்சரவை பாராளுமன்றத்துக்குப் பொறுப்புக்கூறவும் பதிலளிப்பதற்கும் கடமைப்பட்டுள்ளது. எவ்வாறாயினும் அமைச்சரவையின் தலைவரான சனாதிபதி பாராளுமன்றத்துக்குப் பொறுப்புக்கூற வேண்டுமே தவிர பதிலளிப்பதற்குக் கடப்பாடுடையவர் அல்லர். அதேபோன்று இச்சட்டத்தின் அடிப்படையில் சனாதிபதி அமைச்சரவையின் தலைவராயினும் சட்டவாக்கத்துறையினர் மூலம் அரசாங்கத்திற்கு எதிராக முன்வைக்கப்படும் நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணை அவர்மீது செல்வாக்குச் செலுத்துவதில்லை. இதுதவிர பாராளுமன்றத்தினால் அரசாங்கத்தின் கொள்கை அல்லது வரவு செலவுச் சட்டமூலம் நிராகரிக்கப்படுவதைக் காரணமாகக் கொண்டு அமைச்சரவை பதவி விலகினாலும் சனாதிபதி தொடர்ந்தும் பதவி வகிப்பார்.
- இச்சட்டத்தின் அடிப்படையில் அமைச்சரவையின் தலைவர் சனாதிபதியாக இருப்பதினால் முன்னர் காணப்பட்ட அரசியலமைப்புகளைப் போன்று பிரமருக்குத் தமது உறுப்பினர்களை நெறிப்படுத்தல், மேற்பார்வை செய்தல், அவர்களுக்குக் கட்டளையிடல் என்பன இவ்வரசியலமைப்பில் கிடையாது. இந்நிலையில் பிரதமர் அமைச்சரவையின் ஏனைய உறுப்பினர்களில் மற்றோர் உறுப்பினரே அன்றி தலைவரொருவர் அன்று. இது வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் முறையில் பிரதமர் பெற்றிருக்கும் நிலையில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டதாகும்.
- இவ்வரசியலமைப்பில் பிரதமர் தொடர்பாக நான்கு விடயங்கள் பற்றி விசேடமாக குறிப்பிட்டுக் காட்டப்பட்டுள்ளது. அவையாவன,
 1. அரசியலமைப்பின் 43ஆம் பிரிவுக்கமைய, குறிப்பிட்ட பிரதிநிதி ஒருவர் மீது பாராளுமன்றத்தின் அதிக நம்பிக்கை உள்ளது என சனாதிபதி கருதினால் அவரால் குறித்த பிரதிநிதி பிரதமர் பதவிக்கு நியமிக்கப்படுவார்.

2. அரசியலமைப்பின் 44,45,46 ஆகிய உறுப்புரைகளுக்கு ஏற்ப அமைச்சரவையின் அமைப்பு, ஒப்படைக்கப்படும் விடயங்கள், பணிகள் என்பனவற்றைத் தீர்மானிக்கும் போது சனாதிபதி அது தொடர்பில் பிரதமரின் ஆலோசனைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.
3. பிரதமர் பதவியில் இருந்து நீக்கப்படுவதன் மூலமும், சுயமாக விலகிக் கொள்ளல் அல்லது வேறேதும் முறைகளில் பிரதமர் பதவி வெற்றிடமாகும் போது அமைச்சரவையும் கலைக்கப்படும் என அரசியலமைப்பின் 49(1) உறுப்புரை குறிப்பிடுகின்றது.
4. அரசியலமைப்பின் சில நிலைமைகளின் கீழ் சனாதிபதி பதவியில் பதில் கடமையாற்றும் வாய்ப்பை பிரதமருக்கு வழங்கப் பல்வேறு வழிமுறைகள் காணப்படுகின்றன. இதற்கமைய நோய்வாய்ப்படல் காரணமாக அல்லது இலங்கைக்கு வெளியில் இருப்பதானால் அல்லது வேறேதும் காரணத்திற்காக சனாதிபதியின் பதவிக்குரிய அதிகாரங்கள், பொறுப்புகளைச் செயலுருப்படுத்த முடியாது என அவர் கருதினால் அக்கால எல்லையினுள் சனாதிபதியின் அதிகாரம், கடமைகளை நடைமுறைப்படுத்த அவரின் மூலம் பிரதமரை நியமிக்க முடியும்.

- இரண்டாம் குடியரசு அரசியலமைப்பினால் பிரதமரின் ஆளுமையை வெளிக்கொண்டு வருவதற்கான எவ்வித விசேட அதிகாரங்களும் கொடுக்கப்படவில்லை. எனினும் சனாதிபதிக்கு எதிரான கட்சியொன்று பாராளுமன்றில் பெரும்பான்மையை பெற்றிருக்கும்போது அந்நிலை பிரதமருக்கு சார்பான வகையில் மாற்றமடைய முடியும். அவ்வறான நிலையினால் அரசியல் நிறைவேற்றுதுறையில் பிரதமரின் பங்கு வேறுவகையான இயல்பொன்றினைப் பெற முடியும். இது 2001 டிசம்பர் பாராளுமன்ற தேர்தலில் ஐ.தே.க. வெற்றிபெற்ற போது ஏற்பட்ட நிலையாகும்.
- இவ்வாறான யாப்பு வரையறைகள் காணப்பட்டபோதும் வலுவான ஆளுமைகொண்ட பிரதமருக்கு, தனது சுயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு சற்று வலிமையுடன் செயற்பட முடியும் என்பது 1978 - 1988 தசாப்தங்களின் அனுபவங்களினூடு தெளிவாகின்றது.

2. சட்டவாக்கத்துறை

- 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் மத்திய அரசின் சட்டவாக்கத்துறை பாராளுமன்றம் எனும் பெயரில் அழைக்கப்படுவதோடு 225 பிரதிநிதிகளை உள்ளடக்கியதாக உள்ளது. பாராளுமன்றமானது ஓரவை முறையினதாக இருப்பதோடு அதன் பதவிக்காலம் ஐந்தாண்டுகளாகும்.
- தேர்தலின் பின்னர் பாராளுமன்றம் முதலாம் முறை கூட்டப்படும்போது அதன் அங்கத்த வர்களில் இருந்து சபாநாயகர், பிரதி சபாநாயகர், குழுக்களின் பிரதித் தலைவர் ஆகிய பதவிகளுக்கு மூவர் தெரிவு செய்யப்பட வேண்டும். சபாநாயகரே பாராளுமன்றத்தின் தலைமைப் பொறுப்பினை ஏற்பார்.
- பாராளுமன்றத்தைக் கூட்டுவதும், அதன் அமர்வுகளை முடிவுறுத்துவதும், அதனைக் கலைப்பதும் சனாதிபதியாலேயே மேற்கொள்ளப்படும். சனாதிபதியினால் வருடத்தில்

ஒரு தடவையேனும் அதனைக் கூட்டுதல் வேண்டும். சனாதிபதியின் கட்டளையின் மூலம் பாராளுமன்ற அமர்வுகள் முடிவுறுத்தப்படும். அவ்வாறு அமர்வு முடிவுறுத்தப்படும்போது அடுத்த அமர்வுக்கான திகதியும் குறிப்பிடப்பட வேண்டும். அது வெளிப்படுத்தப்பட்ட தினத்திலிருந்து இரு மாதங்களுக்கு மேற்படாதகவிருத்தல் வேண்டும்.

- பாராளுமன்ற அமர்வுகளை நடத்துவதற்காக இருக்கவேண்டிய நடப்பெண் இருபதாகும். அரசியலமைப்பினால் வேறு வகையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சந்தர்ப்பங்கள் தவிர பாராளுமன்ற அனுமதிக்காகச் சமர்ப்பிக்கப்படும் சகல விடயங்களும் பிரதிநிதிகளின் பெரும்பான்மை வாக்கினால் நிறைவேற்றப்படல் வேண்டும். சபாநாயகர் வாக்களிக்க முடியாவிட்டாலும் யாதேனும் வாக்கெடுப்பினிபோது ஆளும் கட்சி மற்றும் எதிர்கட்சி சமமாகக் காணப்படும்போது அவர் தீர்மானிக்கும் வாக்கொன்றை அளிப்பதற்கு உரிமையுண்டு.
- **பாராளுமன்ற சட்டவாக்க அதிகாரங்களின் தன்மை**
 - இரண்டாம் குடியரசு அரசியலமைப்பின்கீழ் மக்களின் இறைமை அதிகாரத்தினை நடைமுறைப்படுத்தும் ஒரே நிறுவனம் பாராளுமன்றம் மட்டுமன்று. அரசியலமைப்பின்படி சட்டவாக்க அதிகாரம் மக்களினால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளை உள்ளடக்கிய பாராளுமன்றத்தின் மூலமும், பொது மக்கள் கருத்துக் கணிப்பின் போது மக்களினாலும் செயற்படுத்தப்படும்.

75ஆம் உறுப்புரைக்கு ஏற்ப பாராளுமன்றின் சட்டவாக்க அதிகாரம்

- (அ) கடந்த காலத்தையும் உள்ளடக்கும்
- (ஆ) அரசியலமைப்பின் எந்தவொரு விதிமுறைகளையும் மாற்ற அல்லது திருத்தும்
- (இ) அரசியலமைப்பில் ஏதேனும் விதிமுறை ஒன்றை உட்சேர்ப்பதற்கான சட்டத்தை விதிக்கும் அதிகாரமும் உண்டு.
- எவ்வாறாயினும்
 - (அ) அரசியலமைப்பில் அல்லது அதில் ஏதேனும் பகுதியொன்றின் நடைமுறையை இடைநிறுத்துவதற்கான சட்டமொன்றை விதித்தல் அல்லது
 - (ஆ) புதிய அரசியலமைப்பொன்றை சட்டமாக்காது, அரசியலமைப்பை முழுமையாக மாற்றும் சட்டமொன்றை ஆக்க முடியாது.
- அரசு கட்டமைப்பு தொடர்பில் பாராளுமன்றின் நிலை தொடர்பில் 1972 மற்றும் 1978 அரசியலமைப்புகளுக்கிடையில் முக்கியமானதொரு வேறுபாடு உள்ளது. 1972 அரசியலமைப்பின் 5ஆம் உறுப்புரைக்கு ஏற்ப தேசிய அரசுப் பேரவை அதாவது பாராளுமன்றம் “குடியரசின் அரசு அதிகாரத்தின் மீயுயர் நிறுவனமாகும்”. “மக்களின் சட்டவாக்க, நிறைவேற்று மற்றும் நீதிமன்ற அதிகாரங்கள்” தேசிய அரசுப் பேரவையிடம் குவிந்து காணப்பட்டது. எனினும் 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்புக்கு ஏற்ப மக்களின் நிறைவேற்று அதிகாரம் பாராளுமன்றத்திடம் காணப்படவில்லை. மாறாக சனாதிபதியிடமாகும். அத்தோடு “குடியரசின் மீயுயர் நிறுவனம்” எனும் நிலைமை 1978இன் கீழ் பாராளுமன்றக்கு கிடைக்கவில்லை. இதற்குக் காரணம் 1978 அரசியலமைப்பிற்கு ஏற்ப அரசு கட்டமைப்பின் மையம் நிறைவேற்று சனாதிபதிக்கே கிடைத்தது.

- சகல சட்ட மூலங்களும் பாராளுமன்றத்தின் நிகழ்ச்சி நிரலில் உட்படுத்துவதற்கு முன்னர் குறைந்தது ஒரு வாரங்களுக்கு முன்னர் வர்த்தமானியில் வெளியிடப்படல் வேண்டும். பாராளுமன்றத்தின்மூலம் நிறைவேற்றப்பட்ட சகல சட்டமூலங்களும் சபாநாயகரின் கையொப்பத்துடன் சான்றுப்படுத்தல் வேண்டும். யாதேனும் சட்டமூலம் ஒன்று நிறைவேற்றப்படுவதற்காக விசேட பெரும்பான்மை தேவைப்படும் சந்தர்ப்பத்தின்போது அச்சட்ட மூலத்தைப் பாராளுமன்றத்தின் பெரும்பான்மை வாக்கின் மூலம் நிறைவேற்றப்பட்டிருந்தால் மாத்திரமே சபாநாயகரால் சான்றுப்படுத்த வேண்டும்.
- பாராளுமன்றத்தால் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டமூலம் ஒன்று சபாநாயகரின் சான்றுரையும், கையொப்பமும் வழங்கப்பட்டுள்ளபோது அது சட்டமென்ற தன்மையைப் பெறும். சட்டமூலம் ஒன்று அல்லது யாதேனும் விதப்புரையொன்று பொதுமக்களின் கருத்துக்கணிப்பின் போது மக்களினால் அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும் என்ற சந்தர்ப்பத்தில் அது சட்டமென்ற நிலைக்கு மாற்றப்படாதிருக்க வேண்டும் எனவும் அச்சான்றுறுதியில் குறிப்பிடப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். யாதேனும் சட்டமூலம் ஒன்று மக்களினால் கருத்துக் கணிப்பின் போது சரியான முறையில் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது என சனாதிபதியினால் சான்றுப்படுத்தப்பட்டிருந்தால் மட்டுமே அச்சட்டமூலம் சட்டமாக மாறும்.
- பாராளுமன்றின் பெரும்பான்மை வாக்குகளால் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டமொன்றுக்கு சபாநாயகரின் சான்றுரை கிடைத்தவுடன் அதனை தடுக்க இயலாது என 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு குறிப்பிடுகின்றது. 80(3) உறுப்புரைக்கு ஏற்ப, அவ்வாறு உறுதிப்படுத்தப்பட்ட எந்தவொரு சட்டத்தினதும் செல்லுபடியான தன்மையை எவ்வகையிலும் கேள்விக்கிடமாக்க எந்தவொரு நீதிமன்றம்கோ அல்லது நீதி நிறுவனத்திற்கோ அதிகாரம் இல்லை. பாராளுமன்றின் “அரசியலமைப்பு இறைமை” எனும் அம்சத்தை உள்வாங்கியுள்ள இவ்வுறுப்புரையை முதலில் 1972 அரசியலமைப்பே அறிமுகஞ் செய்தது. இவ்வுறுப்புரையின் மூலம் 1972 மற்றும் 1978 ஆகிய இரு அரசியலமைப்புகளிலும் சட்டத்தை நீதிமன்றக்கு ஆற்றப்படுத்தல் அல்லது நீதிப்புனராய்வுக்கு உட்படுத்தல் (Judicial Review of Legislation) என்பவற்றை இலங்கை அரசியல் அமைப்பில் இருந்து நீக்கியமையாகும்.

3 சனாதிபதி, சட்டவாக்கச் செயன்முறையும் பாராளுமன்றமும்

- 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் கீழ் நிறைவேற்றுத்துறைத் தலைவரான சனாதிபதி சட்டத்துறையின் அங்கத்தொருவர் அல்லர். எவ்வாறாயினும் அரசியலமைப்பின் விதிமுறைகளின் மூலம் சனாதிபதிக்குப் பெற்றுக்கொடுக்கப்பட்டுள்ள விரிவான அதிகாரங்கள் சட்டத்துறையுடன் தொடர்புடையதாக இருக்கின்றது.
- அமைச்சரவையின் தலைவர், அதன் அங்கத்தவர் எனும்வகையில் சனாதிபதி சட்டமூலங்களைத் தயாரிப்பதில் தொடர்புறுவார். உண்மையில் சட்டமூலங்களை உருவாக்குவதில் சனாதிபதியே அடிப்படையானவராகின்றார். அதேபோன்று பாராளுமன்றக்குச் சமர்ப்பிக்க உத்தேசித்துள்ள சட்டமூலங்களின் யாப்புறு தன்மையினை ஆய்வு செய்வதற்காக உயர் நீதிமன்றக்கு ஆற்றப்படுத்தும் அதிகாரமும் சனாதிபதிக்கே உண்டு. சட்டமூலமொன்று பாராளுமன்றில் விவாதத்திற்கு உட்படுத்தும்போது அச்சட்டமூலம் தொடர்பான விவாதத்தில் பங்குபற்றவும் முடியும்.
- சட்டமூலம் ஒன்றை மக்கள் கருத்துக்கணிப்பிற்கு முன்வைக்க அதிகாரம் பெற்றுள்ள ஒரே நபர் சனாதிபதியாவார். இதற்கமையப் பின்வரும் சட்டமூலங்களைக் கருத்துக் கணிப்பிற்கு உட்படுத்துவதற்கான அதிகாரம் சனாதிபதியிடம் காணப்படுகின்றது.

1. பாராளுமன்றத்தில் 2/3 வாக்குகளுக்கு அப்பால் மக்கள் அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பொன்றிலும் நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய சட்ட மூலங்களையும்
 2. அரசியலமைப்பினை திருத்தத்திற்கு உட்படுத்தாத ஏதேனும் சட்டமூலத்தை பாராளுமன்றம் நிராகரிக்குமாயின் அவ்வாறானதொரு சட்டமூலத்தையும்
 3. சனாதிபதியின் கருத்துக்கமைவாக நாட்டின் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த எவ்விடயம் தொடர்பிலும் இவ்வதிகாரத்தினைப் பயன்படுத்த முடியும்.
- இம்முறையில் மக்கள் கருத்துக் கணிப்பு முறை மூலம் பாராளுமன்றத்தின் உபாயமுறைகளைத் தாண்டி சனாதிபதி அவரது கொள்கை ரீதியான விடயங்களை நோக்கி மக்களின் அனுமதியினைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். இது சட்ட உருவாக்கத்தின் போது சனாதிபதியின் அதிகாரத்தை அதிகரிப்பதற்குத் துணையாக அமைவதோடு உயரிய சட்ட உருவாக்க நிறுவனமொன்றான பாராளுமன்றத்தின் இறைமைக்குச் சவாலாக அமைகின்றது.
 - இச்சட்டத்தின் அடிப்படையில் சனாதிபதிக்கு எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் பாராளுமன்றத்துக்கு வருகை தருவதற்கும், அதனைக் கூட்டுவதற்கும், செய்திகளை அனுப்புவதற்கும் அதிகாரம் உண்டு. இங்கு வாக்களிப்பதைத் தவிர்த்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் அனுபவிக்கும் சகல சிறப்புரிமைகள் மற்றும் அதிகாரங்களும் சனாதிபதிக்கு உரித்தாகும்.
 - இது தவிர்த்த பாராளுமன்றத்தின் ஒவ்வொரு சபை அமர்வுகளின் ஆரம்பத்தின் போதும் அதற்குச் சமூகமளித்து அரசு கொள்கைகளை முன்வைப்பதற்கும் பாராளுமன்றின் தொடக்க அமர்வுகளுக்குத் தலைமை தாங்குவதற்கும் சனாதிபதிக்கு அதிகாரம் உண்டு. சனாதிபதி காலத்திற்குக் காலம் பாராளுமன்றத்தைக் கூட்டுவதற்கும், அதன் அமர்வுகளை முடிவுறுத்துவதற்கும், அதனைக் கலைக்கவும் முடியும். எவ்வாறாயினும் சனாதிபதி இவ்வதிகாரங்களை அரசியலமைப்பின் வரையறைகளுக்கு உட்பட்டவகையிலேயே செயற்படுத்த வேண்டும்.
 - சனாதிபதிக்கு எவ்வித வரையறையும் இன்றிப் பாராளுமன்றத்தின் பிரதிநிதிகளை அமைச்சர்களாக மாற்றுவதற்கான அதிகாரம் ஒருபுறம் அவரின் அதிகாரத்தைப் பலப்படுத்துவதற்கும் மறுபுறம் பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரத்தைப் பலவீனப்படுத்துவதற்கும் காரணமாக அமைகின்றது. இதற்கமைய அமைச்சர்களை நியமிப்பதன் மூலம் பாராளுமன்றத்தின் ஒத்துழைப்பைத் தன்னில் தக்கவைத்துக்கொள்ளும் நோக்கில் இவ்வதிகாரத்தை சனாதிபதிகள் கடந்த காலத்தில் கையாண்டுள்ளனர்.
 - இவ்வாறு 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் கீழ் சனாதிபதிக்குப் பாராளுமன்றத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான இயலுமை காணப்பட்டாலும் பாராளுமன்றத்துக்குச் சனாதிபதியைக் கட்டுப்படுத்தும் இயலுமை காணப்படவில்லை. அரசியலமைப்பின்படி சனாதிபதியைப் பதவியிலிருந்து நீக்குவதற்குள்ள ஒரேமுறையாக இருப்பது குற்றப்பிரேரணைச் செயல்முறையாகும். இது சனாதிபதியின் அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான ஒரு வழிமுறையாகத் தென்படினும் அதனைச் செயலுருப்படுத்தப் பின்பற்றப்பட வேண்டிய சிக்கலான விதிமுறைகள் இதற்கான தடையாகக் காணப்படுகின்றது.
 - இவ்வாறு சனாதிபதிக்குப் பாராளுமன்றத்திற்கு அல்லது நிறைவேற்றுத்துறைக்கும் சட்டத்துறைக்கும் இடையிலான தொடர்புகள் 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் மூலம் பாராளுமன்றத்தின் அதிகாரங்களைக் காட்டிலும் சனாதிபதியினை உயர்நிலைப்படுத்தியும், அதிகாரங்களை வலுப்படுத்தியுமே உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

4. நீதித்துறைச் சுதந்திரம் தொடர்பான கோட்பாடுகளும் பிரயோகங்களும்

- நீதித்துறைச் சுதந்திரத்தின் மூலமே நீதிமன்றின் பக்கச்சார்பற்ற தன்மை தொடர்பில் மக்களின் நம்பிக்கையையும், சட்டத்தின் ஆட்சியையும் பேணக்கூடியதாக இருக்கும். நீதிமன்றம் சுயாதீனமாக இருக்கவேண்டியதோடு அவ்வாறு தோன்றவும் வேண்டும்.
- நீதித்துறைச் சுதந்திரம் பற்றிய எண்ணக்கரு பல்வகையானதாகும். எனவே அது சில நிபந்தனைகளுக்கு உட்பட்டதாகும். அவற்றுள் பிரதான நிபந்தனைகள் சிலவாகும்.
அவையாவன:
 1. நீதிபதிகளை நியமிக்கும் முறை
 2. பதவிப் பாதுகாப்பு
 3. நிறைவேற்றுத்துறையின் தேவையற்ற அழுத்தங்களில் இருந்து விடுபட்டிருத்தல்
 4. நீதிமன்றின் பொறுப்பு
- இதனடிப்படையில் பார்க்கும்போது நீதித்துறைச் சுதந்திரம் என்பது மூன்று தரப்புகளின் ஒத்துழைப்புடன் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய எண்ணக்கருவொன்றாகும். அத்தரப்புகள் மூன்றும் வருமாறு:
 - (அ) அரசாங்கமும் அரசியல்வாதிகளும்
 - (ஆ) நீதிமன்றமும் நீதிபதிகளும்
 - (இ) பொதுமக்களும் பிரசைகளும்
- பொதுவாக நீதித்துறைச் சுதந்திரம் தொடர்பான விதிமுறைகள் சனநாயக அரசியலமைப்புகளில் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கும். எனினும் நீதிமன்றங்களின் சுயாதீனத்தைப் பாதுகாத்துக்கொள்வதற்கு அரசியலமைப்பு உறுப்புரைகள் மட்டும் போதுமானதல்ல.
- 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு செயற்பட்ட காலத்தினுள் இலங்கையின் நீதித்துறைச் சுதந்திரம் தொடர்பிலான அறிக்கைகள் கலப்பானதும் சிக்கலானதாகும். அரசியல் தலையீடுகளின் காரணமாக சம்பிரதாயபூர்வமாக சுயாதீனமானவும், பக்கச்சார்பற்றவகையிலும் காணப்பட்ட நிறுவனமான நீதிமன்றத்தின் கௌரவத்திற்கும் பாதிப்புகள் ஏற்பட்ட சந்தர்ப்பங்கள் காணப்பட்டன. இது இலங்கையின் அண்மைக்கால அரசியல் கருத்தாடலாகவும் மாறியுள்ளது. எனினும் பின்னடைவுக்கு மத்தியிலும் தமது நிறுவன கௌரவத்தையும் சுயாதீனத்தையும் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் வகையில் இலங்கையின் நீதிமன்றமும் மற்றும் நீதிபதிகளும் செயற்பட்டுள்ளனர்.
- இரண்டாவது குடியரசு அரசியலமைப்பின் கீழ் நீதிமன்றின் சுயாதீனம் தொடர்பாகக் கலந்துரையாடும்போது மேலுள்ள நிபந்தனைகள் எந்தளவுக்குப் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது என்பதில் கவனம் செலுத்துதல் வேண்டும்.
- நீதித்துறைச் சுதந்திரம் பற்றிப் பேசும்போது நீதிமன்ற முறை மறுசீரமைப்புக்குத் தயாரிக்கப்பட்ட 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பில் 163ஆம் உறுப்புரை முக்கியமானது. சட்டத்தின் நடைமுறைப்படுத்தலோடு இதுவரையில் உச்ச நீதிமன்றத்திலும், உயர் நீதிமன்றத்திலும் பதவி வகிக்கின்ற சகல நீதிபதிகளின் பதவிகளும் முடிவுறுத்தப்படும் என்பதே இவ்வுறுப்புரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே இவ்வுறுப்புரை உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளைப் பாதுகாப்பதன் மீது பாதகமாக விளைவினை ஏற்படுத்தியது.

- உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளை நியமித்தல் தொடர்பில் கட்டுபாடுகளற்ற தன்னிச்சையான அதிகாரத்தினை சனாதிபதிக்கு அரசியலமைப்பு பெற்றுக்கொடுத்ததன் மூலமும், நீதிமன்ற முறைமையை மறுசீரமைக்க நடவடிக்கை எடுத்ததன் மூலமும் நீதிமன்றத்தின் சுதந்திரத் தன்மை பாதிப்படைய ஆரம்பித்தது.
- தொடக்கத்தில் சட்டத்தின் கீழ் உருவாக்கப்பட்ட நீதிமன்ற முறைமையில் உயர் நீதிமன்றங்களுக்கு நீதிபதிகள் நியமிக்கப்பட்ட முறையினூடாக நீதிமன்றின் சுயாதீனத் தன்மை ஆரம்பத்திலேயே அதிகமாக மீறப்பட்டது.
- பிரதம நீதியரசரை நியமிக்கும்போது உயர்நீதிமன்றத்தின் சிரேஷ்ட நீதிபதிகளில் இருந்து ஒருவரைத் தெரிவு செய்யும் வழிமுறை கைவிடப்பட்டது. ஏனைய நீதிபதிகளை நியமிக்கும் போதும் கூட ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒழுக்க விழுமியங்கள், சம்பிரதாயங்கள் பின்பற்றப்படவில்லை.
- அத்தோடு இதுவரை உதவி நீதிமன்றத்தில் பதவிவகித்த நீதிபதிகளில் எட்டுபேர் புதிய நீதி மன்றங்களுக்கு அல்லது ஏனைய நீதிமன்றங்களுக்கு நியமிக்கப்படவில்லை. இது இந்நீதிபதிகளைச் சேவையில் இருந்து பதவியிறக்கம் செய்யப்படுவதற்கு ஒப்பானதாக இருந்தது.
- பழைய உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதிபதிகளுள் நான்கு பேர் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றக்கு நியமிக்கப்பட்டனர்.
- 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் கீழ் சனாதிபதி தமது விருப்பத்திற்கமைய நீதிபதிகளை நியமிப்பதற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரத்தினை விரும்பியவாறு பிரயோகித்தல் நீதிமன்ற மறுசீரமைப்புச் செய்வதில் முன்னெடுத்துச் செல்லும் வேலைத்திட்டங்களோடு மட்டுப்படுத்தப் பட்டதாக இருக்கவில்லை.

உதாரணம் :

- 1988ஆம் ஆண்டில் பிரதம நீதியரசர் பதவி வெற்றிடம் ஏற்பட்டபோது அடுத்துள்ள சிரேஷ்ட நீதிபதியான திரு. ஆர்.எஸ். வனசுந்தர நியமிக்கப்படாது திரு. பாரிந்த ரணசிங்ஹவை நியமித்தமை,
- 1999ஆம் ஆண்டில் பிரதம நீதியரசர் பீ.பி.எஸ்.த. சில்வா ஓய்வு பெற்றதன் பின்னர் சிரேஷ்ட நீதிபதியான மார்க் பிரனாந்துவை கருத்திற் கொள்ளாது நீதிபதி திரு.சரத் என் சில்வாவை நியமித்தமை,
- மகிந்த ராஜபக்ஷ ஆட்சிக்காலத்தில் ஷிரானி பண்டாரநாயக்கா அவர்களைப் பிரதம நீதியரசர் பதவியில் இருந்து பணியிறக்கம் செய்து திரு மொஹான் பீரிஸ் அவர்களை நியமனம் செய்தமை,
- இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களில் தமது சுயாதீனம் தொடர்பில் நீதிபதிகளும், நிறுவனமொன்றாக நீதிமன்றமும் பாரிய சாவால்களுக்கு முகங்கொடுத்தன.
- நீதிமன்றத்தின் சுயாதீனத்தன்மை தொடர்பில் நீதிபதிகளின் பதிவிப் பாதுகாப்பும் அதிகூடிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. உயர் நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகளை பதவிலிருந்து நீக்கும்போது பின்பற்றப்பட வேண்டிய வழிமுறைகள் சட்டத்தில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.
- 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பிற்கு ஏற்ப, நிரூபிக்கப்பட்ட முறைகேடுகள் அல்லது துர்நடத்தை என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே உயர் நீதிமன்றின் நீதிபதிகளைப்

பதவியில் இருந்து நீக்க முடியும். இதற்கமைய சபாநாயகருக்கு முன்வைக்கப்பட வேண்டிய இவ்வாறான முன்மொழிவொன்றில் அதற்கடிப்படையாக அமைந்த காரணங்களை விரிவாகச் சுட்டிக்காட்டியிருத்தல் வேண்டும். பாராளுமன்றின் மொத்த அங்கத்தவர்களில் 1/3 பங்கு உறுப்பினர்கள் அதில் கையொப்பம் இட்டிருத்தல் வேண்டும். பாராளுமன்றத்தின் மொத்த அங்கத்தவர்களில் பெரும்பான்மைச் சம்மதத்தைப் பெற்ற முன்மொழிவொன்றைச் சனாதிபதிக்கு சமர்ப்பிப்பதன் மூலமே குறித்த நீதிபதியை நீக்க முடியும்.

- 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் கீழ் நீதிபதிகளின் பணிப்பாதுகாப்பு அதிக அச்சுறுத்தலுக்குள்ளான சந்தர்ப்பங்கள் சிலவற்றை சுட்டிக்காட்ட முடியும்.
- கீழ்நிலை நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகளின் பதவியினைப் பாதுகாத்து அவர்களின் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகளை நிருவகித்து சுயாதீன நீதிமன்றம் ஒன்றைப் பேணிச் செல்லும் பொறுப்பு நீதிச் சேவைகள் ஆணைக்குழுவினைச் சாரும். இது சிரேஸ்ட நீதிபதிகளால் உருவாக்கப் பட்டிருக்க வேண்டும். எனினும் இந்நிறுவனம் தொடர்பில் விமர்சனத்துக்குரிய கருத்தாடல்கள் சமூகத்தில் உருவாக்கப்பட்டிருந்தது.
- நீதித்துறையின் சுயாதீனத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்காக நீதிபதிகளுக்கும் அரசியல் தலைமைத்துவத்திற்குமிடையே சேய்மையான தொடர்பே காணப்பட வேண்டும். நீதிபதிகளின் பக்கச்சார்பற்றதன்மையை உறுதிப்படுத்துவதற்கு இம்மூலக்கொள்கை அத்தியவசியமானதாகும். எனினும் அரசாங்கத் தலைவர்களுடனான நெருங்கிய தொடர்புகளின் காரணமாக பிரதம நீதியரசர்களின் நடத்தையும் கூட நீதிமன்றத்தின் சுயாதீனத்திற்கு பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் வகையில் காணப்பட்டமை தொடர்பான உதாரணங்களை அண்மைக்காலங்களில் காணமுடிந்தது. அத்தோடு நீதிபதிகள் அரசியல் தலைமைத்துவத்தின் ஆலோசனைக்கு கீழ்படிந்தமையால் நீதிமன்ற நிறுவனத்தின் கௌரவமும் பாதிப்புக்குள்ளாகும் நிலைமையும் ஏற்பட்டது.
- நீதிமன்றத்தின் சுயாதீனத்தைப் பாதுகாப்பதற்கான முக்கிய முன்நிபந்தனைகளில் ஒன்று நீதிமன்றத்தின் கௌரவம், புகழ், பக்கச்சார்பின்மை மற்றும் மக்களின் நம்பிக்கை பாதிப்படையும் வகையில் பேசுதல் அல்லது செயற்படுவதிலிருந்து நிறைவேற்றுத்துறை முற்றுமுழுதாக விலகியிருப்பதாகும். 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு செயற்பட்ட காலத்தினுள் இம்மூலக்கொள்கைகள் மீறப்பட்ட சந்தர்ப்பங்கள் பல காணப்படுகின்றது. விசேடமாக மனித உரிமை வழக்குத் தீர்ப்புகளில் அரசுக்கு பாதகமான சந்தர்ப்பங்களில் நிறைவேற்றுத்துறைக் காட்டிய சாதகமற்றப் பிரதிபலிப்பு, நீதிமன்ற சுயாதீனம் தொடர்பான மூலக்கொள்கைகளை கணக்கில் கொள்ளாது செயற்பட்டமையாகும்.
- இதற்கு மேலாக இலங்கையில் நடைபெறும் முக்கியவிடயம் யாதெனில் இது தொடர்பான விவாதங்களும் பொதுமக்கள் கருத்தாடல்களும் காணப்படுகின்றமையாகும்.
- நீதிமன்றத்தின் சுயாதீனத்தை பாதுகாப்பதற்கான சில விதிமுறைகள் 19ஆம் அரசியலமைப்பு திருத்தத்தில் உள்ளடங்கியுள்ளது. இது எங்கள் நாட்டின் நீதிமன்ற சுயாதீனம் தொடர்பில் மக்கள் மத்தியில் தோற்றம் பெற்ற கருத்தாடல்களின் பெறுபேறாகும்.
- (இவ்விதிமுறைகளை வகுப்பறையில் ஆசிரியர் தெளிவுபடுத்தலாம். அத்தோடு இலங்கையின் அனுபவங்களினூடு அரசியலமைப்பொன்று மாத்திரம் காணப்படுவது நீதிமன்ற சுயாதீனத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு போதுமானதல்ல என்பதை உதாரணங்களுடன் தெளிவுபடுத்த வேண்டும்.)

நிறைவேற்றுத்துறையும் அரச சேவையும்

- 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் மூலம் அரசியலமைப்பின் விதிமுறைகளுக்கு உட்பட்டு அரச அதிகாரிகளை நியமித்தல், இடம்மாற்றல், சேவையிலிருந்து பணியிறக்கம் செய்தல் மற்றும் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு என்பன அமைச்சரவை எனும் அரசியல் நிறைவேற்றுத்துறைக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.
- அதுமட்டுமின்றி அரச அதிகாரிகளை இணைத்துக்கொள்வதற்கான விதிமுறைகளை நிர்ணயித்தல், அரச அதிகாரிகளின் நிலைப்புதன்மை தொடர்பான சட்டத் தொகுதியை நியமம் செய்தல், பதவி உயர்த்தல், இடம்மாற்றுதல் என்பனவற்றின் போது பின்பற்றப்பட வேண்டிய கொள்கைகளை நிர்ணயித்தல் உட்பட அரச அதிகாரிகளுக்குரிய சகல விடயங்கள் தொடர்பாகவும் விதிமுறைகளை ஏற்படுத்தல் சட்டத்தின் மூலம் அமைச்சரவைக்கு உரித்தாக்கப்பட்டுள்ளது.
- சட்டத்திற்கமைய திணைக்களத் தலைவரின் நியமனம், இடமாற்றம், பணியிறக்கம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு போன்ற அதிகாரங்கள் அமைச்சரவை மூலம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட வேண்டும். இவ்வதிகாரங்கள் வேறு எந்தவொரு நிறுவனத்திற்கோ அல்லது நபருக்கோ அமைச்சரவையின் மூலம் கையளிக்கப்படாதிருத்தல் வேண்டும் என்பதே இதன் கருத்தாகும்.
- எவ்வாறாயினும் ஏனைய அரச அதிகாரிகள் தொடர்பில் நியமனம், இடமாற்றம், பணியிறக்கம், ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடு போன்ற அதிகாரங்கள் அமைச்சரவை மூலம் இச்சட்டத்தால் உருவாக்கப்பட்ட அரச சேவை ஆணைக்குழுவிற்கு வழங்கப்பட முடியும்.
- 1978ஆம் ஆண்டு குடியரசு அரசியலமைப்பின் மூலம் அரச சேவை ஆணைக்குழு உருவாக்கப்பட்டிருப்பினும் அது 1947ஆம் ஆண்டு சோல்பரி அரசியலமைப்பின் கீழ் காணப்பட்ட அரச சேவை ஆணைக்குழுவினைப் போன்று சுயாதீனம் உடையதாக இருக்கவில்லை. அமைச்சரவையின் கீழான நிறுவனம் ஒன்றாகவே 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பினால் அரசசேவை ஆணைக்குழு தாபிக்கப்பட்டது.
- இவ்வாணைக்குழு ஐந்து அங்கத்தவர்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. அவர்களது ஊதியம் அரச திரட்டு நிதியத்திலிருந்து வழங்குவதற்கு விதிமுறைகள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளதோடு பதவிக் காலத்தில் அவர்களின் ஊதியத்தைக் குறைக்க முடியாது. அதேபோன்று யாதேனும் ஒருவர் அரச சேவை ஆணைக்குழுவின் நடவடிக்கைகளில் முறையற்றவகையில் தலையிடுதல் அல்லது தலையிடுவதற்கு முயற்சித்தல் என்பன அதிகூடிய தண்டனைக்குரிய குற்றமாகும் என விதிமுறைகள் காணப்படுகின்றன. இவ்விதிமுறைகளின் மூலம் அரச சேவை ஆணைக்குழுவின் சுயாதீனத் தன்மையினை ஓரளவு பாதுகாப்பதற்கான வழிமுறைகள் உருவாக்கப்பட்டிருப்பினும் அது எவ்வகையிலும் அரச அதிகாரிகள் தொடர்பில் அதிகாரமுடைய சுயாதீன நிறுவனமாகக் காணப்படவில்லை.
- அரச அதிகாரிகளை நியமித்தல், இடமாற்றுதல், பணியிறக்கம் செய்தல் அல்லது ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகள் தொடர்பில் ஆணைக்குழு அல்லது அதன் குழுவொன்றிடம் காணப்படும் அதிகாரங்கள் அமைச்சரவையின் நியமங்களின் கீழ் அரச அதிகாரி

ஒருவருக்கு ஒப்படைப்பதற்கான அதிகாரம் ஆணைக்குழுவுக்கு இருந்தது. எவ்வாறாயினும் அரசியலமைப்பின் 56ஆம் சரத்தில் அரச சேவை ஆணைக்குழுவையும், அதன் எந்தவொரு தீர்மானத்தையும் மாற்றுவதற்கு, புதுப்பிப்பதற்கு, நீக்குவதற்கு அமைச்சரவைக்கு அதிகாரம் உண்டு என மிகத் தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளது. இதன்மூலம் அரசின் அபிலாசைகளுக்கு இழுக்கு ஏற்படும் வகையில் அல்லது எதிராகச் செயற்படும் அரச சேவை ஆணைக்குழுவை எதற்கும் தேவையற்ற இயக்கமற்ற நிறுவனம் ஒன்றாக அமைச்சரவையால் மாற்ற முடிந்தது.

- அமைச்சரவையிடம் காணப்படும் அதிகாரப்பட்டியலும் அதனோடிணைந்த அமைச்ச செயலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் போன்றே சனாதிபதி செயலாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரப் பட்டியல் என்பவற்றினை நோக்கும்போது நிருவாக சேவையின் உண்மையான மத்திய நிலையம் அரசியல் நிறைவேற்றுத்துறையின் கீழே உள்ளது என்பது தெளிவாகும். அமைச்சுக்களின் செயலாளர்கள் அமைச்சரின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளனர். உண்மையில் அரச சேவை இடமாற்றங்கள் பெரும்பாலும் நிருவாக இலக்குக்காகவன்றி அமைச்சர்களின் அரசியல் அழுத்தங்கள் அல்லது அரசியல் பக்கச்சார்பு போன்ற காரணங்களின் அடிப்படையிலேயே நடைபெறுகின்றது. இதன்மூலம் திட்டமிடப்பட்ட சுயாதீனமான பொதுச் சேவைக்கு குறிப்பிடத்தக்களவு அழுத்தங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன.
- இருபதாம் நூற்றாண்டின் மூன்றாம் காலாண்டில் இருந்து அரச கொள்கைகள் மற்றும் வேலைத்திட்டங்களை விரைவுபடுத்தல், தேவையற்ற தாமதங்களைக் குறைத்தல், நடுநிலை மற்றும் பக்கச்சார்பின்மை போன்ற நியதிகள் தொடர்ந்தும் பொருத்தமானதாக அமையவில்லை. எவ்வாறாயினும் நியமித்தல், இடமாற்றம், பணியிறக்கம் மற்றும் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாடுகள் தொடர்பில் முறையற்ற அரசியல் அழுத்தங்களுக்கும் தலையீடுகளுக்கும் அடிப்பணியாத சில குறித்தொதுக்கப்பட்ட நியமங்கள் இருத்தல் அவசியமாகும்.

6. நிறைவேற்றுத்துறையும் அதிகாரக் குவிப்பும்

- இரண்டாம் குடியரசு அரசியலமைப்பினால் சனாதிபதியிடம் அனைத்துவிதமான நிறைவேற்று அதிகாரங்களும் ஒன்றுகூடுக்கப்பட்டுள்ளதோடு அவ்வதிகாரங்களைச் சுதந்திரமாக நடைமுறைப்படுத்துவதற்குத் தேவையான அரசியல் பின்னணியும் அரசியலமைப்பினூடே ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தது.
- தேர்தல் மூலம் தெரிவாகியுள்ள சட்டவாக்கத்துறையினரின் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு ஆளாகாமல் வலுமிக்க நிறைவேற்றுனராக சனாதிபதி பதவி அரசியலமைப்பின் மூலம் உருவாக்கப்பட்டிருந்தது.
- அரசியலமைப்பின் மூலம் அரசின் தலைவர், அரசாங்கத்தின் தலைவர், நிறைத்துறையின் தலைவர், படைகளின் கட்டளை தளபதி என்பன சனாதிபதிக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டு அவற்றுக்குரிய அதிகாரங்களையும் பணிகளையும் செயலுருப்படுத்தும்போது அவர் எவ்வித கட்டுப்பாடுகளுக்கும் உட்படாத வகையில் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன.
- இதற்கு மேலாக நிறைவேற்றுத்துறைக்கு கீழமைந்த வகையில் சட்டவாக்கத்துறை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக சனாதிபதிக்கு எதிரான பாராளுமன்றம் ஒன்று காணப்படும்போது அவ்வாறான பாராளுமன்றத்தில் இருந்து பாதுகாப்புப் பெறுவதற்காக மக்கள் கருத்துக்கணிப்பு அதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான அதிகாரம் பெற்றுக்

கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதனடிப்படையில் பாராளுமன்றத்தினால் நிராகரிக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பினை மாற்றத்திற்குட்படுத்தாத வகையிலான சட்டமூலங்களைப் பொதுசன அபிப்பிராயத்தின் ஊடாக மக்களின் அங்கீகாரத்தினைப் பெற்று செயலுருப்படுத்துவதற்கான இயலுமை சனாதிபதியிடம் இருந்தது.

- இவ்வாறான சட்டவாக்க விதிமுறைகளினூடாக ஒருபுறம் பாராளுமன்றம் கேலிக்கிடமாக்கப் பட்டதோடு மறுபுறம் இவ்வாறான விடயங்கள் ஊடாக சனாதிபதி பதவி மேலும் வலுப்படுத்தப்பட்டது. எனவே, 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட அரசியலமைப்பு முறையில் முக்கியத்துவமும் அதிகாரமும் மிக்க நிறுவனமொன்றாக சனாதிபதி பதவியே இருந்தது.

7. அடிப்படை உரிமைகள், நீதித்துறை, ஒம்புஸ்ட்மன்

அடிப்படை உரிமைகள்

- 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் மூலம் சட்டவாக்க அதிகாரம், நிறைவேற்று அதிகாரம், நீதிமன்ற அதிகாரம், வாக்குரிமை என்பன போன்று சமமான நிலைமைகளில் ஏற்றுக்கொள்வதற்காக மக்கள் இறைமையின் ஓர் அம்சமாக அடிப்படை உரிமைகளும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இவ்வரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் மூன்றாம் அத்தியாயத்தின் 10ஆம் உறுப்புரையிலிருந்து 16ஆம் உறுப்புரை வரையுள்ள உறுப்புரைகளின் மூலம் உரிமைகள் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.
- அரசியலமைப்பின் 10ஆம் உறுப்புரைக்கு ஏற்ப சகல நபர்களுக்கும் சிந்தனை சுதந்திரம், விரும்பிய மதத்தினைப் பின்பற்றல், அதனைத் தழுவிக்கொள்வதற்குமான உரிமை, மனசாட்சியைப் பின்பற்றுவதற்கான உரிமைகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.
- 11ஆம் உறுப்புரைக்கு ஏற்ப யாதேனும் நபரொருவரைச் சித்திரவதைக்கு உட்படுத்தல் அல்லது கொடுமான மனிதாபிமானமற்ற அல்லது இழிவான வகையில் நடத்துதல் அல்லது தண்டனைக்கு உட்படுத்தல் ஆகாது என்கிறது.
- அரசியலமைப்பின் 12ஆம் உறுப்புரையின் மூலம் முழுமையான உரிமை பெற்றுக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.
- 13ஆம் உறுப்புரையின் படி ஆளெவரும் தன்னிச்சையாகக் கைதுசெய்து தடுத்துவைத்துக் கொள்வதிலிருந்தும், தண்டனை பெறுவதிலிருந்தும் சுதந்திரம் பெறுவதற்கான உரிமை வழங்கப்பட்டுள்ளது. அதேபோன்று கடந்தகாலத்தை உள்ளடக்கும் சட்டங்களை விதித்தலும் தடுக்கப்பட்டுள்ளது.
- 14ஆம் உறுப்புரையின் படி சகல பிரசைகளுக்கும் பேச்சுரிமை, கூட்டம் கூடுவதற்கான உரிமை, ஒருங்கு சேர்வதற்கான உரிமை, தொழிற் சங்கங்களை உருவாக்கவும் அதில் இணைந்து கொள்வதற்கான உரிமை மற்றும் இலங்கையினுள் விரும்பிய இடத்திற்குச் சென்று வருவதற்கான உரிமை உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது எனச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.
- மேற்கூறிய உரிமைகளும் 10,11,12(1), 12(3), 13 ஆகிய உறுப்புரைகளின் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட உரிமைகளும் சகல நபர்களுக்கும் உரித்தாகும்.

- 12(2), 14 ஆகிய உறுப்புரைகளின் மூலம் உறுதிப்படுத்தப்பட்ட உரிமைகள் பிரச்சைகளுக்கு மட்டுமே உரித்தாகும். மேலும் 10ஆம் உறுப்புரையை போன்று 11ஆம் உறுப்புரையிலும் குறிப்பிடப்பட்ட உரிமைகள் பிறப்பு உரிமைகளுக்கு உரியதாகும்.
- இதற்கமைய உரிமைகளை மீறவோ அல்லது வேறுவகையில் மட்டுப்படுத்தப்படவோ கூடாது.
- 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்ட உரிமைகள் 1972ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் உரிமைகளோடு ஒப்பிடும்போது மிகவும் விரிவான முறையில் உருவாக்கப்பட்டிருப்பதோடு அதன் மீது காணப்படும் வரையறைகளும் நீக்கப்பட்டிருந்தன. அதேபோன்று உரிமைகளை செயலுருப்படுத்துவதற்கான பொறிமுறை ஒன்றும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

அடிப்படை உரிமைகளும் நீதிமன்றமும்

- அடிப்படை உரிமைகளுடன் தொடர்புடைய உரிமைகளை நீதிமன்றத்தின் மூலம் நடைமுறைப்படுத்த முடியும் என அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமையானது இவ்வரசியலமைப்பில் காணப்படும் விசேட பண்பொன்றாகக் குறிப்பிடலாம். அரசியலமைப்பின் 126ஆம் உறுப்புரைக்கமைய அச்சட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் உரிமைகளை மீறுவதற்குரிய பிரச்சினை ஒன்றை விசாரித்து தீர்ப்பளிப்பதற்கான தனியானதும் பிரத்தியேகமானதுமான அதிகாரம் உயர் நீதிமன்றத்திடம் உள்ளது. அடிப்படை உரிமைகளை மீறுதல் தொடர்பில் உதவிகளைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு வேறு நீதிமன்றம் ஒன்றிடம் மனு ஒன்றை முன்வைப்பதற்கான வாய்ப்பு இல்லை. இதற்கமைய அடிப்படை உரிமைகளின் பாதுகாவலனாகவே உயர் நீதிமன்றம் செயற்படுகின்றது.
- நிறைவேற்று அல்லது நிருவாகச் செயன்முறையினால் யாதேனும் நபரொருவரின் அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்பட்டுள்ளபோது அல்லது மீறப்படவுள்ளது என்ற ஏதுவின் மீது உதவிகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக உயர் நீதிமன்றத்துக்கு மனு ஒன்றைத் தாக்கல் செய்வதற்கான உரிமை வழங்கப்பட்டுள்ளது.

அரசியலமைப்பின் 17 ஆம் மற்றும் 126 ஆம் உறுப்புரைகளின் மூலம் அடிப்படை உரிமைகள் மீறலுக்கு எதிராக விரைவாகவும், பதிலீட்டுத் தீர்வுகளைப் பெற்றுக்கொள்வதற்குமான விதிமுறைகள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கமைய அடிப்படை உரிமை ஒன்று மீறப்பட்டு ஒரு மாதத்தினுள் அது தொடர்பாக எழுத்து மூல மனுவொன்றை உயர் நீதிமன்றத்திற்குத் தாக்கல் செய்தல் வேண்டும். அம்மனுவினை விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொள்வதா? இல்லையா? என்பதை அந்நீதிமன்றத்தின் இரு நீதிபதிகளுக்குக் குறையாதவர்களால் தீர்மானிக்க வேண்டும். மனுவினை விசாரணைக்கு எடுப்பதற்கு தீர்மானிக்கப்படுமானால் விசாரணை செய்ததன் பின்னர் தீர்மானத்தை இருமாதங்களுக்குள் வழங்குதல் வேண்டும். இவ்வாறான மனுவொன்று தாக்கல் செய்யப்படும்போது சட்டத்தின் 126ஆம் உறுப்புரையின் அடிப்படையில் நீதிமன்றத்தின் மூலம் தமது அதிகாரங்களின் கீழ் அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்பட்டுள்ளதா? மீறப்படுவதற்கான சந்தர்ப்பம் உள்ளதா? என்பது தொடர்பாகத் தீர்மானிக்க வேண்டும்.

ஓம்புட்ஸ்மன்

- 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கும் அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்ட பொறிமுறைக்கு அச்சட்டத்தின் மூலம் உருவாக்கப்பட்டுள்ள ஓம்புட்ஸ்மன் பதவியும் உரித்தாக்கப்பட்டுள்ளது.
- சனாதிபதியின் மூலம் ஓம்புட்ஸ்மன் ஒருவர் நியமிக்கப்படுவதோடு அந்நியமனம் பெறும் நபர் இயல்பு நிலையில் இருக்கும் வரையில் பதவியில் இருக்கலாம் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- அரசு அதிகாரிகள் மூலமும், அரசு கூட்டுத்தாபனங்கள், உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் மற்றும் இவ்வாறான ஏனைய நிறுவன அதிகாரிகள் மூலம் மேற்கொள்ளப்படும் அடிப்படை உரிமைகளை மீறுதல் மற்றும் ஏனைய நியாயமற்ற செயன்முறைகள் தொடர்பாகவும் தாக்கல் செய்யப்படும் முறைப்பாடுகளை விசாரணை செய்து அறிக்கை இடுதலே ஓம்புட்ஸ்மனுக்கு உரிய பணியாகும்.
- ஓம்புட்ஸ்மனிடம் சமர்ப்பிக்கப்படுகின்ற மனு, ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய நிலையில் உள்ளது என கருதுவாராயின் அது தொடர்பிலான விசாரணை நடவடிக்கைகளை அவர் ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்பதோடு அது தொடர்பில் பாராளுமன்றத்தின் பொதுமக்கள் முறைப்பாட்டு குழுவிற்கு அறிவித்தல் வேண்டும்.
- அதற்கிடையே ஓம்புட்ஸ்மனுக்கு யாதேனும் முறைப்பாடொன்று தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ள போது அது தொடர்பான விசாரணையொன்றைச் செய்வதற்கு தான் கருதுவதாக எண்ணும் நிறுவனத் தலைவருக்கு ஆணையாளர் மூலம் அறிவிக்க வேண்டும்.
- ஓம்புட்ஸ்மனினால் மனுவுக்குரிய விசாரணைகளை மேற்கொள்ளும் போது பின்வரும் விடயங்கள் மீது அவதானம் செலுத்தல் வேண்டும்.
 1. அடிப்படை உரிமைகள் மீறப்பட்டுள்ளதா? அவ்வாறின்றேல் மீறப்படுவதற்கான சந்தர்ப்பம் உள்ளதா?
 2. மேற்கொள்ளப்பட்ட செயற்பாடு சட்டத்திற்கு முரணாக உள்ளதா?
 3. மேற்கொள்ளப்பட்ட விடயம் ஒழுக்கமானதா? அல்லது ஒழுக்கமற்றதா?
- மனுவொன்றை விசாரணை செய்ததன் பின்னர் ஓம்புட்ஸ்மன் தமது தீர்மானத்தையும் அதற்கு அடிப்படையாக அமைந்த காரணங்களையும் உரிய நிறுவனத்தின் தலைவருக்கு, உரிய நிறுவனத்திற்குப் பொறுப்பான அமைச்சருக்கு, பொதுமக்கள் முறைப்பாட்டு குழுவுக்கு அறிக்கையிடல் வேண்டும். விசாரணையின் பின்னர் குற்றம் நிரூபிக்கப்படுமாயின் ஓம்புட்ஸ்மன் தாம் பொருத்தமானது எனக் கருதும் விதப்புரைகளைத் தமது அறிக்கையின் மூலம் தாக்கல் செய்ய முடியும். இதற்கமைய,
 1. காரணத்தை மீள கவனம் செலுத்தும் படியும்,
 2. கவனயீனங்கள் திருத்தப்பட வேண்டும் எனவும்,
 3. தீர்மானங்களை இரத்துச் செய்ய அல்லது மாற்றம் செய்ய வேண்டும் எனவும்,
 4. தீர்மானம், விதப்புரை, செயற்பாடு அல்லது செய்யாதுவிட்டமைக்கு அடிப்படையாக அமைந்த காரணி அல்லது காரணிகளை மாற்றம் செய்க எனவும்,
 5. தீர்மானம், விதப்புரை, செயற்பாடு அல்லது செய்யாதுவிடல் என்பன தொடர்பிலான காரணங்களைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டும் எனும் வகையில் விதப்புரைகளை முன்வைக்க முடியும்.
- ஓம்புட்ஸ்மன் குறிக்கப்படும் காலவரையறையினுள் அவருக்குப் பொருந்தும் எவ்வித செயன்முறை ஒன்றையும் நிறுவனத் தலைவர் எடுக்காவிடின் அது தொடர்பில் ஓம்புட்ஸ்மன் சனாதிபதிக்கும் பாராளுமன்றத்திற்கும் அறிக்கை ஒன்றின் மூலம் அறிவித்தல் வேண்டும்.

8. தேர்தல் முறை

- ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்ட தேர்தல் முறைகள் இரண்டின் மூலமே இவ்வரசியலமைப்பின் மூலம் சட்டவாக்கத்துறையும், நிறைவேற்றுத்துறையும் (சனாதிபதி) தெரிவு செய்யப்படுகின்றது.
- உலகில் காணப்படும் விகிதாசார முறையில் உள்ள ஒரு முறையின் அடிப்படையில் 1978 ஆம் ஆண்டு சட்டவாக்கத்துறையின் அங்கத்தவர்கள் தெரிவு செய்யப்படுவர். இத்தாலி, ஒஸ்ரியா, பெல்ஜியம் போன்ற நாடுகளில் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறைகளில் சில பிரிவுகளின் சேர்க்கையில் இலங்கையின் விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.
- இப்பிரதிநிதித்துவ மாதிரியின் அடிப்படையில் நாடு 22 பலஅங்கத்தவர் தொகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. சனாதிபதியின் மூலம் நியமிக்கப்படும் எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழுவிடமே இப்பணி ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. அரசியலமைப்பின் 95ஆம் உறுப்புரைக்கமைய ஒருமுறை மட்டுமே எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழு நியமிக்கப்பட்டு செயற்படுத்தப்படும்.
- எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழுவின் மூலம் அரசியலமைப்பு விதிமுறைகளுக்கு அமைய முழு நாடும் இருபது தேர்தல் மாவட்டங்களுக்குக் குறையாமலும் 24 இற்கு இற்கு மேற்படாதவகையிலும் பிரிக்கப்படுதல் வேண்டும். (அரசியலமைப்பின் ஏழாம் திருத்தத்தின் மூலம் 24 மேற்படாது என்பது 25 இற்கு மேற்படாது என மாற்றப்பட்டுள்ளது) தேர்தல் மாவட்டங்களை ஒதுக்கீடு செய்யும் போது ஒவ்வொரு மாகாணங்களையும் தனித்தனியாக எடுத்துத் தேர்தல் தொகுதிகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும்.
- 1978 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 29 ஆம் திகதி உருவாக்கப்பட்ட எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழுவின் மூலம் இலங்கையில் தேர்தல் மாவட்டங்கள் 22 உருவாக்கப்பட்டது. இலங்கையின் நிருவாக மாவட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட இத்தேர்தல் மாவட்டங்கள் 22 இல் 21 உருவாக்கப்பட்டது. வட மாகாணத்தின் மன்னார், வவுனியா, முல்லைத்தீவு எனும் நிருவாக மாவட்டங்கள் மூன்றினை ஒன்றிணைத்து ஒரு தேர்தல் மாவட்டம் (வன்னி தேர்தல் மாவட்டம்) உருவாக்கப்பட்டது.
- 1978ஆம் ஆண்டு தொடக்க யாப்பில் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்த விதிமுறைகளின் அடிப்படையில் பாராளுமன்றத்தின் பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கை 196 எனக் குறிப்பிடப்பட்டது. பின்னர் 14 ஆம் அரசியலமைப்பு திருத்தத்தின்படி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை 225 ஆக இருக்கவேண்டும் என்ற விதிமுறைகளை உருவாக்கப்பட்டது. இதில் 196 பிரதிநிதிகள் மாவட்ட மட்டத்திலான மக்கள் வாக்களிப்பின் மூலம் தெரிவுசெய்யப்படும் பிரதிநிதிகள் ஆவர். எஞ்சிய 29 நபர்களும் தேசிய பட்டியல் முறையின் கீழ் தெரிவு செய்யப்படும் பிரதிநிதிகள் ஆவர்.
- மக்கள் வாக்குகளால் தெரிவு செய்யப்படும் பிரதிநிதிகள் 196 நபர்களில் 36 நபர்கள் மாகாண கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் பகிரப்பட்டுள்ளனர். அதாவது அரசியலமைப்பின் 96 (4) உறுப்புரைக்கமைய எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழுவின் மூலம் 36 பிரதிநிதிகள் மாகாணங்களில் காணப்படும் தேர்தல் தொகுதிகளுக்கிடையே நியாயமான முறையில் பகிரப்படல் வேண்டும். இது எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழுவின் பணியாகும்.

- எவ்வாறாயினும் 160 எஞ்சிய உறுப்பினர்கள் பதிவுசெய்யப்பட்ட வாக்காளர்களின் எண்ணிக்கைக்கு ஏற்ப தேர்தல் மாவட்டங்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கும் பணி தேர்தல் ஆணையாளரிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது. வருடாந்த வாக்காளர் பெயர்ப்பட்டியல் திருத்தத்தின் பின்னர் பிரதிநிதிகள் 160 பேரை ஒவ்வொரு தேர்தல் மாவட்டங்களிலும் பதிவு செய்யப்பட்ட வாக்காளர்களின் எண்ணிக்கைக்கு விகித சமமானவகையில் ஒவ்வொரு வருடமும் ஒதுக்க வேண்டும் என 98 ஆம் உறுப்புரை குறிப்பிடுகின்றது. இதற்காகப் பயன்படுத்தப்படும் அளவீடு முடிவுறுத்தப்பட்ட எண்ணிக்கை என அழைக்கப்படும். இலங்கையின் மொத்த வாக்காளர் எண்ணிக்கை 160 இனால் பிரிக்கப்பட்டு இது தயாரிக்கப்படும். ஒவ்வொரு தேர்தல் மாவட்டத்தின் வாக்காளர் எண்ணிக்கை முடிவுறுத்தப்பட்ட வாக்காளர் எண்ணிக்கையால் பிரிக்கப்படும் போது கிடைக்கும் மொத்த எண்ணிக்கைக்குச் சமமான பிரதிநிகளின் எண்ணிக்கை தேர்தல் மாவட்டத்திற்குக் கிடைக்கப்பெறும்.
- மேற்குறிப்பிட்ட திருத்தத்திற்கமைய இலங்கையின் விகிதாசார பிரதிநித்துவ தேர்தல் முறையின் அடிப்படையில் வாக்காளர் ஒருவருக்கு ஒரு வாக்கே கிடைக்கும். இதற்கு மேலதிகமாக தமது வாக்கினைப் பிரயோகித்த கட்சி அல்லது சுயாதீனக் குழுவின் அபேட்சகர்களில் மூவருக்கு மேற்படாத வகையில் தமது விருப்பினை வெளிப்படுத்துவதற்கான வாய்ப்பு கிடைக்கும்.
- இத்தேர்தல் முறையின் கீழ் பாராளுமன்றத் தேர்தலின்போது வாக்களிப்பின் பின்னர் வாக்குகள் எண்ணப்பட்டுப் பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்தலானது சில படிமுறைகளின் கீழ் இடம்பெறும்.
 - I. தேர்தல் தொகுதியில் கூடுதல் வாக்குகளைப் பெற்றுள்ள அரசியல் கட்சி அல்லது சுயாதீன குழுக்களுக்கு மேலதிக போனஸ் ஆனசம் ஒன்று வழங்கப்படும்.
 - II. தேர்தல் மாவட்டத்தின் மொத்தவாக்காளர் எண்ணிக்கையில் வினைத்தொகை வீதமான 1/20 இற்கு குறைந்த வாக்குகளைப் பெற்றுள்ள கட்சிகள் மற்றும் சுயாதீனக் குழுக்கள் (அல்லது 1/20 கிடைக்கப்பெறாதபோது) கணக்கெடுப்பு முறையில் இருந்து நீக்கப்படுவர்.
 - III. தகைமை பெறாத அரசியல் கட்சி மற்றும் குழுக்கள் மூலம் பெற்ற வாக்குகளின் எண்ணிக்கை தொகுதியில் அளிக்கப்பட்ட மொத்தவாக்குகளின் எண்ணிக்கையில் இருந்து நீக்கப்படும். அப்பொழுது கிடைக்கும் வாக்குகளின் எண்ணிக்கை உரிய வாக்குத் தொகை என அழைக்கப்படும்.
 - IV. முடிவான வாக்குகளைக் கணிப்பதே அடுத்த படிமுறையாகும். உரிய வாக்குகளின் எண்ணிக்கையைத் தேர்தல் தொகுதிகளுக்கு உரிய பிரதிநிகளின் எண்ணிக்கையில் ஒன்றை கழித்துவரும் எண்ணினால் வகுப்பதன் மூலம் இது பெறப்படும்.
 - V. தேர்தல் தொகுதியில் தகைமை பெற்ற ஒவ்வொரு அரசியல் கட்சி மற்றும் சுயாதீன குழுக்களும் பெற்றுக்கொண்ட வாக்குகளின் தொகை தனித்தனியாக முடிவான எண்ணினால் வகுப்பதன் மூலம் அக்கட்சிக்கு அல்லது குழுக்களுக்குரிய பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கையைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும். எஞ்சியிருக்கும் மேலதிக ஆசனம் நிரப்பப்படாதவிடத்து கூடுதலான எஞ்சிய வாக்குகளைக் கொண்டுள்ள கட்சிக்கு அல்லது சுயாதீனக் குழுவுக்கு வழங்கப்படும்.

சனாதிபதியைத் தெரிவு செய்யும் முறை

- மக்களின் நேரடி வாக்குகள் மூலமே இவ்வரசியலமைப்பில் சனாதிபதி தெரிவு செய்யப்படுகின்றார். இத்தெரிவு முறையானது பெரும்பான்மை முறைக்கு (Majoritarian System) மேலதிக விருப்பு வாக்கினை வெளிப்படுத்தும் முறையினை (Supplementary Vote) அடிப்படையாகக் கொண்டே நடைபெறுகின்றது என்பதை இவ்வரசியலமைப்பு விதிமுறைகளை ஆய்வு செய்யும்போது தெளிவாகின்றது.
- இத்தேர்தல் முறை தனி அங்கத்தவர் தேர்தல் தொகுதியினை (A Single - Member constituency) அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு வேட்பாளரை தெரிவு செய்வதை மையமாகக் கொண்ட தேர்தல் முறையாகும். வாக்காளரால் அபேட்சகர்களுக்குத் தமது விருப்பினை வெளிப்படுத்துவதற்கான முறையொன்று காணப்படுகின்றது. இதற்கமைய வாக்காளர் குறைந்தது ஒரு அபேட்சகருக்கும் ஆகக் கூடியது மூன்று அபேட்சகர்களுக்கும் தமது விருப்பினை வெளிப்படுத்த முடியும். அதாவது வாக்காளர் தமது விருப்பிற்கு அமைய வேட்பாளருக்கு 1, 2 என விருப்பினை தெரிவிக்க முடியும். வாக்கெண்ணும் செயன்முறையின் முதல் கட்டத்தில் முதலாம் விருப்பினை எண்ணும்போது எவரேனும் வேட்பாளர் ஒருவர் உரிய பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெற்றுக்கொண்டிருப்பின் அவர் வெற்றி பெற்ற வேட்பாளர் என எவ்வித சந்தேகமும் இன்றி தெரிவு செய்யப்படுவார்.
- முதல் சுற்றின் போது யாருக்கும் உறுதியான பெரும்பான்மை கிடைக்காதபோது அதிகமாக வாக்குகளைப் பெற்ற முதல் இரு அபேட்சகர்கள் தவிர்ந்த ஏனையோர் போட்டியில் இருந்து நீக்கப்படுவர். அவ்வாறு நீக்கப்பட்ட வேட்பாளர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள இரண்டாம் விருப்பு இதன்பின்னர் வெற்றியாளரை தீர்மானிப்பதற்குத் தேவையான உறுதியான பெரும்பான்மையை பெற்றுக்கொள்வதற்காக முதலிரண்டு இடங்களைப் பெற்றுக்கொண்ட வேட்பாளர்களுக்கிடையே மீண்டும் பகிர்ந்தளிக்கப்படுவதன் மூலம் வெற்றிப்பெற்ற அபேட்சகர் தெரிவு செய்யப்படுவார். அளிக்கப்பட்ட செல்லுபடியான மொத்த வாக்குகளில் 50% மேற்பட்ட வாக்குகளை வெற்றி பெறும் வேட்பாளர் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதே இதன் கருத்தாகும்.
- இத்தேர்தல் முறையானது முதலாவதாக அவுஸ்ரேலியாவின் குயின்சிலாந்து மாநிலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டதோடு 1915ஆம் ஆண்டில் இருந்து 1931ஆம் ஆண்டு வரை அலபாமாவில் பயன்படுத்தப்பட்டது. சமகாலத்தில் லண்டனில் நகராட்சியாளர் உட்பட சில நாடுகளில் நகராட்சியாளர்களை தெரிவு செய்வதற்காகவும் இலங்கையில் சனாதிபதியை தெரிவு செய்யவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.
- இலங்கையின் தற்போதைய அரசியலமைப்பின் கீழ் சனாதிபதியைத் தெரிவு செய்வதற்காகப் பயன்படுத்தும்போது மேலே சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ள மேலதிக வாக்கு முறையில் சிறு மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளது. இதற்கமைய மேற்குறிப்பிடப்பட்ட முறையின் கீழ் வாக்காளர் ஒருவருக்கு வேட்பாளருக்கான தமது விருப்பினை ஒழுங்கு முறையில் இருவருக்கு செலுத்த முடியுமாக இருப்பினும் கூட இலங்கையில் பின்பற்றப்படும் முறையின் அடிப்படையில் வாக்காளர் ஒருவருக்கு அபேட்சகர்கள் மூவரை விட அதிகமானோர் போட்டியிடும்போது ஒழுங்கு முறையாக விருப்பத்தெரிவுகள் மூன்றையேனும் வெளிப்படுத்த முடியும். வாக்காளர்களின் முதலாம் விருப்பின் மூலம் எந்தவொரு அபேட்சகரும் உறுதியான பெரும்பான்மையொன்றை பெற்றுக்கொள்ளாதிருப்பின் நீக்கப்பட்ட வேட்பாளர்களின் இரண்டாம், மூன்றாம் விருப்புகளை அதிக வாக்குகளைப் பெற்ற அபேட்சகர் இருவருக்கிடையே உறுதியான பெரும்பான்மை ஒருவருக்கு கிடைக்கும் வரையில் பகிரப்படும்.

- இலங்கையில் சனாதிபதியைத் தெரிவு செய்வதற்காக இம்முறையினைப் பிரயோகிப்பதன் மூலம் அரசியலமைப்பை உருவாக்கியவர்களிடையே இரு நோக்கங்கள் காணப்பட்டன.
 - i. தெரிவாகும் சனாதிபதிக்கு வாக்காளர்களின் உறுதியான பெரும்பான்மையின் உதவி இருத்தல் வேண்டும் என்பதும்,
 - ii. சனாதிபதியைத் தெரிவு செய்யும்போது சிறுபான்மைக் குழுக்களுக்கு அர்த்தமுள்ள வகிபாகம் ஒன்றிருத்தல் வேண்டும் என்பனவே அவையாகும்.
- இதற்கமையச் சனாதிபதியைத் தெரிவு செய்யும் போது பெரும்பான்மையின் ஒத்துழைப்பினைப் பெறவேண்டும் என்பது உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதற்கு மேலதிகமாக இத்தேர்தல் முறையின் மூலம் வேட்பாளர்கள் தமது அரசியல் கட்சிகளையும், தமக்குரிய இனங்களின் வாக்காளர்களிடம் செல்வதைக் காட்டிலும் சிறுகட்சி, குழுக்கள் பற்றியும் கரிசனை கொள்ள வேண்டும் என்பதை ஊக்குவிக்கின்றது. ஏனெனில் சில வேளைகளில் பிரதான கட்சி அபேட்சகருக்கு இரண்டாம், மூன்றாம் விருப்புக்களையும் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருப்பதே இதற்கான காரணமாகும். இத்தேர்தல் முறை (STV) அடிப்படையில் இதுவரையில் இலங்கையில் சனாதிபதி தேர்தல்கள் ஏழு முறையே 1982, 1988, 1994, 1999, 2005, 2010, 2015 ஆகிய வருடங்களில் நடாத்தப்பட்டுள்ளது.
- இச்சகல சனாதிபதி தேர்தல்களிலும் அளிக்கப்பட்ட செல்லுபடியான வாக்குகளில் உறுதியான பெரும்பான்மையை முதலாம் சுற்றின் போதே வெற்றியாளர்களால் பெற்றுக்கொள்ள முடிந்துள்ளது. எனவே விருப்பு வாக்குகளின் மீது தங்கியிருக்கும் நிலை எந்தவொரு வேட்பாளருக்கும் தேவைப்படவில்லை.
- எவ்வாறாயினும் வெற்றியடைந்த அபேட்சகர்கள் இரண்டாம், மூன்றாம் விருப்புகளின் மீது தங்கியிருப்பின் முதலாம் சுற்றின் போது இடம்பெற்றதைவிட அரசியல் செயற்பாடுகளின்பால் கூடுதல் அவதானம் ஒன்றைச் சிறுபான்மைக் குழுக்கள் மீது காட்ட இம்முறையின் மூலம் வாய்ப்பு கிடைக்கும் எனச் சில கல்விமான்கள் விவாதிக்கின்றனர். உதாரணமாக 1994 ஆம் ஆண்டு சனாதிபதி தேர்தலின் போது வெற்றிபெற்ற வேட்பாளரான திருமதி சந்திரிக்கா குமாரதுங்க அவர்கள் இலங்கை முஸ்லிம் காங்கிரஸின் ஒத்துழைப்பினைப் பெற்றுக்கொண்டார். இதற்கு மேலதிகமாக இனத்துவ பிரச்சினை தொடர்பிலும் அவர்களின் தலையீடு இலங்கைத் தமிழர் மற்றும் இந்தியத் தமிழரைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் கட்சிகளின் உதவிகளையும் பெற்றுக்கொள்ள காரணமாகியது.
- **இம்முறையில் காணப்படும் அனுகூலங்கள் சில பின்வருமாறு**
 - i. இது எளிய பெரும்பான்மை பிரதிநிதித்துவ முறைமையோடு (Single - Member Plurality) (SMP) ஒப்பிடும்போது குறைந்தளவிலேயே வாக்குகள் வீணாக்கப்படுகின்றது.
 - ii. வெற்றிபெற்ற வேட்பாளர் குறைந்தது வாக்காளரின் 50% வாக்குகளைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டியிருப்பதால் சமூகத்தின் பரந்தளவிலான எண்ணங்களும், கருத்தியல்களும் இறுதிப் பெறுபேற்றில் செல்வாக்குச் செலுத்த முடியும்.
 - iii. வெற்றிபெற்ற அபேட்சகர் குறைந்தது 50% வாக்குகளைப் பெற்றாலும்கூட தனிக்கட்சிப் பெரும்பான்மை அரசாங்கமொன்று ஏற்படுவதில்லை.

- **இத்தேர்தல் முறையில் பிரதிகூலங்களும் காணப்படுகின்றன.**

- i. இம்முறை சிறிய கட்சிகளுக்கு இருக்கின்ற இடத்தினை மறுப்பதினால் தொடர்ந்தும் பெரிய கட்சிகளுக்குச் சாதகமான நிலையினை ஏற்படுத்தல்.
- ii. வெற்றிபெற்ற வேட்பாளர் வாக்காளரின் முதலாம் விருப்பில் மட்டுமன்றி மேலதிக வாக்குகளை மீண்டும் பகிரப்படுவதன் மூலமும் தெரிவு செய்யப்படலாம். இதனால் வாக்காளர்களுக்கிடையே (மக்கள்) பிரபல்யமற்ற ஒருவரும் வெற்றிபெற முடியும்.

9. மக்கள் தீர்ப்பு (அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பு)

1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் மூலம் மக்கள் கருத்துக் கணிப்பு முறை முதன் முதலாக இலங்கையில் அறிமுகஞ் செய்யப்பட்டது. அரசியலமைப்பின் 13ஆம் அத்தியாயத்தின் 83ஆம் உறுப்புரைக்கமைய அரசியலமைப்பில் சில உறுப்புரைகளைத் திருத்துதல் தொடர்பாக சமூகமளிக்காத உறுப்பினர்கள் உட்பட பாராளுமன்றின் மொத்த அங்கத்தவர்களின் 2/3 இற்கு குறையாத உறுப்பினர்களின் விருப்புக்கு மேலதிகமாக மக்கள் கருத்துக் கணிப்பொன்றின் மூலம் மக்களின் பெரும்பான்மை அங்கீகாரமும் அவசியமானதாகும். இதில் யாப்பின் 1, 2, 3, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 30(2) மற்றும் 60(2)எனும் உறுப்புரைகள் அடங்கும். இவ்வுறுப்புரைகளுக்கு மேலதிகமாக பின்வரும் சட்டமூலங்களையும் அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பிற்கு விடுவது கட்டாயமானதாகும். அதாவது,

- I. கருத்துக் கணிப்பொன்றின் மூலம் மக்களுக்குச் சமர்ப்பிப்பதற்காக அமைச்சரவையால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட எந்தவொரு சட்டமூலமும் அல்லது சட்டமூலமொன்றின் உறுப்புரைகள்
- II. கருத்துக் கணிப்பில் மக்களின் அங்கீகாரம் பெறப்படவேண்டும் என உயர் நீதிமன்றம் தீர்மானிக்கும் எந்தவொரு சட்டமூலம் அல்லது அவ்வாறான உறுப்புரை ஒன்று

- இது தவிர கீழ் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள காரணங்களின் அடிப்படையில் சனாதிபதி தமது சுய விருப்பின் கீழ் மக்கள் கருத்துக் கணிப்பினை நடாத்த முடியும்.

1. பாராளுமன்றத்தால் நிராகரிக்கப்பட்ட தமது சட்டமூலங்கள் (அவற்றிற்கு யாப்பு திருத்தங்களை, மாற்றங்களை, அரசியலமைப்பில் சேர்க்கப்படாத அல்லது அரசியலமைப்புக்கு இடையூறு ஏற்படுத்தாதவை) என்பன அடங்கும்.

2. தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது எனச் சனாதிபதி கருதும் எந்தவொரு விடயம்.

- மக்கள் கருத்துக் கணிப்பின்போது அளிக்கப்பட்ட மொத்த வாக்குகளின் எண்ணிக்கையில் உறுதியான பெரும்பான்மை ஒன்று சட்டமூலத்திற்கு அல்லது முன்மொழிவுக்கு ஆதரவாக அளிக்கப்பட்டிருப்பின் அப்போது சட்டமூலத்திற்கு அல்லது முன்மொழிவுக்கு மக்களின் அங்கீகாரம் கிடைக்கப்பெற்றதென கருதப்படும்.

- எவ்வாறாயினும் மக்கள் கருத்துக் கணிப்பின்போது அளிக்கப்பட்ட வாக்குகள் பதிவு செய்யப்பட்ட மொத்த எண்ணிக்கையில் 2/3 விட குறைவான சந்தர்ப்பத்தில் சட்டமூலம் ஒன்று அங்கீகாரம் பெறவேண்டுமாயின் அளிக்கப்பட்ட வாக்குகளில் 1/3 பங்கினைப் பெற்றிருத்தல் போதுமானதாகும்.

12.2 அரசியலமைப்பிற்கான 13ஆம், 17, 18ஆம் மற்றும் 19ஆம் திருத்தங்களின் பின்னணியும் அவை 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் கட்டமைப்பில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களும் அதன் விளைவுகளும் தாக்கங்களும்

• அரசியலமைப்பிற்கான பதின்மூன்றாவது திருத்தம்

- முன்மொழியப்பட்ட திருத்தத்தின் மூலம் இலங்கையின் இனப் பிரச்சினைக்கான தீர்வொன்றாக சிறுபான்மைத் தமிழர்களின் இரண்டு அடிப்படைக் கோரிக்கைகளான சமமான மொழியுரிமையினை உறுதிப்படுத்துவதற்கும், விரிவான அதிகாரப் பகிர்வு முறை ஒன்றை அறிமுகப்படுத்தவும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது.
- 1987ஆம் ஆண்டில் இந்திய அரசு இலங்கை அரசோடு ஏற்படுத்திக்கொண்ட இந்திய - இலங்கை சமாதான உடன்படிக்கையின் நேரடிப் பெறுபேறாக இரண்டாம் குடியரசு அரசியலமைப்பின் மீதான பதின்மூன்றாவது திருத்தம் கொண்டுவரப்பட்டது.
- இதற்கமைய சமமான மொழியுரிமையின் கீழ் தமிழ் மொழியை அரசுகரும மொழியொன்றாக மாற்றுவதற்கும், அதிகாரப் பகிர்வு முறையொன்றாக இந்திய சமஷ்டி மாதிரிக்கு ஒப்பானவகையில் மாகாண சபை என அழைக்கப்படும் புதிய நிறுவன ரீதியான கட்டமைப்பொன்றும் முன்மொழியப்பட்டது. அதிகாரப் பகிர்வு முறையொன்றாக மாகாணசபை முறையொன்றை ஏற்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டமை, இதற்கு முன்னர் இலங்கையின் அரசு அர்ப்பணிப்பாக இருந்த அதிகாரப் பரவலாக்கல் செயல்முறையில் இருந்து தீர்மானமிக்க வகையில் மாறுபட்ட ஒன்றாகக் கருத முடியும். அதேபோன்று அது ஒற்றையாட்சி முறையைக் நலிவடையச் செய்யும் (Under Cutting) ஒன்றாகவும் கருதப்பட்டது. ஒற்றையாட்சியினை உறுதிப்படுத்தும் இரண்டாம் உறுப்புரையினைப் போன்று மக்களின் இறைமையை உறுதிப்படுத்தும் மூன்றாம் உறுப்புரையையும், பௌத்த மதத்திற்கு முன்னுரிமை வழங்கப்பட வேண்டும் என்ற ஒன்பதாம் உறுப்புறுரைமையும் மீறுகின்றது எனச் சில பிரிவினரால் கருதப்பட்டமை இதன் பெறுபேறுகளில் ஒன்றாகும். எனவே பதின்மூன்றாம் சட்டத்திருத்த முன்மொழிவுகளைச் சில பிரிவினர் அரசியல் மற்றும் சட்டரீதியாக சவால்களுக்கு உட்படுத்தினர்.
- பதின்மூன்றாவது திருத்தச்சட்ட மூலத்தின் சட்டரீதியான தன்மையை ஆய்வு செய்வதற்காக அக்கால சனாதிபதியும் இத்திருத்தத்தின் முன்னோடியுமான ஜே.ஆர். ஜயவர்தன அவர்கள் உயர் நீதிமன்றக்கு ஆற்றுப்படுத்தினார். அத்தோடு பல்வேறு அமைப்புகள், தனிநபர்கள் மூலம் பதின்மூன்றாம் திருத்தச் சட்டமூலத்தை சவால்களுக்கு உட்படுத்தும் வகையிலும், அதற்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கும் வகையிலும் உயர் நீதிமன்றக்கு மனுக்களைத் தாக்கல் செய்தனர்.
- இம்மனுக்களை விசாரணை செய்தபின், இத்திருத்தத்தின் மூலம் பௌத்த மதத்திற்கு அரசியலமைப்பினால் வழங்கப்பட்டுள்ள முக்கியத்துவம் அல்லது அரசின் ஒற்றையாட்சித் தன்மைக்குப் பாதகமான தாக்கம் ஒன்றை ஏற்படுத்தாது என்பதே பெரும்பான்மையை உள்ளடக்கிய ஐந்து நீதியரசர்களின் தீர்மானமாக இருந்தது.

- இச்சட்டமூலம் உயர்நீதிமன்றத்தின் ஒன்பது நீதிபதிகளைக் கொண்ட முழு நீதிமன்றச் சபையின் மூலம் விசாரணைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. இத்திருத்தம் தொடர்பாக இருவேறுபட்ட தீர்ப்புகள் உயர் நீதிமன்றத்தால் அறிவிக்கப்பட்டது. இத்திருத்தச் சட்டமூலம் இலங்கை அரசின் ஒற்றையாட்சித் தன்மையில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தாது என்பதாகவே நீதிபதிகள் ஐவரைக் கொண்ட (பிரதம நீதியரசர் சர்வானந்தா, பேர்சி கொலின் தோம், ரணசிங்ஹ, அத்துகோரள, தம்பையா) குழுவின் கருத்தாக இருந்தது. இத்திருத்தச் சட்டமூலம் இலங்கை அரசின் ஒற்றையாட்சித் தன்மையை மீறுவதாக உள்ளது என்பது ஏனைய நால்வரின் (வனசுந்தர, எல்.எச்.த அல்விஸ், செனவிரட்ன, எச்.ஏ.ஐ.த சில்வா) கருத்தாக இருந்தது. அதே போன்று பௌத்த மதத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ள முக்கியத்துவத்திற்கும் அழுத்தம் ஒன்றை ஏற்படுத்தியுள்ளது எனவும் குறிப்பிட்டனர். எனவே இத்திருத்தத்தை மேற்கொள்வதற்காக மக்கள் கருத்துக் கணிப்பொன்றின் மூலம் மக்களின் அங்கீகாரத்தையும் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பது இரண்டாம் பிரிவினரின் கருத்தாக இருந்தது.
- அரசியலமைப்புவாதத்தின் அடையாளத்தின் (Constitutional identity) முக்கிய கூறுகள் என இவை கருதப்படுகின்றன (Jacobsohn - 2010). மாகாண சபை முன்மொழிவுகள் ஒற்றையாட்சியின் எல்லைக்கு உரியதாக இருக்கும் எனவும் அதன் காரணமாக பதின்மூன்றாவது திருத்தம் அரசின் ஒற்றையாட்சித் தன்மையின் மீது மாகாண சபைகள் தாக்கம் செலுத்தாது எனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. மாகாண சபை என்பது சுயமான சட்டவாக்க அதிகாரங்களை செயற்படுத்தப்படாததும் பாராளுமன்றத்துக்கு கீழ்ப்படிந்து மட்டுப்படுத்தப்பட்ட சட்டவாக்க அதிகாரங்களை நடைமுறைப்படுத்தும் முக்கியமற்ற நிறுவனத் தொகுதியொன்றாகும் என்பதே அவர்களின் தீர்மானமாக இருந்தது. மேலும் அவர்கள், பதின்மூன்றாவது திருத்தத்தின் கீழ் பாராளுமன்றத்தில் காணப்படும் சட்டவாக்க அதிகாரங்களைக் கைவிடுதல் அல்லது எம்முறையிலேனும் ஒப்படைத்தல் அல்லது கைமாற்றுதல் போன்ற அதிகார பகிர்வொன்றில் உள்ளவாறான அழுத்தங்கள் ஏற்படுத்த மாட்டாது என்றே குறிப்பிட்டனர்.
- மத்திய அரசாங்க பாராளுமன்றத்தின் உயரிய தன்மைக்கும் இரட்டை இறைமை நிறுவனமற்ற அரசுகளையே அவர்கள் ஒற்றையாட்சி அரசுகள் என அழைத்தனர். இலங்கை அரசின் ஒற்றையாட்சித் தன்மை உயர் நீதிமன்றத் தீர்ப்பினூடு மீண்டும் உறுதிப்படுத்தப்பட்டதோடு பதின்மூன்றாவது அரசியலமைப்பு திருத்தத்தின் யாப்புறுத் தன்மையும் செல்லுபடியாகியது. உண்மையில் அரசின் பழைய தன்மையில் இருந்து மாற்றம் ஒன்று / விலகல் ஒன்று மட்டுமே இத்திருத்தத்தின் மூலம் இடம்பெற்றது.

பதின்மூன்றாம் திருத்தத்தின் அடிப்படைப் பண்புகள்

- மேற்குறிப்பிடப்பட்டவாறு ஏனைய பிரிவுகளுக்கிடையே மாகாண சபைகளை உருவாக்குவதை நோக்கி சட்டபூர்வ மற்றும் சட்ட ஒதுக்கங்களை வழங்குதலே பதின்மூன்றாவது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தில் காணப்படும் அடிப்படைக் கூறுகளில் ஒன்றாகும். இவ்வொதுக்கங்களின் கீழ் மாகாண சபைகளின் ஊடாக மாகாண மட்டத்தில் அதிகாரத்தைப் பகிர்வதற்காக நாடுமுழுதும் மாகாணங்களுக்கு முதல் தடவையாக சட்டவாக்க அதிகார நிலைமையொன்றுக்கான சட்டரீதியான அங்கீகாரம் பெற்றுக்கொடுக்கப்பட்டது. இது இதன் விசேட பண்பாகும்.

- இதற்கு முன்னரான ஆட்சிமுறையின் அரசியலமைப்பில் இலங்கையின் நிருவாக மாவட்டங்களுக்குச் சட்ட ரீதியான நிலைமை ஒன்று வழங்கப்பட்டிருப்பினும் மாகாணங்கள் மீது கவனம் செலுத்தப்படாதிருந்தது. இத்திருத்தத்தின் மூலம் ஒவ்வொரு மாகாணங்களுக்குமாக மாகாண சபை ஒன்றை உருவாக்குவதற்கும் நாட்டின் ஏனைய பிரதேசங்களுக்காக ஒரு பிரதேசத்திற்கு ஒன்று என மாகாண சபைகளை உருவாக்குவதற்கும் முன்மொழியப்பட்டிருந்தது.
- விகிதாசார பிரதிநிதித்துவத்தின் கீழ் மக்களின் வாக்குரிமையினால் தெரிவு செய்யப்படுகின்ற பிரதிநிதிகள் சபையொன்றின் மூலமும், பிரதம அமைச்சருடன் (முதலமைச்சர்) கூடிய மாகாண அமைச்சரவை மூலமும், ஆளுநர் ஒருவருடனும், ஏனைய நிருவாக நிறுவனங்கள் சிலவற்றையும் உள்ளடக்கியதொரு துணைத் தேசிய நிருவாகக் கட்டமைப்பே மாகாண சபையாகும்.
- இம்மாகாண சபையானது நிறைவேற்று மற்றும் சட்டவாக்க அதிகாரங்களைச் செயற்படுத்தக்கூடிய நிருவாகக் கட்டமைப்பைக் கொண்டது.
- பதின்முன்றாவது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின் மூலம் இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட மாகாண சபைக்கும் மத்திய அரசுக்கும் இடையில் அதிகாரம் பகிர்ந்து செல்லும் முறை தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை இத்திருத்தத்தின் ஒன்பதாம் அட்டவணையில் காணலாம். இதில் அதிகாரப் பட்டியல்கள் மூன்று காணப்படுகின்றன.
- முதலாம் பட்டியலான மாகாணசபைப் பட்டியலில், மாகாண சபைகளுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்படும் அதிகாரங்கள், பணிகளைக் காட்டும் மாகாண சபைப் பட்டியல் ஒன்றின் மூலம் மாகாண சபைகளின் விடயங்கள் மற்றும் பணிகள் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.
- அவற்றிற்குப் பொலிஸ், பொதுமக்கள் சமாதானம், மாகாண திட்டங்கள், உள்ளூராட்சி மன்றங்கள், மாகாண வீடுகள், கட்டுமானங்கள், விவசாயம், விவசாயச் சேவை, கிராமிய அபிவிருத்தி, சுகாதாரம், சுதேச வைத்தியம், கூட்டுறவு, வடிகாலமைப்பு போன்ற விடயங்களும் பணிகளும் உரியதாகும்.
- 154 (உ) (1) உறுப்புரைக்கமைய மாகாண பட்டியலில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ள எந்தவொரு விடமொன்று தொடர்பாகவும் துணைநிலைச் சட்டங்களை (நியதிச் சட்டங்களை) உருவாக்குவதற்கு மாகாண சபைகளுக்கு அதிகாரம் உண்டு.
- மாகாண சபையொன்றின் மூலம் நிறைவேற்றப்படுகின்ற சகல கொள்கைகளுக்கும் ஆளுநரின் அங்கீகாரம் அவசியமாகும். சகல மாகாண சபைகளும் உடன்படுமாகவிருந்தால் மட்டுமே மாகாண சபைகளின் அதிகாரப் பட்டியலில் உள்ளடங்கும் விடயங்கள் தொடர்பில் பாராளுமன்றம் சட்டங்களை ஆக்க முடியும்.
- இரண்டாம் பட்டியலான மத்திய அரசுப் பட்டியலில் மத்திய அரசுக்குத் தொடர்ந்தும் அரசின் பாதுகாப்பு, தேசியப் பாதுகாப்பு, வெளிநாட்டுக் கருமங்கள், அஞ்சல், தொலைத்தொடர்பு, வானொலி, தொலைக்காட்சி, துறைமுகம், விமான சேவை, நீதிமன்றம், வெளிநாட்டு வர்த்தகம், மாகாணங்களுக்கிடையிலான வியாபாரம், வணிக நடவடிக்கைகள், தேசிய வருமானத்திற்கு, நிதிக் கொள்கைக்கு, வெளிநாட்டு

வளங்களுக்கு உரிய நிதி தொடர்பான நடவடிக்கைகள், விமானப் போக்குவரத்து, விமான நிலையங்கள், தேசிய போக்குவரத்து, கனிய மற்றும் சுரங்கமறுத்தல், குடிவரவு, குடியகழ்வு, குடியுரிமை, தேர்தல் போன்ற அதிகாரங்கள் உரித்தாக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள விடயங்கள் தொடர்பில் சட்டத்தை உருவாக்கும் அதிகாரம் பாராளுமன்றத்துக்குக் காணப்படுவதோடு, இப்பட்டியலில் சட்டங்களை உருவாக்கும் அதிகாரம் மாகாணசபைகளுக்குக் கிடையாது.

- மூன்றாம் பட்டியலான இணைப்புப்பட்டியலுக்குத் (ஒத்தியங்குப்பட்டியல்) திட்டமிடல், கல்வி, கல்விச்சேவை, உயர் கல்வி, தேசிய வீடமைப்பு மற்றும் நிர்மாணத்துறை, சமூக சேவை, புனர்நிர்மாணம், விவசாயம், கமநலச் சேவை போன்றன உரித்தாகின்றன. இணைப்புப்பட்டியலில் சுட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ள விடயங்கள் தொடர்பில் பாராளுமன்றமும், மாகாண சபைகளும் சட்டத்தை உருவாக்க முடியும். அவ்வாறு காணப்படும் அது தொடர்பில் செயற்படும்போது இவ்விரு நிறுவனங்களும் ஒன்றிற்கொன்று அறிவித்தல் வழங்குதல் வேண்டும்.
- இதற்கமைய மாகாண சபைகள் தொடர்பில் நோக்கும்போது மாகாண சபைகளுக்கு மாகாணசபைப் பட்டியலில் குறிப்பிடப்பட்ட விடயங்களும் பணிகளும் தொடர்பில் தமது விருப்பத்திற்கமைய துணை நிலைச் சட்டங்களை உருவாக்கக்கக் கூடியதாக இருப்பினும் இணைப்புப் பட்டியலில் (பொதுப்பட்டியல்) உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள விடயங்கள் தொடர்பில் துணை நிலைச் சட்டங்களை மத்திய அரசின் அனுமதியோடு உருவாக்க முடியும் என பதின்மூன்றாவது திருத்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- மாகாண சபைகளுக்குத் துணைநிலைச் சட்டங்களை உருவாக்கும் அதிகாரம் அரசியலமைப்பில் வழங்கப்பட்டிருப்பினும் அது வரையறைக்குட்பட்டதாகவே காணப்படுகின்றது. மாகாண சபைகளால் உருவாக்கப்படும் துணைநிலைச் சட்டங்கள் அரசியலமைப்பிற்கு இயைபுடையதாக இருத்தல் வேண்டும். அதேபோன்று மாகாண சபைகள் மூலம் உருவாக்கப்படும் துணைநிலைச் சட்டங்கள் அம்மாகாண சபையின் அதிகார பிரதேசத்திற்கு வரையறுக்கப்பட்டதாக இருத்தல் வேண்டும்.
- மாகாண சபைகளுக்குக் குறிப்பிடத்தக்களவு துணைநிலைச் சட்டங்களை உருவாக்கும் வாய்ப்பு இருப்பினும் இதன்மூலம் மாகாண சபைகளுக்குச் சட்டங்களை உருவாக்குதல் தொடர்பில் சுயாதீனமான தன்மையொன்று கிடைப்பதில்லை. ஏனெனில் மத்திய அரசின் பாராளுமன்றத்துக்கு மாகாணசபையில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் வகையிலான சட்டங்களை ஆக்கும் அதிகாரம் காணப்படுவதே இதற்கான காரணமாகும். இதற்கமைய மாகாண சபை ஒன்று அல்லது மாகாணங்கள் சில ஒன்றிணைந்து மாகாண சபைகளுக்குத் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் முறையில் சட்டமொன்று உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்ற முன்மொழிவை வேண்டுகோளாக விடுக்கும்போது மாகாணசபைப் பட்டியலிலுள்ள எந்தவொரு விடயம் தொடர்பிலும் பாராளுமன்றின் சாதாரண பெரும்பான்மை அனுமதி ஒன்றின் மூலம் சட்டமியற்ற முடியும். இவ்வாறு உருவாக்கப்படும் சட்டங்கள் இம்முன்மொழிவினை வழங்கிய மாகாணசபை அல்லது மாகாண சபைகளுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். எவ்வாறாயினும் பாராளுமன்றத்தின் 2/3 பெரும்பான்மையினரின் அங்கீகாரத்தோடு சட்டம் ஒன்று உருவாக்கப்பட்டிருக்கும்போது அச்சட்டம் சகல மாகாண சபைகளுக்கும் பொருந்தும்.
- மாகாண சபைப் பட்டியல், மத்தியரசுப் பட்டியல் ஆகிய இரு பட்டியல்களிலும் குறிப்பிடப்படாத எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மத்திய அரசிற்கே ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளது.

பதின்மூன்றாவது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்திற்கு அமைய மாகாண சபை ஒன்றின் மூலம் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சட்டம் ஒன்றை மாற்றம் செய்வதற்கான தேவை அரசுக்கு இருப்பின் அதற்காகப் பாராளுமன்றத்தின் 2/3 பெரும்பான்மையுடனான விசேட அனுமதியைப் பெற்றுகொள்ள வேண்டும்.

- பதின்மூன்றாம் திருத்தத்தின் மூலம் மத்திய அரசுக்கும் மாகாண சபைகளுக்கும் இடையே விடயங்களை ஒதுக்கீடு செய்யும்போது மத்திய அரசுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள விசேட தன்மை யாது என்பதை இதன் மூலம் விளங்கிக்கொள்ள முடியும். சகல விடயங்கள் மற்றும் பணிகள் தொடர்பில் தேசிய கொள்கை உருவாக்கல் தொடர்பான பூரண அதிகாரம் போன்றே சகல முறையிலான எஞ்சிய அதிகாரங்கள் மத்திய அரசிடம் தக்கவைக்கப்பட்டுள்ளதன் மூலம் இது மேலும் உறுதிப்படுத்தப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- 1978ஆம் ஆண்டின் தொடக்க அரசியலமைப்பிற்கமைய நிறைவேற்று அதிகாரம் சனாதிபதிக்கும், அமைச்சரவைக்கும் காணப்பட்டாலும் கூடப் பதின்மூன்றாம் திருத்தத்தின் கீழ் மத்திய அரசிற்கும் மாகாண சபைகளுக்கும் இடையே பகிரப்பட்டுள்ளது. இதற்கமைய மாகாண சபைகளில் பகிரப்பட்டுள்ள அதிகாரம் நிறைவேற்று அதிகார ஆளுநர் மூலம் நேரடியாக அல்லது மாகாண சபையின் அமைச்சரவை அல்லது மாகாண சபையின் அதிகாரிகள் மூலம் நடைமுறைப்படுத்தப்படும். ஆளுநர் மூலம் தமது நிறைவேற்று அதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்தும்போது அவரது சுயவிருப்பின் படி செயலுருப்படுத்தும் பணிகள் தவிர்ந்த ஏனைய சகல சந்தர்ப்பங்களின் போதும் மாகாண சபையின் அமைச்சரவையினுடைய ஆலோசனைக்கமையச் செயற்படுதல் வேண்டும்.
- பதின்மூன்றாவது திருத்தத்தின் மூலம் உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் விடயங்கள் மற்றும் உள்ளூராட்சி மன்றங்களின் மேற்பார்வை மாகாண சபைகளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.
- பதின்மூன்றாவது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின் மூலம் மாகாண சபைகளுக்கிடையே நிதி ஒதுக்கீட்டினை பகிர்ந்தளித்தல் மற்றும் நிதி வழங்கல்களில் சமத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒதுக்குதல் தொடர்பான தீர்மானம் எடுக்கும் பொறுப்பினை மேற்கொள்ளும் தேசிய நிதி ஆணைக்குழு ஒன்றை உருவாக்குவதற்கும் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. மத்திய வங்கியின் ஆளுநரும், திறைசேரிச் செயலாளர் ஆகிய இருவரும் பதவி வழியில் இதன் உறுப்பினர்களாவர். ஏனைய மூன்று அங்கத்தவர்களும் சனாதிபதியின் மூலம் நியமனம் செய்யப்படுவர். இவர்களை நியமிக்கும்போது அவர்களின் இனம் கருத்திற் கொள்ள வேண்டியிருப்பினும் மாகாண பிரதிநிதித்துவம் கருத்தில் கொள்ளப்படுவதில்லை.
- எவ்வாறாயினும் மேல்வாரியாக நோக்கும்போது அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்தளித்தலைப் போன்று இருப்பினும் மத்திய அரசுக்குப் பாரிய அதிகாரங்களைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளும் யாப்புத் திருத்தம் ஒன்றாகவே பதின்மூன்றாவது திருத்தம் காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு மாகாண சபை மற்றும் அதிகார பகிர்ந்தளிப்புக்குமிடையே சகல விடயங்கள், பணிகள் தொடர்பாகவும் தேசிய கொள்கைகளை உருவாக்குதல் மத்திய அரசுக்கு உரியது எனும் விதிமுறைகளும் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் எஞ்சிய அதிகாரங்களும் கூட (Residual Powers) மத்திய அரசுக்கே ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. மத்திய அரசின் நேரடி ஒதுக்கத்தின் மூலமே மாகாண சபைகளுக்கான நிதி ஒதுக்கீடு செய்யப்படுகின்றது. நிதி ஆணைக்குழுவானது நிதி ஒதுக்கீடு, நிதி ஒதுக்கீட்டுக்கான விதப்புரைக்கான முன்மொழிவுகளை முன்வைக்கின்றது.

- **பதினேழாவது அரசியலமைப்புத் திருத்தம்**

- பொலிஸ் சேவை உள்ளிட்ட அனைத்து அரசேவைகளினதும் சகல துறைகளிலும் காணப்பட்ட பாரபட்சம் மற்றும் சுயாதீனமற்ற தன்மையின் காரணமாக மக்கள் மேற்குறிப்பிட்ட நிறுவனங்களின் மீது நம்பிக்கையை இழந்ததோடு அதுதொடர்பில் இலங்கையின் அரசியல் அரங்கில் பெரிதும் பேசப்பட்டது. அதனால் அந்த நிறுவனங்களின் செயற்பாடு சுயாதீனமாகவும் பாராபட்சமற்ற முறையிலும் அமைவதை நோக்காகக் கொண்டு அரசியல் கட்சிகளும் சிவில் சமூக அமைப்புக்களும் முன்வைத்த கோரிக்கைகளின் பயனாக இந்த அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தை கொண்டுவர அரசாங்கம் முன்வந்தது. இத் திருத்தத்தின் வரைவுகள் அமைச்சரவையில் 2001ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் கைச்சாத்திட்டதன் பின்னர் அதன் யாப்புறு தன்மையினை பரிசீலிப்பதற்காக உயர்நீதிமன்றத்திற்கு ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டது. இம்மசோதாவிற்குப் பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மை போதுமானது என உயர்நீதிமன்றம் தீர்ப்பினை வழங்கியதை அடுத்து பாராளுமன்றத்தின் அனுமதியினைப் பெற்றுக்கொள்ளும் நோக்கில் 2001ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 3ஆம் திகதி சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இம்மசோதாவிற்குச் சார்பாக 208 வாக்குகள் பாராளுமன்றத்தில் கிடைத்தது. அதன் பிறகு சபாநாயகரின் அனுமதியினை அடுத்து 17 ஆவது அரசியல் யாப்புத் திருத்தம் அரசியலமைப்பிற்குள் உள்ளடக்கப்பட்டது.
- மேற்படி திருத்தமானது ஜனாதிபதி தனது நிறைவேற்று அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி அரசு உயர் அதிகாரிகளை நியமிக்கும் போது காணப்பட்ட தன்னிச்சையான அதிகாரங்களைக் கட்டுப்படுத்துவதுடன் சுயாதீன ஆணைகுழுக்களைத் தாபிப்பதின்மையும் பிரதான குறிக்கோள்களாகக் கொண்டிருந்தது. மேலும் இந்த அரசியலமைப்புத் திருத்தமானது இதற்கு முன்பு மேற்கொள்ளப்பட்ட அரசியலமைப்புத் திருத்தங்களிலும் பார்க்கச் சிறந்த ஜனநாயக ஆட்சியினை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒரு முன்மாதிரியான அரசியலமைப்புத் திருத்தமெனலாம்.
- இத்திருத்தத்தின் பிரகாரம் தாபிக்கப்பட்ட அரசியலமைப்புப் பேரவையானது சுயாதீன ஆணைக் குழுக்களின் உறுப்பினர் நியமனம் மற்றும் அரசு உயர் பதவிகளுக்காக நியமிக்கப்படும் ஆட்கள் தொடர்பில் பிரதான வகிபாகம் ஒன்றை ஏற்கும் நிறுவனமாக மாறியது. இதுவரை காலமும் ஜனாதிபதிக்குக் காணப்பட்ட, உயர் பதவிகளுக்கு ஆட்களைத் தன்னிச்சையாக நியமிக்கும் அதிகாரம் இதன்மூலம் வரையறை செய்யப்பட்டது.
- அரசியலமைப்புப் பேரவையின் அமைவுச்சேர்க்கை பின்வருமாறு காணப்பட்டது.
 1. பிரதமர்
 2. சபாநாயகர்
 3. ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர்
 4. பிரதமர் மற்றும் எதிர்கட்சி தலைவர் போன்றோரினால் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டு ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படும் ஐந்து உறுப்பினர்கள்
 5. பிரதமர் மற்றும் எதிர்கட்சித் தலைவரின் கட்சி சாராத ஏனைய அரசியல் கட்சி மற்றும் சுயேட்சைக் குழுக்களின் சம்மதத்தோடு பாராளுமன்றத்திலுள்ள பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களின் சம்மதத்தினால் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டு ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படும் ஒருவர்.
- அரசியலமைப்புப் பேரவையின் தலைவர் சபாநாயகராவார்

- **பதினெட்டாவது அரசியலமைப்புத் திருத்தம்**

- பதினெட்டாவது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின் படி, ஜனாதிபதி இரு தடவைகள் மாத்திரமே பதவி வகிக்கலாம் என்ற வரையறையை நீக்குவதும் அரசியலமைப்புப் பேரவைக்குப் பதிலாக பாராளுமன்றப் பேரவை எனும் புதிய நிறுவனம் ஒன்றை உரு வாக்குவதுமே நோக்காகவிருந்தது.
- இத்திருத்தத்தினை நிறைவேற்றும் போது அரசாங்கமும் இத்திருத்தத்திற்காக முன்னிற்ற நபர்களும் முன்வைத்த முக்கிய வாதம் யாதெனில் நாட்டின் பொருளாதார அபிவிருத்தி குறித்து முன்னுரிமை வழங்கப்படவேண்டியிருப்பதால் இதற்காக நாட்டில் ஸ்திரமான நிலையொன்றை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதாகவிருந்தது. இதனால் இத்திருத்தத்தின் பின்னர் அவ்வாறான அரசியல் ஸ்திர தன்மைக்கு வழிவகுக்கும் எனக் குறிப்பிடப்பட்டது.
- இச்சட்டவரைவானது தேசிய நலனுக்கு மிகவும் அவசரமானது எனும் வகையிலேயே உயர்நீதிமன்றக்கு ஆற்றுபடுத்தப்பட்டது. இச்சட்டவரைவின் விதிமுறைகள் அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளுடன் இணங்கியுள்ளது என்பதால் மக்கள் கருத்துக் கணிப்பு வாக்கெடுப்பிற்கு அனுப்பவேண்டிய தேவை இல்லை என 2010 செம்ரெம்பர் மாதம் 07ஆந் திகதி உயர்நீதிமன்றம் அறிவித்தது. இதன்பின்னர் செம்ரெம்பர் மாதம் 08ஆந் திகதி இச்சட்டவரைவு பாராளுமன்றத்தில் விவாதிக்கப்பட்டதன் பின்னர் அது 2/3 பெரும்பான்மையால் நிறைவேற்றப்பட்டது.

இத்திருத்தத்தில் கொண்டுவரப்பட்ட திருத்தங்கள் பின்வருமாறு:

- **சனாதிபதியின் பதவிக்காலம் இரு தடவைகள் மட்டும் எனும் தடை நீக்கப்பட்டமை**

இத்திருத்தத்தின் மூலம் அரசியலமைப்பில் ஏற்படுத்தப்பட்ட பிரதான மாற்றம் சனாதிபதி தொடர்பில் அரசியலமைப்பில் காணப்பட்ட இரு தடவைகள் எனும் பதவிக்காலத்தை இல்லாது செய்து சனாதிபதி எத்தனை தடவையும் சனாதிபதியாக தெரிவு செய்வதற்கான வாய்ப்பினை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தமையாகும்.

- **அரசியலமைப்புப் பேரவைக்குப் பதிலாகப் பாராளுமன்றப் பேரவை எனும் புதியதொரு நிறுவனம் தாபிக்கப்பட்டமை**

17ஆம் அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தில் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட அரசியலமைப்புப் பேரவை நீக்கப்பட்டு அதற்கு மாற்றிடாக பாராளுமன்றப் பேரவை ஒன்றைத் தாபிப்பதற்கு வழிவகைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

இதன்படி பாராளுமன்றப் பேரவையானது

1. பிரதமர்
2. சபாநாயகர்
3. எதிர்க் கட்சித் தலைவர்
4. பிரதமரால் பெயர் குறிப்பிடப்படும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர்
5. எதிர்க் கட்சித் தலைவரால் பெயர் குறிக்கப்படும் ஒருவர்

ஆகியோரை உள்ளடக்கியிருந்தது.

- மேலும் பாராளுமன்றப் பேரவையின் உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கையும் 17ஆம் திருத்தத்தில் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட அரசியலமைப்புப் பேரவையில் காணப்பட்டது போன்ற லல்லாமல் குறைக்கப்பட்டது. பாராளுமன்றப் பேரவையின் உறுப்பினர் எண்ணிக்கை குறைவானதாகும். மேலும் அது பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை மட்டுமே உள்ளடக்கியிருந்தது.
- சுயாதீன ஆணைக்குழுக்களுக்கான உறுப்பினர்கள் மற்றும் அரசின் பிரதான நபர்களை நியமிக்கும்போது சனாதிபதியால் இச்சபையின் அவதானிப்பினைக் கோர வேண்டியிருந்தது. எவ்வாறாயினும் ஒருவார காலத்திற்குள் பாராளுமன்றப் பேரவை தமது அவதானிப்பினை சனாதிபதிக்கு வழங்காதபோது சனாதிபதி தனது சுயவிருப்பின் அடிப்படையில் நியமனங்களை மேற்கொள்ள முடியும்.
- **பாராளுமன்றப் பேரவையின் அதிகாரம் மற்றும் கடமைகளைக் குறைத்தமை**
பதினேழாம் திருத்தத்தின் கீழ் சனாதிபதியால் சுயாதீன ஆணைக்குழுக்களுக்கும் அரசின் உயர் பதவிகளுக்கும் நபர்களை நியமிக்கும்போது அது தொடர்பிலான பரிந்துரைகளை முன்வைப்பதற்கான அதிகாரம் அரசியலமைப்புப் பேரவைக்குக் காணப்பட்டது. அத்தோடு அந்த பரிந்துரைகளுக்கு ஏற்ப செயற்பட சனாதிபதி கட்டுப்பட்டவாராக இருந்தார். 18ஆம் திருத்தத்தில் தாபிக்கப்பட்ட பாராளுமன்றப் பேரவைக்கு முன்மொழிவுகளை செய்வதற்கான அதிகாரமன்றி சனாதிபதிக்கு அவதானிப்புகளை முன்வைக்கும் சந்தர்ப்பம் மட்டுமே வழங்கப்பட்டது. சனாதிபதியால் நியமனங்களை செய்தல் தொடர்பில் பாராளுமன்றப் பேரவையினை அவதானிப்பினை கோரும்போது அதனை ஒருவார காலத்திற்குள் பெற்றுக்கொடுக்க வேண்டும். பாராளுமன்றப் பேரவை ஒருவாரகாலத்திற்குள் அதனைச் செய்யத் தவறின் சனாதிபதி தமது சுய விருப்பின் அடிப்படையில் நியமிக்க அதிகாரம் காணப்பட்டது. மேலும் சனாதிபதிக்கு அவதானிப்புகளை வழங்கியிருக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் அந்த அவதானிப்பினை முழுமையாகக் கருத்திற் கொள்ளாது செயற்படவும் சனாதிபதிக்கு வாய்ப்பிருந்தது.
- **சுயாதீன ஆணைக்குழுக்களைச் சனாதிபதியின் அதிகாரத்தின் கீழ் கொண்டுவந்தமை**
பதினெட்டாம் அரசியலமைப்பு திருத்தத்திற்கிணங்க அரசசேவை ஆணைக்குழு, தேர்தல்கள் ஆணைக்குழு மற்றும் தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு போன்ற ஆணைக்குழுக்களின் அதிகாரங்கள் பாரியளவில் குறைக்கப்பட்டன. உதாரணமாக பதினெட்டாம் அரசியலமைப்பு திருத்தத்தின்படி சனாதிபதியின் விருப்பத்திற்கிணங்க அரச சேவை ஆணைக்குழுவை நியமிக்க முடியும். பதினேழாம் திருத்தத்திற்கிணங்க அரசியலமைப்புப் பேரவையின் சிபாரிசுக்கமையவே சனாதிபதியினால் அரச சேவை ஆணைக்குழு உறுப்பினர்கள் நியமிக்கப்படுவர். எனினும் பதினெட்டாம் திருத்தத்தில் மேற்படி ஏற்பாடு மாற்றத்திற்குள்ளானது. இத்திருத்தத்திற்கிணங்க பொது சேவை ஆணைக்குழுவின் தலைவர் உள்ளிட்ட உறுப்பினர்களை நியமிக்கும்போது சனாதிபதி தனது விருப்பின்படி செயற்பட முடியும். நியமனங்கள் தொடர்பில் எந்தவொரு சிபாரிசையும் முன்வைப்பதற்கு பாராளுமன்ற பேரவைக்கு அதிகாரம் இருக்கவில்லை.
- **சனாதிபதி மூன்று மாதங்களுக்கு ஒருமுறை பாராளுமன்றக்கு வருகைதருவதற்கான வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டமை**
சனாதிபதி ஒவ்வொரு மூன்று மாதங்களுக்கும் ஒருமுறை பாராளுமன்றக்கு வருகைதர வேண்டும் என இத்திருத்தத்தில் விதிமுறை ஏற்படுத்தப்பட்டது. இதன்போது வாக்கினைப் பயன்படுத்துவதைத் தவிர பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவருக்குள்ள வரப்பிரசாதங்கள், சலுகைகள் மற்றும் அதிகாரங்கள் சனாதிபதிக்கும் உரித்தாகும். மேலும் பாராளுமன்ற

றத்தின் எந்தவொரு உறுப்பினரினதும் வரப்பிரசாதங்களை மீறுகின்றமைக்காக குற்றவாளி யாக்கப்படமாட்டார்.

- பதினெட்டாம் திருத்தத்தினூடு 13 மற்றும் 17ஆவது திருத்தங்களுக்கு மாறுபட்ட வகையில் சனாதிபதி பதவியானது மேலும் பலம்மிக்க பதவியொன்றாக மாற்றப்பட்டது. இதன்கீழ் அவர் அப்பதவியினை வகிப்பது தொடர்பில் இதுவரை காணப்பட்ட இரண்டு தடவைகள் எனும் தவணைக்காலம் நீக்கப்பட்டு சனாதிபதி தாம் விரும்பும் தவணைகள் வரை சனாதிபதி பதவிக்கு தெரிவு செய்யபட முடியுமான வகையில் சந்தர்ப்பம் வழங்கப்பட்டதோடு அரசின் உயர் பதவிகளுக்கும் ஆணைக்குழுக்களுக்கும் நபர்களை நியமிப்பது தொடர்பில் காணப்பட்ட மட்டுப்பாடுகளும் தளர்த்தப்பட்டன. அத்தோடு 17ஆம் திருத்தத்தில் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட சுயாதீன ஆணைக்குழுக்களின் சுயாதீனமும் அவற்றின் அதிகாரம் கடமைகளும் பாரியளவில் குறைக்கப்பட்டன. இதன்படி 18ஆம் திருத்தத்தில் அதிகாரமிக்க வலுவான சனாதிபதியினை உருவாக்குவதற்கு முயற்சிக்கப்பட்டுள்ளமை தெளிவாகின்றது.

பத்தொன்பதாவது திருத்தம்

- மேற்படி திருத்தமானது 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பில் இன்றுவரை மேற்கொள்ளப்பட்ட திருத்தங்களில் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். இந்த அரசியலமைப்புத் திருத்தமானது ஏற்கனவே எதிர்பார்க்கப்பட்ட விடயங்களான 18 ஆவது திருத்தத்தினை இல்லாதொழிப்பதும், ஜனாதிபதியின் நிறைவேற்று அதிகாரங்கள் பலவற்றை குறைத்து பிரதமரின் நிறைவேற்று அதிகாரத்திற்கு வழியேற்படுத்துவதும் ஆகும். அரசாங்கசபை ஒன்றைத் (Council of State) தாபித்தல், 17ஆவது அரசியலமைப்பில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சுயாதீன ஆணைக்குழுக்களை மீண்டும் தாபித்தல் போன்ற ஜனநாயகம்சார் விடயங்களின் மூலமாக அரசியலமைப்பில் முக்கிய மாற்றங்கள் பலவற்றை மேற்கொள்ள எதிர்பார்க்கப்பட்டது.
- எவ்வாறாயினும் இவ்வாறான அரசியலமைப்பு மறுசீரமைப்புக்கு பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பெரும்பான்மையினை பெற்றுக்கொள்வதில் காணப்பட்ட சிக்கல்களும் உயர்நீதிமன்றத்தின் விளக்கத்தின் பிரகாரமும் அவ்வரசியலமைப்புத் திருத்தத்தில் பல விடயங்கள் மாற்றங்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு முன்வைக்கப்பட்ட அரசியலமைப்புத் திருத்தமே இதுவாகும்.
- இதன்படி இத்திருத்தத்தில் ஏற்கனவே எதிர்பார்க்கப்பட்டது போன்று ஜனாதிபதித்துவ முறைமையை முழுமையாக நீக்கி பாராளுமன்ற முறைமைக்கு வரவில்லை. அதற்குப் பதிலாக சனாதிபதி மற்றும் பிரதமருக்கிடையில் அதிகாரங்களைப் பங்கிட்டுக் கொள்ளும் முறையினையே உருவாக்கியது. இதனால் இவ்வாட்சிமுறை இரட்டை நிறைவேற்றுத் துறையினைக் கொண்ட பாதி சனாதிபதி (Semi - Presidential) முறை என குறிப்பிட முடியும்.
- பத்தொன்பதாம் திருத்தத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட மறுசீரமைப்புகளைப் பின்வருமாறு சாராம்சப்படுத்திக் காட்ட முடியும்.
- இத்திருத்தத்தின் மூலம் சனாதிபதியின் பதவிக்காலம் ஆறு வருடங்களிலிருந்து ஐந்து வருடங்களாகக் குறைக்கப்பட்டது. அத்தோடு மக்களால் இரண்டு தடவைகள் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒருவர் மீண்டும் ஒருமுறை தெரிவு செய்யப்படத் தகைமையற்றவர்

எனும் முன்னைய யாப்பு ஏற்பாடு (17ஆம் திருத்தம்) மீள ஏற்படுத்தப்பட்டது. இவ்வாறு மேற்கொண்ட மாற்றமானது ஜனநாயகம்சார் முக்கியமானதொரு மாற்றமாகும்.

- இத்திருத்தத்திற்கு முன்னர் அமைச்சர்களை நியமித்தல் தொடர்பில் சனாதிபதிக்கு பலமான அதிகாரங்கள் காணப்பட்டன. 19ஆம் திருத்தத்தின் கீழ் சனாதிபதிக்கு அமைச்சர்களை நியமிப்பதில் (அமைச்சரவை மற்றும் அமைச்சரவை அந்தஸ்தஸ்தற்ற) ஜனாதிபதிக்கு சில வரையறைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. அமைச்சரவை அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கை முப்பத்திற்கு மேற்படாத வகையிலும் அமைச்சரவை அந்தஸ்தற்ற மற்றும் பிரதி அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கை நாற்பதை விட அதிகரிக்க முடியாது என விதிக்கப்பட்டது.
- அமைச்சரவை அமைச்சர்கள், அமைச்சரவை அந்தஸ்தற்ற அமைச்சர்கள் மற்றும் பிரதியமைச்சர்களை நியமிக்கும்போதும் பதவியில் இருந்து நீக்கும்போதும் சனாதிபதி பிரதமரின் ஆலோசனைகளைப் பின்பற்றவேண்டும். மேலும் சனாதிபதி முன்னரைப் போன்றே தமது சுயவிருப்பின் பேரில் பிரதமரையும் பதவியில் இருந்து நீக்க முடியாது.
- 19ஆம் திருத்தத்திற்கு முன்னர் பாராளுமன்றம் கூடி முதலாம் ஆண்டு நிறைவடைந்தவுடன் சனாதிபதி அதனைக் கலைத்துவிடலாம். 19ஆம் திருத்தத்தின்படி சனாதிபதி அதன் ஆயுட்காலத்தில் நான்கரை வருடங்கள் நிறைவடைந்த பின்னரே பராளுமன்றத்தைக் கலைக்க முடியும்.
- சனாதிபதியின் உத்தியோகபூர்வ பணிகள் உயர்நீதிமன்றத்தின் அடிப்படை உரிமைகள் தொடர்பான நீதிமன்ற அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டதாகும். இதன்படி இத்திருத்தம் நடைமுறைக்கு வந்ததன் பின்னர் சனாதிபதிக்கு வழங்கப்படும் சலுகைகள் சிவில் அல்லது குற்றவியல் குற்றங்களுக்கு உட்பட்டதாகும்.
- அரசியலமைப்பில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள சனாதிபதியின் அதிகாரங்கள், பணிகளுக்கு மேலதிகமாக 19ஆம் திருத்தத்தின் மூலம் கீழ்வரும் கடமைப் பொறுப்புக்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இதன்படி
 - அரசியலமைப்பினைப் பின்பற்றுவவராக இருக்க வேண்டும் என எதிர்பாக்கப்படுகின்றது.
 - தேசத்தை மீள்கட்டமைத்தல் மற்றும் ஒற்றுமையை விருத்தி செய்பவராக இருக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.
 - அரசியலமைப்புப் பேரவை மற்றும் இந்தத் திருத்தத்தின் ஊடாக உருவாக்கப்படும் சுயாதீன ஆணைக்குழுக்களின் செயற்பாடுகளை இலகுவடுத்த வேண்டும்.
 - தேர்தல் ஆணைக்குழுவின் ஆலோசனையின் படி, நீதியான மற்றும் சுதந்திரமான தேர்தலுக்கும் மக்கள் தீர்ப்பு நாடாத்துவதற்கும் உரிய சூழ்நிலையினை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தலும் அதனை உறுதிப்படுத்தலும்.
- இவ்வரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின் ஊடாக முன்வைக்கப்படும் முக்கியமான விடயம் என்னவெனில் சனாதிபதி இனங்களை ஐக்கியப்படுத்தும் அடையாளச் சின்னமாக உருவாக்கப்பட்டுள்ளமையாகும். சனாதிபதி அமைச்சரவையின் தலைவராக செயற்படுதல் தொடர்ந்தும் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது.
- பிரதமரின் ஆலோசனையைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் எனத் தீர்மானிக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் பிரதமரின் ஆலோசனையின்படி அமைச்சர்களின் எண்ணிக்கை, அமைச்சுகளின் எண்ணிக்கை, பணிகள் மற்றும் பொறுப்புக்களையயும் தீர்மானிக்க

வேண்டும். இத்திருத்தத்தின் பிரகாரம் பிரதமரின் ஆலோசனையின் படி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் இருந்து அமைச்சர்களை நியமனம் செய்ய வேண்டும்.

- எச்சந்தர்ப்பத்திலும் அமைச்சகங்களுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள பணிகளையும் பொறுப்புகளையும் மாற்றுவதற்கும், அமைச்சு எண்ணிக்கையைத் தீர்மானிக்கும் அதிகாரமும் சனாதிபதியைச் சார்ந்ததாகும்.
- அமைச்சர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 30 ஆகும். அமைச்சரவை அந்தஸ்து அற்ற அமைச்சர்கள் மற்றும் பிரதி அமைச்சர்களின் மொத்த எண்ணிக்கை நாற்பதிற்கு மேற்படக் கூடாது எனத் திருத்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
- எனினும் தேசிய அரசாங்கம் அமைக்கப்படிருக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் அமைச்சர்கள், பிரதி அமைச்சர்கள் மற்றும் அமைச்சரவை அந்தஸ்து அற்ற அமைச்சர்களைத் தீர்மானிக்கும் அதிகாரம் நிறைவேற்றுத்துறைக்கன்றி பாராளுமன்றத்தைச் சார்ந்ததாகும்.
- பிரதான அரசியலமைப்பிற்கு ஏற்ப பாராளுமன்றின் ஆயுட்காலம் ஆறு வருடங்களாக இருந்தபோதும் இத்திருத்தத்தின்படி அது ஐந்து வருடங்களாகும். மேலும் பாராளுமன்றத்தை முதலாவது கூட்டத்தொடரில் இருந்து நான்கரை வருடங்களின் பின்னரே சனாதிபதியால் கலைக்க முடியும்.
- 19ஆம் திருத்தத்தின் ஊடாக இலங்கையில் அரசாங்கக் கட்டமைப்பிற்குப் புதிய நிறுவனமொன்று இணைக்கப்பட்டது. அதன் படி அரசியலமைப்புப் பேரவையின் அமைவுச் சேர்க்கையானது,
 - பிரதமர்
 - சபாநாயகர்
 - பாராளுமன்றத்தின் எதிர்கட்சித் தலைவர்
 - சனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஒருவர்
 - பிரதமர் மற்றும் எதிர்கட்சித் தலைவரின் சிபாரிசிற்கு அமைய சனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படும் ஐவர். இவர்களில் இருவர் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருத்தல் வேண்டும்
 - பிரதமர் மற்றும் எதிர்கட்சித் தலைவர் சாராத ஏனைய அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் சுயேட்சைக் குழுவில் ஒருவரைப் பாராளுமன்றத்திலுள்ள பெரும்பான்மை உறுப்பினர்களின் சம்மதத்தோடு சனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படும் ஒருவர்.
- அரசியலமைப்புப் பேரவையின் தலைவர் சபாநாயகராவார். நியமிக்கப்படும் உறுப்பினர்கள் மூன்றாண்டுகள் பதவி வகிப்பர்.
- 19 ஆவது அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தில் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட ஆணைக் குழுக்களுக்குள் (தேர்தல் ஆணைக்குழு, பொதுச் சேவை ஆணைக்குழு, தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு, கணக்காய்வு ஆணைக்குழு, இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு, லஞ்சம் மற்றும் ஊழல் விசாரணை ஆணைக்குழு, நிதி ஆணைக்குழு, எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழு, தேசிய பெறுகை ஆணைக்குழு) தலைவர்களை நியமிக்கும் போது தகுதியானவர்களை சனாதிபதிக்கு சிபாரிசு செய்தல் அரசியலமைப்புப் பேரவையின் பணியாகும்.

- இவ்வாறு நியமிக்கும் போது அரசியலமைப்புப் பேரவையினால் மூன்று நபர்களின் பெயர்கள் விதந்துரைக்கப்படவேண்டும் என்பதுடன் அவர்களுள் ஒருவரை ஜனாதிபதி நியமித்தலும் வேண்டும்.
- இவ்வரசியலமைப்புத் திருத்தத்தின் கீழ் அரசியலமைப்புப் பேரவையின் அங்கீகாரத்திற்கு உட்பட்டவகையில் சனாதிபதியினால் நியமிக்கப்பட வேண்டிய பதவி நிலைகள் சில காணப்படுகின்றன. அவையாவன,
 - பிரதம நீதியரசரும் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளும்
 - மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத் தலைவரும் நீதிபதிகளும்
 - நீதிச் சேவை ஆணைக்குழுவின் தலைவர் தவிர்ந்த ஏனைய உறுப்பினர்கள்
 - சட்டமா அதிபர்
 - காணக்காய்வாளர் நாயகம்
 - பொலிஸ்மா அதிபர்
 - ஒம்புட்ஸ்மன்
 - பாராளுமன்ற ஆணையாளர் நாயகம்
- அரசியலமைப்புப் பேரவையின் கூட்ட நடப்பெண் ஐந்து ஆகும். பதவிகளுக்கான அனுமதியின் போது குறைந்தது மூன்று உறுப்பினர்களின் அனுமதி அவசியமாகும்.
- பத்தொன்பதாம் திருத்தத்தின் மூலம் அரசியலமைப்பில் உள்ளடக்கப்பட்ட புதிய அம்சம் அடிப்படை உரிமைகள் அத்தியாயத்தில் தகவல் அறியும் உரிமையும் உள்ளடக்கப்பட்ட மையாகும். இதன்படி இவ்வுரிமையினை நீதிமன்றத்தால் பாதுகாத்துக்கொள்ள முடியும். (தகவல் அறியும் உரிமைச் சட்டம் குறித்து மாணவரை மேலும் தெளிவுட்க.)
- **1978 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு தொடர்பான விமர்சனங்கள்**
- 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் ஆரம்பத்திலிருந்து இன்றுவரை பொதுமக்களின் கடுமையான விமர்சனத்திற்குள்ளாகியுள்ளது. இதன் மீதான விமர்சனங்கள் பலவற்றிலும் மையமாக அதன் அடிப்படைக் கட்டமைப்பும் அதன் நோக்கங்களும் சனநாயகத்திற்கு விரோதமானது என்பதாக அமைந்திருந்தது.
- இலங்கையில் சனநாயக அரசியலமைப்பை மீண்டும் உருவாக்க வேண்டின், இவ்வரசியலமைப்பினை இல்லாது செய்து புதிய அரசியலமைப்பொன்றை உருவாக்க வேண்டும் எனும் பலமான கருத்து எதிர்க்கட்சிகள், சிவில் சமூக இயக்கங்கள், ஊடகங்கள் மற்றும் பொது மக்களிடத்திலும் கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளது.
- மக்களின் எதிர்ப்புகள் கீழ்வரும் விடயங்களின் மீது தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.
 - நிறைவேற்று சனாதிபதி முறைமையும் அரசின் அதிகாரமும் தனி நபரிடமும் நிறுவனத்திடமும் குவிந்திருத்தல்.
 - பாராளுமன்றத்தைப் பலவீனப்படுத்தல்
 - விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவத்தால் தேர்தல் பெறுபேறுகளில் மக்களின் கருத்து திரிபுபடுத்தப்படுகின்றது.

- இதற்கு மேலாதிகமாக 13ஆம் மற்றும் 18ஆம் திருத்தங்களுக்கும் எதிரான வாதங்களும் உருவாகியுள்ளன. 13ஆம் திருத்தத்திற்கு சிறுபான்மை மக்கள் குழுக்களும், இடது சாரிகளினதும் ஒத்துழைப்பு கிடைத்தாலும் ஸ்ரீ.சு.க. மற்றும் ம.வி.மு என்பன ஆரம்பத்தில் இதனை பெரிதும் எதிர்த்தன. 18ஆம் திருத்தத்திற்கான பிரதான விமர்சனம் இது 1978 அரசியலமைப்பில் முன்னர் காணப்பட்ட சனநாயகமற்ற தன்மையையும் அதிகாரவாதத்தையும் மேலும் வலுப்படுத்தியது என்பதாகும்.
- 1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பினைத் திருத்துவதற்குப் பதிலாக புதிய அரசியலமைப்பொன்றை கொண்டுவருவதற்கு 1994ஆம் ஆண்டு முதல் பல முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டப் போதும் அவை வெற்றியளிக்கவில்லை. விகிதாசார தேர்தல் முறையை மாற்றியமைப்பதற்கு பாராளுமன்ற செயற்குழு ஒன்று நியமிக்கப்பட்டாலும், எவ்வாறான மாற்றங்களை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதில் கட்சிகளிடையே ஒற்றுமையை ஏற்படுத்த முடியாததன் காரணமாக அச்செயன்முறையும் வெற்றியளிக்கவில்லை.

(நிறைவேற்று சனாதிபதி முறையும், விகிதாசார தேர்தல் முறை தொடர்பில் காணப்படும் விமர்சனங்களையும், அதற்குப் பதிலாக முன்வைக்கப்பட்டுள்ள மாற்றீடுகள் தொடர்பாகவும், மாற்றங்களைச் செய்வதற்கு எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகள் (பிரயத்தனங்கள்) பற்றியும் சுருக்கமான விளக்கமொன்றை வகுப்பில் மாணவர்களுக்கு வழங்கவும்)

உத்தேச கற்றல் / கற்பித்தல் செயற்பாடுகள்

1. வினா விடை நூல்
இதன்கீழ் குறித்த பாடத்தலைப்பு உள்ளடங்கும் வகையில் வினா விடை நூல் ஒன்றை உருவாக்குவதற்கு மாணவர்களை வழிப்படுத்துக.
2. Power Point Presentation ஊடாக அல்லது படக் குறிப்புகளின் ஊடு 1978 ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் விடயங்களை முன்வைக்குக.
3. திறந்த நூல் பரீட்சையின் மூலம் அரசியலமைப்பு திருத்தங்களின் மாற்றங்கள் மற்றும் அதன் விளைவுகளை ஆய்வு செய்து விடை எழுதுதல்.
4. இரட்டைப் பதிவு நாளேடு - 17, 18, 19ஆம் திருத்தங்கள் காணப்பட்ட அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளினூடாக திருத்தத்திற்கு முன்னரும் திருத்தத்திற்கு பின்னருமான அரசியலமைப்பு ஒதுக்கங்கள் யாதென அட்டவணைப்படுத்த மாணவர்களை வழிப்படுத்துக.
5. நிறைவேற்று சனாதிபதி முறைக்கு அல்லது விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறைமைக்கு சார்பானதும் எதிரானதுமான கருத்துக்கள் தொடர்பில் வகுப்பறையில் விவாதம் ஒன்றை ஏற்பாடு செய்க.

உசாத்துணைகள்

01. நமசிவாயம். எஸ்., (2014), இலங்கையின் சட்வாக்கச் சபை, ஐந்தாம் தொகுதி, கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்.
02. வித்தானவசம், அதுல, (2010), இலங்கையின் அரசியலமைப்புகளும் அரசியலும், மஹரகம், தரங்கி அச்சகம்.
03. Cooray, L. J. M, (1984), *Constitutional Government of Sri Lanka*: Colombo: Lake House Investment Ltd.
04. Marasinghe, Lakshman, (2007), *The Evolution of Constitutionl Governance in Sri Lanka*: Colombo: Vijitha Yapa Publication.
05. Perera N. M, (1979), *A Critical Analysis of the New Constitution of Sri Lanka*: Colombo: Star Press.
06. Uyangoda, Jayadeva, (2014), *State Refrom in Sri Lanka: Issues, Debates and Perspectives*, Colombo: Social Scientists Association.
07. Wilson, A. J, (1979), *The Gaulist System in Asia; The Constitution of Sri Lanka*, 1978, London: Macmillan.

13. இலங்கையின் அரசியல் கட்சி முறை

தேர்ச்சி 13.0 : இலங்கையின் அரசியல் கட்சிமுறையின் இயல்பையும் அதன் போக்குகளையும் அவற்றின் செயற்பாடுகளுக்ககூடாக விவரிப்பார்.

தேர்ச்சி மட்டம் :

- 13.1 இலங்கையின் அரசியல் கட்சி முறையின் ஆரம்பம் மற்றும் வளர்ச்சி தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவிப்பார்.
- 13.2 இலங்கையின் அரசியல் கட்சி முறையின் பண்புகளையும் அதன் போக்குகளையும் விவரிப்பார்.

பாடவேளைகள் : 30

கற்றற் பேறுகள் :

- அரசியல் கட்சிமுறையின் ஆரம்பத்தையும் அதன் வளர்ச்சியையும் விளக்குவார்.
- கட்சிமுறையின் பண்புகளையும் அதன் போக்குகளையும் குறிப்பிடுவார்.
- இருகட்சி ஆதிக்க முறையினை அறிந்து கொண்டு அது தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவிப்பார்.
- இடதுசாரி மற்றும் சிறுகட்சிகள் தொடர்பான தகவல்களைச் சேகரிப்பார்.
- இனத்துவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட கட்சிகளை அடையாளங் கண்டு அவற்றை விவரிப்பார்.
- கூட்டணி அரசாங்கம் உருவாவதற்கு அரசியல் கட்சி முறைமை உதவிய விதத்தை நுணுகி ஆராய்வார்.
- அரசியல் கட்சி முறைமைக்கும் அரசியல் தலைமைத்துவத்துக்கும் இடையிலான தொடர்பின் இயல்பை எடுத்துரைப்பார்.
- இலங்கையில் காணப்படும் கட்சிமுறையின் பலம் மற்றும் பலவீனங்களை அடையாளங்கண்டு சிறந்த கட்சிமுறையொன்றை முன்மொழியும் திறனைப் பெற்றுகொள்வார்.

அறிமுகம்

- இலங்கையின் அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் கட்சி முறை தொடர்பாக ஆராய விளையும் போது, அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் கட்சி முறை பற்றிய வரைவிலக்கணத்துடன் ஆரம்பித்தல் பயனுடையதாகும். வரைவிலக்கணங்களின் பின்னர் நாம் இலங்கையின் கட்சி முறையுடன் தொடர்பான சிறப்பியல்புகளை அறிந்து கொள்வோம். அதன் பின்னர் இலங்கையின் கட்சி முறையின் ஆரம்பம், வளர்ச்சி மற்றும் செல்நெறி போன்ற விடயங்கள் பற்றி கலந்துரையாடுவோம். இலங்கையில் இடதுசாரி மற்றும் இனத்துவக் கட்சிகள் தொடர்பாக சுருக்கமான பகுப்பாய்வு ஒன்று இவ் அத்தியாயத்தினூடாக முன்வைக்கப்படும். நிறைவாக இலங்கையின் கட்சி முறை மற்றும் கூட்டணி அரசாங்கத்திற்கும் இடையிலான தொடர்புகள் எனும் விடயத்தையும் கலந்துரையாடுவோம்.
- மேலும் கட்சி ஏன் முக்கியமான சனநாயக நிறுவனமாகக் கருதப்படுகின்றது என்பதை விளங்கிக் கொள்ள மாணவர்களுக்கு இவ் அத்தியாயம் ஊடாகச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்.

அரசியல் கட்சி

- அரசியல் கட்சி என்பது நீண்ட வரலாற்றினைக் கொண்டதல்ல. கட்சிகள் 18ஆம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவில் தோற்றம் பெற்றன. பிற்காலத்தில் கட்சிகள் பரவலடைவதற்கு ஐரோப்பாவில் ஆரம்பமாகிய பிரதிநித்துவ சனநாயமானது பிரதான பின்னணிக் காரணியாக அமைந்தது. அரசியல் கட்சிகள் நவீன பண்புகளுடன் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் பரிணாமம் பெற்றன. பின்னர் பத்தொன்பதாம் மற்றும் இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் அரசியல் கட்சிகளின் நவீன அரசியல் மாதிரிகள் உலகம் முழுவதும் பரவின (Lap palmbara and Weiner, 1966).
- அரசியல் கட்சி என்பது சனநாயகத்தின் அடிப்படையான நிறுவன அலகாகும். சனநாயகத்தில் மாத்திரம் காணப்படும் அரசியல் போட்டியின் ஊடாக அரசியல் கட்சிகள் நவீன பிரதிநிதித்துவ சனநாயக செயன்முறைக்குப் பங்களிப்புச் செய்கின்றன. அரசியல் கட்சிகளே பிரசைகளுக்கு அரசியல் கல்வியை வழங்கி, ஒழுங்கமைத்து வலுப்படுத்துகின்றது. அத்துடன் பொதுமக்களின் தேவைகள், நலன்கள் மற்றும் அபிலாசைகளை பொதுவில் வெளிப்படுத்துவதும் அரசியல் கட்சிகளே. இது கட்சியின் வேலைத்திட்டம் மற்றும் நிகழ்ச்சி நிரலின் ஊடாக வெளிப்படும். அரசாங்கத்தை அமைத்தல், அரசு கொள்கைகளைத் தயாரித்தல், அத்துடன் அரசியல் கருத்தியல் விவாதங்களை அரசியல் கட்சிகளே உயிரோட்டமாக முன்னெடுத்துச் செல்கின்றன. பிரசைகளின், குழுக்களின் வேறுப்பட்ட மற்றும் விசேட தேவைகளை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருவது அரசியல் கட்சியாகும். அந்தவகையில் அரசாங்கத்தையும் பிரசைகளையும் ஒன்றிணைக்கும் மிக முக்கியமான நிறுவன அலகு அரசியல் கட்சியாகும்.

வரைவிலக்கணம்

- அரசியல் கட்சி தொடர்பாக அரசறிவியலில் அல்லது நூல்களில் பல்வேறு வரைவிலக்கணங்கள் காணப்படுகின்றன. 19ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பிரித்தானிய அரசியல் சிந்தனையாளரான எட்மன்ட் பேர்க் முன்வைத்த வரைவிலக்கணமே பழையமான வரைவிலக்கணமாகும். அது பின்வருமாறு “கட்சி என்பது மனித குழுவொன்று தாம் அனைவரும் இணங்குகின்ற ஏதாவதொரு கொள்கையின் அடிப்படையில் தேசிய அபிலாசைகளைத் தமது கூட்டு முயற்சியின் ஊடாக மேம்படுத்தும் நோக்கத்தைக் கொண்டு ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்படும் ஒழுங்கமைப்பாகும்”. அந்தவகையில் அரசியல் கட்சி என்பது தேசிய நிகழ்ச்சி நிரலை வழிப்படுத்துவதாக மனிதர்களினால் தாபிக்கப்பட்டுள்ள அரசியல் ஒழுங்கமைப்பாகும். தங்களது நோக்கம் தொடர்பாக அம்மனிதர்களிடையே பொது இணக்கப்படும் காணப்படும்.
- அண்மைக்கால வரைவிலக்கணங்களில் அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும் நோக்கமும் இணைத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறான வரைவிலக்கணங்கள் சில பின்வருமாறு:
 - “அரசியல் அதிகாரத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான போராட்டத்தில் ஒன்றிணைந்து பங்குபற்றுவதனை தமது நோக்கமாக கொண்ட மனிதர்களைக் கொண்ட குழு அரசியல் கட்சியாகும்” (ஜோசப் ஏ ஷம்பீட்டர், முதலாளித்துவம், சோசலிசமும் மற்றும் ஜனநாயகமும் -1942).

- “அரசியல் கட்சி என்பது உத்தியோகபூர்வ பெயர் ஒன்றினால் அழைக்கப்படுவதும், தேர்தல்களில் போட்டியிடுகின்றதும், அரசாங்கத்தின் பதவிகளை பெற்று கொள்வதற்காக வேட்பாளர்களை முன்வைக்கும் திறனை கொண்டதுமாமான அரசியல் குழுவாகும்.” (ஜியோவானி சாதோரி, அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் கட்சி முறைகளும்; ஒரு பகுப்பாய்வுக்கான சட்டகம் - 1976).
- “ஏதாவதொரு அடையாள சின்னத்துடன் அரசாங்கத்தின் பதவிகளுக்கு தெரிவு செய்யப்படுவதனை எதிர்பார்க்கின்ற எந்த ஒரு குழுவாகும்” (லியோன் டி எப்ஸ்டயின், அரசியல் கட்சிகளும் மற்றும் மேற்கத்தேய ஜனநாயகமும் - 1967).
- அரசியல் கட்சி என்பது தனியாகவோ அல்லது கூட்டணியில் இணைந்தோ அரசாங்க பொறிமுறையினை நிருவகிக்க நபர்களை நியமிப்பதனை தமது அடிப்படை நோக்கமாகக் கொண்ட முறையான ஒழுங்கமைப்பாகும்.” (ஜோசப் லா பெலொம்பாரா, தேசங்களுள் அரசியல் - 1947).
- நாம் மேலே பார்த்த வரைவிலக்கணங்கள் அரசியல் கட்சிகள் தொடர்பாக ஆராய்ந்துள்ள நான்கு முன்னணி அரசறிவியலாளர்களால் அரசியல் கட்சி தொடர்பாக முன்வைக்கப் பட்டவையாகும். அவர்களின் கருத்துகள் அரசியல் கட்சி தொடர்பான நவீன கோட்பாடுகளில் நேரடித் தாக்கத்தினை செலுத்தியுள்ளது.
- குறித்த வரைவிலக்கணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசியல் கட்சி என்பதனை அரச அதிகாரத்தைப் பெற்று கொள்ளும் நோக்கத்தை கொண்டு இணைந்துள்ள மனிதர்களைக் கொண்ட அரசியல் ஒழுங்கமைப்பாகும் எனலாம். இந்நோக்கத்தைக் கொண்டு அரசியல் கட்சி அங்கத்தவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்கின்றது, மக்களை அரசியல் ரீதியாக இயக்குகின்றது. கருத்தியல் மற்றும் வழிமுறைகளை மக்களுக்கு முன்வைக்கின்றது. தேர்தலில் போட்டியிடுகின்றது. மற்றைய கட்சிகளுடன் அரசியல் போட்டியில் ஈடுபடுகின்றது. அந்தவகையில் அரசியல் கட்சி என்பது நவீன பிரதிநிதித்துவ சனநாயகத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதற்குத் தேவைப்படும் முக்கியமான நிறுவனமயப்படுத்தப்பட்ட ஊடகமாகும்.
- அத்துடன் பொதுமக்கள் தங்களின் அரசியல் விருப்பத்தை வெளிப்படுத்துவதற்கு அரசியல் செயல்முறையில் பங்குகொள்வதற்குள்ள மிகமுக்கிய ஊடகமும் ஆகும்.
- “கட்சி முறைமை” என்பது ஒவ்வொரு நாட்டிலும் காணப்படும் கட்சிகளின் ஒட்டுமொத்த இயல்பின் விசேட பண்புகளை அடையாளம் காண்பதற்காக ஒப்பீட்டு அரசறிவியலில் பயன்படுத்தப்படும் கோட்பாட்டு எண்ணக்கருவாகும். அரசியல் கட்சிகளின் இயல்பு, செயற்பாடு மற்றும் இயங்கு நிலை என்பன நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடும் என்பது அவ் வெண்ணக்கருவில் அடங்கியுள்ளது. தனிக்கட்சி முறை, இரு கட்சிமுறை மற்றும் பல கட்சி முறைமை என்ற வகையில் பல்வேறு கட்சி முறைகளை அரசறிவியலில் அடையாளம் காணலாம். (அரசியல் கட்சிகள் மற்றும் மேலதிக கோட்பாட்டுக் காரணிகளை அறிய ஆசிரியர்கள் தரம் 12 இல் காணப்படும் பாடத்தைப் பார்க்கவும்)
- இலங்கையில் தற்போது காணப்படும் அரசியல் கட்சி முறையில் பின்வரும் சிறப்பியல்புகளை அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியும்.

- பிரதான கட்சிகள் இரண்டினையும் சிறிய கட்சிகள் பலவற்றையும் கொண்ட பல கட்சி முறைமையே இலங்கையில் காணப்படுகின்றது. தேர்தல் திணைக்களத்தில் பதிவு செய்திருந்த போதும், எல்லா சிறிய கட்சிகளும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களைக் கொண்டவை அல்ல. 2005ஆம் ஆண்டாகின்றபோது தேர்தல் திணைக்களத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள கட்சிகளின் எண்ணிக்கை 64 ஆகும். இவற்றில் பெரும்பாலானவை செயற்பாட்டு அரசியலில் இல்லை.
- இலங்கையில் அரசியல் கட்சிகள் செயற்படும் முறைமைக்கு அமைய ஆதிக்கமுள்ள இரு கட்சி முறையே காணப்படுகின்றது. ஐக்கிய தேசிய கட்சி (ஐ. தே. க.) மற்றும் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திர கட்சி (ஸ்ரீ. சு. க.) என்பன இம்முதன்மைக் கட்சிகளாகும். தேர்தலின்போது அதிக வாக்கு வீதத்தினைப் பெறுவதும், அதிக ஆசனங்களைப் பெற்று கொள்வதும், அரசாங்கத்தின் கேந்திர நிலையைப் பெற்று கொள்வதும் இவ் இரு கட்சிகளாகும்.
- இலங்கைச் சமூகத்தில் காணப்படும் இனத்துவ பல்வகைமையை வெளிப்படுத்தும் இனச்சார்பு கட்சிகளும் காணப்படுகின்றன.
- 1928ஆம் ஆண்டு ஏ. ஈ. குணசிங்கவின் தலைமையில் தாபிக்கப்பட்ட இலங்கை தொழிலாளர் கட்சியானது இலங்கையில் அடையாளப்படுத்தப்பட்ட முதலாவது அரசியல் கட்சியாகும். 1956ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் பின்னர் இக்கட்சி அழிவடைந்தது.
- இலங்கையில் முதன் முறையாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட அரசியல் இயக்கமாகத் தோன்றிய தாபனம் 1919ஆம் ஆண்டு தாபிக்கப்பட்ட இலங்கை தேசிய சங்கமாகும். இக்காலத்திலேயே சேர் பொன்னம்பலம் அருணாசலத்தின் தலைமையில் இலங்கை சீர்திருத்த கழகம் (Ceylon Reform League) என்ற இயக்கமும் காணப்பட்டது. இவை அரசியல் கட்சிகள் அல்ல. குறைவான உறுப்பினர்களைக் கொண்ட இவ் அமைப்புகள், பொது மக்களின் அரசியல் கருத்துக்களை உருவாக்குவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட சங்கங்களாகும். எனவே, இவற்றை இலங்கையின் ஆரம்பகால கட்சி அரசியல் ஒழுங்கமைப்புகள் (Pre-political Party Organizations) எனக் கருத முடியும்.
- இலங்கையில் அரசியல் கட்சிகளின் தோற்றம், அதன் வியாபகம் என்பன அரசியல் பிரதிநிதித்துவ முறை மற்றும் வாக்குரிமை என்பவற்றைப் பின்னணியாகக் கொண்டு இடம்பெற்றவைகளாகும். 1931ஆம் ஆண்டு டொனமூர் சீர்திருத்தத்தின் கீழ் சர்வசன வாக்குரிமை வழங்கமைப்பட்டமை மற்றும் பிரதிநிதித்துவ அரசாங்க முறைமை உறுதி செய்யப்பட்டமை என்பன பிற்காலத்தில் இலங்கை அரசியலில் கட்சிகள் தோன்றுவதற்கான பின்னணியாக அமைந்த இரு பிரதான காரணிகளாகும்.
- எவ்வாறாயினும் 1931ஆம் மற்றும் 1932ஆம் ஆண்டுகளில் அரசாங்க சபைக்கான தேர்தல் கட்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு இடம்பெறவில்லை. வேட்பாளர்கள் கட்சியின் வேட்பாளர்களாகவன்றி தனிப்பட்ட வேட்பாளர்களாகவே போட்டியிட்டனர். அவர்கள் தனிமனித அரசியல் நிகழ்ச்சி நிலையே முன்வைத்தனர்.
- இலங்கையின் முதலாவதும், தொடர்ச்சியாக நிலைபெற்றதுமான அரசியல் கட்சியானது 1935ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 18ஆம் திகதி தாபிக்கப்பட்டது. அது லங்கா சமசு மாஜு கட்சி என்ற இடதுசாரிக் கட்சியாகும். இரண்டாவது கட்சியான லங்கா கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி 1943ஆம் ஆண்டு தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இக்கட்சினை ஆரம்பித்தோர் கருத்தியல் முரண்பாடுகள் காரணமாக லங்கா சமசுமாஜு கட்சியில் இருந்து பிரிந்து சென்ற குழுவினர் ஆவர்.

- 1930களில் இலங்கை அரசியலில் நிலவிய ஓர் இயல்பு யாதெனில் தேர்தல் அரசியல் இனத்துவத் தன்மையைப் பெற்றமையாகும். டொனமூர் ஆணைக்குழு இனவாரி பிரதிநிதித்துவ முறையை நீக்கிவிட்டு பிரதேசத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பிரதிநிதித்துவ முறைமையை அறிமுகம் செய்தது. எனினும் இவ்விடயத்தில் சிறுபான்மை இனத் தலைவர்கள் அதிருப்தியுற்றனர். அரசாங்க சபையில் “விகிதாசார அடிப்படையிலான பிரதிநிதித்துவத்துவ முறைமையொன்றை” ஏற்படுத்துமாறு அவர்கள் கோரினர். அக்காலத்தில் கட்சி முறைமை தோன்றி இருக்காமையானது பிரதிநிதித்துவ அரசியல் இனத்துவத் தன்மை பெறுவதற்கு காரணமாகியது எனலாம். சிங்கள மகா சபை, அகில இலங்கை தமிழ் காங்கிரஸ் மற்றும் முஸ்லிம் லீக் ஆகியன இக்காலத்திலே தோற்றம் பெற்றன.
- 1946ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய தேசிய கட்சி (ஐ.தே.க.) தாபிக்கப்பட்டமை இலங்கையின் அரசியல் கட்சி வளர்ச்சியில் மற்றுமொரு முக்கிய திருப்பு முனையாகும். இலங்கைக்கு அரசியல் சுதந்திரத்தைப் பெற்று கொடுத்தல், சுதந்திரத்திற்கு முன்னர் புதிய பாராளுமன்றத்திற்கு தெரிவு செய்யும் முதலாவது பாராளுமன்ற தேர்தலில் வெற்றி பெறல் என்ற இரு அம்சங்களை எதிர்பார்த்தே அக்கட்சி தோற்றுவிக்கப்பட்டது. கட்சி முறைமையை அடிப்படையாகக் கொண்ட பிரதிநிதித்துவ கொள்கைக்கு (Principle) அமைய உறுப்பினர்களைத் தெரிவு செய்யும் மக்கள் பிரதிநிதித்துவ சபை ஒன்றைத் தாபித்தல் அப்போது ஏற்பட்டிருந்த சோல்பரி அரசியலமைப்பில் எதிர்பார்க்கப்பட்டிருந்தது. இதுவே ஐ.தே.கட்சி தோற்றுவிக்கப்படுவதற்கான உடனடிக் காரணியாகும்.
- அதன் பெயர் வெளிப்படுத்துவது போன்று, ஐ.தே.க. தேசிய ஒன்றுமையின் குறியீடாக தாபிக்கப்பட்டது. அதன் கொடியின் கீழ் சிங்கள, தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் மக்கள் குழுக்கள் ஒன்றிணைக்கப்பட்டன.
- ஐ.தே.க. தாபிக்கப்பட்ட காலத்திலும் மற்றும் 1946ஆம் ஆண்டு தேர்தலிலும் அக்கட்சியின் பிரதான போட்டியாளராக இடதுசாரிக் கட்சிகளான லங்கா சமசமாஜ கட்சியும், லங்கா கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் காணப்பட்டன. தேர்தலில் அதிக ஆசனத்தை ஐ.தே.க.பெற்றுக் கொண்டது. எனினும் தமக்கு பெரும்பான்மை ஆசனங்கள் கிடைக்காமையினால் சிறிய கட்சிகள் சிலவற்றின் மற்றும் சுயாதீன உறுப்பினர்களின் ஆதரவைப் பெற்று கூட்டணி அரசாங்கம் ஒன்றை ஐ.தே.க. அமைத்துக் கொண்டது. இலங்கை தொழில் கட்சி மற்றும் அகில இலங்கை தமிழ் காங்கிரஸ் அவ்வாறு கூட்டணி அரசாங்கத்தில் இணைந்த சிறிய கட்சிகளாகும்.
- ஐ.தே.க. கருத்தியில் அடிப்படையில் முதலாளித்துவத்தாராண்மை வலதுசாரிக் கட்சியாகும்.
- 1951ஆம் ஆண்டு ஐ.தே.க. விலிருந்து வெளியேறிய எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்க மற்றும் அவரது குழுவினால் ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி (ஸ்ரீ.ல.சு.க.) தாபிக்கப்பட்டமையானது, இலங்கை கட்சிமுறை வளர்ச்சியில் மற்றுமொரு மிகமுக்கியமான திருப்பு முனையாகும். இலங்கையில் இரு கட்சி முறைமையின் ஆரம்பம் அதனூடாக வெளிப்பட்டது. பின்னர் ஒரு கட்சியின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்பட்ட இரு கட்சிமுறைமை வளர்ச்சியடைவதும் ஐ.தே.க., ஸ்ரீ.ல.சு.க. என்ற இரு கட்சிகளினூடாகவாகும்.

இரு கட்சி ஆதிக்க முறை

- இலங்கையில் காணப்படும் கட்சி முறையின் பிரதான பண்பு யாதெனில் சிறிய கட்சிகள் பலவும் நிலைபெற்றிருக்கின்ற இரு கட்சி ஆதிக்க முறைமை காணப்படுகின்றமையாகும். ஐ.தே.க. மற்றும் ஸ்ரீ.ல.ச.க. என்பன ஆதிக்க கட்சிகளாகும். அந்த இரு கட்சிகளின் வாக்கு பலத்திற்கு சவால் விடுக்கக்கூடிய மூன்றாவது கட்சியொன்று இல்லாமை அக்கட்சிகள் இரண்டினதும் ஆதிக்கத்திற்கு வழிவகுத்துள்ளது. அக்கட்சிகள் இரண்டும் மாறிமாறி ஆளும் கட்சிகளாகக் காணப்படுகின்றன. இக் கட்சிகள் இரண்டிற்கும் சவால்விடுக்க முடியாத சிறிய கட்சிகள் அனைத்தும் சிறிய கட்சிகளாகவே இருக்க வேண்டிய நிலையில் உள்ளன.
- இதனால் இலங்கையில் காணப்படும் கட்சி முறைமையை இரு கட்சி ஆதிக்க முறைமை கொண்ட பல கட்சி முறை எனக் குறிப்பிடலாம். சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் ஐ.தே.க. மற்றும் ஸ்ரீ.ல.ச.க. தவிர்ந்த வேறு எந்த கட்சிக்கோ அமைப்புக்கோ அரசாங்க அதிகாரத்தைப் பெற முடியாது போயுள்ளதுடன், ஐ.தே.க. மற்றும் ஸ்ரீ.ல.ச.க. வில் இணைந்து கூட்டணி ஆட்சியின் அங்கத்தினராகவே சிறிய கட்சிகள் இருக்க வேண்டியுள்ளது.
- ஐ.தே.க. தனியாக அல்லது சிறிய கட்சிகளுடன் இணைந்து கூட்டணியாக 1947-52, 1952-56, 1965-70, 1977-94, 2001-2003 மற்றும் 2015 காலங்களில் அரசாங்கங்களை அமைத்திருந்தது. ஸ்ரீ.ல.ச.க. தனியாக அல்லது சிறிய கட்சிகளுடன் இணைந்து 1956-60, 1960-65, 1970-77, 1994-2001, 2004-2015 ஆகிய காலங்களில் அரசாங்கங்களை அமைத்திருந்தது. 2015ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீ.ல.ச.க. கட்சியானது ஐ.தே.க. தலைமை வகிக்கும் கூட்டணி அரசாங்கத்தின் பங்காளியாகியது.
- கருத்தியல் ரீதியாக ஐ.தே.க. ஒரு மரபு ரீதியான தாராண்மைவாதத்தின் பக்கம் சாய்ந்திருந்தது. தேசியவாதம், மூன்றாம் உலக சோசலிசம் என்ற எண்ணக்கருவைக் கொண்டதாக ஸ்ரீ.ல.ச.க. வின் கருத்தியல் காணப்பட்டது.

இடதுசாரிக் கட்சிகள்

- உறுப்பினர்களின் எண்ணிக்கை மற்றும் பாராளுமன்ற பிரதிநிதித்துவத்தில் குறைவாக இருந்த போதும் இடதுசாரிக் கட்சிகள் இலங்கையின் கட்சி முறைமையில் முக்கிய அங்கமாகக் காணப்படுகின்றன. லங்கா சமசமாஜ கட்சி மற்றும் லங்கா கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்ற இடதுசாரிக் கட்சிகள் இலங்கையில் தற்போது காணப்படும் மிகவும் பழமையான கட்சிகளாகும்.
- இடதுசாரிக் கட்சிகளை கருத்தியல்சார் கட்சிகள் எனவும் குறிப்பிடலாம். அவைகள் கருத்தியலினால் வழிகாட்டப்படுகின்றமையே அதற்குக் காரணமாகும். இடதுசாரிகளின் பொதுவான கருத்தியல் சோசலிசமாகும். இடதுசாரிக் கட்சிகள் ஸ்ரீ.ல.ச.க.உடன் இணைந்து கூட்டணி அரசாங்கங்களை அமைத்துள்ளன. 1956ஆம் ஆண்டு ல.ச.ச.கட்சியில் இருந்து வெளியேறிய பிலிப் குணவர்தன தலைமையிலான குழு ஸ்ரீ.ல.ச.க. உடன் இணைந்து மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி (மஹஜன எக்சத் பெரமுன) எனும் கூட்டணியை அமைத்து அரசாங்கத்தை தாபித்தனர். 1964 மற்றும் 1970 காலங்களில் ல.ச.ச.கட்சியும் கொ.கட்சியும் ஸ்ரீ.ல.ச.கட்சியுடன் கூட்டணியில் இணைந்து கொண்டன. இந்தக் கூட்டணி 1994 - 2001, 2004 - 2015 காலங்களிலும் நிலவியது.

- இடதுசாரிக் கட்சிகள் இலங்கையின் சமூக நலனோம்பல், இலவசக் கல்வி, வெளிநாட்டு வர்த்தக நிறுவனங்களை தேசியமயப்படுத்தல், காணிச் சீர்திருத்தம், ஏழை மக்களின் பொருளாதார சமூக உரிமைகள், தொழிலாளர் உரிமைகள், சிறுபான்மை இனத்தவர்களின் மொழி உரிமை மற்றும் சமூகநீதி என்ற போராட்டங்களில் முன்னிலையில் இருந்து செயற்பட்டுள்ளன. இக் கட்சிகளுக்குப் பலமான தொழிற்சங்க அடிப்படையும் உண்டு.
- 1960களின் நடுப்பகுதியில் இலங்கை இடதுசாரி இயக்கத்தில் இரு செல்நெறிகள் வெளிப்பட்டன. ஒன்று 'பழைய இடது' மற்றையது 'புதிய இடது'. பழைய இடது என ல.ச.ச.கட்சியும் கொ.கட்சியும் அடையாளப்படுத்தப்பட்டன. இரு காரணிகளின் அடிப்படையில் பழைய இடதின் தனித்துவம் நிர்ணயிக்கப்பட்டது. அதில் முதலாவது, 'முதலாளித்துவ' கட்சியாக அடையாளம் காணப்பட்ட ஸ்ரீ.ல.ச.கட்சியுடன் கூட்டணி அரசாங்கத்தை அமைப்பதனை மூலோபயமாக ல.ச.ச.கட்சியும் கொ.கட்சியும் ஏற்று கொண்டிருந்தமை. தொழிலாளர் வர்க்க கட்சியின் இலக்குகளைக் கைவிட்டு சோசலிசத்திற்காகப் பாராளுமன்ற பாதையைப் தெரிவு செய்தமை இரண்டாவதாகும்.
- தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் புரட்சியின் இயலுமை மற்றும் தேவை தொடர்பாக தொடர்ச்சியான நம்பிக்கையை கொண்டிருந்த புதிய இடது, சோசலிசத்திற்கான வழியாக பாராளுமன்ற மூலோபாயத்தை நிராகரித்தனர். ஸ்ரீ.ல.ச.க. அல்லது வேறு "முதலாளித்துவ" கட்சியுடன் கூட்டணி அமைத்துக் கொள்ளும் கூட்டணி அரசியலையும் அவை ஒதுக்கின.
- "புதிய இடதை" பிரதிநிதித்துவம் செய்த கட்சிகளில் புரட்சிகர ல.ச.ச.கட்சி, கொ.க (சீனப் பிரிவு), புதிய சம சமூக கட்சி மற்றும் மக்கள் விடுதலை முன்னணி (ம.வி.மு.) என்பன பிரதானமானவை.

மக்கள் விடுதலை முன்னணியை எடுத்து நோக்கும் போது அது இலங்கை அரசியல் கட்சிகளிடத்தில் தனித்துவம் கொண்டதாகும். அது முதலில் ஏனைய அனைத்து இடதுசாரி கட்சிகளிலும் பார்க்க தீவிர "புரட்சிகர" கட்சியாக இருந்தது. ஆயுத போராட்டத்தினூடாக அரச அதிகாரத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக செயற்பட்ட ஒரே ஒரு இடதுசாரி அரசியல் கட்சி ம.வி. முன்னணியாகும். எனினும் 1990களில் ம.வி.மு. ஆயுத போராட்ட பாதையை கைவிட்டு பாராளுமன்ற ஆட்சியை ஏற்று கொண்டது. சமகாலத்தில் ம.வி.மு.யை மிதவாத தீவிரத்தன்மை (Moderately Radical) கொண்ட பாராளுமன்ற கட்சியாக அடையாளப்படுத்த முடியும்.

இனத்துவக் கட்சிகள்

- நவீன அரசியல் கோட்பாடுகளில் இனத்துவக் கட்சி என்பதனைப் பின்வருமாறு வரைவிலக்கணம் செய்துள்ளனர். ஏனைய இனக் குழுக்களை ஒதுக்கிவிட்டு, ஒரு குறித்த இனக்குழுவின் அல்லது சிலவற்றின் அபிலாசைகளை வெற்றி பெறச் செய்வதற்காக செயற்பட்டு வாக்காளர்களிடம் விருப்பத்தைக் கோரும் கட்சியாகும் (கான்கன் சந்திரா, 2005). இனத்துவ அடையாளம் அரசியல் ரீதியாக முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ள சமகாலத்தில், பன்மை இனச் சமூகங்களில் இனத்துவக் கட்சிகளின் தோற்றம் புதிய செல்நெறியாகக் காணப்படுகிறது.
- இனத்துவக் கட்சிகள் பல காணப்படுகின்றமை இலங்கையின் அரசியல் கட்சிமுறையில் காணப்படுகின்ற விசேட பண்பாகும். அரசியல் ரீதியான அணிதிரட்டல்களில் இனத்துவ அடையாளங்களைப் பயன்படுத்துகின்றமை இலங்கை அரசியலில் புதியதோர் விடயம் ஒன்றல்ல. அது இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்தில் பிரதிநிதித்துவ முறைமை

அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட காலத்தில் இருந்தே இருக்கின்ற அம்சமாகும். சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் அது மிகவும் பலம்பொருந்தியதாக மாறியது. 1980களில் இனத்துவப் போர் பின்னணியில் இந்த செல்நெறி மேலும் தீவிரமடைந்தது.

- தமிழ் காங்கிரஸ் மற்றும் சமஷ்டி கட்சி, தமிழ் மொழி பேசும் மக்களின் அபிலாசைகளுக்காக தோற்றுவிக்கப்பட்ட ஆரம்ப கட்சிகளாகும். அதன் பின்னர் விசேடமாக சிங்கள மக்களின் அபிலாசைகளைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் கட்சியாக ஸ்ரீ.ல.ச.க. தோற்றம் பெற்ற போதும், அது சிறுபான்மைக் குழுக்களிடமும் விருப்பத்தை கோரும் கட்சியாக காணப்பட்டது. தேசிய விடுதலை முன்னணி, சிங்களே மஹா சம்மத்த பூமிபுத்ர கட்சி மற்றும் ஜாதிக ஹெல உறுமய என்பன சிங்கள மக்களின் அபிலாசைகளை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துவதற்கு தோன்றிய சிறிய இனத்துவக் கட்சிகளாகும்.
- இனத்துவக் கட்சிகளின் இயல்புகளில் 1980களில் மாற்றம் இடம்பெற்றன. ஒரு குறித்த இனத்திற்கு மாத்திரம் கோரிக்கை விடுக்கும் இனத்துவக் கட்சிகள் இக் காலத்திலே தோற்றம் பெற்றன. சிங்கள, வடக்கு கிழக்கு தமிழ், மலையகத் தமிழ் மற்றும் முஸ்லிம் வாக்களர்களிடம் தனித்தனியாக கோரிக்கை விடுக்கின்றமை அவற்றின் தனித்துவமாக இருந்தது. ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் 1987ஆம் ஆண்டு தோற்றம் பெற்றது. மலையக தமிழ்த் தொழிலாளர்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரசுக்கு மேலதிகமாக மலையக மக்கள் முன்னணி தோன்றியதும் இக்காலத்திலேயே ஆகும். சிங்கள இனத்துவக் கட்சிகள் பல இக்காலத்தில் தோற்றம் பெற்றன. ஜாதிகஹெல உறுமய அவற்றில் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.
- வடக்கு- கிழக்கு தமிழ் மக்களை மாத்திரம் பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்ற புதிய தமிழ்க் கட்சிகள் சில 1980களில் தோற்றம் பெற்றன. அவற்றில் ஈழ மக்கள் ஜனநாயக கட்சி (EPDP) மற்றும் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி (EPRLF) என்பன இன்றும் செயலாக்கமாக செயற்பட்டு வரும் கட்சிகளாகும். இந்த கட்சிகள் முதலில் தீவிரத் தன்மைக் கொண்ட கட்சிகளாக செயற்பட்டன. எனினும் பின்னர் ஆயுதப் போராட்டப் பாதையைக் கைவிட்டுப் பாராளுமன்ற அரசியல் பாதையைத் தெரிவு செய்து கொண்டன.
- தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் (LTTE) தமிழ் இனத்துவக் கட்சிகளில் முக்கிய இடத்தைக் கொண்டதாகும். வாக்களர்களை ஒழுங்கமைக்கும் கட்சியாக இன்மையினால் அதனை அரசியல் கட்சியாக வகைப்படுத்த முடியாது. வடக்கு- கிழக்கில் இடம்பெற்ற தமிழ் இனத்துவ ஆயுதப் போராட்டத்திற்குத் தலைமை வழங்கியமை அது மூன்று தசாப்தங்களாக செய்த அரசியலாகும். பாராளுமன்ற கட்சியாக மாற்றம் அடைவது பற்றிய ம.வி. முன்னணியின் முன்னுதாரணத்தை அது ஏற்கவில்லை. இறுதியாக அது 2009ஆம் ஆண்டு மே மாதம் யுத்தரீதியாகத் தோல்வியடைந்தது.
- கோட்பாட்டு அடிப்படையில் கட்சியாக இல்லாத போதும், கடந்த மூன்று தசாப்த காலமாக இலங்கை தமிழ் சமூகத்தின் மத்தியில் அரசியலில் அதிக தாக்கத்தை விடுதலைப் புலிகள் இயக்கமே ஏற்படுத்தியது. அரசியல் கட்சிகள் அல்லாத இவ்வாறான இயக்கங்கள் மற்றும் ஒழுங்கமைப்புகளின் தோற்றம் அரசியல் கட்சி தொடர்பான அரசியல் விஞ்ஞான கோட்பாடுகளுக்குச் சவாலாகியுள்ளது.

கட்சி முறைமையும் கூட்டணி அரசியலும்

- கட்சிகள் சிலவற்றுடன் ஏற்படுத்தப்படும் கூட்டணி அரசாங்கத்தை அமைத்தல் என்பது இலங்கையில் 1947ஆம் ஆண்டில் இருந்து காணப்படும் விசேட இயல்பாகும். “அரசியல் கட்சிகள் இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட கட்சிகள் பொது வேலைத்திட்டத்தினூடாக பொது அரசியல் நோக்கங்களை அடைந்து கொள்வதற்காகத் தாபிக்கப்படும் அரசாங்கம்” கூட்டணி அரசாங்கம் என வரைவிலக்கணம் செய்யலாம். கூட்டணி அரசாங்கமானது பாராளுமன்றத்தில் அதிக ஆசனத்தைப் பெறும் கட்சியை மையப்படுத்தி, சிறிய எண்ணிக்கையிலான ஆசனங்களைப் பெற்ற ஒரு கட்சியை அல்லது சில கட்சிகள் இணைந்து ஏற்படுத்தப்படுகிறது.
- அரசாங்கத்தைத் தாபிப்பதற்குப் பாராளுமன்றத்தில் தேவையான பெரும்பன்மையை சிறு கட்சிகளின் ஆதரவுடன் பெற்றுக் கொள்கின்றமையானது கூட்டணி அரசாங்கம் தாபிக்கப்படுவதற்கான பொதுவான காரணமாகும். கட்சிகள் பலவற்றின் வளங்களை இணைத்து தேர்தல் வெற்றியை உறுதி செய்ய நடவடிக்கை எடுத்தல் தேர்தலுக்கு முன்னரான கூட்டணிகளை உருவாக்குவதற்குக் காரணமாக அமைந்துள்ளது. தேர்தலின் பின்னரான கூட்டணிகள் அரசாங்கத்தைத் தாபிப்பதற்குத் தேவையான பெரும்பான்மையைப் பெற்றுகொள்வதன் நிமித்தம் உருவாக்கப்படுகின்றன.
- தேர்தல் முறைமை, கட்சி முறைமை என்பவற்றுக்கும் கூட்டணி அரசாங்கம் அமைக்கப்படுவதற்கும் ஏதுவான காரணிகளுக்கிடையில் நெருங்கிய தொடர்பு காணப்படுகிறது. எளிய பெரும்பான்மை மற்றும் விகிதாசாரத் தேர்தல் முறைகள் இரண்டின் தலைமையிலும் கூட்டணி அரசாங்கங்கள் தாபிக்கப்பட்டமை இலங்கையின் அனுபவமாகும். இவ்வாறான நிலைமைக்குக் காரணம் இரு கட்சி ஆதிக்க முறைமையும் சிறு கட்சிகள் என்ற கட்சிமுறைமையினதும் இயல்பாகும்.
- நாம் இப்பாடத்தின் ஆரம்பத்தில் கண்டதைப் போன்று இலங்கையின் கட்சி முறைமையில் விசேட பண்புகள் இரண்டு காணப்படுகின்றன. (அ) அது பல கட்சி முறைமை (ஆ) இருகட்சி ஆதிக்க முறைமையுடன் கூடிய பல கட்சிமுறைமை. பிரதான கட்சியொன்றின் அல்லது இரண்டுடன் சிறு கட்சிகள் பல செயலூக்கமாக இருக்கின்றமையே பொதுவாகப் பல கட்சி முறைமையில் இடம்பெறுகிறது.
- மேற்குறித்த இரு பண்புகள் மற்றும் இலங்கையில் கூட்டணி அரசாங்கங்கள் தாபிக்கப்படும் செல்நெறிக்குமிடையில் உள்ள உறவை இனி நோக்குவோம்.
- பல கட்சி முறைமையில் இடம்பெறக்கூடியது யாதெனில் சிறிய கட்சிகள் பலவற்றுக்கிடையில் பாராளுமன்ற ஆசனங்கள் பகிரப்படுகின்றமையும், பாராளுமன்ற ஆசனங்களில் பெரும்பான்மை ஆசனங்களை தனித்து ஒரு பிரதான கட்சி பெறமுடியாமையும் ஆகும். இவ்வாறான சந்தர்ப்பத்தில், பாராளுமன்றத்தில் அதிக ஆசனத்தைப் பெற்ற போதும் பெரும்பான்மை ஆசனத்தைப் பெற்றிராத பிரதான கட்சி கூட்டணி அரசாங்கம் அமைக்க சிறிய கட்சிகளுக்கு அழைப்பு விடுக்கும் நிலை ஏற்படும். 1947, 1965 மற்றும் 1994ஆம் ஆண்டுகளின் கூட்டணி அரசாங்கங்கள் இவ்வாறான பின்னணியிலேயே உருவாகின.
- பலகட்சி முறைமையில் பிரதான கட்சியொன்று சிறு கட்சிகள் சிலவற்றுடன் தேர்தலுக்கு முன்னரான கூட்டணியைத் கட்டியெழுப்ப முடியும். தேர்தலின் பின்னரான கூட்டணிகள் அரசாங்கத்தைத் தாபிப்பதற்கு தேவையான இயலாளவை மேம்படுத்திக் கொள்வதற்காகவே உருவாக்கப்படுகின்றன. தேர்தலின் பின்னர் குறித்த கூட்டணிகள் தேர்தலுக்குப் பின்னரான

கூட்டணி அரசாங்கங்களாக மாறுகின்றன. இலங்கையில் 1956, 1970, 1994, 2001, 2005 மற்றும் 2015 ஆகிய காலங்களில் இவ்வாறான கூட்டணி அரசாங்கங்களே உருவாகின.

- இலங்கையில் போன்று இரு ஆதிக்க கட்சிகள் காணப்படும் போது, பொதுவாக சிறு கட்சிகளுக்கு சிறிய எண்ணிக்கையிலான ஆசனங்களையே பெற முடியும். அச்சிறு கட்சிகளுக்குத் தங்களுக்கென்று தனி அரசாங்கத்தை அமைத்துக் கொள்வதற்கான வாய்ப்பு இல்லை. சதாகாலமும் எதிர்க் கட்சியில் இருக்கின்ற நிலைமையில் இருந்து மீள்வதற்கு அவற்றுக்கு உள்ள மாற்று வழி யாதெனில் பிரதான கட்சியுடன் கூட்டணி அரசாங்கத்தில் இணைவதாகும். இதனுடாக குறைந்த அளவிலான ஆசனத்தைக் கொண்ட கட்சிகளும் அமைச்சரவை அமைச்சுப் பதவிகளை பெற்று அரசாங்கத்தின் செயல்முறையில் பங்குகொள்ள முடியும்.

சாராம்சம்

நாம் இப்பாடத்தினுடாகக் கலந்துரையாடிய முக்கிய விடயங்களாகப் பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

- எண்பது வருட கால வரலாற்றைக் கொண்ட கட்சி முறைமையொன்று இலங்கையில் காணப்படுகிறது.
- இக்கட்சி முறைமையானது இரு கட்சி ஆதிக்க முறைமையைக் கொண்ட பல கட்சி முறைமையாகும்.
- சிறிய கட்சிகள் இருக்கின்றமை இலங்கையின் அரசியல் கட்சி முறைமையின் ஓர் இயல்பாகும்.
- இலங்கையின் கூட்டணி அரசாங்க செல்நெறியும் இரு கட்சி ஆதிக்க முறைமையும் நெருக்கமான உறவைக் கொண்டவையாகும்.
- இனத்துவக் கட்சிகளின் தோற்றமானது இலங்கை கட்சி முறைமையில் தொடர்ச்சியாக வெளிப்பட்ட ஒரு செல்நெறியாகும்.

உத்தேச கற்றல்- கற்பித்தல் செயற்பாடுகள்

1. தேடல் - குழுச் செயற்பாடாக மேற்கொள்ளவும்

- இலங்கையின் அரசியல் கட்சி முறைமை பற்றிப் பின்வரும் தலைப்புகளின் கீழ் தேடல்களை மேற்கொள்ளவும்.
 - கட்சி முறைமையின் ஆரம்பம் மற்றும் செல்நெறிகள்
 - இரு கட்சி ஆதிக்க முறைமை
 - இடதுசாரி மற்றும் சிறுகட்சிகள்
 - இனத்துவ மற்றும் சிறிய கட்சிகள்
 - அரசியல் கட்சிகளும் கூட்டணி அரசாங்கமும்
- குழுச் செயற்பாட்டின் பின்னர் தேடல் அறிக்கையை முன்வைப்பதற்குச் சந்தர்ப்பத்தை வழங்கவும்.

2. தேடல் - இலங்கையில் உள்ள அரசியல் கட்சிகள் தொடர்பாக ஆய்வொன்றைச் செய்து மேற்குறித்த தலைப்புகளில் அறிக்கைகளைத் தயாரிக்கவும்.

உசாத்துணை

01. ஞர்சுடா஑, கீர்நி, (2014), டே஑பாலன பந்஑: நாயி஑ ஑டிந்லீ஑, ருபடுரிச: ஁டி஑஑ ஑ு஑ா஑ன.
02. ஑஑லர்஑ன, ஑ு஑ார், ல஑காவே ஑஑஑ர் லய஑ார஑ே ஁஑ி஑ா஑஑, ஑௑஑஑஑: ஑஑஑ லீடி஑஑஑ிந்஑ே ஑஑஑஑஑.
03. Amarasinghe, Ranjith, (2000) *Revolutinary Idealism and Parlimentray Plitics: A Study of Trotskyism in Sri Lanka*, Colombo: Social Scientist's Association
04. Jayawardena, Kumari, (1972), *Rice of the Labour Moverment in Ceylon*, Colombo: Social Scientists Association.
05. Jayawardena, Kumari, *Origins of the Left Movement in Sri Lanka*, Colombo: Sanjiva Book
06. La Palombara, Josep and Weiner, Myron, (1966), *Political Parties and Political Devolopment*, Pricetion; Priceton University Press.
07. Shastri, Amita and Uyangoda Jayadeva, (2018), *Political Parties in Sri Lanka: Change and Continuity*, Delhi: Oxford University Press.
08. Woodward, Calvin, (1969), *The Growth of a Party System in Ceylon*, Providence: Brown University Press.

14. சர்வதேச அரசியல்

தேர்ச்சி 14 : சர்வதேச அரசியலின் இயல்புகளையும் செல்நெறிகளையும் அறிந்து கருத்துத் தெரிவிப்பார்.

தேர்ச்சி மட்டம் :

14.1 தேசிய அரசியலுக்கும் சர்வதேச அரசியலுக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகளை இனங்காண்பார்.

14.2 சர்வதேச அரசியலில் அரசு மற்றும் அரசசாரா செயற்பாட்டாளர்களை இனங்கண்டு கருத்துத் தெரிவிப்பார்.

14.3 தேசிய அதிகாரம் மற்றும் தேசிய அபிலாஷைகளின் இயல்புகளைத் தெளிவுபடுத்துவார்.

14.4 சர்வதேச அரசியலின் புதிய செல்நெறிகளை இனங்கண்டு அவற்றை தெளிவுபடுத்துவார்.

14.5 தேசிய மற்றும் சர்வதேச அரசியலின் புதிய செல்நெறிகள் இலங்கைக்குப் பொருந்துமாற்றை விளக்குவார்.

பாடவேளைகள் : 55

கற்றற் பேறுகள் :

- தேசிய அரசியலுக்கும் சர்வதேச அரசியலுக்குமிடையிலான வேறுபாடுகளை அடையாளம் கண்டு விளக்குவார்.
- சர்வதேச அரசியலில் முக்கியத்துவம் பெறும் நிறுவனங்களையும் செயற்பாட்டாளர்களையும் இனங்காண்பார்.
- தேசிய அதிகாரம், தேசிய அபிலாஷை ஆகிய எண்ணக்கருக்களை வரைவிலக்கணப்படுத்துவார்.
- சமகால உலக அரசியலின் புதிய செல்நெறிகளை விளக்குவார்.
- உலக அரசியலின் புதிய செல்நெறிகள் இலங்கை மீது செல்வாக்குச் செலுத்தும் விதத்தை விளக்குவார்.

அறிமுகம்

இவ்வலகில் பிரதானமாக தேசிய மற்றும் சர்வதேச அரசியலின் இயல்புகளை விளங்கிக் கொள்ளல், சர்வதேச அரசியலின் பிரதான பிரிவுகளான அரசு, அரசசார்பற்ற செயற்பாட்டாளர்கள் யாவர்? அரசியலில் அவர்களுடைய நடத்தை எத்தகையது? மற்றும் தேசிய அரசுகள் தமது இருப்பிற்காக தேசிய அதிகாரம் மற்றும் தேசிய அபிலாஷைகளை செயற்படுத்துவது எங்ஙனம்? போன்ற விடயங்கள் கலந்துரையாடப்படும். அத்தோடு சர்வதேச அரசியலின் பிரதான போக்குகளான பல்துருவ உலக முறைமை (Multipolar), மாற்று சர்வதேச தொடர்புகள், நவீன சமூக இயக்கங்கள் மற்றும் போராட்ட இயக்கங்கள் எவ்விதம் செயற்படுகின்றன? என்பது பற்றியும் ஆராயப்படும். விசேடமாக தேசிய மற்றும் சர்வதேச அரசியலின் நவீன செல்நெறிகள் இலங்கைக்குப் பொருந்துமாற்றைக் கற்பதும் இவ்வலகின் மூலம் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

பாட விடயங்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கான வழிகாட்டல்கள்

14. சர்வதேச அரசியல்

சர்வதேச அரசியல் என்பதை (International Politics) தேசங்களுக்கிடையிலான அரசியல் (Politics Among Nations) என எளிமையாக விளக்கலாம். இங்கு தேசம் என்பதன் மூலம் ஆட்புல இறைமை மற்றும் சுதந்திர தேசிய அரசுகளே கருத்தில் கொள்ளப்படுகின்றன.

14.1. தேசிய மற்றும் சர்வதேச அரசியலின் வேறுபாடுகள்

தேசிய அரசியலோடு (National Politics) ஒப்பிட்டு விளக்குவதே, சர்வதேச அரசியலை வரைவிலக்கணம் செய்வதற்குப் பின்பற்றப்பட்ட மிகவும் மரபார்ந்ததும் பிரபல்யம் மிக்கதுமான உபாய முறையாகும். இவ்வொப்பீடு அரசறிவியலினுள் காணப்படும் பிரதானமானதொரு பிரிப்பாக (Great divide) இனங்காணப்படுகின்றது (Ian Clark - 1989). தேசிய அரசியல் என்பது நாடுகளின் உள்ளக அரசியலைக் கற்றலாகும். அரசின் உள்ளக நிறுவனக் கட்டமைப்பு, அதிகாரம், அரசு மற்றும் அதன் நிறுவனங்களோடு பிரசைகள் கொண்டுள்ள தொடர்புகள், அத்தொடர்புகளைத் தீர்மானிப்பதற்காகவும் விபரிப்பதற்காகவும் உருவாக்கப்பட்டுள்ள கட்டமைப்புகள் போன்றன தேசிய அரசியலின் முக்கியத்துவமான தலைப்புகளாகும். சர்வதேச அரசியல் அரசறிவியலினுள் உப துறையாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளமை இவ்வேறுபாட்டின் பெறுபேறாகும்.

சர்வதேச அரசியல் என்பது அரசுகளின் தொடர்பு எனலாம். பரந்த அர்த்தத்தில் இதனை பார்க்கும்போது தேசங்களின் வெளிவாரியான தொடர்புகள் எனக் குறிப்பிடலாம். சர்வதேச தொடர்புகளைப் பேணும்போது அரசின் மிகவும் சிக்கார்ந்த தொடர்பு வலையமைப்புகளையும் அவற்றை முறைமைப்படுத்துவதற்கான நிறுவன வலையமைப்புகளையும் உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளன. இதனால் சர்வதேச அரசியல் வெறுமனே அரசுகளுக்கிடையிலான தொடர்புகள் மட்டுமின்றி முன்னர் குறிப்பிட்ட சிக்கார்ந்த தொடர்புகளை ஒழுங்கமைக்கும் விதிமுறைகள், உபாயங்கள் மற்றும் நிறுவன வலையமைப்புகளையும் உள்ளடக்கும்.

- அரசினுள் அதன் அதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதற்காக அரசாங்கம் (Government) முக்கியமானதொரு அரசியல் அலகாக செயற்படுகின்றது. சர்வதேச சமூகத்தில் இதுபோன்ற அதிகாரமிக்க அரசாங்கம் ஒன்றைக் காண முடியாது. இதனால் சர்வதேச அரசியலில் நிச்சயமாக ஏற்படக்கூடிய அராஜக (Anarchy) நிலையைக் குறைத்துக்கொள்வதற்காக பொது உடன்படிக்கைகள், ஒத்துழைப்பு இயக்கங்கள், சர்வதேச அமைப்புகள் மற்றும் சட்டம், சட்ட ஒழுங்குகளைப் பேணும் நிறுவனங்கள் மற்றும் ஏற்புடைமைகள் பலவும் கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளன.
- சர்வதேச அரசியலை கற்கும் போது அதன் செயற்பாட்டாளர்களாக அதன் நிறுவனங்களும் ஒழுங்கமைப்பு தொகுதிகளும் செயற்படுகின்றன. இதன்படியே சர்வதேச அரசியல் தொகுதிகள் செயற்படுகின்றன. இதனால் சர்வதேச அரசியல் கற்றைகையில் அதன் பிரதான செயற்பாட்டாளரான அரசு குறித்து கற்கப்படுகின்றது.
- அதேபோல் சர்வதேசத் தொடர்புகளையும் சர்வதேச அரசியலையும் பகுப்பாய்வு செய்யும் கோட்பாடுகளை விளங்கிக் கொள்ளல் (Theories of International Politics) முக்கியமானதாகும். சர்வதேச அரசியல் மிகவும் பரந்துட்ட துறையொன்று என்பதால் அதன் கோட்பாடுகளைக் கற்பதன் மூலம் முறையான அறிமுகம் ஒன்று வழங்கப்படுகின்றது.

- உலகின் எந்தவொரு அரசும் முற்று முழுதாக தனித்துவிடப்பட்ட மற்றும் தன்றிறைவு அடைந்தவை அல்ல என்பதால் சமகால அரசுகள் பரந்தளவில் சர்வதேச பொருளாதாரத்துடன் தொடர்புகளைப் பேணுகின்றன. சர்வதேசப் பொருளாதாரத் தொடர்புகள் சர்வதேச அரசியலின் ஒழுங்கினைத் தீர்மானிப்பதில் மிகவும் நெருக்கமான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துகின்றது. இதனால் சர்வதேச அரசியல் பொருளாதாரம் (International Politics Economy) சர்வதேச அரசியல் கற்கையில் முக்கியமானதொரு விடயப்பரப்பாக மாறியுள்ளது.
- பொதுச் சட்டத்தொகுதியொன்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டு கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ள அரசாங்கம் ஒன்றைக் காண்பது நடைமுறைச்சாத்தியமற்றது என்பதால் சர்வதேச அரசியலானது ஒருவகையான அராஜகம் மற்றும் பாதுகாப்பற்ற தன்மையினைக் கொண்டுள்ளது. இதனால் உலகப் பாதுகாப்பு என்பது (Global Security) சர்வதேச முறைமையின் ஒழுங்கு (Order in International System) மற்றும் சமாதானத்தைப் பேணிக்கொள்வற்கு அவசியமானதாகும். சர்வதேசப் பாதுகாப்புப் பற்றிய கற்கையானது, அப்பாதுகாப்பிற்கு ஏற்பட்டுள்ள அச்சுறுத்தல்களின் இயல்புகள், அவ்வாறான அச்சுறுத்தல்களின் பரவல் மற்றும், விருத்தியினால் ஏற்படும் முரண்பாடுகளையும் அம்முரண்பாடுகளைத் தீர்க்கும் நிறுவனங்கள், முறையியல்கள் போன்ற விடயங்களில் கவனம் செலுத்துகின்றது.
- இரண்டாம் உலக மகா யுத்தத்தின் பின்னர் மீண்டும் அவ்வாறானதொரு உலக அழிவொன்று ஏற்படுவதைத் தவிர்ப்பதற்காக உலக மக்கள் ஐக்கிய நாடுகள் தாபனத்தை உருவாக்கினர். அது உலக நிருவாக அலகொன்றாக (Unit of Global Governance) மாற்றமடைய வேண்டுமா? எனும் விவாதமும் சர்வதேச அரசியல் தொடர்புகளில் மேலெழுந்த பிரச்சினையாக மாறியது. எனவே ஐக்கிய நாடுகள் (United Nations) மற்றும் அது தொடர்பான அரசியலைக் கற்றலும் சர்வதேச அரசியலில் முக்கியம் பெறுகின்றது.
- சர்வதேச சமூகம் என்பது தொடர்ச்சியாக மாற்றங்களுக்கு உட்படும் இயங்குநிலை தோற்றப்பாடாகும். அதனால் உலகப் போக்குகள் (Global Trends) மற்றும் உலகமயமாக்கம் (Globalization) தொடர்பில் கற்றலும் சர்வதேச அரசியல் பாடப்பரப்பில் முக்கியமானதாகும்.

14.2. சர்வதேச அரசியலில் அரச மற்றும் அரசசார்பற்ற செயற்பாட்டாளர்கள்

சர்வதேச அரசியலின் ஒழுங்கினைத் தீர்மானிப்பதில் அதன் செயற்பாட்டாளர்களின் நடத்தைகள் தீர்மானிக்கதாக உள்ளது. விரிவாக இதனை கலந்துரையாடும்போது சர்வதேச அரசியலில் இரு பிரதான செயற்பாட்டாளர்கள் உள்ளனர்.

- I. தேசிய அரசுகள் மற்றும் அரசுகளுக்கு இடையிலான அமைப்புகள்
- II. அரசசார்பற்ற செயற்பாட்டாளர்கள் (Non - State Actors)

I. தேசிய அரசுகள்

நவீன உலகு அரசியல் ரீதியாக தேசிய அரசுகள் எனும் அரசியல் அலகுகளால் ஆனது. மறுவார்த்தையில் கூறின் தேசிய அரசுகள் என்பது நவீன உலக முறைமையில் அமைந்த அலகொன்றாகும். நவீன அரசுகளின் தோற்றமானது பதினேழாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இருந்தே ஆரம்பமானது. வெஸ்ட்பாலியா உடன்படிக்கை தேசிய அரசுகளுடனான நவீன உலக முறைமையின் ஆரம்பமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. சர்வதேச அரசியல் என்பது அடிப்படையில் தேசிய அரசுகளுக்கிடையில் காணப்படும் அரசியல், பொருளாதார, யுத்த மூலோபாயம் மற்றும் கலாசாரங்களுக்கிடையிலான தொடர்புகளாகும்.

ஐரோப்பிய நாடுகள் பலவற்றுக்கிடையில் 1618 முதல் விருத்தியடைந்த முப்பது வருடகால யுத்தம் (Thirty Year War) முடிவூற்றப்பட்டு, 1648 இல் ஐரோப்பிய இனத்தவரிடையே கைச்சாத்திடப்பட்ட உடன்படிக்கை வெஸ்பாலியா சமாதான உடன்படிக்கை (Westphalia Peace Treaties) என இனங்காணப்படுகின்றது. ஐரோப்பாவின் பிரதான அரசுகளுக்கிடையிலான ஆள்புல எல்லைகளை தீர்மானித்தல், தேசங்களுக்கிடையிலான இறைமை தொடர்பான அடிப்படைக் கருத்துக்களைப் பொது அங்கீகாரத்திற்கு உட்படுத்தல் போன்ற காரணிகளால் சர்வதேச அரசியலினுள் இவ்வுடன்படிக்கை முக்கியம் பெறுகின்றது. இக்கருத்து நவீன இறைமைமிகு சுயாதீன தேசிய அரசுகளின் ஒழுங்கமைப்பிற்கான மூலாதாரத்தைப் போசித்துள்ளது. இதனடிப்படையில் நவீன அரசுகள் குறித்த பிரதான கருத்துக்கள் இரண்டு தோற்றம் பெற்றன. இதில் முதலாவது நவீன தேசிய அரசுகள் நவீன ஆள்புல அரசுகளுடன் அடையாளங்காணப்பட்டமையாகும். நவீன அரசுகளின் இறைமையை ஏனைய தேசிய அரசுகள் ஏற்றுக்கொண்டமை இரண்டாவதாகும். ஆள்புல அரசு என்பது (Territorial) நிலையான நிலப் பிரதேசத்தினுள், நிச்சயமானதும் ஒப்பீட்டு ரீதியில் நெகிழ்ச்சியற்றதுமான எல்லைகளைக் கொண்ட அரசாகும். இவ்விரு பண்புகளால் நவீன தேசிய அரசுகள் முன் நவீன அரசுகளில் இருந்து வேறுபடுகின்றன.

பின்னர் இப்பொது உடன்பாடு உலகெங்கும் வியாபித்ததோடு தேசிய அரசுகள் சர்வதேச அரசியலில் முக்கியமானதொரு இடத்தினைப் பெற்றுக்கொண்டது. இதன்படி தேசிய அரசு (National State) இன்றுவரை சர்வதேச அரசியலின் பிரதான செயற்பாட்டாளராக இனங்காணப்பட்டுள்ளது. ஆதலால்தான் தேசிய அரசுகளுக்கிடையிலான தொடர்புகள் “சர்வதேச தொடர்புகள்” என வரைவிலக்கணப்படுத்தப்படுகின்றது.

இவ்வாறு சர்வதேச அரசியலானது தேசிய அரசுகளுக்கிடையிலான இடைத்தொடர்புகளினால் ஒழுங்கமைந்துள்ளது. சர்வதேச உறவுகள் எனும் கற்கையின் பிரதான ஆய்வுப்பொருள் தேசிய அரசாகும்.

II. சர்வதேச அரசு நிறுவனங்கள்

சர்வதேச சமூகம் தமது உறவுகளை இலகுப்படுத்திக் கொள்ளவும், முறைமைப்படுத்தவும், பொது நலனை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கும், பல்வேறு துறைகளுக்கிடையே உருவாக்கப்பட்டுள்ள நிறுவனத் தொகுதிகள் சர்வதேச அரசசார் நிறுவனங்கள் (Inter Governmental organizations) என அறியப்படுகின்றது. இதற்கான பிரதான உதாரணம் ஐக்கிய நாடுகள் தாபனமாகும் (United Nations Organization). சமகால உலக முறைமையில் சிலதைத் தவிர்த்து ஏனைய சகல அரசுகளும் ஐக்கிய நாடுகள் தாபனத்தில் அங்கத்துவத்தைப் பெற்றுள்ளன. இதற்கு அப்பால் பல்வேறு வகையான நோக்கங்களை நிறைவேற்றிகொள்வதற்காகவும் சர்வதேச அரசசார்பு நிறுவனங்கள் உருவாக்கப்பட்டுள்ளமையும் தெளிவாகின்றது.

- பிராந்திய அமைப்புகள்
முன்றுக்கு மேற்பட்ட அரசுகள் அங்கத்துவம் பெறும் சர்வதேச அரசசார்பு நிறுவனங்கள் (Regional Organizations). உதாரணமாக சார்க், ஏசியான், ஐரோப்பிய ஒன்றியம் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.
- பாதுகாப்பு ஒழுங்கமைப்புகளுக்கு, உதாரணமாக வட அத்திலாந்திக் உடன்பாட்டு அமையம் (NATO)

- பொருளாதார நோக்கங்களைக் கொண்ட சர்வதேச அரசார்பு நிறுவனங்கள் :
உதாரணம், இரண்டாம் உலகப்போரின் பின்னர் உலகப் பொருளாதாரத்தை இயல்பு நிலைக்கு கொண்டுவரும் நோக்கில் உருவாக்கப்பட்ட பிரேட்ன்வுட்ஸ் ஒழுங்கமைப்பு வலையமைப்பு (Bretten Woods System), சர்வதேச நாணய நிதியம் மற்றும் உலக வங்கி வலையமைப்பு

III. அரசசார்பற்ற நிறுவனங்கள்

1. சர்வதேச அரசசார்பற்ற நிறுவனங்கள் :

தேசிய அரசுகளின் உத்தியோகபூர்வ அரசியல் பிரதிநிதித்துவத்தைப் பிரதான அங்கத்துவ இயல்பொன்றாக கொண்டிராத சர்வதேச அமைப்புகளின் வலையமைப்புகளைச் சர்வதேச அரசசார்பற்ற நிறுவனங்கள் (International Non Governmental Organizations) என அடையாளப்படுத்தலாம். விசேடமானதொரு நோக்கம் அல்லது, பல நோக்கங்கள் அல்லது குறித்த விடயம் ஒன்றினை மையப்படுத்தி உருவாகியிருப்பதே இந்நிறுவனங்களின் பிரதான இயல்பாகும். இருபதாம் நூற்றாண்டின் பின்னரைப்பகுதியில் மிகவும் விரைவாகப் பரவலடைந்த அரசசார்பற்ற நிறுவனங்களின் எண்ணிக்கை இன்று சுமார் 5000 த்தையும் தாண்டியுள்ளது என உத்தியோக பூர்வ அறிக்கைகள் குறிப்பிடுகின்றன. இந்நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகள் மனித உரிமைகளை பாதுகாப்பது தொடக்கம் (Human Rights Watch, Amnesty International) விலங்குகளின் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது வரை (World Wildlife Fund) பரந்து காணப்படுகின்றன.

2. பல்தேசியக் கம்பனிகள் (தேசிய எல்லைகளைத் தாண்டிய நிறுவனங்கள்)

தேசிய அரசுகளின் எல்லைகளைக் கடந்து உருவாக்கப்பட்டுள்ள உலகத்தரத்திலான வியாபார நிறுவனங்களின் வலையமைப்பினைப் பல்தேசியக் கம்பனிகள் (Trans National Organizations) என அழைப்பர். இவை நாடுகளையும், கண்டங்களையும் கடந்து உலக மட்டத்திலான தொழிற்துறைகள், வங்கிகள் மற்றும் வர்த்தக செயற்பாடுகளில் ஈடுபடும் வலுவான நிறுவனங்களாகும். தற்போதைய சர்வதேச சமூகத்தில் உள்ள பல அரசுகளை விடவும் வளங்களைக் கொண்டுள்ள, மூலதனத்தைக் கையாளும் நிறுவனக் கட்டமைப்புகளாக பல்தேசியக் கம்பனிகள் மாறியுள்ளன. அரசுகளின் எல்லைகளைக் கடந்து சர்வதேச அரசியலிலும் மற்றும் கொள்கைக் கட்டமைப்புகளிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் வல்லமை இந்த பல்தேசியக் கம்பனிகளுக்கு உண்டு. (உதாரணம் : கொகா கோலா, அலிபாபா, அப்பிள், நெஸ்ட்லே, மைக்ரோசொப்ட் போன்ற சர்வதேச நிறுவனங்கள், வங்கிகள் மற்றும் காப்புறுதி நிறுவனங்கள்)

IV. கீர்த்திமிகு தனிநபர்கள் (Eminent Persons)

தேசிய அரசு மற்றும் சர்வதேச அமைப்புகளைத் தவிர்த்து சிலவேளைகளில் சர்வதேச அரசியலின் இயல்பினைத் தீர்மானிப்பதில் கீர்த்திமிகு தனிநபர்கள் தோன்றியுள்ளனர்.

- ◆ இவர்கள் சிலவேளைகளில் மத போதகர்களாக இருக்க முடியும்.
உதாரணம் : பரிசுத்த போப்பாண்டவர், தலாயிலாமா

- ◆ அவ்வாறில்லையேல் பொது உடன்பாட்டினால் உருவாக்கப்பட்டுள்ள சர்வதேச அமைப்புகளில் தீர்மானம் மேற்கொள்பவர்களாக இருக்க முடியும்
உதாரணம் : ஐக்கிய நாடுகள் தாபனத்தின் பொதுச் செயலாளர்
- ◆ அத்தோடு தற்போதைய அதிகாரச் சமநிலை மற்றும் யாதார்த்தத்தினுள் அதிகாரம் மிக்க அரசுகளின் தலைவர்களும், சர்வதேச அரசியல் தொடர்பில் தீர்மானமிக்கதொரு தாக்கத்தினை மேற்கொள்ள முடியும்.
உதாரணம் : அமெரிக்காவின் முன்னாள் சனாதிபதிகளான பராக் ஒபாமா, பிளிக் கிளின்டன், பிரித்தானியாவின் முன்னாள் பிரதமர் டொனி பிளேயர் மற்றும் அலெக்செண்டர் பூட்டின்

V. பயங்கரவாதக் குழுக்கள்

சமகால சர்வதேச அரசியலினுள் பிரதானமாதொரு பிரச்சினையாக பயங்கரவாதத்தைக் (Terrorism) குறிப்பிடலாம். அரசுகளின் எல்லைகளைக் கடந்து சென்று அனைத்து பாதுகாப்பு அமைப்புகளுக்கும் தொகுதிகளுக்கும் சவால் விடுக்கும் பயங்கரவாத அமைப்புகளின் வலையமைப்புகள் சர்வதேச அரசியலில் தாக்கத்தை செலுத்துகின்றன.

முதலாளித்துவ அரசு கட்டமைப்புக்கும், சமவுடைமை அரசு கட்டமைப்பிற்கும் இடையில் காணப்பட்ட பனிப்போர் (Cold War) நிறைவடைந்த நிலையில் உலக சமாதானத்திற்கு விடுக்கப்பட்ட பிரதானமான சவால் பயங்கரவாதமாகும்.

பயங்கரவாதம் தொடர்பான பிரச்சினைகள் உலக அரசியல் நிகழ்ச்சி நிரலில் உள்ளடக்கப் படுவதற்கான காரணம், அண்மைக்காலத்தில் விருத்தியடைந்த அல்கைதா மற்றும் ISIS போன்ற அமைப்புகள் அமெரிக்கா மற்றும் மேற்கத்தேய நாடுகளுக்கு எதிராக யுத்த பிரகடனங்களை ஏற்படுத்தும் நிலையினை உருவாக்கியமையும், பயங்கரவாத வலையமைப்புகள் விரிவடைந்தமையுமாகும்.

பொதுமக்கள், அரசு நிறுவனங்கள் மற்றும் நகரங்களே பயங்கரவாத அமைப்புகளின் இலக்குகளாகும். இவை தேசிய மற்றும் சர்வதேச சட்டங்களுக்கு அப்பால் செயற்படுகின்றன. இதனால் அரசாங்கங்கள் பொதுவில் பயங்கரவாத அமைப்புகள் தொடர்பில் யுத்த அணுகுமுறையினையே கைக்கொள்கின்றன. அமெரிக்காவின் தலைமையில் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் “பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான உலக யுத்தம்” அண்மைக்காலத்தில் ஏற்பட்ட “பயங்கரவாதம் சர்வதேசமயப்படுத்தப்பட்டமைக்கான” செயற்பாடொன்றாகும். சர்வதேச சமாதானம், ஒழுங்கு மற்றும் பாதுகாப்பிற்குப் பயங்கரவாதத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள அச்சுறுத்தல் சிக்கார்ந்த உலகலாவிய அரசியல் பிரச்சினையாக மாறியுள்ளமை இதன் பெறுபேறாகும்.

புதிய போக்குகள் (அண்மைக்காலப் போக்குகள்)

மேற்குறிப்பிட்ட பிரதான செயற்பாட்டாளர்களுக்கு அப்பால் சர்வதேச அரசியலின் இயல்பினைத் தீர்மானிப்பதில் சூழல்சார் தாக்கங்கள் (குறிப்பாக புவி வெப்பமடைதல், நீர்ப் பற்றாக்குறை, இயற்கை அனர்த்தங்கள், சுகாதாரப் பிரச்சினைகள் (HIV/AIDS)) தீர்மானிக்கதொரு தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துகின்றது. புவியின் பெளதிக கோளத்தில் காணப்படும் வளங்கள் மானிடத் தேவைகளுக்கு மிகவும் வரையறுக்கப் பட்டுள்ளதால் நீர்க்கோளத்தின் பொருளாதார வளங்களை பயன்படுத்துவதற்கு அண்மைக்காலத்தில் சர்வதேச அரசசார்பு நிறுவனங்கள் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. உதாரணம் : Indian Ocean Rim Association - IORA, பிம்ஸ்டெக் (BIMSTEC - Bengal Bay of Initiation for Multi Sectoral Tecnological and Economic Cooperation மற்றும் HIV/AIDS களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சர்வதேச உரிமைகள் மற்றும் கொள்கைச் சட்டகம் ஒன்று உருவாக்கப்பட்டுள்ளமையையும் காட்ட முடியும்.

14.3. தேசிய அதிகாரமும் தேசிய அபிலாஷையும்

- இனங்கள் தமது அரசியல் நடத்தைகளின் போது நீண்டகாலமாகத் தமது பாதுகாப்பு, சௌபாக்கியத்திற்காகக் கொண்டிருக்கும் அபிலாஷைகள் மற்றும் விருப்பங்களைத் தேசிய அபிலாஷைகள் (National Interest) என அடையாளப்படுத்த முடியும்.
- இவை அரசியல் அபிலாஷை, பொருளாதார அல்லது கலாசார அபிலாஷைகளாக இருக்க முடியும். பெரும்பாலும் தேசிய அபிலாஷைகள் ஒவ்வொரு நாடும் கொண்டுள்ள அதிகாரத்தின் வெளிப்பாடாக அமையும். அதிகாரத்திற்கு இணையான அபிலாஷைகளைக் கொண்டிருத்தல் உலக அரசியலின் யாதார்த்தமாகும்.
- அரசொன்று சுயமான தேசிய அபிலாஷைகளை வெற்றி கொள்ளும் கருவிகள் (Means) அல்லது உபாயங்கள் (Stergies) பல காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் மிகவும் ஏற்புடைமையான தும் பிரசித்திப்பெற்றதுமான உபாயமுறையாக இருப்பது இராஜதந்திரத் தொடர்புகளாகும் (Diplomacy).
- அரசுகளின் இராஜதந்திரத் தொடர்புகள் அவற்றின் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளை (Foreign Policy) ஊடகமாகக் கொண்டே வழிநடத்தப்படுகின்றன.
- பிரசாரமானது (Propaganda), அரசுகள் தமது அபிலாஷைகளை உறுதிப்படுத்துவதற்காகப் பயன்படுத்தும் மற்றுமொரு ஊடகமாகும்.
- அரசுகள் தமது அபிலாஷைகளை வெற்றி கொள்வதற்காகப் பயன்படுத்தும் மற்றுமொரு ஊடகமாக பொருளாதாரத்தைக் குறிப்பிடலாம். அரசுகளுக்கிடையிலான பொருளாதார உடன்படிக்கைகள், கடன்கள், நன்கொடைகள் மற்றும் வேறு உதவிகளினூடு தேசிய அபிலாஷைகளை வெளிப்படுத்தும் முறையை இதற்கான உதாரணங்களாகக் குறிப்பிடலாம்.
- கூட்டமைப்பாதலும் மற்றும் உடன்படிக்கைக்கு வருதலும் (Alliances and Treaties) அரசுகள் தமது அபிலாஷைகளை வெற்றி கொள்வதற்காகப் பயன்படுத்தும் மற்றுமொரு முறையாகும். இக்கூட்டமைப்பாதல் அரசியல் கூட்டணி, பாதுகாப்பு கூட்டணி (NATO, SEATO, CENTO, ANZUS), அல்லது பொருளாதார கூட்டணிகளாக (EEC, TPP - Trans Pasific Partnership) இருக்க முடியும்.

- சிலவேளைகளில் தமது தேசிய அபிலாஷைகளை வெற்றி கொள்வதற்காக அதிகாரத்தை (Coercive Means) பயன்படுத்துவதையும் காண முடியும். ஏனைய அரசுகளின் செயற்பாடுகளில் பலாத்காரமாக தலையிடுதல், கைப்பற்றல், இராணுவத்தை நிலை நிறுத்தல், தாக்குதல் நடாத்துதல் போன்றவற்றை உதாரணங்களாகக் குறிப்பிட முடியும்.

14.4. சமகால சர்வதேச அரசியலின் முக்கியமான போக்குகள்

I. பல்துருவ உலக முறைமை

- இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின் பின்னர் அதுவரை ஐரோப்பாவை மையப்படுத்தியிருந்த அதிகாரச் சமநிலை தெளிவான மாற்றத்திற்கு உள்ளானது. இதில் அமெரிக்கா உலக வல்லரசாக விருத்தியடைதல் தெளிவாக நடைபெற்றது.
- முன்னணி பொருளாதார அரசியல் கோணங்களான முதலாளித்துவம், லிபரல் சனநாயகம், அமெரிக்கா மற்றும் ஐரோப்பிய அரசுகளை பிரதிநிதித்துவம் செய்ததோடு, இதற்கு மாற்றீடாக ரஸ்யா சமவுடைமைவாதத்தை தமது அரசியல் மற்றும் பொருளாதார கொள்கையாகக் கொண்டு அதிகார சமநிலைக்குள் வந்தது. இம்முகாம்வாதம் 1980 தசாப்தங்களில் தெளிவான வேறுபாடுகளுக்கு உட்பட்டது.
- சோவியட் ரஸ்யாவின் சமவுடைமைவாத கொள்கையின் படிப்படியான வீழ்ச்சி 1980 களில் தெளிவாக தென்பட்டது. சனாதிபதி மிகாய்ல் கொர்ப்ச்சோ ஆட்சிக் காலத்தினுள் அவர் சமவுடைமைவாதத்திற்கு மாற்றீடான வழியொன்றை முன்னவத்ததோடு அது முதலாளித்துவத்தினை சார்ந்த பொருளாதார மறுசீரமைப்புகளை கொண்டிருந்தது.
- கம்யூனிச சீனாவின் தலைவர் டெங்சியா ஓபிங் (Deng Xiaoping) சீனாவின் பொருளாதார மறுசீரமைப்புகளை மூலதனத்தை பெரிதும் மையப்படுத்திய நுட்பங்களைக் கொண்டதாக விருத்தி செய்தார்.
- ஓரளவு சமவுடைமைவாதத்திற்கு சார்பான கிழக்கு ஜேர்மனி, வடக்கு ஜேர்மனியுடன் ஒன்றி ணைந்து ஜேர்மனிய கூட்டமைப்பை உருவாக்கியது.
- இவ்வாறு சில சமவுடைமைவாத முகாம்கள் முதலாளித்துவ முகாம்களாக மாற்றமடைந்த இருதுருவ உலக முறை (Bi - Polar World System) படிப்படியாக வீழ்ச்சியடைந்து மேற்கு முகாம்கள் வெற்றியை நோக்கி அண்மித்தது.
- 1980களில் கம்யூனிச நாடுகள் சர்வதேச ரீதியாக வீழ்ச்சியடைந்தமையை காணலாம். சில மேலைத்தேய கல்வியியலாளர்கள், கம்யூனிச நாடுகளின் வீழ்ச்சியை லிபரல் சனநாயகத்தின் உலக ரீதியான வெற்றியாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். சாமுவேல் ஹண்டிங்டன் மற்றும் பிரான்சிஸ் புக்கியாமா ஆகிய அமெரிக்கப் பேராசிரியர்கள் இருவரும் இதில் முக்கியமானவர்கள். புக்கியாமா 1992 இல் வெளியிட்ட The End of History and Last Man (வரலாற்றின் முடிவும் இறுதி மனிதனும்) எனும் நூலில் “கம்யூனிச முறையின் வீழ்ச்சி லிபரல்வாதத்தின் இறுதி வெற்றியாகும் என்றும், மனிதனின் பார்வைக் கோணத்தில், அரசியலமைப்பினதும் இறுதியை குறிக்கின்றது” என்றார். இது மனித நடத்தையின் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சியின் இறுதி படிநிலை எனவும் கருதினார்.
- இவ்விருத்தி சர்வதேச அரசியல் தொடர்புகளிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. ஆரம்பத்தில் ஒருதுருவ முறையினை (Unipolar) நோக்கி நகர்வதாகவே பின் கம்யூனிச உலகம் தென்பட்டது. அதாவது அமெரிக்கா எனும் தனி வல்லரசினை மையப்படுத்தி புதிய உலக ஒழுங்குமுறை ஒன்று தோற்றம் பெற்றது என்பதாகும். இதன்படி லிபரல் சனநாயகம் உலகின் புதிய அரசியல் கருத்தியல் ஒன்றாகவே எதிர்வு கூறப்பட்டது.

- இதுவரை இந்த கருத்து மெய்ப்பிக்கப்படவில்லை. பின் - கம்யூனிச நாடுகள் சனநாயக அரசுகளாக மாறவில்லை. ரஸ்யா உள்ளிட்ட பெரும்பாலான பின் - கம்யூனிச நாடுகளில் இன முரண்பாடுகள், அரசியல் ஸ்திரமின்மை மற்றும் சனநாயகமற்ற ஆட்சிமுறைகள் தோற்றம் பெற்றன. அமெரிக்கா எனும் தனி வல்லரசு தோற்றம் பெறவுமில்லை. லிபரல் சனநாயகம் உலகளவில் வெற்றி பெறவில்லை.
- 1990 தசாப்தங்களின் பின்னர் அரசுகளும் பல பிராந்தியங்களும் சர்வதேச அரசியலின் வலுச்சமநிலையின் நடிக்கர்களாக மாறியுள்ள நிலையினை காண முடிந்தது. சமவுடைமை ரஸ்யாவின் வீழ்ச்சியுடன் அமெரிக்க ஆதிபத்தியம் முன்னிலை அடைந்ததோடு, இதன் பின்னர் விசேடமாக பொருளாதார ரீதியாக மாற்று வல்லரசுகளின் எழுச்சியொன்றினை காணக்கிடைத்தது.
- 1990 தசாப்தங்களில் கிழக்காசிய அரசுகள் பொருளாதார ரீதியாக பலமிக்கவையாக மாறின. இந்நாடுகளின் கைத்தொழில் மயம் காரணமாக ASEAN பிராந்திய பொருளாதார ஒத்துழைப்பினை வலுப்படுத்திக்கொள்வதற்கு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.
- ஐரோப்பிய அரசுகள் தமது பொருளாதார மற்றும் அரசியல் அதிகாரத்தின் வெளிப்பாடாக ஐரோப்பிய சங்கத்தை (European Union) உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளன.
- சீனா, இந்தியா, தென்னாபிரிக்கா, ரஸ்யா மற்றும் பிறேசில் போன்ற BRICS என குறிப்பிடப்படும் நாடுகள் வளர்ந்துவரும் பொருளாதார மற்றும் அரசியல் வல்லரசுகளாக மாறும் இயல்பினை காட்டுகின்றன. ஐரோப்பா, ஐரோப்பிய ஒன்றியம் என்ற அடிப்படையில் பொருளாதார ரீதியில் ஒன்றிணைந்துள்ளது. ஆசிய (ASEAN) பிராந்தியமும், தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் பொருளாதார உதவிக்கான பிராந்திய ஒத்துழைப்பு என அமைப்பாக இணைந்துள்ளது. இதன்படி சமகால உலக முறைமையை பல்துருவ (Multi polar world system) முறைமையாக அடையாளம் காண முடியும்.

II. மாற்றுச் சர்வதேசத் தொடர்பு வலையமைப்புகள்

- நவீன உலக முறைமையினுள் முன்னர் காணப்பட்ட சர்வதேச அமைப்புகள், இராஜதந்திர தொடர்புகள் மற்றும் பொருளாதாரத் தொடர்புகளால் வழிநடத்தப்படுகின்ற உலக முறைமைக்கு மாற்றீடாகச் சர்வதேச தொடர்புகள் வலையமைப்பினைக் காண முடிகின்றது. உதாரணமாக எகிப்தில் இருபது வருட காலமாக அரசு தலைவராக இருந்த ஒஸ்னி முபாரக்கின் ஆட்சியினை வீழ்த்துவதற்கு முகநூல் சமூக வலையமைப்பு சார்ந்து உருவாகிய மக்கள் இயக்கம் பலமான பிரசார மற்றும் தொடர்பாடல் முறையாகச் செயற்பட்டது. இது “அரபு வசந்தம்” எனும் எதிர்ப்பு இயக்கத்தில் முக்கியமாக காணமுடிந்தது.
- உலகமயமாதலின் பரம்பல் தொடர்பாடல் மற்றும் கல்வியின் விருத்தியின் ஊடாக இந்த மாற்று தொடர்புகளை மேன்நிலை அடையச் செய்துள்ளது. இப்பின்னணியிலேயே சர்வதேச ரீதியிலான அரசியல் மற்றும் சமூக செயற்பாட்டினை ஒழுங்கமைக்கும் மாற்று சக்தியாக புதிய சமூக இயக்கம் (New Social Movements) தோன்றியுள்ளது. சமூக செயற்பாட்டாளர்களின் சர்வதேச தொடர்பு வலையமைப்பை ஊடகமாகக் கொண்டு உலகமாதலுக்கு எதிராக உருவாகும் எதிர்ப்பு இயக்கங்கள் உலக சூழல் இயக்கங்கள் என்பன இதற்கான உதாரணங்களாகும்.

III. நவீன சமூக இயக்கங்கள்

- சிக்கார்ந்த மானிடத் தொடர்புகளால் பொதுவில் சர்வதேச அரசியல் வளர்ச்சிக் கட்டமைப்பில் (Classical forms) உள்ளடக்கப்படாத அபிலாஷைகளை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்கும் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்குமாகவே புதிய சமூக இயக்கங்கள் (New Social Movements) தோற்றம் பெற்றுள்ளன.
- அரசுகளின் எல்லைகளைக் கடந்து தமது தேவைகள் மற்றும் அபிலாஷைகளை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்காக இவ்வாறான சமூக இயக்கங்களை ஊடகமாகக் கொண்டு ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ள சர்வதேச சமூகம் அதனுடாக அரசுகளின் உள்ளக மற்றும் வெளியக கொள்கைச் செயற்பாட்டிற்கு அழுத்தம் கொடுக்கின்றன.
- அதுமட்டுமின்றி, இச்சமூக இயக்கங்கள் மனித உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது முதல் விலங்கு மற்றும் தாவரங்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல், ஓரினச்சேர்க்கை மற்றும் பால்மாற்ற (trans - Sexual) உரிமைகள், யுத்த மற்றும் துன்புறுத்தல் சார்ந்த எதிர்ப்பு, பொலித்தீன் பாவனையை எதிர்த்தல் (இந்தியாவில் Thola Aandolam Movement) போன்றன மிகவும் சிக்கலான பரந்த சூழலில் பரவியுள்ளது.

14.5. நவீன உலகப் போக்குகள் இலங்கை மீது ஏற்படுத்தும் தாக்கங்கள்

- உலகமயமாக்கல் என்பது உலகின் எந்தவொரு அரசும் தனித்திருக்க முடியாது என்பதாகும். தேசிய அரசுகளின் உள்ளக கொள்கைகளானது அவற்றின் தேசிய கேள்விகள், தேசிய அபிலாஷைகள் மற்றும் தேசியத் தேவைகளால் மட்டும் தீர்மானிக்கப்படுவதில்லை. சர்வதேச அமைப்புகளும் இதில் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றது. பலமான நாடுகள் ஏனைய நாடுகளின் உள்ளக கொள்கைகளில் பெரிதும் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றன. சிறிய அரசுகள் பெரும்பாலும் சர்வதேச பொருளாதார மற்றும் அரசியல் யாதார்த்த நிலையில் தங்கியுள்ளன.
- சர்வதேச அரசியலும் பொருளாதார செல்நெறிகளும் இலங்கை மீது ஏற்படுத்தும் தாக்கங்கள் பல்வேறு காரணிகளால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. வரையறுக்கப்பட்ட பொருளாதாரம் மற்றும் அரசியல் பலங்கொண்ட சிறிய நாடான இலங்கை மீது சர்வதேச அரசியல் பொருளாதார செல்நெறிகள் மற்றும் அதிகாரத் தொடர்புகளின் அழுத்தங்கள் காணப்படுகின்றன.
- பொருளாதாரப் போக்குகள் : இதற்கான சமகால உதாரணம் பொருளாதாரமயமாக்கலாகும். 1980களில் இருந்து இலங்கையில் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் பொருளாதார மறுசீரமைப்புக் கொள்கைகள், அவற்றை நடைமுறைப்படுத்திய அரசாங்கங்கள் சுயாதீனமாக எடுத்த தீர்மானங்கள் அல்ல. இவை அரசாங்கம் நீண்டகாலமாக ஏற்றுகொண்டிருந்த பார்வைகள் மற்றும் கொள்கைகளுக்கும் எதிரானதாகும். எனினும், சர்வதேச பொருளாதார போக்குகளால் வேறு மாற்றீட்டுக்கான வாய்ப்புக்கள் வழங்கப்படாமையினாலேயே அவற்றை செயற்படுத்த வேண்டி ஏற்பட்டது. உலகச் சந்தை மற்றும் சர்வதேச பொருளாதாரத்துடன் நெருக்கமான வகையில் தொடர்புறும் சிறிய நாடான இலங்கையினது தேசிய பொருளாதார மற்றும் சமூகக் கொள்கைகளை உலக பொருளாதார செல்நெறிகளின் அழுத்தங்களுக்கு ஏற்ப

ஒழுங்கமைக்க வேண்டியுள்ளது. சமகால உலகில் “பொருளாதார இறைமை” எனும் எண்ணக்கருவுக்கு சம்பிரதாயப்பூர்வமான வரைவிலக்கணத்திற்கான இடம் வழங்கப்படவில்லை என சில ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

- குறைந்த பொருளாதாரத்தைக் கொண்ட சிறிய நாடொன்றாக இலங்கை சர்வதேச பொருளாதார மற்றும் வர்த்தக உதவிகளில் தங்கியிருக்க வேண்டியுள்ளது. சர்வதேச மூலதனம் ஒரு நாட்டிற்குள் வரும்போது தாராள போட்டித்தன்மை மிக்க பொருளாதாரத்தையும் அரசியல் கொள்கைகளையும் பின்பற்றும்படி அழுத்தங்கள் பிரயோகிக்கப்படும். இலங்கைக்குச் சர்வதேச நாயண நிதியத்தினதும், மேலைத்தேய நாடுகளினதும் கடன்கள் மற்றும் பொருளாதார நன்கொடைகள் கிடைக்கின்றமையால் அது மனித உரிமைகள், சனநாயகம், சுதந்திரமான தேர்தல் போன்ற விடயங்களின் பால் கவனம் செலுத்துகின்றது. இந்நிலையினை அபிவிருத்தி நன்கொடைகளுடன் வரும் நிபந்தனைகள் (Aid Conditionality) என அடையாளப்படுத்துவர். இந்நிபந்தனைகள் நாடுகளின் தேசிய அபிவிருத்திகளில் தாக்கத்தைச் செலுத்தும் சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. வெளிநாட்டு உதவிகள் தொடர்பில் நீண்ட அரசியல் கலந்துரையாடல்கள் நாட்டினுள் ஏற்படுவதற்கும் இது பங்களித்துள்ளது. எனினும் வரையறுக்கப்பட்ட பொருளாதார பலங்கொண்ட இலங்கைக்கு இந்நிபந்தனைகளைப் புறந்தள்ளுவது இலகுவானதல்ல. இந்நிலைமையானது 1980 களில் இருந்து இலங்கையில் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கை, அபிவிருத்தி நன்கொடை நிபந்தனைகளின் பெறுபேறுகளில் ஒன்றேயாகும்.
- இலங்கைக்கு வழங்கப்பட்ட ஜி.எஸ்.பீ. பிளஸ் சலுகைகள் இல்லாது போனமையும் மீளக் கிடைத்தமையும் இதற்கான அண்மைக்கால உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம். இது ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தினால் இலங்கையின் ஏற்றுமதிக்காக அறவிடப்படும் வரியினை குறைக்கும் சலுகையாகும். 2010இல் இலங்கைக்கு இது மறுக்கப்பட்டது. இச்சலுகையை மீளப்பெற்றுள்ள மனித உரிமைகள், தொழிலாளர் உரிமைகள், சூழல் பாதுகாப்பு, நல்லாட்சி போன்ற கருத்துக்களோடிணைந்த சர்வதேச கொள்கைகள் 27இற்கு ஒப்பமிட்டு உடன்பட வேண்டியிருந்தது. அதன் பெறுபேறாக நாட்டின் தண்டனை சட்டக்கோவையின் விதிமுறைகள், பயங்கரவாதத்தை இல்லாதொழிப்பதற்கான சட்டம் மற்றும் தேசிய சட்டங்கள் பலவற்றை திருத்தவேண்டி ஏற்பட்டுள்ளது.
- அரசியல் செல்நெறிகள் :- நவீன உலக அரசியல் செல்நெறிக்கு எடுத்துக்காட்டாக உலகரீதியில் சீனாவானது பொருளாதார மற்றும் அரசியல் ரீதியாக எழுச்சிபெற்றுள்ளமையைக் குறிப்பிடலாம். மேற்கத்தேய ஆதிக்கம் உலகளவில் பரந்து காணப்படுவதோடு உலகில் பல்துருவ அதிகாரச் சமநிலை ஒன்றும் ஏற்பட்டவண்ணம் உள்ளது. கடந்த இரண்டு மூன்று தசாப்தங்களாக உலகின் பெரும்பாலான நாடுகளுக்கு உலகளவில் ஏற்படும் இவ்வரசியல் அதிகாரச் சமநிலைக்கு முகங்கொடுக்கும் வகையில் ஒழுங்கமைய வேண்டி ஏற்பட்டது. இலங்கை சீனாவுடன் ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ள நெருக்கமான பொருளாதார உறவுகள் இதற்கான உதாரணமாகும்.
- சர்வதேச சமூகத்தில் தனித்துவமான உறுப்பினராக இலங்கையை மேற்குறிப்பிட்ட சகல சர்வதேச அசைவுகளினதும் உணர்வுமிக்க ஓர் அலகாக அறிமுகப்படுத்த முடியும்.
- உலக முறைமைக்குள் எந்தவொரு அரசும் இந்த அசைவியக்கத்திலிருந்து விலகியிருக்க முடியாது. ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைந்துள்ள அரசியல், பொருளாதார மற்றும் கலாசார தொடர்பு வலையமைப்புகளால், இலங்கையினது உள்ளக அரசியல் மற்றும் பொருளாதார கொள்கைகளும் அசைவுக்கு உட்படுத்தப்படுகின்றது.

- சர்வதேச மனித உரிமைகளைப் பாதுகாக்கும் பொது உடன்படிக்கைகள் மற்றும் மதிப்பீடுகளினால் அண்மைக்காலத்தில் இலங்கை அரசியலில் ஒரு குழப்பகரமான நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளது.
- விசேடமாக உலகப்போருக்குப் பின்னான அரசியல் பொருளாதார (Post War Political Economy) இயல்புகளை உள்ளக அபிலாஷைகளுக்கு ஏற்பத் தீர்மானிக்கும் திறன் இலங்கைக்கு இல்லை.
- சர்வதேச சமூகத்தின் உறுப்பினர் என்றவகையில் சர்வதேச மதிப்பீடுகள் (Universal Values), தேசிய மதிப்பீடுகளாக (National Values) ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய சவால் ஏனைய அரசுகளைப் போலவே இலங்கைக்கும் உண்டு. இதனை உலக அரசியல் பொருளாதாரத்தினுள் அரசுகளின் அசைவியக்கங்களின் யதார்த்தமாக விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

உத்தேச கற்றல் - கற்பித்தல் செயன்முறைகள்

1. கருத்தரங்கு

சர்வதேச அரசியல் எனும் தலைப்பை உள்ளடக்கக் கூடியவாறு புத்தி ஜீவிகள் குழுவொன்றைப் பங்குப்பற்ற செய்து செயலமர்வு ஒன்றை நடத்தவும். இதன் கீழ் பின்வரும் தலைப்புகள் தொடர்பாக அவதானம் செலுத்தவும்.

- தேசிய மற்றும் சர்வதேச அரசிலின் வேறுபாடுகளை இனங்காணல்
- சர்வதேச அரசியலின் அரச அமைப்புகளும், அரசசார்பற்ற அமைப்புகளின் செயற்பாடுகள் தொடர்பாகக் கேட்டறிதல்.
- தேசிய அரசு, சர்வதேச அமைப்புகள், அரசசார்பற்ற அமைப்புகள், பல்தேசியக் கம்பனிகள், கீர்த்திமிகு நபர்கள், பயங்கரவாதக் குழுக்கள், இயக்கங்கள்
- தேசிய அதிகாரமும் தேசிய அபிலாஷைகளும்
- சமகால உலக அரசியலின் பிரதான போக்குகள்
- குழுக்கள் செயற்பாட்டில் ஈடுபட்டதன் பின்னர் கண்டறிதல் அறிக்கையை முன்வைப்பதற்கு வாய்ப்பு வழங்குக.

உசாத்துணைகள்

01. Baylis, J and S. Smith, 2001, The Globalization of World Politics: An International Relations, Oxford: Oxford University Press.
02. Brown, C, 2001, Understanding International Relations, Basingstoke: Palgrave.
03. Clark, Lan, 1999, Globalization and International Relations Theory, New York: Oxford University Press.
04. Jackson, R and G. Sorensen, 2003, Introduction to International Relations: Theories and Approaches, Oxford: Oxford University Press.
05. Weber, C, 2001, International Relations Theory: A Critical Introduction, London: Routledge.

15. இலங்கையும் உலகமும்

தேர்ச்சி 15 : வெளி உலகத்துக்கும் இலங்கைக்கும் இடையில் நிலவும் தொடர்புகளின் இயல்புகளையும், விளைவுகளையும் விளங்கிக் கொண்டு கருத்துத் தெரிவிப்பார்.

தேர்ச்சி மட்டம் :

- 15.1 சுதந்திரத்தின் பின் இலங்கையின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் செயற்பாட்டில் பாதிப்புச் செலுத்திய காரணிகளை விவரிப்பார்.
- 15.2 சுதந்திரத்தின் பின்னரான இலங்கையின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் பண்புகளையும் போக்குகளையும் விளக்குவார்.
- 15.3 இலங்கையின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் சமகாலப் போக்கினைப் பகுத்தாய்வார்.
- 15.4 சமகால வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் சவால்களையும் பிரச்சினைகளையும் விளங்கிக்கொண்டு கருத்துரைப்பார்.

பாடவேளைகள் : 45

கற்றற் பேறுகள் :

- இலங்கையின் வெளியுறவுக் கொள்கைமீது செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணிகளை விவரிப்பார்.
- வெளியுறவுக் கொள்கையின் பண்புகளையும் புதிய போக்குகளையும் விசாரணை செய்வார்.
- இலங்கையின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் சமகாலப் போக்குகள் யாதென அறிந்து கொள்வார்.
- சர்வதேச அமைப்புகளில் ஓர் உறுப்பினர் என்ற வகையில் இலங்கை பெற்றுகொள்ளும் நன்மைகளையும் இலங்கை மீது பிரயோகிக்கப்படும் அழுத்தங்களையும் விளக்குவார்.
- சர்வதேச அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களுக்கும் இலங்கைக்குமிடையிலான தொடர்புகளையும் சவால்களையும் விவரிப்பார்.
- சர்வதேச அரசியலின் புதிய போக்குகள் இலங்கைக்கு அவசியமாகும் விதத்தை விசாரணை செய்வார்.

அறிமுகம்

இலங்கை வெளி உலகுடன் கொண்டுள்ள உறவுகளின் இயல்புகள் மற்றும் அதன் சாதகபாதகங்கள் தொடர்பிலான அடிப்படை அறிவொன்றினைப் பெற்றுக்கொடுக்கும் எதிர்பார்ப்பில் இவ்வலகு எழுதப்பட்டுள்ளது. அதன்படி இலங்கையின் சுதந்திரத்தின் பின்னரான வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் செயற்பாட்டில் தாக்கம் செலுத்தும் விடயங்கள் தொடர்பில் முதலில் கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது. அரசொன்றின் சர்வதேச நோக்கங்களையும் அவற்றை அடைந்துகொள்ளும் நுட்ப முறைகளுமே வெளிநாட்டுக் கொள்கையாகும். இதன்போது சுதந்திரத்தின் பின்னரான இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளும் அதில் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ள விடயங்கள் மற்றும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் இயல்புகள் பற்றி கவனம் செலுத்தப்படும். அத்தோடு இலங்கையின் வெளிநாட்டு கொள்கையின் அண்மைக்காலப் போக்குகளைக்

கற்பதற்கும், சர்வதேச அரசு அமைப்புகள் மற்றும் அரசுசார்பற்ற அமைப்புகளின் அங்கத்தவர்கள் என்றவகையில் இலங்கை பெற்றுக்கொள்ளும் பலன்கள் மற்றும் அழுத்தங்கள் குறித்தும் கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது. தற்போதைய வெளிநாட்டுக் கொள்ளையின் சவால்கள் மற்றும் பிரச்சினைகளை இனங்காண்பதற்கும், சர்வதேச அரசியலின் புதிய போக்குகள் இலங்கைக்குப் பொருந்துமாற்றை ஆராய்வதற்கும் இங்கு எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

பாடவிடயங்களை விளங்கி கொள்வதற்கான வழிகாட்டல்கள்

15.1 இலங்கையின் வெளிநாட்டு கொள்கை

- அரசொன்றின் சர்வதேச நோக்கம் மற்றும் அதனை அடைந்துக்கொள்ளும் உபாயங்கள் வெளிவுறவுக் கொள்கை என அறியப்படும்.
- நவீன அரசுகள் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்தும் சில முறைகள் உள்ளன. அவையாவன,
 1. இராஜதந்திர தொடர்புகள் (Diplomacy)
 2. வெளிநாட்டு உதவிகள் (Foreign Aid)
 3. இராணுவ பலம் (Military Force)
- முறையான இராஜதந்திரிகளினூடாக கலந்துரையாடல் மற்றும் பரஸ்பர கொடுக்கல் வாங்கல்கள் மூலம் உருவாக்கப்படும் தொடர்புகள் இராஜதந்திர தொடர்புகள் எனப்படும்.
- ஒருசில அரசுகள் தமது தேசிய அதிகாரம் மற்றும் அபிலாஷைகளைச் சர்வதேச சமூகத்தினுள் தனித்து வெளிப்படுத்தி ஏனைய அரசுகளுக்குத் தமது அதிகாரம் தொடர்பான சமீக்கைகளை காட்டுகின்றன. இவ்வாறானதொரு நிலைமை ஒருதலைபட்ச இராஜதந்திரம் என (Unilateral Diplomacy) அறியப்படுகின்றது.
- அரசொன்று மற்றுமொரு அரசுடன் ஒன்றிணைந்து செயற்பட்டுத் தமது சர்வதேச அபிலாஷைகளை வெளிக்காட்டுவது பல்தரப்பு இராஜதந்திரம் (Multilateral Diplomacy) எனப்படும்.
- இதன்படி வெளிநாட்டுக் கொள்கை என்பது அரசு தமது தேசிய அதிகாரம் மற்றும் தேசிய அபிலாஷைகளை வெளிப்படுத்தும் நிலைமையாக மாறியுள்ளது.
- வரலாற்றை ஆராயும்போது, இலங்கை ஆரம்பத்தில் இருந்து வெளிநாடுகளுடன் பல்வேறு வகையிலான தொடர்புகளைப் பேணிவந்துள்ளது. இந்தியாவுக்கு அண்மையில் அமைந்துள்ள மையால் பல சந்தர்ப்பங்களில் நட்புறவுத் தொடர்புகளும் ஆக்கிரமிப்புசார் தொடர்புகளையும் கொண்டுள்ளது என்பது தெளிவாகின்றது.
- அதன்படி ஆரம்பகால மன்னர்கள் இராஜதந்திரிகள் மூலம் நட்புறவான தொடர்புகளைக் கட்டியெழுப்பியதோடு சிலவேளைகளில் தேசிய அதிகாரத்தை வெளிப்படுத்திய சந்தர்ப்பங்களும், சில அரசுகளின் தேசிய அதிகாரத்தின் கீழ்நிலைப்படுத்தப்பட்ட (வெளிநாட்டு ஆக்கிரமிப்பு) சந்தர்ப்பங்களும் காணக்கிடைக்கின்றன.

- இவை தவிர ஆசிய பிராந்தியத்தில் பல நாடுகளுடன் கலாசார மற்றும் வர்த்தகத் தொடர்புகளைக் மேற்கொண்டிருந்தமையை வரலாறு மற்றும் தொல்பொருளியல் சான்றுகள் புலப்படுத்துகின்றன.
- சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட காலப்பகுதிலேயே இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகள் மிகவும் முறையான வகையில் செயற்படத்தொடங்கின.
- சுதந்திரத்திற்குப் பின்னரான காலத்தில் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளின் இயல்புகள் அவ்வவ் ஆட்சியாளர்களின் (Regime) அபிலாஷைகள் மற்றும் கருத்தியல்களுக்கு ஏற்பவும் இலங்கையின் பௌதிக அமைவு மற்றும் பொருளாதார, இராணுவ அதிகாரத்தின் அடிப்படையிலும் தங்கியிருந்தது.
- பிராந்தியத்தின் உறுப்பினர் ஒருவராக தென்னாசியா மற்றும் ஆசிய அரசுகளுடன் பேணிச் செல்லும் தொடர்புகளைப் போலவே ஒட்டுமொத்தச் சர்வதேச சமூகத்தில் நிலவும் அழுத்தங்களுக்கு ஏற்பவும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையை உருவாக்கியுள்ளது.
- அடுத்த பகுதியில் இதுகுறித்து விரிவாக ஆராயப்படும்.

15.2. இலங்கையின் வெளிவுறவுக் கொள்கையில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணிகள்

இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் இயல்பினைத் தீர்மானிப்பதில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணிகள் பல உள்ளன.

1. புவிசார் அரசியல் அமைவிடம்

- இலங்கை இந்து சமுத்திரத்தின் மத்தியில் அமைந்துள்ள தீவொன்றாகையால் வெளி உலகுக்கு எப்போதும் திறந்துவிடப்பட்டுள்ள இயல்பினைக் கொண்டுள்ளது. ஆரம்பத்தில் இருந்து இந்தியா மற்றும் ஆசிய அரசுகள் மற்றும் ஐரோப்பிய சக்திகள் பலவற்றுடன் பேணிச்சென்ற தொடர்புகளுக்கு இந்து சமுத்திரத்தின் மத்திய நிலையமாக இலங்கை காணப்பட்டமையே அடிப்படைக் காரணமாகியது. இந்தியாவிற்கு அண்மையில் அமைந்திருப்பது இந்தியாவுடன் கொண்டுள்ள பல்வேறுவகையான தொடர்புகளுக்கான அடிப்படையாகியுள்ளது.
- தென்னாசிய பிராந்தியத்தினுள் அமைந்துள்ளமை இலங்கையின் பிராந்திய தொடர்புகளுக்கான அடைப்படையாக உள்ளது. அத்தோடு இந்து சமுத்திரத்தில் ஒரு தீவாக அமைந்திருப்பதால் கடல்சார் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார தொடர்புகளில் கட்டாய அங்கத்தவராக மாறியுள்ளது. (உதாரணம் : BIMSTEC - Bengal Initiative for Multi - Sector Technical and Economic Cooperation, IORA - Indian Ocean Rim Association போன்ற சர்வதேச அமைப்புகளில் இலங்கை உறுப்புரிமையும் Maritime Silk Road போன்ற சர்வதேச வேலைத்திட்டங்களில் நெருங்கிய ஒத்துழைப்பாளராகவும் செயற்படல்)

2. சமூக மற்றும் கலாசாரக் காரணிகள்

- பல்லின சமூகமொன்றாக விருத்தியடைந்துள்ள இலங்கையின் கலாசார மற்றும் சமூகக் காரணிகளும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் இயல்புகளைத் தீர்மானிப்பதில் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளது. இந்தியாவுடனான தொடர்ச்சியான கலாசாரப் பிணைப்புகளால் ஆரம்பத்தில்

இருந்து இன்றுவரையில் இருதர்ப்பும் தொடர்புகளைத் தீர்மானிக்கும்போது இக்கலாசார காரணிகளும் தாக்கம் செலுத்துகின்றது. இது, தனித்து வெளிநாட்டுக் கொள்கை ஒன்றாக மட்டுமின்றி உள்ளக அரசியலைத் தீர்மானிப்பதிலும் பிரபலமான காரணியாக முன்னிலை பெறுகின்றது.

- நாடொன்றின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையானது உள்ளக சமூக - பொருளாதார மற்றும் பொருளாதார அசைவியக்கங்களின் தொடர்ச்சியேயன்றி அதிலிருந்து முற்றிலுமாக விலகியதொன்றல்ல. இதனால் மேற்குறிப்பிட்ட உள்ளக அரசியல் - கலாசார மற்றும் சமூக அசைவுகள் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் இயல்பினைத் தீர்மானிப்பதில் நேரடியான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துகின்றது.

3. அரசியல் பொருளாதாரம் (Political Economy)

- ஆட்சியாளர்களின் அரசியல் பொருளாதாரக் கொள்கைகளும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது. 1977 இல் திறந்த பொருளாதாரக் கொள்கையை அறிமுகப்படுத்தியதன் பின்னர் இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை இதற்கு முன்னர் காணப்பட்ட கொள்கையில் இருந்து மாறுபட்ட இயல்பினைப் பெற்றது. அத்தோடு அபிவிருத்தி மற்றும் பொருளாதார அபிவிருத்திகளும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையுடன் நேரடியாக இணைந்துள்ளது.

4. ஆட்சியாளர்களின் அரசியல் அபிவிருத்திகள்

- ஆட்சியை வழிநடத்தும் அரசியல் கட்சி அல்லது குழுவின் கொள்கைகள் மற்றும் அபிவிருத்தி களும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் இயல்புகளைத் தீர்மானிப்பதில் குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துகின்றது.
- 1948 - 1956 வரையிலும், 1956 - 1971, 1977 - 1994, 2001 - 2004, மற்றும் 2015 இலிருந்து இன்றுவரையும் அதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் ஐக்கிய தேசிய கட்சியும் இதனோடு இணைந்த கூட்டணி அரசாங்கங்களின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையானது, எஞ்சிய காலத்தில் ஆட்சியில் இருந்த ஸ்ரீலங்கா சுதந்திர கட்சி மற்றும் அதனோடு இணைந்த கூட்டணி அரசாங்கங்களின் கொள்கைக்குச் சற்று மாறுபட்ட தன்மையினைப் பெற்றுள்ளது.

5. பிராந்திய மற்றும் சர்வதேச வலுச்சமநிலை

- பிராந்திய மற்றும் சர்வதேச அரசியல் அதிகாரம் நடைமுறைப்படுத்தப்படும் இயல்பு மற்றும் இயங்குநிலையும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையைத் தீர்மானிக்கும் காரணியாகும்.
- தென்னாசிய பிராந்தியத்தில் இந்தியாவை முதன்மையாகக் கொண்ட வலுச்சமநிலையும் சர்வதேச சமூகத்தில் ஒருதுருவ (Uni - Polar), இருதுருவ (Bi - Polar) மற்றும் பல்துருவ (Multi - Polar) வலுச்சமநிலையும் எந்தவொரு அரசினதும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையினைத் தீர்மானிப்பதில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது.

6. மக்களின் எதிர்பார்ப்புகளும் ஆதிபத்திய கருத்தியலும்

- மக்களின் பொதுவான கருத்துக்களைப் போலவே ஆதிக்கவாதத்துடன் (Hegemony) உருவாக்கப்படுகின்ற பார்வைகளும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் இயல்பினைத் தீர்மானிப்பதில் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றது. சில “மேற்குலகச் சார்பு”, “சீனச் சார்பு”, “இந்திய சார்பு” என்ற வகையில் சமூகத்தினுள் உருவாக்கப்பட்டுள்ள கருத்தாடல்கள் தொடர்பில் ஆட்சியாளர்கள் கவனம் செலுத்துவதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

15.3. இலங்கையின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் விசேட பண்புகள்

- இலங்கையின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் தன்மை அல்லது பண்புகள் அல்லது விவரிப்புகளை அவதானிக்கும்போது அது பெரும்பாலும் காலகட்டங்களின் அடிப்படையில் (Chronological) முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் அநேகமான இடங்களில் ஆட்சியாளர்களின் அபிலாஷைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு மேற்கொள்ளப்படும் பகுப்பாய்வுகளையும் காணக்கூடியதாக உள்ளது.
- இங்கு ஆட்சியாளர்களின் கருத்தியல்களுக்கு ஏற்ப தீர்மானிக்கப்படும் உள்ளகக் காரணிகளும் சர்வதேச அதிகாரச் சமநிலையின் தன்மைக்கு ஏற்ப தீர்மானிக்கப்படும் வெளிக்காரணிகளையும் கருத்திற்கொண்டு வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் பண்புகளை விவரித்தல் மிகவும் சாதகமானதாக அமையும்.
- சுதந்திரத்திற்குப் பிற்பட்ட இலங்கையின் ஆட்சி அதிகாரத்தை தற்காலம் வரையில் பிரதான அரசியல் கட்சிகள் இரண்டும் அல்லது அக்கட்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவான கூட்டணிகளே மேற்கொள்கின்றன. அதன்படி ஐக்கிய தேசிய கட்சி அல்லது அதன் கூட்டணி ஆட்சி செய்த காலப்பகுதியில் காணப்பட்ட வெளியுறவுக் கொள்கை பெரும்பாலும் தனித்து உள்ளக அரசியலின் அபிலாஷைகள் அல்லது ஆதிபத்திய கருத்துக்கள் மாத்திரமன்றி நடைமுறை ரீதியாக அதிகாரச் சக்திகளுடன் ஒத்துழைப்பது தொடர்பில் (Hegemonic Formations) அதிக கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளமையை காணலாம்.
- வலய ரீதியாக இந்தியாவுடனும், ஆசிய ரீதியில் சோவியத் ரஸ்யா மற்றும் சீனாவுடனும் மிகவும் நெருங்கிய தொடர்பினை பேணிச் செல்வது ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆட்சியாளர்களின் வெளியுறவுக் கொள்கையின் விசேட பண்பாகும். 1956 - 65 மற்றும் 1970 - 77 காலப்பகுதியில் இவர்களது வெளியுறவுக் கொள்கையின் அடிப்படைப் பண்பாக அணிசேராக் கொள்கை காணப்பட்டது. அதேபோல் சர்வதேச ரீதியில் நேர்க்கனிய மத்தியஸ்தம் (Positive Neutralism) சுதந்திர கட்சியினதும் அதனுடன் இணைந்த கூட்டணிகளினதும் வெளியுறவுக் கொள்கையின் முக்கிய இயல்பாகும்.

15.4 இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் சமகாலப் போக்குகள்

- 2015 இன் பின்னர் இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் தெள்ளத் தெளிவான மாற்றம் ஒன்று தென்படுகின்றது. அதாவது பொருளாதார ரீதியான இராஜதந்திர தொடர்புகள் (Economic Diplomacy) வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் மையமாக மாறியுள்ளது. இதன்படி முன்னரைவிடவும் பிரபலமான வகையில் சர்வதேச பொருளாதார வலுச்சமநிலை தொடர்பில் அவதானம் செலுத்தப்பட்டு வெளிநாட்டுக் கொள்கை சர்வதேச நாணய நிதியம் (IMF - International Monetary Fund, IBRD - International Bank for Reconstruction and Development, WTO - World Trade Organization, IFC - International Finance Cooperation, WEF - World Economic Forum) ஆகியவற்றுடன் மிகவும் நெருக்கமான நேரடியான தொடர்புகளை மேற்கொள்வதைத் தெளிவாகக் காணமுடிகின்றது. அதேபோல் ஐரோப்பிய ஒன்றியம் மற்றும் சீனா போன்றன சர்வதேச பொருளாதாரத்தில் முன்னணி நாடுகளுடன் புதிய பொருளாதார சமூகத்தின் அதிகாரச் சமநிலை தொடர்பிலான அதிகார அச்சுறுத்தல் மற்றும் வெளிப்பாட்டுடன் செயற்பட்டமை தெளிவாகின்றது. இது ஆட்சி மாற்றங்களுடன் (Regime Change) வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் ஏற்படும் புதிய செல்நெறிகளுக்கு உதாரணமாகும்.

- சர்வதேச அரசியலின் அதிகார பலத்தினை தொடர்ந்து தக்கவைத்துக் கொள்வதற்கு அமெரிக்கா மற்றும் மேற்கு ஐரோப்பா போன்ற சமவலுக்கொண்ட வல்லரசுகள் அதிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டுள்ள நிலையில் அரசொன்று இவ்வலுச் சமநிலையைக் கருத்திற் கொள்ளும் போது அவ்வரசின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையும் “மேற்குலகு சார்ந்ததாகவே” தோன்றும். எவ்வாறாயினும் 2015 முதல் இதுவரையில் நடைமுறையில் இருக்கின்ற ஐக்கிய தேசிய கட்சியினைச் சார்ந்து உருவாக்கப்பட்டுள்ள ஆட்சி குறிப்பிடத்தக்களவு இந்தியாவின்பால் அதிவிசேட கரிசனையுடன் செயற்படல், இக்கட்சியில் இதுவரை காணப்பட்ட வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றம் ஒன்றாக சுட்டிக்காட்ட முடியும்.
- ஸ்ரீலங்கா சுதந்திர கட்சி மற்றும் அதனோடிணைந்த கூட்டரசாங்கங்களின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையானது பிராந்திய வாதத்தினை (Regionalism), ஆசியாவின் கலாசார அடையாளங்கள் மற்றும் வெளிநாட்டு சமூகத்தின் உள்ளக அரசியல் மற்றும் கலாசார தொடர்புகள் என்பவற்றினை பேணுவதைக் காண முடிகின்றது. அண்மைக்காலத்தில் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசாங்கம் காட்டிய ஆசியாசார் வெளியுறவுக்கொள்கையில் அது வெளிப்பட்டது.
- சமகால அரசாங்கத்தின் தலைவர்களின் வெளிநாட்டுப் பயணங்கள் மற்றும் கொள்கைசார் செயற்பாடுகள் அனைத்தும் வளர்ந்துவரும் மற்றும் நிலவும் சர்வதேச பொருளாதார சக்திகளுடன் தொடர்புபட்டுள்ளன. வியட்நாம், சிங்கப்பூர், கொரியா போன்ற வளர்ந்துவரும் ஆசிய பொருளாதாரச் சக்திகளுடன் மிகவும் உறுதிமிக்க வகையில் தொடர்புபட்டுள்ளது.
- சமகால ஐக்கிய தேசிய கட்சி சீனா மற்றும் இந்தியாவுடன் இதற்கு முந்திய ஐக்கிய தேசிய கட்சி அரசாங்கத்தினால் பின் பற்றப்பட்ட தொடர்புகளில் இருந்து மாறுபட்டதொரு நெருக்கமான உறவினை உருவாக்கியுள்ளதன் மூலம் அந்நாடுகளின் வளர்ந்துவரும் பொருளாதாரச் சக்தித் தொடர்பில் கவனம் செலுத்துவது தெளிவாகின்றது.
- அத்தோடு பிராந்திய அல்லது சர்வதேச ரீதியில் காணப்படும் பல்தரப்புத் தொடர்புகளும் பொருளாதார நோக்கங்களை முதன்மைப்படுத்தி தீர்மானிக்கப்படுவதும் தெளிவாகின்றது. இதன்போது பல்தரப்புத் தொடர்புகள் (Multilateral Relations) பொருளாதாரப் பலன்களை பெற்றுக்கொள்வதற்கும், சம்பிரதாயப்பூர்வமான, சடங்கு முறையான தொடர்புகளைக் காட்ட பயன்படுத்தப்படுவதோடு, பொருளாதார ரீதியாக வெற்றிகரமான அரசுகளுடன் இருதரப்புத் தொடர்புகளுக்கு (Bi - lateral relations) அதிக கவனம் செலுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஐக்கிய நாடும் இலங்கையும்

- இலங்கை 1955 இல் ஐக்கிய நாடுகள் தாபனத்தில் அங்கத்துவத்தைப் பெற்றுக்கொண்டது. அங்கத்துவத்தைப் பெறுவதற்கு முன்னரும் இலங்கை ஐக்கிய நாடுகளின் தாபனத்துடன் நெருக்கமாக இருந்தமை தெளிவாகின்றது. 1952 ஆம் ஆண்டு முதல் ஐக்கிய நாடுகளின் அபிவிருத்தி வேலைத்திட்டம் (United Nations Development Programme - UNDP) இலங்கையில் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அன்றிலிருந்து தொடர்ந்தும் ஐக்கிய நாடுகளின் பொதுச் சபை (General Assembly) கூட்டங்களில் பங்குபற்றியுள்ளதோடு 1976 ஆம் ஆண்டு கூட்டத்தில் தலைமை பெற்றிருந்தது. அத்தோடு 1978 இல் பொதுச்சபையின் நிராயுதபாணியாக்கலுக்கான (Disarmament) பிரேரணையாளராகவும் இலங்கை இருந்தது.
- 1960 - 1965 காலத்தில் இலங்கை ஐக்கிய நாடுகள் தாபனத்தின் பாதுகாப்புச் சபையில் (Security Council) நிரந்தர உறுப்புரிமையற்ற (Non - Permanent) அங்கத்துவத்தையும் பெற்றிருந்தது.

- இதற்கு மேலாக பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாசார ஒத்துழைப்பு வேலைத்திட்டங்களில் அங்கத்தவர் என்றவகையில் தொடர்ந்தும் உள்ளது. ஐக்கிய நாடுகளின் மனித உரிமைகள், தொழிலாளர், சுற்றாடல் உரிமைகளுக்கான பிரகடனங்களை இலங்கை ஏற்று அங்கீகரித்துள்ளது.
- இலங்கையில் காணப்பட்ட சிவில் யுத்தத்தினை மையமாகக் கொண்டு மனித உரிமைகள் மீறப்படுதல் தொடர்பில் ஐக்கிய நாடுகளின் மனித உரிமைகள் தொடர்பான ஆணைக்குழுவின் ஆய்வுக்கு இலங்கை அண்மைக்காலமாக சில தடவைகள் முகங்கொடுத்துள்ளது. இது இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் இயல்பினைத் தீர்மானிப்பது தொடர்பில் நேரடியான தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளது.

பொதுநலவாயமும் இலங்கையும்

- இலங்கை 1948 முதல் பொதுநலவாயத்தில் அங்கத்துவம் பெற்றுள்ளது. தற்போது பொதுநலவாயம் மற்றும் இலங்கைக்கு இடையிலான தொடர்புகள் கல்வி, விளையாட்டு மற்றும் கலாசார உதவிகளை வழங்கலை மையப்படுத்தி விருத்தியடைந்துள்ளது. 23 ஆவது பொதுநலவாய நாடுகளின் அரச தலைவர்களின் மாநாடு (GHOGM) 2013 நவம்பர் மாதம் இலங்கையில் நடைபெற்றது.

அணிசேரா இயக்கமும் இலங்கையும்

- உலக வலுச்சமநிலையின் அதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்திய அமெரிக்கா மற்றும் மேற்கு ஐரோப்பா தலைமையிலான மேற்குலக சக்திகள் மற்றும் ரஸ்யா தலைமையிலான கீழேத்தேய சக்திகள் எனும் முகாம்களின் அங்கத்துவத்தை விலக்கிக் கொண்டு அந்த முகாம்களில் இணையாமல் நடுநிலையான கொள்கையொன்றைப் பின்பற்றும் நோக்கில் 1961இல் அணிசேரா நாடுகளின் இயக்கம் உருவானது. இலங்கை அதன் ஆரம்ப உறுப்பினராகும்.
- 1976 இல் இலங்கை ஐந்தாவது அணிசேரா நாடுகளின் மாநாட்டு அனுசரணையாளரானது. தற்போது அணிசேரா நாடுகள் முக்கியத்தும் வாய்ந்த அரசியல் செயற்பாட்டில் ஈடுபடுகின்ற இயக்கமாக இல்லை. எவ்வாறாயினும் ஸ்ரீலங்கா சுதந்திர கட்சி அதிகாரத்தை நடைமுறைப்படுத்தும் காலத்தில் அணிசேரா நாடுகள் மற்றும் இலங்கைக்கு இடையில் தொடர்புகள் விருத்தியடைந்துள்ளமையைக் காணலாம்.

தென்னாசிய ஒத்துழைப்பு அமையமும் இலங்கையும்

- இலங்கை, 1985இல் உருவாக்கப்பட்ட தென்னாசிய ஒத்துழைப்புக்கான அமையத்தில் (SAARC) ஆரம்ப மற்றும் செயற்பாட்டு உறுப்பினராகும். தற்போதைய பிராந்திய வலுச்சமநிலைப் பிரச்சினைகள் காரணமாக SAARC இன் அதிகாரம் மற்றும் செயற்பாடுகள் ஓரளவு மட்டுப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. இலங்கை தென்னாசிய சுதந்திர வர்த்தக வலயம் (SAFTA) மற்றும் முன்னுரிமைத் தேர்வு ஒப்பந்தம் (SAPTA) போன்ற வேலைத்திட்டங்களின் அங்கத்தவராவ தோடு சார்ச் விளையாட்டு விழாவின் செயற்பாட்டு உறுப்பினரும் ஆகும்.

சர்வதேச பொருளாதார நிதி நிறுவனங்களும் இலங்கையும்

- இலங்கை சர்வதேச நாணய நிதியத்தின் (IMF) மறுசீரமைப்புகள் மற்றும் அபிவிருத்திக்கான சர்வதேச வங்கி (IBRD /WB), ஆசிய அபிவிருத்தி வங்கி (ADB) மற்றும் உலக வர்த்தகச் சங்கம் (WTO) மற்றும் பிரதான சர்வதேச நிதி நிறுவனங்களுடன் நெருக்கமான தொடர்புகளைப் பேணுகின்றது.
- விசேடமாக பொருளாதார மற்றும் அபிவிருத்தித் துறைகளில் இலங்கை பயன்படுத்தும் பௌதிக மற்றும் நிதி மூலங்களுக்காக மேற்குறிப்பிட்ட நிதி நிறுவனங்கள் பாரிய பங்களிப்பினை வழங்கியுள்ளன.
- இந்த அபிவிருத்தி மற்றும் நிதித் தொடர்புகள் சிலவேளைகளில் விமர்சனத்துக்குரியதாகவும் உள்ளது. பிரதான நிதி நிறுவனங்கள் அரசுகளுடன் கடன், நன்கொடை மற்றும் ஆலோசனை சேவைகள் மூலம் தொடர்புகளைப் பேணுகின்றன. இச்சேவைகள் மற்றும் தொடர்புகளை பெற்றுக்கொள்ளும்போது அரசுகளின் உள்ளக பொருளாதார மற்றும் அரசியல் கொள்கைகளின் கட்டமைப்பினைத் தீர்மானிப்பதில் இந்நிறுவனங்கள் அழுத்தங்கள் மற்றும் ஆலோசனைகளைப் பெற்றுக்கொடுக்கும். அதனால் அதன் கட்டமைப்புசார் பொருத்தப்பாடுகளை உள்ளக கொள்கையில் உள்வாங்க வேண்டி ஏற்படுகின்றது. அதனால் இவ்வபிவிருத்தியடைந்துவரும் நாடுகளுக்கும் இந்த பொருளாதார, நிதி நிறுவனங்களுக்கிடையிலான தொடர்புகள் விமர்சனத் துக்குள்ளாகியுள்ளது. இலங்கைக்கும் இது பொதுவானதாகும்.

சர்வதேச அரசசார்பற்ற நிறுவனங்களும் இலங்கையும்

- சர்வதேச அரசசார்பற்ற நிறுவனங்கள் பல்வேறு விடயங்களின் கீழ் அரசுகளில் செயற்படுகின்றன. விசேடமாக இலங்கையினுள் மனித உரிமைகள், சிறுபான்மை மற்றும் பெண்ணுரிமைகள், அபிவிருத்தி செயன்முறைகள் போன்ற விடயங்களின் கீழ் அரசசார்பற்ற நிறுவனங்கள் செயற்படுகின்றன. இவற்றின் செயற்பாடுகளும் சில வேளைகளில் விமர்சனத்திற்கு உள்ளாகியுள்ளன. எவ்வாறாயினும் உரிமைகள் மற்றும் அபிவிருத்தி செயன்முறைகளில் இவ்வமைப்புகள் இலங்கைக்கு வழங்கியுள்ள பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்களவில் அமைந்துள்ளது.

15.5. வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் சவால்களும் பிரச்சினைகளும்

- இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் பிரச்சினைகளும் சவால்களும் அரசின் உள்ளக அரசியல் - பொருளாதார, சமூக மற்றும் கலாசார இயங்கியலினுள்ளும், மறுபுறம் சர்வதேச வலுச்சமநிலையினதும் வெளிப்பாடாகும்.
- அளவுரீதியாகச் சிறிய அரசாகவிருத்தல், பொருளாதார மற்றும் பௌதிக பலம் குறைவாக இருத்தல், பிராந்திய வலுச்சமநிலை, சர்வதேச வலுச்சமநிலை, உள்ளக சமூக, அரசியல் பார்வைகள் மற்றும் கருத்தியல்கள் போன்றன வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் முக்கியமான சவால்களாக மாறியுள்ளன. அரசின் ஆள்புல அளவு, பொருளாதார பலம் மற்றும் அரசியல் ஆதிக்கம் என்பன மிகவும் குறைவாகவுள்ளமையால் சர்வதேச அரசியலின் தீர்மானிக்கதொரு சக்தியாகச் செயற்படும் திறன் இலங்கைக்கு இல்லை.

- நடைமுறை உலக ஒழுங்கினுள் தேவையற்ற தலையீடுகளுக்கு உட்படாமல் அபிவிருத்தி மற்றும் பொருளாதார விருத்திக்காகக் கல்வி, கலாசார மற்றும் தகவல் துறையின் உச்சமட்ட ஒத்துழைப்பினைப் பெற்றுக்கொள்வது எவ்வாறு என்பதே வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் அடிப்படைச் சவாலாக உள்ளது.
- இதற்காக ஒருபுறம் உள்ளக அரசியல் ஸ்திரத்தன்மையைப் பேணல் மற்றும் முகாமைசெய்யும் சவாலும் அரசுகளுக்கு உண்டு.
- மறுபுறம் சர்வதேச சமூகத்தினுள் நடுநிலையான மற்றும் செயற்பாட்டு உறுப்பினராவதற்கான தேவையும் காணப்படுகின்றது. இவ்விடயங்களை முகாமைத்துவம் செய்யும் திறன் மற்றும் சாத்தியப்பாடுகளின் அடிப்படையில் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் பிரச்சினைகளுக்கும் சவால் களுக்கும் எவ்வாறு முகங்கொடுக்கலாம் என்பது தீர்மானிக்கப்படும்.

உத்தேச கற்றல் கற்பித்தல் செயற்பாடுகள்

1. உடனடிப் பேச்சு

இப்பேதத்தின் கீழ் இலங்கையும் உலகமும் எனும் உப தலைப்பு களாக்கி உடனடிப் பேச்சுக்கான வாய்ப்பினை வழங்குக.

- இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் காரணிகள்
- இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் விசேட பண்புகள்
- சுதந்திரத்திற்குப் பின்னரான இலங்கையின் வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் நவீன போக்குகள்
- ஐக்கிய நாடுகள் தாபனமும் இலங்கையும்
- பொதுநலவாயமும் இலங்கையும்
- தென்னாசிய ஒத்துழைப்புக்கான அமையமும் இலங்கையும்
- சர்வதேச பொருளாதார, நிதி நிறுவனங்களும் இலங்கையும்
- தற்போதைய வெளிநாட்டுக் கொள்கையின் சவால்களும் பிரச்சினைகளும் அல்லது

2. இணையத்தளங்களை பயன்படுத்தி மேற்குறிப்பிட்ட தலைப்புகள் பற்றிய தகவல்களைத் திரட்டி அறிக்கை ஒன்றை முன்வைக்க.

உசாத்துணைகள்

01. De Silva, K.M. (1994), Sri Lanka The Security Problems of a Small State, Kandy; International Center for ethnic Studies
02. Holt, John Clifford (ed), (2011), The Sri Lanka Reader: History, Culture, Politics, Durham; Duke University Press.
03. kodikara,S.U. (1995), Indo - Ceylon Relations Since Independence, Colombo: Ceylon Institute of World Affairs.
04. Mendis, V.L.B. (1983), Foreign Relations of Sri Lanka; From Earliest Times to 1965. Dehiwala, Thisara Prakashakayo.
05. Nissanka, H.S.S. (1984), Sri Lanka's Foreign Policy: A Study in Non - Alignment. New Delhi, Vakas Publishers.